

Tình Ấn Online

Contents

Tình Ấn Online	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4: Chương 4	18
5. Chương 5	24
6. Chương 6	30
7. Chương 7	35
8. Chương 8	41
9. Chương 9	46
10. Chương 10	52
11. Chương 11	57
12. Chương 12	63
13. Chương 13	69
14. Chương 14	74
15. Chương 15	80
16. Chương 16	86
17. Chương 17	91
18. Chương 18	95
19. Chương 19	101
20. Chương 20	107
21. Chương 21	113
22. Chương 22	118
23. Chương 23	124

Tình Ấn Online

Giới thiệu

một cô gái thầm thương trộm nhớ một anh chàng đã từ rất lâu nhưng không dám thổ lộ với anh ấy,

1. Chương 1

Rơi nước mắt, mở hai mắt ra, nhìn trần khoang thuyền, nước mắt lại chậm rãi chảy xuống.

Làm sao lại có thể. . . Mơ thấy tình cảnh khi đó nữa?

Cậu từng nghĩ mình đã sớm đem đoạn ký ức kia quên đi, không hề nghĩ rằng, sẽ có một ngày lại mơ đến, hơn nữa cảm giác lại vô cùng rõ ràng, cứ như chuyện chỉ mới xảy ra hôm qua.

Không tiếng động nghẹn ngào một hồi lâu, sau khi bình tâm trở lại, cậu mới chậm rãi mở khoang thuyền, từ trên giường ngồi dậy.

Cậu nhóc mập mạp xem ra vẫn còn trẻ, ước chừng trên dưới 20 tuổi, nhưng có một khuôn mặt búp bê trắng noãn phi thường tròn béo phúc khí lại đáng yêu. Trên mặt nhìn không ra dấu vết gì của hoóc môn trưởng thành, bóng loáng phấn nộn, ngũ quan đều thực thanh tú, xếp lên cũng rất đẹp. Tuy nhiên, khuyết điểm duy nhất chính là... Cậu rất béo.

Đúng vậy, cậu nhóc trẻ tuổi béo tròn đáng yêu này, chính là một thân tròn vo. Cao cũng không tính là cao, không nhiều cũng không thiếu, chỉ có 1m7, so với các anh trai có thân cao ngoài 1m8 vẫn còn rất kém. Mà thân hình của cậu, mặc dù không đến nỗi bị người cười trêu là heo, nhưng mức độ phát triển bề ngang thật sự có chút khả quan.

Chính nhờ diện mạo đáng yêu phúc khí kia mới giúp bù lại khuyết điểm này, làm cho cậu mặc dù không có người theo đuổi, nhưng nhân duyên vẫn là phi thường tốt.

Trên cái đầu trắng nõn đáng yêu kia là một mái tóc màu nâu nhạt xoa tung mềm mại, có cả lọn cuốn. Nghe nói bà ngoại đã mất của mẹ là người Thụy Sĩ, cho nên bốn anh em nhà bọn họ đều có gen di truyền huyết thống ngoại quốc, vì vậy tóc mới có màu nâu nhạt, lúc trước bọn họ còn thường bị các thầy giáo cho là nhuộm tóc mà làm khó dễ.

Xoa xoa mặt, sau khi đem nước mắt lau sạch sẽ, cậu chuẩn bị xuống giường thì chợt nghe phía trước truyền đến tiếng đập cửa, tiếp theo truyền đến thanh âm trầm ồm của anh cả cậu.

“Tiểu Miên, dậy chưa? Hôm nay 8 giờ em có khóa nha!”

“Dạ, em lập tức xuống ngay.” Cậu nhóc được xưng là Tiểu Miên vội vàng lên tiếng đáp lại. Nếu để cho anh cả mở cửa tiến vào, phát hiện hốc mắt cậu đỏ bừng, nhất định sẽ tra hỏi cậu rốt cuộc bị làm sao, mà cậu lại không muốn làm cho anh cả lo lắng.

Thẳng đến lúc tiếng bước chân bên ngoài rời đi, cậu mới chạy nhanh xuống giường, vào trong phòng tắm rửa mặt chải đầu, đem dấu vết mình đã khóc tiêu hủy.

Xác định mình trong gương nhìn không ra dấu vết đã từng khóc, cậu mới an tâm đổi quần áo, sửa sang lại mọi thứ rồi xuống lầu.

Lúc cậu xuống lầu, hai anh trai bị đánh thức cũng đã ngồi vào chỗ trước bàn ăn, còn anh cả thì đang bưng bình cà phê thay bọn họ rót đầy cà phê hương thuần.

Ba người bọn họ đặt ở trong cùng một tấm hình, vô luận nhìn như thế nào cũng đều là hình ảnh phi thường cảnh đẹp ý vui.

Anh cả Bạch Tĩnh, là người phi thường ôn nhu trầm ồm lại đáng tin cậy có kiên nhẫn, kế thừa chức tổng giám đốc cùng chủ tịch khách sạn Tinh Ấn do mẹ và cha mất trong tai nạn máy bay để lại. Tuy nhiên anh lại yêu thích nghề đầu bếp, cũng có được một tay nghề cấp bậc đầu bếp quốc tế, cho nên tuy rằng dù có danh hiệu tổng giám đốc và chủ tịch nhưng lại thích núp trong nhà bếp khách sạn làm đầu bếp, chỉ có một bộ phận cực nhỏ nhân viên cao cấp mới biết được, tổng giám đốc cùng đầu bếp khách sạn Tinh Ấn của bọn họ là cùng một người.

Anh hai Bạch Giác 26 tuổi, vừa nhìn chính là thuộc loại tinh anh điển hình, cũng là phó tổng giám đốc hiện nay của khách sạn Tinh Án, cũng là người quản lý thực quyền chân chính. Anh cũng không ngại có một ông anh hữu danh vô thực chiếm chức cao ở trên đầu, bởi vì 10 năm trước khi cha mẹ bọn họ mất, Bạch Tinh năm ấy mới 20 tuổi đã tự mình gánh vác gia nghiệp mà chính mình không thích, gánh lên trách nhiệm chủ của một gia đình, cố gắng đem khách sạn quản lý đến năm Bạch Giác 22 tuổi tốt nghiệp đại học, sau đó mới đem quyền kinh doanh khách sạn chậm rãi chuyển qua cho anh. Cho nên, bất luận người ngoài nói như thế nào, anh cũng không để ý.

Anh ba Bạch Tô 24 tuổi, có bề ngoài giống như siêu mẫu hay xuất hiện trên ti vi. Thế nhưng, anh không phải ngôi sao, cũng không phải nhân viên quản lý cao cấp của khách sạn, mà là một người đứng đầu công ty thiết kế máy tính. Anh ở giới công nghệ thông tin rất nổi danh, nhưng cũng không có mấy người tận mắt nhìn thấy Bạch Tô, bởi vì mười năm qua Bạch Tô cùng bốn nhân vật hacker đứng đầu quen biết ở trên Internet, hợp thành một gian phòng làm việc qua Internet, bất kỳ ủy thác gì đều qua Internet để hoàn thành, dù vậy cũng kiếm được một đồng tiền mặt.

Khách quan mà nói, Bạch Miên mới 20 tuổi, cảm giác chỉ là một sinh viên phi thường bình thường, lại không có lợi hại như ba người anh, cũng không có dung mạo chói mắt giống như ngôi sao của bọn họ, cảm giác, cũng chỉ là một người bình thường không thể bình thường hơn, nhưng Bạch Miên lại rất được các anh yêu thương.

Bạch Miên cũng không phải trời sinh bộ dáng béo ú giống như bánh bao, cậu cũng có thời được người ta gọi là “mỹ thiếu niên”. Từ nhỏ đến lớn, Bạch Miên trong mắt mọi người đều là khí chất mỹ thiếu niên, nam nữ đi theo phía sau cậu vô số kẻ, thu được thư tình không có đến hàng vạn cũng có hàng ngàn. Chính là, trong năm nghỉ hè khi cậu từ lớp 11 bước chân vào lớp 12, không biết là bị cái gì kích thích, mỗi ngày đều thương tâm rơi lệ, sau đó càng ăn càng nhiều để phát tiết, khiến cho thể chất thân thể thay đổi bắt đầu phát triển theo chiều ngang, từ một mỹ thiếu niên biến thành một tiểu phúc thần như ngày hôm nay.

Điểm duy nhất còn có thể nhìn ra cậu từng thiên sinh lệ chất, đại khái chính là làn da trắng nõn non mịn.

Mà Bạch Miên nguyên bản từ nhỏ đến lớn đều học ở thành phố bên cạnh, nhưng khi đại học lại đột nhiên thi ở đại học gần nhà, bỏ thi vào trường đại học hàng đầu. Cậu hiện tại học ở trường này, tuy không phải là đại học hàng đầu cái gì, nhưng cũng có thể xưng là trung đẳng. Hoàn cảnh nơi này khá gần với đô thị thứ hai của thủ đô, nhưng cũng tùy thuộc phương tiện đi lại, mà ba anh trai tuy rằng nghi hoặc với quyết định của cậu cũng chưa từng hỏi đến.

“Tiểu Miên, ăn nhanh lên! Hôm nay anh phải đi lấy thêm hàng, vừa vặn có thể đưa em đi một đoạn đường.” Bạch Tô chuẩn bị đi chọn mua linh kiện, ngoắc ngoắc Bạch Miên nhanh chút ngồi xuống ăn sáng.

Bạch Miên ngoan ngoãn ngồi xuống ăn bữa sáng đặc biệt nhiều của mình, bữa sáng kia đại khái là bằng ba anh trai cộng lại.

Ba cái bánh bao, ba quả trứng, hai cái bánh sừng bò, ba cái bánh mì nướng tỏi, một ly sữa tươi lúa mạch, còn có một ly sữa chua, đây là bữa sáng của Bạch Miên.

Nhưng mấy ông anh của cậu lại một chút cũng không cảm thấy “dạ dày chim” trước kia của cậu đến bây giờ bỗng dưng biến thành “dạ dày bò” có gì không ổn, dù sao bọn họ cũng rất thích diện mạo phúc khí lại đáng yêu của em trai, cảm giác giống như có một pho tượng phúc thần cười ha ha ở trong nhà, thấy em trai tâm tình bọn họ cũng sẽ tốt lắm.

Bạch Miên ăn rất nhanh nhưng tương ăn cũng không khó coi, điều này cũng do từ nhỏ được dạy dỗ tốt.

Nhìn cậu ăn xong này nọ rồi lau miệng, Bạch Tô cũng đứng dậy đi ra ngoài gara khởi động xe thể thao của mình.

Đây là kỷ nguyên năm 2203, cái gọi là xe thể thao đã không phải cái loại xe bốn bánh, mà là xe phi hành mà thời đại trước chỉ thấy ở phim hoạt hình.

Điều này cũng chứng minh, khoa học kỹ thuật không chỉ đến từ chính lòng người, mà còn đến thế giới tưởng tượng vô hạn của nhân loại.

Ở đây xe phi hành này được xưng là “xe thể thao”, tự nhiên tốc độ so với xe phi hành bình thường nhanh hơn rất nhiều, từ Cao Hùng-Đài Loan đến Hokkaido-Nhật Bản cũng chỉ cần nửa giờ, cho nên ở Đài Loan tốc độ phi hành cũng có giới hạn, cỗ xe phi hành này cũng như giết gà dùng dao mổ trâu, tối đa cũng chỉ có thể sử dụng tốc độ 120.

Nhưng là bởi vì tốc độ xe kia quá nhanh quá nguy hiểm, người thường không phải ai cũng có thể mua được, cho nên người có thể lái được xe phi hành siêu tốc này, tự nhiên không phải là người bình thường. Về phần xe thể thao phi hành của Bạch Tô, chính là năm 20 tuổi, một đồng bạn cùng phòng từ nước Mỹ đưa tới cho anh.

Bạch Miên xem qua ảnh chụp của người kia, là một nam tử trẻ tuổi diện mạo phi thường lãnh mạc, thoát nhìn cùng Bạch Tô không kém mấy tuổi, nhưng là Bạch Tô nhắc tới người bạn kia, luôn cười phá lệ vui vẻ cùng ôn nhu. Cậu cũng từng đoán qua, anh ba có phải cùng nam tử kia có quan hệ gì đặc biệt hay không.

Chính là vấn đề này cậu cũng chưa từng hỏi ra lời.

Cách trường học còn có một đoạn, Bạch Miên liền yêu cầu xe phi hành dừng ở cách đại học không xa, cậu muốn tự mình đi tới, không muốn làm cho xe Bạch Tô dừng ở cửa trường học, bởi vì chiếc xe này của Bạch Tô thật quả thực quá mức nổi bật.

Bạch Tô cũng hiểu ý Bạch Miên, cho nên cũng sẽ không suy nghĩ kiểu “Chẳng lẽ em cảm thấy có tiền là một việc thực mất mặt sao?”

Vẫy tay tạm biệt Bạch Tô xong, Bạch Miên mới chậm rãi hướng trường học đi đến.

Từ chỗ cậu xuống xe đi bộ tới trường ước chừng 5 phút, nhưng Bạch Miên loại thể lực người béo dĩ nhiên không hề tốt, đi một đoạn ngắn cũng sẽ thở hổn hển, mỗi khi đi được trăm mét cũng phải dừng lại một chút, lộ trình 5 phút kéo dài đến tận 20 phút mới xong, may là trong trường học có thang máy ánh sáng, cậu không thấm đến mức phải bò lết.

Bởi vì đến chậm một chút, rất nhiều bạn học đến sớm đã ngồi đầy chỗ được coi là vị trí tốt, chỉ còn lại hai ba chỗ gần giáo sư không ai muốn ngồi.

Bạch Miên nhìn xung quanh một chút, mới chọn vị trí hàng thứ hai sát vách tường bên trái ngồi xuống, sau đó chậm rãi đem sách giáo khoa điện tử của mình lấy ra, cầm lấy bút quang kéo từ trên xuống dưới nội dung mà khóa học cần, cùng với bút ký đặt ở bên trong, ôn tập trước nội dung bài học.

Mặc dù mới khai giảng được hai tuần, nhưng nghiêm chỉnh mà nói cũng coi như lần đầu tiên đi học. Đầu tuần cũng không có cái gì, dù sao tuần thứ nhất khả năng thi thử để sắp xếp học sinh cũng vẫn là phi thường cao, cho nên rất có thể một nửa người sẽ không còn học cùng lớp.

Chuyên tâm nhìn giáo sư, mở ra sách xem nội dung, Bạch Miên không chú ý tới cửa bên kia truyền đến một trận xôn xao không nhỏ.

Thẳng đến một trận tiếng bước chân truyền đến, một người đứng ở bên cạnh cậu.

“Bạn học, bên này không có ai ngồi đi?” Tiếp theo vang lên một thanh âm trầm thấp dễ nghe, Bạch Miên mới giật mình hoàn hồn ngẩng đầu.

Nếu có thể, Bạch Miên hi vọng mình lúc này chưa bao giờ ngẩng đầu lên.

Đứng ở trước mặt cậu, là năm người đẹp trai mỗi người một kiểu: trầm ổn, lãnh ngạo, nóng nảy, chất phác, giả dối, làm cho Bạch Miên trong khoảng thời gian ngắn cũng giật mình.

Về giật mình của cậu ở trong mắt người khác chính là do nhìn thấy trai đẹp đến há hốc mồm, nhưng thật ra cảm giác trong lòng Bạch Miên chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung: khiếp sợ.

Cậu khiếp sợ không phải bởi vì bộ dạng bọn họ xem rất tốt, ba ông anh trong nhà cũng đã đủ đẹp trai làm ngôi sao rồi, mà chính cậu trước kia cũng là mỹ thiếu niên, cho nên thấy trai đẹp với cậu mà nói cũng không có cái gì thật kinh diễm hoặc là hâm mộ mà tự ti. Điều làm cho cậu kinh ngạc cả người dần dần cứng ngắc, là bản thân mấy người này.

Hiện tại bọn họ không nhận ra cậu, nhưng cậu lại rõ ràng nhận thức năm người này, đã từng nhận thức... Bọn họ cũng là bạn tốt trong mắt người khác, chính là, không phải ở thế giới chân thật này, mà là ở . . . Trong trò chơi.

Bọn họ bây giờ đã là. Những người bất đồng thế giới.

“Bạn học?” Nhìn bộ dáng ngẩn người kia của Bạch Miên, anh đẹp trai hình tượng trầm ổn mới vừa rồi mở miệng hỏi cậu lại hỏi cậu một lần nữa.

Bạch Miên lấy lại tinh thần, nhìn chung quanh, phát hiện không biết từ lúc nào những vị trí khác đều đã đầy, ngay cả vị trí gần giáo sư nhất cũng có người ngồi. Chỗ còn thừa, thật đúng lúc, cũng chỉ còn lại năm chỗ ngồi gần ngay cậu. Nếu năm bọn họ đều ngồi học khóa này, liền vừa vặn làm thành một chữ 五 đưa cậu vây quanh.

Tuy rằng cảm thấy có chút khó xử, nhưng dưới cái nhìn chăm chú của nhiều người như vậy, cậu chỉ có thể nhanh lắt đầu, sau đó đem gì đó ở trên ghế của mình cầm lên, dọn ra một chỗ trống.

Bạn học đẹp trai trầm ổn kia liền trực tiếp ngồi ở vị trí cậu để trống, mà bốn người khác cũng đều ngồi xuống, cùng lúc đó giáo sư già nua nhưng rất được hoan nghênh bước vào.

Giáo sư giảng dạy phi thường sinh động thú vị, đây cũng là nguyên nhân hấp dẫn học trò đến không còn chỗ ngồi. Nhưng hôm nay, Bạch Miên một chút tâm tư cũng không có, tự lâm vào giữa suy nghĩ của mình.

Cậu không hiểu. Chiều theo thành tích năm người bọn họ, làm sao lại học ở đây? Hơn nữa, còn là đi tới thành phố này. Rõ ràng vì tránh đi bọn họ mới lựa chọn đại học này, nhưng vì sao lại vẫn còn gặp mặt?

Âm thầm thở dài ở trong lòng, cậu nhớ tới cảnh trong mơ lúc sáng làm cho mình khóc tỉnh, bắt đầu tự đoán... Cái kia, có thể coi như là một loại điềm báo hay không?

Tâm tình thật vất vả mới bình tĩnh trở lại, bây giờ lại sầu não, khuôn mặt phúc khí đáng yêu đã sớm nhăn thành cái bánh bao.

Trong hai năm qua, cậu hoàn toàn không nghĩ đến bọn họ lại học cùng một trường, vừa rồi bọn họ cũng không có nhận ra mình. Lúc trước bọn họ gặp mặt vốn là trong game online, trong hiện thực lại chưa từng gặp nhau, bây giờ mình trong internet cùng mình trong hiện thực. Đã kém nhiều lắm rồi, cũng khó trách bọn họ nhận không ra. Bạch Miên tự giấu trong lòng như thế.

Nói thế chứ, Bạch Miên cảm thấy như vậy cũng tốt lắm. Bọn họ nhận không ra, đại biểu sau đó bọn họ cũng sẽ không cùng xuất hiện, này không phải là điều mình hy vọng nhất sao?

Ở trong lòng khẽ thở dài một hơi, Bạch Miên chấn chỉnh tâm tư rối loạn của mình, coi đám người vây quanh bên cạnh giờ phút này, còn có bạn học đẹp trai ngồi kế bên làm tâm thần cậu không yên, là người xa lạ mà cậu một chút cũng không biết.

Chính là, càng nghĩ như vậy, cậu lại càng khó có thể bỏ qua bạn học đẹp trai cao lớn đang ngồi kế bên. Cùng ngồi giữa năm người vây quanh như thế này làm trong lòng cậu vô cùng rối loạn.

Ai ngồi cũng được, vì sao lại cố tình là hắn chứ?

Trừ điều đó ra, còn có một cổ nước hoa thảo nhiên thanh nhã tươi mát không ngừng từ bên người cậu phiêu tán mà đến, nhiều loạn tâm tình của cậu.

Mà gần đó, lại mơ hồ truyền đến tiếng thì thầm hưng phấn của bạn học khác.

“Là cán bộ hội học sinh nha. Thật đẹp trai. . .”

“Không nghĩ tới bọn họ lại chọn học khóa này, đầu tuần rõ ràng không thấy a. Chọn khóa học này là chọn đúng rồi.”

“Thật đáng ghét, tên béo kia vì sao lại có thể ngồi bên cạnh hội trưởng hội học sinh.” Có một cô gái vừa hâm mộ vừa đổ kị ác ý nói. Bạch Miên cũng rõ ràng nghe thấy được, trong lòng ầm ầm co rút một chút đau đớn.

Nhưng là cảm giác kia lập tức liền biến mất, cậu rất thản nhiên tiếp nhận mọi người mắng cậu béo, bởi vì biến thành như bây giờ, cũng là lựa chọn của chính cậu, không có gì không thể chấp nhận.

“Đúng vậy. . . .Hắn. . .” Lời phê bình chưa nói xong liền im phất, mấy bạn đẹp trai ngồi bên cạnh cậu nhú mày.

Có ngốc đến mấy cũng có thể nhìn ra cả năm người đều không thích nghe người khác nói như vậy, đương nhiên chỉ còn cách là ngoan ngoãn im lặng, miễn làm thần tượng trong lòng của bọn họ dùng ánh mắt xem thường nhìn mình.

Chính là không ai phát hiện, Bạch Miên bị mấy bạn đẹp trai bao quanh tâm tình vô cùng tệ.

Đối với vị hội trưởng hội học sinh đầu rể ba bầy, đeo cặp kính không gọng, một đôi cánh tay màu mạch khỏe mạnh mà không cường tráng lộ ra từ chiếc áo sơ mi ngắn tay, cả người tản ra một cỗ dã tính lại có chứa hương vị trầm ổn ngồi ở bên cạnh mình, cậu tuyệt không cảm thấy cao hứng!

Cậu chỉ cảm thấy càng thêm phiền não mà thôi.

Không giống như các học sinh đang hi vọng thời gian có thể kéo dài vô hạn, cậu trong lòng âm thầm cầu nguyện sao cho nhanh hết khóa.

Đồng thời, cậu tự dặn dò chính mình lần sau nên đến sớm một chút, ngồi ở vị trí không ai thấy được. Trong hai năm qua, cậu đã quen sống một cuộc sống bình thản, đối với lần nữa lại bị người chú ý, cho dù mục đích chú ý khác trước đây, cậu cũng cảm thấy không được tự nhiên.

※ ※ ※

Ở trên giảng đường giáo sư nước miếng tung bay, trong mắt mọi người lại chỉ có hội trưởng hội học sinh đại nhân Ngôn Hi Hàn. Hắn là học sinh tiêu chuẩn gương mẫu ngoan ngoãn đi học nghe giảng, kỳ thật dưới biểu tình như đang chuyên chú nghe giảng kia là một tâm tư đã sớm không biết bay đến nơi nào tiêu dao.

Thật vất vả lấy lại tinh thần, ánh mắt không để ý vào bảng điện tử phía trên lại tùy ý hướng bạn học mập mập trắng trắng bên cạnh nhìn. Nhìn thấy trên bút ký điện tử trong tay cậu chữ viết sạch sẽ lại xinh đẹp, hắn nhìn không được tiếp tục nhìn nhiều hơn.

Nhìn nhiều thuận tiện liếc mắt một cái, hắn theo bản năng nhìn thẳng vị bạn học mập mập trắng trắng này. Hắn phát hiện, bạn học này tuy rằng rất béo, nhưng cũng béo một cách phi thường đáng yêu, phúc khí vui vẻ lại trắng noãn, giống như là bánh bao trắng trắng tròn tròn. Lông mi của cậu rất dài, vừa cong lại vừa vểnh, chính là khuôn mặt hơi tròn một chút, làm cho người nhìn vào rất muốn động thủ đi chọt chọt thử xem hai má mềm mại trắng noãn kia có mềm mại giống như trong tưởng tượng hay không.

Mà Ngôn Hi Hàn cũng quả thật ở trong vô thức, trực tiếp vươn một ngón tay, chọt lên hai má mềm mại non nớt của Bạch Miên. Hành động này không chỉ làm cho Bạch Miên sửng sốt, ngay cả bạn bè của hắn, cùng các học sinh vẫn đều chú ý hành động của Ngôn Hi Hàn, cũng vì vậy mà sửng sốt.

Hắn đang làm cái gì? Mọi người khó hiểu, Bạch Miên bị hành động của Ngôn Hi Hàn làm cho còn mờ mịt và khó hiểu hơn. Không hiểu ngón tay đang chọt ở trên mặt mình của Ngôn Hi Hàn đến tột cùng là đang làm cái gì, thế nhưng lại truyền tới một cỗ nhiệt độ cơ thể xa lạ mà ấm áp.

Cậu há mồm muốn hỏi, Ngôn Hi Hàn lại mở miệng trước.

“Mềm mại quá. . . .” Ngôn Hi Hàn nói nhỏ, làm cho mọi người sửng sốt.

Mềm mại quá. . . Mềm mại quá?! Mọi người nhìn ngón tay đang ấn lõm xuống hai má trắng như bánh bao, một trận không nói gì cùng há hốc mồm.

“Bạn . . .Bạn học?” Bạch Miên ấp a ập úng không hiểu, nghi hoặc nhìn Ngôn Hi Hàn.

Thanh âm mềm mại kia, làm cho trong ánh mắt lạnh lùng của Ngôn Hi Hàn hiện lên quang mang nhanh đến mức không người nào phát hiện.

Chỉ thấy Ngôn Hi Hàn chẳng những không lập tức thu hồi ngón tay, lại tiếp tục chọt chọt thêm vài cái, sau đó nói ra cảm tưởng của hắn.

“Rất giống bánh bao.” Ngôn Hi Hàn lộ ra một nụ cười mê người, khiến cho mọi người trừ mấy người bạn của hắn nhìn thấy đều choáng váng. Sau đó, hắn rút tay trở về, xem như không có việc gì tiếp tục nghe giảng. Điều này làm cho Bạch Miên ngây ngốc thật lâu không hoàn hồn được, trong lòng cũng có loại cảm giác mặc danh kỳ diệu.

Chính là, làm cho cậu nhện không được nghĩ tới bốn năm trước.

Quơ quơ đầu, Bạch Miên muốn quăng hết hình ảnh trong não rồi tiếp tục học bài, chỉ là, đã không còn cách nào bảo trì bình tĩnh như lúc trước.

Thật sự là. Rõ ràng mình đã nói muốn quên. Bạch Miên nhện không được ở trong lòng cười khổ.

Cậu quả nhiên. Vẫn không thể quên được sao?

※ ※ ※

Hết giờ học, Bạch Miên vội vàng thu thập mọi thứ, nhanh chóng chạy đi, động tác cực kì nhanh, ngay cả Ngôn Hi Hàn ở bên cạnh cũng không kịp ngăn cản cậu.

Điều này làm cho Ngôn Hi Hàn vốn muốn làm quen búp bê Bạch Miên giống phúc thần này chưa kịp nói cái gì chỉ còn biết nhìn cậu vội vàng biến mất ở trước mặt mình, tốc độ nhanh chẳng hề giống như tốc độ mà người béo nên có.

Hành động né tránh giống như gặp phải yêu ma quỷ quái của Bạch Miên làm cho Ngôn Hi Hàn phi thường buồn bực, quay đầu nhìn bốn người còn lại, khuôn mặt tuần tú hiện lên vẻ khó hiểu.

“Ai, bộ dạng tớ có dọa người như vậy sao?” Sờ sờ mặt mình, Ngôn Hi Hàn lần đầu tiên bị người đối đãi như thế, trong lòng thương cảm một chút.

“Ai kêu cậu làm ra hành động hù dọa người ta như thế a?” Người đẹp trai nhìn giáo hoạt y như hồ ly cười nhạo nói.

“Cảm giác trắng trắng mềm mềm nhìn vào chỉ muốn nhéo nhéo thôi!” Ngôn Hi Hàn đối hành động thất lễ của mình một chút cũng không ngưng ngừng. Nói thật, vừa rồi hắn còn muốn nhéo nữa cơ!

“Bất quá, cậu đối với một bạn học xa lạ làm ra loại chuyện này. Lại là bạn học nam” Cũng không quá tốt a?

Nghe vậy, Ngôn Hi Hàn ngừng một chút, nhìn về phía bóng lưng đã thành hạt đậu của Bạch Miên.

Có vẻ. Không giống người xa lạ.

2. Chương 2

Hung hăng đem thân thể mập mạp của mình chui vào trong khoang thuyền, Bạch Miên đem đầu vùi vào giữa gối, muốn bình tâm lại sau một ngày cũng không an ổn của mình.

Thật phiền thật phiền, như thế nào cũng chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày gặp lại bọn họ, nhất là người kia.

Đem đầu chôn ở trong gối, Bạch Miên muốn làm cho đầu óc của mình trống rỗng, không cần tự hỏi, cũng không cần suy nghĩ đến đoạn trí nhớ làm cho mình thương tâm kia. Nhưng là, mỗi khi nhìn thấy người đó, đoạn trí nhớ thật vất vả mới quên được lại bị khơi dậy, trí nhớ này rốt cuộc khóa không được, cứ ùn ùn chạy ra.

Nước mắt, cũng theo đó mà chảy xuống.

Loại hành động tự làm khổ mình này cũng không được duy trì bao lâu, cổ áo cậu đột ngột bị người ở phía sau kéo, dù cho cậu rất béo vẫn có thể dễ dàng bị người nhấc lên.

“Miên Miên, làm sao vậy? Vì sao lại khóc?” Thanh âm lo lắng của anh ba Bạch Tô truyền đến, nếu không tự mình trải nghiệm qua, rất khó có thể tưởng tượng khí lực của Bạch Tô lại lớn đến thế, thậm chí ngay cả Bạch Miên béo như vậy cũng bị anh nhấc lên thoải mái.

Bị Bạch Tô nói như thế, Bạch Miên hậu tri hậu giác, mới phát hiện mình thế nhưng lại khóc.

Cậu vội vàng lấy tay quệt những giọt nước mắt còn đọng trên mặt, lắc đầu.

“Không có” Không muốn làm cho các anh vì mình lo lắng, Bạch Miên cố gắng bày ra vẻ tươi cười như chính mình không có việc gì.

“Miên Miên.”

Nhìn biểu tình của Bạch Miên, Bạch Tô tuy lo lắng nhưng cũng không tiếp tục truy vấn. Anh hiểu rất rõ, Bạch Miên tuy rằng thoát nhìn ôn hòa dễ gần, nhưng chuyện cậu không muốn nói thì bọn họ có hỏi cũng sẽ không ra. Tựa như hai năm trước, bọn họ cũng không biết vì sao Bạch Miên đột nhiên ăn uống quá độ, hỏi mãi cũng hỏi không được lí do.

“Anh ba tìm em có việc sao?” Bạch Miên cố dời đi lực chú ý của Bạch Tô. Bạch Tô biết rõ điểm này, ngừng lại một chút, thở dài, lấy tay sờ sờ mái tóc loạn như rơm rạ nhưng mềm mại vô cùng của em trai.

“Anh ba. Muốn em giúp một việc, nhưng không biết em có nguyện ý hay không.” Nhớ tới hai năm trước Bạch Miên đột nhiên nói không muốn chơi game online liền không chơi bất kỳ loại game nào nữa, anh đoán có lẽ Bạch Miên khi ấy cùng ai đó tranh cãi, vậy nên trong cơn tức giận mới dỗi không chơi nữa. Nếu hiện tại anh bảo Bạch Miên đi chơi, không biết cậu có thấy cảnh nhớ người hay không?

“Anh ba nhờ em giúp đỡ đương nhiên là có thể a, sao em lại không muốn chứ?” Bạch Miên lộ ra một nụ cười nhợt nhạt, không biết anh ba luôn không câu nệ tiểu tiết vì sao hôm nay lại khách khí như thế.

“Trước hết nghe anh nói chuyện cần em giúp đỡ rồi mới đáp ứng đi.” Bạch Tô dừng lại một chút mới tiếp tục nói. “Anh muốn nhờ em giúp anh cùng bốn người thiết kế khác lập tài khoản online làm nhóm người chơi đầu tiên vào bản close beta* trò chơi.”

*Close beta là phiên bản dùng thử, giới hạn số lượng người chơi đăng kí chơi thử. Khi đủ số lượng thì ko đc đăng ký thêm acc nữa. Sau khi bản thử kết thúc Game sẽ cho ra phiên bản Open beta, và mọi thông tin về nhân vật như level, exp, chiêu thức võ công và cả nhân vật ở bản Close beta sẽ bị xóa đi, bản chính Open beta sẽ reset cho người chơi làm lại từ đầu nhưng vẫn giữ nguyên nhân vật.

Việc anh ba muốn nhờ không thể nghi ngờ giống như là quả bom, Bạch Miên choáng váng cả đầu óc.

Trò chơi. Online? Bạch Miên lộ ra biểu tình khó xử.

“Game online. Vì sao lại tìm em làm người chơi close beta?” Cậu cũng không phải chán ghét game online, chính là có chút kìm ức làm cậu khổ sở rất dễ dàng bị gợi lên.

“Chơi thử là do máy tính của chúng ta tuyển ra một ngàn người chơi bất kì rồi gửi cho họ thiệp mời. Mặt khác, 5 người chúng ta cũng sẽ tự tuyển ra năm người chơi mà mình tín nhiệm. Anh đã suy nghĩ rất nhiều, người thích hợp nhất cũng chỉ có em.”

Anh cả anh hai đều phải công tác, mỗi ngày làm việc không sắp xếp được thời gian rảnh, căn bản không có cách nào đi chơi game online. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có em trai đáng yêu của mình là thích hợp nhất, anh cũng muốn cho Bạch Miên chơi thật vui, nhưng là lại sợ cậu đối với game online có cái gai nào đó.

Nhìn Bạch Miên hơi hơi nhúu mày, Bạch Tô có chút đau lòng cùng không đành lòng, anh không hy vọng cậu vì thế mà cảm thấy phiền não.

“Nếu không muốn cũng không sao. Anh ba sẽ không bắt buộc em, không cần phiên thành như vậy, Miên Miên nhúu mày không đáng yêu đâu.” Bạch Tô đưa tay lên vuốt nếp nhăn trên mi tâm Bạch Miên.

Thấy Bạch Tô quan tâm sợ mình khổ sở, Bạch Miên nhin không được nghĩ nghĩ, kỳ thật mình không cần phải để tâm nhiều chuyện như vậy.

Chuyện phải đến vẫn sẽ đến, giống như hôm nay vậy, cho dù cậu muốn ném đoạn trí nhớ kia đi như thế nào, cậu cũng vẫn không quên được. Hơn nữa còn gặp lại người mà cậu nghĩ sẽ không bao giờ còn gặp, biến người mờ mịt, gặp lại chính là duyên phận, bất luận đó là giai duyên hay nghiệt duyên.

Hơn nữa, chỉ là close beta, cũng sẽ không gặp lại anh ta. . . Phải không? Cho dù anh ta có chơi trò này, chỉ cần lúc close beta chấm dứt mình không chơi nữa là được, như vậy cũng sẽ không gặp phải.

Nghĩ như vậy, trong người đột nhiên vui vẻ, cảm giác thích chơi game online lại lần nữa trở về.

“Em chơi.” Cậu nói.

Bạch Tô lộ ra ánh mắt kinh ngạc nhìn cậu.

“Miên Miên, không cần miễn cưỡng chính mình, anh ba không có bắt buộc em nhất định phải đáp ứng.” Dù thế nào, Bạch Tô lo lắng tâm tình đứa em trước tiên.

“Không sao, em cũng đã lâu không có chơi, vậy nên có chút. . . . muốn chơi. Hơn nữa, em cũng rất tò mò về trò chơi mà anh ba thiết kế trông thế nào nha.” Bạch Miên lộ ra nụ cười ngọt ngào, cảm giác phá lệ đáng yêu, làm cho người ta nhin không được muốn ôm chặt cậu.

Trên thực tế Bạch Tô cũng đã làm như vậy.

“A a a. Miên Miên em thật là đáng yêu ~” Bạch Tô đem Bạch Miên so với mình thấp hơn một cái đầu kéo vào trong lòng, dùng đôi bàn tay kia hung hăng xoa mái tóc mềm mại trên đầu cậu.

Còn chưa kịp kháng nghị mình đã qua cái tuổi được khen là đáng yêu, Bạch Tô đã buông cậu ra.

“Miên Miên đem máy tính của em khởi động đi, anh ba trực tiếp đem trò chơi và tư liệu hệ thống truyền tới cho em.” Nói xong, Bạch Tô lại xoa nhẹ đầu cậu một cái, sau đó thật cao hứng rời khỏi phòng cậu.

Bạch Miên nhìn bóng lưng cao hứng của anh trai liếc mắt một cái rồi lại liếc nhìn máy tính, nhẹ nhàng thở dài. Cậu đứng dậy đi ra phía trước mở máy tính, sau đó liền lên khoang thuyền.

Không quá vài giây, máy tính của cậu liền hiện ra một AI hình Tiểu Tinh Linh, nho nhỏ mập mập, vô cùng đáng yêu.

AI Tiểu Tinh Linh tên là Kẹo Đường do Bạch Tô thiết kế có trí năng nhân tạo, cũng là “người phòng vệ” máy tính của nhà bọn họ. Kẹo Đường thoạt nhìn thực đáng yêu, làm cho người ta dễ dàng khinh thường năng lực của nó, nhưng năng lực của Kẹo Đường trên toàn cầu không ai có thể địch. Kẹo Đường tuy có ý thức cùng cảm tình, nhưng rất trung thành và tận tâm, cho nên bọn họ cũng không sợ bị nó phản bội.

Hi, Miên Miên, tôi đã đem hồ sơ Revive muốn đưa cho cậu lấy ra rồi. Kẹo Đường cùng Bạch Miên chào hỏi xong bắt đầu ở trên màn hình của cậu cài đặt bối cảnh, trên màn hình hiện ra từng hình ảnh đại biểu cho từng hồ sơ trọng yếu. Đây cũng là hệ thống do Bạch Tô sáng lập, để lúc người chơi chờ đợi hình ảnh không cảm thấy buồn chán.

Revive là tên Bạch Tô dùng ở trên Internet, ý nghĩa chính là thức tỉnh.

Bởi vì máy tính của Bạch Miên là do anh Bạch Tô am hiểu máy tính lắp ráp cho cậu, linh kiện bên trong tự nhiên cũng đều là những loại thiết bị cao cấp, xử lý thông tin vô cùng nhanh chóng. Không đến 5 phút, tất cả trình tự hệ thống của trò chơi đã được trang bị hoàn hảo.

Miên Miên, trò chơi đã được chuẩn bị xong, cậu trực tiếp nằm trong khoang thuyền khởi động là được rồi. Kẹo Đường bán thực thể hóa chạy ra màn hình, nó do ánh sáng phân giải đặc biệt tạo thành, thoạt nhìn trông giống như hình chiếu thật, khuyết điểm duy nhất chính là sờ không được, chỉ thấy nó cử động cái tay béo mập trắng nõn sau đó dùng đôi mắt thiết định màu tím nhìn cậu.

“Kẹo Đường làm việc thật nhanh nha, vậy số tài khoản close beta đâu?”

Số tài khoản thí nghiệm Revive đã được đưa vào máy của cậu, cậu chỉ cần đăng nhập là hệ thống sẽ cho phép cậu tiến vào trò chơi. Kẹo Đường nói xong, dừng một chút, Bạch Miên biết Bạch Tô đang gọi Kẹo Đường.

Chỉ thấy Kẹo Đường phất tay tạm biệt cậu xong, lại đi vào trong máy vi tính, bóng dáng càng chạy càng xa cũng càng nhỏ sau đó hoàn toàn biến mất.

Bạch Miên tiến vào trong khoang thuyền rộng rãi kia, nằm xuống đóng nắp khoang thuyền. Ở trong khoang thuyền nhắm mắt một chút, Bạch Miên lập tức cảm giác được một cỗ dao động đã lâu không gặp đảo qua toàn thân, sau đó tiến vào não bộ.

Trước mắt cậu bỗng tối đen, sau đó hơn một giây bỗng phát sinh biến hóa. Mọi thứ vẫn chìm trong một mảnh hắc ám, chính là khi bắt đầu phát sinh biến hóa, xung quanh cậu bắt đầu xuất hiện rất nhiều điểm lấp lánh, giống như đang phi thân vào trong vũ trụ đầy sao. Khi Bạch Miên lấy lại tinh thần, cậu phát hiện không biết khi nào mình đã dừng ở trên một bình đài hình tròn rộng lớn. Bình đài kia vô cùng rộng lớn, trông khá giống với nơi đỗ xe phi hành. Mặt trên hình như không có cái gì khác, chỉ có một đồ đài thật lớn, thoát nhìn giống như thần thú cổ đại nào đó.

Đã. . . Tiến vào trò chơi rồi đi? Chỗ này là khu sáng tạo nhân vật sao?

Lòng tràn đầy nghi hoặc, Bạch Miên ngó đông rồi ngó tây.

Ngay thời điểm cậu còn buồn bực, đồ đài thật lớn trên bình đài phát ra hào quang, ánh sáng kia làm cho Bạch Miên không thể không nhắc tay che mắt.

Đợi sau khi cậu thả tay xuống, chính giữa đồ đài không biết khi nào đã xuất hiện một nam tử tóc dài quần áo kỳ lạ. Nói kỳ lạ là vì bộ quần áo nam tử đang mặc kết hợp cả phong cách tương lai cùng phong cách cổ đại. Trên áo bào dài có thêu đồ đài màu bạc giống như cái trên mặt bình đài, tay áo còn lại thì thêu chỉ bạc đen lóng lánh giống ngôi sao, thoát nhìn phi thường độc đáo và thích hợp với nam tử tóc dài này.

Hai tay của nam tử tóc dài giao nhau giấu ở trong tay áo rộng thùng thình, cây trâm cài trên búi tóc cũng kết hợp giữa phong cách tương lai cùng cổ đại. Mái tóc trắng rất dài phối với hắc y trên người càng thêm nổi bật, bên trái khuôn mặt bạch ngọc còn có hình vẽ đồ đài kỳ lạ, giữa mi tâm khảm một quả tinh tinh thạch màu đen, thoát nhìn giống như một ngôi sao đêm tối.

Bạch Miên nhìn vào ngây ngẩn cả người.

Tạo hình của nam tử tóc dài không phải là nguyên nhân khiến cậu sửng sốt. Cậu sửng sốt là vì dung mạo của nam tử tóc dài cao bằng mình này rõ ràng chính là mình hai năm trước nhưng trông thành thực hơn một chút. Nói một cách đơn giản, nếu như mình hiện tại gầy đi hai, ba mươi kg, bộ dáng sẽ giống như người trước mắt này.

“Anh.”

Hoan nghênh tiến vào thí nghiệm Tinh Ấn Online, ta là NPC Phong Luyện hướng dẫn chuyên chức của ngài, giúp tiến hành tạo nhân vật. Sau khi ngài tạo nhân vật, ta sẽ trở thành người dẫn đường ẩn hình của ngài, thay ngài giải quyết vấn đề. Xin hỏi người chơi đã chuẩn bị sẵn sàng tạo nhân vật chưa? Nhân vật một khi được tạo, trừ phi tử vong hoặc có nguyên nhân đặc biệt khiến cho nhân vật không thể sống lại, sẽ không thể xóa nhân vật luyện lại. NPC hướng dẫn close beta kia hướng cậu khom người, cung kính hữu lễ hỏi.

Lấy lại tinh thần, Bạch Miên gật gật đầu.

“Tôi muốn tạo nhân vật.” Loáng thoáng trong lòng Bạch Miên có chút cảm giác hưng phấn chờ mong.

Mời ngài lựa chọn chủng tộc. Trước mắt có Nhân tộc, Thần tộc, Tinh linh tộc, Yêu tinh tộc, Ma tộc, Yêu tộc, Quỷ tộc cùng Cơ giới tộc, mời ngài lựa chọn chủng tộc. Phong Luyện nhanh chóng liệt ra tám chủng tộc khác biệt.

“Có thể nói rõ thuộc tính khác biệt cùng đặc điểm của những chủng tộc trong đó được không? Còn có tướng mạo nữa?” Bạch Miên nghiêng đầu nghĩ nghĩ, vẫn là hỏi rõ ràng một chút tốt hơn. Nếu chọn bậy chức

ngiệp mình không am hiểu liền thâm, như vậy vừa khó luyện lại vừa lãng phí thời gian.

Phong Luyện gật gật đầu, tay phải vung lên, phía sau xuất hiện tám nhân vật tướng mạo rất giống Bạch Miên nhưng chủng tộc khác nhau.

Phong Luyện chỉ vào nhân vật Nhân tộc trông giống Bạch Miên nhất, cũng có thể nói là giống nhau như đúc, rồi bắt đầu từ từ giải thích. Một lúc sau Bạch Miên cũng bắt đầu hiểu đôi chút.

Nhân loại là nhân vật bình thường nhất trong tất cả. Bởi vì bình thường nhất, khi bắt đầu luyện sẽ tương đối chậm, cần rất nhiều kiên nhẫn. Ưu điểm là nếu luyện thành công sẽ trở thành một nhân vật thích hợp và am hiểu mọi phương diện.

Thần tộc ở trên tinh thần tương đối cao, là chức nghiệp phụ trợ công năng thích hợp nhất, có Thần Thuật công kích cao cấp.

Tinh linh tộc là chức nghiệp thiên về tự nhiên, tốc độ nhanh, có thể cùng mượn lực của vạn vật tự nhiên câu thông. Khuyết điểm duy nhất chính là lượng máu không nhiều lắm, tuy nhiên có thể mượn khí tái sinh của thiên nhiên.

Yêu tinh tộc cùng Tinh linh tộc có chút tương tự, bất quá bề ngoài yêu tinh tộc thoát nhìn đặc biệt hơn so với Tinh linh tộc cùng yêu tộc. Trong linh hồn mang chút yêu mỹ, ưu điểm là thị lực tốt, có khả năng đánh xa và có thị lực nhìn ban đêm, khuyết điểm là năng lực cận chiến yếu.

Ma tộc, liền giống như chữ ma kia, bề ngoài có một loại hơi thở ma mị. Ưu điểm là máu nhiều ma lực cũng nhiều, lựa chọn ma pháp sư tốt nhất, khuyết điểm là thể lực thấp, năng lực cận chiến không tốt.

Yêu tộc cũng giống Ma tộc, là chức nghiệp am hiểu hệ ma pháp sư hoặc hệ phụ trợ. Bề ngoài có điểm tương tự thú nhân, bộ dáng nửa người nửa yêu.

Quý tộc chuyên dùng các loại pháp thuật kỳ lạ, giá trị ma lực cao, độ nhanh nhẹn cũng cao, máu cũng nhiều, là loại có tố chất cao nhất trong các chủng tộc. Tốc độ luyện cấp cũng nhanh, nhưng khuyết điểm duy nhất chính là không thể gặp phải ánh sáng, nếu gặp phải ánh sáng liền chết, ở trong trò chơi chỉ có thể xuất hiện trong buổi tối.

Cơ giới tộc còn lại là chủng tộc đặc biệt nhất, là nhân vật do các loại máy móc cấu tạo thành. Bọn họ chỉ có đầu óc thuộc thể loại sinh mạng, tất cả khác đều là máy móc. Ưu điểm là da dày thịt béo đánh không thủng, máu nhiều tốc độ cũng nhanh, khuyết điểm là không thể sử dụng thuật phụ trợ hoặc trị liệu, nên nguyên thể hao tổn hơi nhiều.

Trong tám chủng tộc này lại phân thành các loại tộc bất đồng, tỷ như Nhân loại phân thành nhiều chủng loại người, Thần tộc phân thành Phật tộc, Đạo tộc, Islam tộc, Olympus tộc, Bắc Âu Thần tộc vân vân; Ma tộc chủng loại nhiều đến khó kể hết, tuy nhiên người chơi vẫn mang hình dạng nhân hình Ma tộc, sẽ không thay đổi thành sinh vật Ma tộc quỷ dị gì, để tránh bị người chơi chủng tộc khác xem nhầm thành NPC quái thú mà công kích.

Tinh linh cùng Yêu tinh còn lại thì phân thành lục đại nguyên tố tộc như phong, hỏa, thủy, thổ, quang và ám.

Còn về phần Yêu tộc, mấy vật thể bách quái của Trung Quốc đều có thể xếp vào Yêu tộc như Trúc yêu, Thụ yêu, Hoa yêu, Hồ yêu, Thạch yêu, ...vân vân rất nhiều loại tộc.

Về phần Cơ giới tộc là do các loại máy móc tạo thành, vậy nên rất khó phân loại, chỉ cần là sống bằng năng lượng nguyên chương mà không phải ăn cơm đều xếp vào là Cơ giới tộc.

Quý tộc còn lại là các loại quỷ như hệ bất tử, cương thi, Vampire vân vân, chủng loại giống nhau là nhiều đến khó có thể kể hết, dù sao chỉ cần Tân Thủ thôn là ở Hoàng Tuyền quốc hoặc Minh phủ ... Giống nhau thường gọi là Quỷ tộc.

Do dự nhìn các loại hình nhân vật đa dạng trước mắt, Bạch Miên không biết nên chọn chủng loại nào mới tốt, bởi cậu chưa xác định mình sẽ luyện loại chức nghiệp nào.

Tiếp theo, cậu mở miệng hỏi Phong Luyện một câu mà ngay cả mình cũng cảm thấy rất ngu (= =!!!)

“Phong Luyện, anh cảm thấy tôi thích hợp với loại nào?” Sau khi hỏi xong, Bạch Miên lại nhin không được gõ gõ đầu mình, thăm mắng mình ngu xuẩn. Phong Luyện dù là NPC có trí nă,ng nhưng hỏi loại vấn đề này vẫn rất ngu a!

Nhưng kỳ quái là Phong Luyện vẫn chưa trả lời cậu... Ngược lại trong đôi mắt xanh thăm âm u kia lại hiện lên một đạo hào quang. Bạch Miên cảm thấy kinh ngạc, đó không phải là dấu hiệu hệ thống đang kiểm nghiệm tư liệu sao? Nhưng là... Phong Luyện đang kiểm nghiệm cái gì vậy?

“Chiếu theo thân thể cùng tổ chất của ngài mà nói, thích hợp nhất chính là Thần tộc. Nếu người chơi chưa thể lựa chọn, có thể cho phép hệ thống máy tính thay ngài lựa chọn. Chỉ là tính mạo hiểm rất lớn, trị số cũng không thể quyết định từ người chơi.” Không đến ba giây, Phong Luyện liền trả lời vấn đề của cậu, làm cho cậu hơi ngấy ra một chút.

Lặng lẳng nhìn khuôn mặt quen thuộc của Phong Luyện, trong đầu Bạch Miên đột nhiên hiện lên một ý nghĩ.

Xem xét cá tính luôn thích gài bẫy của anh ba. . . . Có lẽ sẽ có cái gì đó không bình thường ở bên trong, cứ xem cái cách anh ba đem bộ dáng gầy ốm trước đây của cậu thành NPC hướng dẫn trò chơi thì biết, rất có thể có chủng tộc khác ngoài tám chủng tộc đó.

“Kia. . . . Phong Luyện anh thuộc loại chủng tộc gì?” Nếu cậu đoán không lầm, Phong Luyện có khả năng là tin tức nào đó mà anh ba muốn trộm truyền đạt cho cậu.

Chỉ thấy Phong Luyện nguyên bản mặt không chút thay đổi sững sốt, sau đó khóe miệng mơ hồ kéo ra cười, nhưng là chỉ là trong nháy mắt, bất quá như vậy cũng đủ để làm cho Bạch Miên hoài nghi có phải mình hoa mắt hay không.

AI có cảm tình và cảm xúc cũng không phải chưa gặp qua, Kẹo Đường nhà cậu chính là một ví dụ, chẳng qua NPC trong trò chơi. . . . Cũng được có thêm cảm xúc vào sao?

“Chủng tộc ẩn tàng, tỷ lệ một phần vạn.” Mà một phần vạn đó là cho phép hệ thống máy tính giúp tạo nhân vật, không bao hàm phương thức lựa chọn nhân vật chính quy, mà nhân số thí nghiệm chỉ có hơn một ngàn người, tỷ lệ chết người trong đó tựa hồ cũng không lớn.

“Chủng tộc ẩn tàng?” Bạch Miên kinh ngạc nhìn Phong Luyện.

Trong lòng cậu vừa động, dù sao mình cũng không biết phải chọn như thế nào mới tốt, cùng lắm thì chọn trúng loại mình không am hiểu khi luyện khó khăn một chút mà thôi. Dù sao các loại hình trước kia cậu đều luyện qua, phải luyện ra sao mình vẫn còn chút phương hướng.

Hơn nữa. . . . Bạch Miên nhìn Phong Luyện trước mắt, nghĩ đến mình bây giờ bộ dáng béo ú này, cho dù may mắn trúng tỷ lệ một phần vạn kia, cũng vô pháp nhìn ra cậu và Phong Luyện có gì liên quan, nhiều lắm cũng chỉ làm cho người ta nhìn có chút cảm giác quen thuộc lại nghĩ không ra là cái gì thôi. Cứ như vậy, cho dù gặp người quen trước kia cũng sẽ đoán không ra cậu là ai đi?

Đây cũng là nguyên nhân cậu chấp nhận cho chính mình bạo tăng hơn ba mươi kg.

Nghĩ đến đây, Bạch Miên xem như đã quyết định nhân vật mình muốn chọn.

“Tôi muốn chọn phương pháp để máy tính chọn lựa chủng tộc.” Dù sao cũng là thí nghiệm, sau khi close beta kết thúc sẽ tiến hành open beta, khi đó nhân vật close beta sẽ bị xóa bỏ. Cho dù giới hạn một người chơi chỉ có thể tạo một nhân vật, nhưng nhân vật thí nghiệm cũng sẽ không lưu lại đâu nhỉ?

Chỉ thấy Phong Luyện đối cậu gật gật đầu sau lại nói.

“Mời người chơi đặt tên nhân vật.”

Đúng nha, cậu còn chưa có đặt tên nhân vật. . . . Bạch Miên dừng một lát, nghiêng đầu nghĩ mình nên dùng tên gì thì hay.

Tên nhân vật trước kia mình hay dùng. . . . Chắc là không dùng được. Tuy rằng dùng tên khác sẽ không quen, nhưng cậu cũng không muốn lại chạm vào cái ký ức làm mình thương tâm kia, càng không muốn dùng cái tên lộ rõ mình là ai.

Trước kia mình đuổi theo hào quang mình kính ngưỡng, nhưng hiện tại mình không muốn lại làm như vậy, cho nên.

“Mộ Âm, liền kêu Mộ Âm đi!” Ngưỡng mộ hắc ám thâm u vô tận, không hề đuổi theo hào quang.

“Mộ Âm, không người sử dụng, tạo nhân vật thành công.” Chỉ nghe thấy thanh âm Phong Luyện vừa dứt, trong nháy mắt, một mảnh ánh sáng lấp lánh biến mất, cậu chỉ cảm thấy bản thân được đến một địa phương khác.

Trò chơi, bắt đầu.

3. Chương 3

Tiến vào trò chơi cảm giác cùng phản ứng thứ nhất của Bạch Miên bây giờ đang ở trong nhân vật Mộ Âm chính là bị dọa đến nhảy dựng.

Bởi vì chỗ cậu đang đứng, không phải là Tân Thủ Thôn thông thường, cũng không phải là thành lãng hoa mỹ đồ sộ gì đó, lại càng không phải là Tân Thủ Thôn mà trong nhận thức bình thường cậu biết.

Cậu còn chưa có mở to mắt đã cảm giác được cả người mình đều bị một cái gì đó lạnh lẽo lưu động bao quanh. Nhớ tới mình là vịt trên cạn, cậu khẩn trương mở mắt ra, sau đó ngây người.

Nước, toàn bộ đều là nước, bốn phương tám hướng đều là nước, trong tầm mắt tất cả đều là nước.

Đây. Là chỗ nào a a a a a

Cậu sợ đến giãy dụa, lại ngoài ý muốn phát hiện mình thế nhưng có thể hô hấp ở trong nước. Cậu dừng lại, chậm rãi bình tĩnh nhìn rõ mọi vật trước mắt.

Khi cậu ngưng thần nhìn, lại tiếp tục sửng sốt.

Thương điểm bằng vỏ trai thật lớn, còn có khách sạn san hô, cùng với ôn tuyền quán ở đáy biển... vân vân. Trước mắt bơi qua nhiều loại binh tôm tướng cua, bọn chúng trông gần giống con người, nhưng có nhiều loại vẫn còn dính đầu tôm, đầu cá cùng đầu cua ở trong biển bơi qua bơi lại.

Ngoài ra còn có nhân ngư mình người đuôi cá, những nhân ngư đó phi vô cùng xinh đẹp. Chính là, cái đuôi cá kia, làm cho cậu không nhìn được nghĩ nghĩ, tuy rằng nơi này là trong trò chơi, nhưng mà. Nhân ngư đến tột cùng là sinh con bằng cách nào? Đẻ trứng hay là có bầu rồi đẻ con?

Đem tầm mắt nhìn gần hơn, cậu phát hiện mình đang ở một chỗ mang đậm phong cách kiến trúc cổ xưa của Trung Quốc. Tường cột chạm trổ, dùng vật liệu là san hô và thủy tinh mấy ngàn năm. Xa xa còn có nơi phát ra ánh sáng lấp lánh, là vô số dạ minh châu ám áp được dùng để khảm xà nhà và phía trên trụ cột.

Đẹp quá! Nơi này thật đặc biệt! Bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn, cậu liền hưng phấn muốn đi tham quan đô thị biển xinh đẹp này. Tuy nhiên mới vừa bước chưa được nửa bước, cậu liền phát hiện có điều không thích hợp.

Cúi đầu nhìn, cậu bỗng dưng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

A a a a a

Bản thân kêu thảm thiết như vậy, vào trong tai mình lại nghe rất nhỏ còn hữu khí vô lực, cậu thế nhưng lại không chú ý toàn bộ NPC trong đô thị biển đều đã dừng lại động tác, hướng chỗ Thủy Tinh Cung nhìn đến.

Cậu sở kêu lên thảm thiết, là bởi vì cậu phát hiện chủng tộc của mình thật sự quá mức không thể tin được.

Ngừng lại thanh âm quá nhiều đồng bào trong biển của mình, lực thích ứng của Mộ Âm có thể nói là thực tốt. Cậu tò mò nghi hoặc lật lên bàn tay không giống năm ngón bình thường mà đã trở thành hai móng

vuốt màu bạc nhu hòa, phần cánh tay còn lại có màu xanh lá đậm. Nhìn xuống một chút nữa, cậu đã sớm có chuẩn bị tâm lý, không ngoài ý muốn nhìn thấy một đôi chân ngũ trảo so với tay thô hơn một chút, đằng sau còn có thêm một cái đuôi thật dài.

Trải nghiệm này thực kỳ lạ, cậu thể nhưng đã biến thành một loài bò sát.

Đây là chủng tộc ẩn tàng sao? Chắc là vậy đi.

Tò mò vẫy đuôi, cậu muốn thử rời khỏi nơi này nên vừa đứng bơi về phía trước. Nhất thời nửa khắc chưa quen, cậu bị trượt ra phía sau bình đài, hướng ngay mặt đất rơi xuống.

Mà lúc này cậu mới phát hiện thân thể của mình không ngờ lại nhỏ như vậy, tất cả mọi thứ xung quanh cũng vì thế mà trông thật lớn.

Theo bản năng phản ứng, cậu đóng chặt hai mắt, ý định thành thật ngã xuống.

Nhưng đau đớn trong mong đợi vẫn chưa đến, ngay lúc cậu sắp rơi xuống đất đột nhiên có một đôi tay ấm áp đỡ cậu.

“Ai da, người chính là ấu tộc mới sinh ngàn năm có một phải không? Như thế nào vừa tỉnh dậy lại không chịu an tĩnh thế?” Thanh âm ôn hòa làm cho Mộ Âm sửng sốt. Cậu kinh ngạc mở mắt ra, cặp trọng đồng kim ngân tròng lớn nhìn ân nhân cứu mạng.

Anh. . . . Anh cả?

Thật không thể tin được, gương mặt trước mắt giống anh cả cậu y như đúc! Hắn mặc ti gấm cổ trang, đầu đội tử kim quan, là một nam nhân cổ đại vô cùng xinh đẹp làm người nhìn không dời được tầm mắt. Mộ Âm hơn nửa ngày cũng chưa thể hoàn hồn.

Thật đẹp trai! Không nghĩ tới bộ dáng anh cả mặc đồ cổ trang lại thích hợp như vậy! Cậu hưng phấn đến nỗi quên chính mình mới vừa rồi vẫn còn chưa bơi được, di chuyển xung quanh đối phương, tò mò đánh giá bộ dáng anh cả nhà mình mặc vào cổ trang trông phi thường thành thực sang trọng, giống như người thực trong hiện thực, làm cho cậu cũng đột nhiên cảm thấy tò mò hai ông anh khác mà mặc đồ cổ trang sẽ trông như thế nào.

Mặc dù biết trước mắt không phải là anh cả Bạch Tĩnh mà chỉ là một NPC “nhái” dung mạo của anh, cậu vẫn thực hưng phấn tò mò.

Nam nhân trước mắt này có dung mạo giống như anh cả, trên trán còn có đồ đằng kỳ lạ, giữa đồ đằng có một khối tinh thạch màu vàng hình quả trứng sáng lóng lánh, mơ hồ lưu động hào quang.

Sau khi nhìn hết toàn bộ, cậu lại nhìn không được dựa vào trên vai đối phương, giống như đứa bé đang ý lại vào cha mẹ dùng hai má đi cọ cọ vào hai má lớn hơn mình không biết bao nhiêu lần.

Có thể nói rằng anh cả đã nuôi lớn cậu, trước đây cậu cũng thường bám dính anh cả trầm ổn làm nũng như vậy.

“Quả nhiên vẫn còn là đứa nhỏ.” Tiếng cười trầm thấp làm cậu có chút không phục, mình cũng đã muốn 20 tuổi rồi, làm sao còn là đứa nhỏ. . . . Tuy rằng đã rất lâu cậu không làm nũng với anh cả như vậy.

“Mộ Âm a. . . . Ta là Đông Hải Long Vương Ngao Nghiễm, người là tân sinh Long tộc duy nhất trong trăm ngàn năm qua của Đông Hải Long tộc chúng ta. Tân sinh Long tộc kế tiếp không biết phải đợi mấy ngàn năm sau, nhưng không còn nghi ngờ gì, người là hi vọng mà chúng ta chờ đợi đã lâu. Ta hi vọng người có thể trưởng thành bình yên và khỏe mạnh.” Lời này nghe như là lời đạo đầu mà NPC thôn trưởng Tân Thủ Thôn hay nói. Mộ Âm chuyên chú lên, bởi vì lời nói kế tiếp của đối phương nhất định có liên quan tới tương lai mình luyện chủng tộc đặc biệt trong trò chơi.

Nguyên lai. . . . Cậu thật sự may mắn ngẫu nhiên rút trúng chủng tộc ẩn tàng, hơn nữa lại còn là Long tộc!

“Người vẫn chưa đạt được năng lực thập giai, cho nên không thể rời đi Đông Hải Thủy Tinh Thành, vì vậy trước đó người phải đi Vô Uyển Các tu luyện. Vô Uyển các tổng cộng chia làm năm tầng lầu, người là tân sinh Long tộc, ít nhất phải lên tới thập giai mới có thể tiếp tục lên trên tu luyện. Nếu năng lực không đủ

người cũng không thể đi lên trên, nhưng chỉ cần năng lực lên tới thập giai người có thể lựa chọn đi ra bên ngoài tu luyện và tùy thời trở về.” Long Vương Ngao Nghiễm cực kỳ kiên nhẫn hướng cậu giải thích, đồng thời cậu cũng đại khái hiểu được, thập giai chính là phải đạt tới cấp 10. Về phần Vô Uyển Các kia chắc là tân thủ huấn luyện tràng, nhưng mà tân thủ huấn luyện tràng này. . . Hình như cũng có thể dùng để luyện thăng cấp.

“Mà sau khi người đến thập giai mới có thể bắt đầu hóa thành nhân hình, cho nên phải cố lên nha!” Ngao Nghiễm ôn nhu dùng ngón tay vỗ về long lân trên người cậu làm cho cậu cảm thấy thực thoải mái, cảm giác giống như mình biến thành sủng vật vậy. Đây là khác biệt khi giữa thuận lân và nghịch lân đi?

“Mặt khác, đây là Long Châu của người, đối với người có tác dụng rất lớn. Chỉ có bản thân người mới có thể sử dụng năng lượng của Long Châu, người khác không thể sử dụng nó, nhưng người cũng có thể sử dụng nó đi giúp người khác.” Ngao Nghiễm lấy ra một viên ngân quang lục sắc nho nhỏ, cùng tinh thạch trên trán Phong Luyện có chút tương tự, nhanh chóng dán ở giữa trán cậu.

Cậu chỉ cảm thấy trên trán một trận lạnh lẽo, sau đó viên tinh thạch được Ngao Nghiễm gọi là Long Châu này liền dính luôn trên trán của cậu. Cậu chợt nhớ Long Vương và Phong Luyện sau khi hóa thành nhân hình đều có thể thấy được tinh thạch ở giữa trán, nguyên lai, đây là Long Châu a! Bất quá, như vậy hơi bị quá nổi nha.

“Cái này có thể lấy xuống được, người không cần lo lắng, nhưng chỉ có bản thân người mới có thể lấy. Một khi đã gỡ xuống, nó sẽ khôi phục hình dạng Long Châu, người chỉ cần cất giữ thật cẩn thận là được.” Tựa hồ biết cậu đang suy nghĩ gì, Ngao Nghiễm rất kiên nhẫn giải thích với cậu.

Cậu đối với Long Châu tò mò không thôi, nhin không được ở trong lòng thầm niệm “Mở ra đạo cụ” .

Chỉ thấy trước mắt cậu đột nhiên xuất hiện một cột đạo cụ hơi mờ mà xem ra Long Vương Ngao Nghiễm cũng nhìn không thấy. Cậu chọn vào Long Châu để nhìn một chút công năng của nó, vừa nhìn thấy, cậu ngây ngẩn cả người.

Tinh Thần Long Châu, đạo cụ chuyên chức của người chơi Mộ Âm. Không thể mượn không thể vứt bỏ không thể giao dịch không thể cướp đoạt, có khả năng thăng cấp trì dữ thuật cùng không gian di động, công năng thời không ma pháp, không hao tổn ma lực bản thân của người chơi, Long Châu vô thời hạn sử dụng.

Này này này. Thật biến thái, này không phải giống như không cần mua hồng thủy cùng hồi quyền sao? Tuy rằng chỉ có hai loại công năng, nhưng lại có thể thay cậu tiết kiệm không ít tinh tệ, hơn nữa trì dữ thuật còn có thể thăng cấp, cho dù muốn sử dụng trì dữ thuật phạm vi lớn hẳn là cũng không thành vấn đề.

Móng vuốt nho nhỏ buồn bực gãi gãi đầu, nghi hoặc nhìn Long Vương.

“Mộ Âm, năng lực Long Châu của người xem ra khá đặc biệt. Trước mắt chưa có Long tộc nào có năng lực là Chúc Tinh Thần lực.”

Cái gọi là Tinh Thần lực, kỳ thật đúng là thời không lực.

“Tốt lắm, cũng đã đến giờ người tiến vào Vô Uyển Các. Người phải cố gắng lên, nhớ kỹ, trong Vô Uyển Các mặc kệ luyện đến mấy giai, một khi xui xẻo tử vong cũng sẽ không giảm bớt kinh nghiệm cấp bậc tích lũy của người, nhưng người vẫn sẽ cảm giác được đau đớn. Hơn nữa có 6 giờ không thể tu luyện được, điểm ấy người phải nhớ kỹ.”

Sẽ không rơi điểm kinh nghiệm? Nhưng là có 6 giờ không thể login. Như vậy là ý gì?

Tuy rằng 6 giờ không thể login điều kiện hơi có chút khắc nghiệt, nhưng Mộ Âm không có cảm thấy như vậy có cái gì không tốt, đây là một loại điều kiện tương đối. Dù sao, cậu vốn đã có điều kiện nhiều hơn so với người chơi khác.

“Hiện tại, ta sẽ truyền tống người đi qua, tất cả đều phải thật cẩn thận.” Long Vương Ngao Nghiễm không sợ người khác phiền lại một lần nữa dặn dò, mà cậu cũng nhẹ gật cái đầu nhỏ.

Lần cuối cùng đối cậu cười cười, Ngao Nghiễm cầm bàn tay cậu, phát ra một trận quang mang màu vàng bám vào trên người cậu. Thẳng đến lúc sắp biến mất, cậu mới đột nhiên tới một vấn đề phi thường trọng yếu.

Thắm rồi, cậu còn chưa có hỏi Long Vương với cái bộ dáng này thì công kích quái vật như thế nào a!

※ ※ ※

Rơi xuống trong một không gian mênh mông đầy bụi vô cùng kỳ lạ, nhìn phạm vi rộng lớn có vách tường vô hạn vô biên sờ không đến, ngay cả trần nhà cũng nhìn không tới, chỉ có nam thạch cùng cây rừng ở đẳng xa thành từng mảnh, cậu biết đây cũng không phải phong cảnh núi rừng sẽ có trong biển, nhưng là Mộ Âm rất rõ ràng, nơi này chính là lầu 1 trong Vô Yển Các.

Chỗ như thế này thật sự có cầu thang thông lên cái gọi là “trên lầu” kia sao?

Nghĩ đi nghĩ lại, cậu lấy lại tinh thần, vẫn còn phiền không biết mình phải công kích như thế nào.

Lại lần nữa gọi ra bảng trạng bị, cậu ngoài ý muốn phát hiện bên trong có một thanh chủy thủ nhỏ. Cả thanh chủy thủ tối đen, nhưng thân chủy thủ cùng màu thủy tinh trên trán cậu thoát nhìn có chút tương tự. Cậu nhận không được điểm chọn thanh chủy thủ nhỏ này, muốn nhìn tư liệu của nó.

Chỉ thấy mặt trên viết.

Tinh Thần Chủy Thủ, vũ khí trưởng thành. Mộ Âm chuyên chúc, không thể mượn không thể ném không thể giao dịch không thể cướp đoạt.

Này. . . Là trưởng thành gì? Hơn nữa chỉ có cậu mới dung được?

Vận khí của cậu không khỏi quá tốt rồi đi?

Nghĩ đến đây, Mộ Âm đột nhiên nghĩ đến cái gì, mở ra bảng thuộc tính nhân vật, vừa nhìn, liền hoàn toàn tròn tròn mắt.

Tính danh: Mộ Âm

Chức nghiệp: Sơ tâm giả

Chủng tộc: Đông Hải Long tộc

Thuộc tính: Tinh Thần lực

Cấp bậc: 1 điểm kinh nghiệm: 00. 00%

HP: 125 MP: 100

Trí lực: ? ? ? Thể lực: ? ? ?

Lực lượng: ? ? ? Phòng ngự: ? ? ?

May mắn: ? ? ? Mị lực: ? ? ?

Tinh thần: ? ? ? Nhanh nhẹn: ? ? ?

Vũ khí: Tinh Thần Chủy Thủ

Quan sức: Tinh Thần Long Châu

Tầm mắt nhìn đến những số liệu này làm cậu không thể tin được, đó là trị số cơ bản của mình sao?

Trời ạ. Thật sự là số má con mẹ nó biến thái a! Nào có người cấp bậc 1 mà không có điểm kinh nghiệm gì, HP cùng MP cũng đã hơn trăm? Cậu trước kia trị số đều là 30, tối đa cũng chính là 50 HP máu trâu mà thôi, nào có nhiều đến 125 cái dạng này ?

Hơn nữa, trừ bỏ HP cùng MP ra, mấy cái còn lại đều “? ? ?”. Đây là ý gì a!

Cậu cũng không phải BOSS cấp Ma vương, vì sao những số liệu kia đều là ? ? ?

Trừng mắt nhìn đồng ký hiệu kia hồi lâu, cậu rớt cục thở dài, vô vọng tắt bẳng, đồng thời cũng âm thầm quyết định sau khi rời khỏi trò chơi nhất định phải tìm anh ba tính sổ.

Nói đi thì nói lại. Một con rồng muốn cầm chủ thủ giết quái. Cảm giác cũng thật sự rất kỳ cục.

Phốc tê phốc tê. Một trận thanh âm kỳ quái làm cho cậu ngưng phiên não.

Quay đầu, liền gặp được một đại xà màu lam bộ dáng vô cùng ghê tởm, phốc tê phốc tê hộc hộc mở miệng thè hai cái lưỡi chẻ, mắt to bằng cái nắm tay ở trạng thái bình thường của cậu, đang chăm chăm theo dõi cậu, xem cậu giống như là con mồi.

“A a a a ~” Cậu phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Tuy rằng xà cũng là bò sát, hơn nữa trong truyền thuyết cổ đại bị liệt là sinh vật gần họ hàng nhà Long, biệt danh cũng gọi là Phi Thiên Thần Xà, nhưng mà từ nhỏ đến lớn cậu ghét nhất là xà a!

Đáng ghét đáng ghét đáng ghét!

Anh Tô nhớ kỹ cho em! Cậu reo hò thầm lặng ở trong lòng.

※ ※ ※

Thở hổn hển phù phù lấy lại tinh thần, Mộ Âm phát hiện bởi vì nhìn thấy nhiều quái Xà quá mà mình đã phát điên mất đi không chế, đem nhóm Xà quái ở gần mình một lần thanh lý sạch sẽ, tàn thi cùng máu rơi đầy đất làm cho người ta nhìn thấy là muốn ói.

Thở hổn hển mấy hơi xong, nhìn đồng thi thể trên mặt đất đã hơn 10 phút nhưng còn chưa biến mất, cùng với một đồng tinh tẻ và một đồng đạo cụ không rõ sử dụng, cậu đầu tiên là nghi ngờ một chút, sau đó vội vàng đem bảo vật cướp đoạt bỏ vào trong không gian của mình, lập tức nhanh chóng dùng thanh chủ thủ khéo léo nhưng sắc bén của mình bắt đầu lột da cùng thịt của đám xà quái này, nhưng trước tiên bắt đầu từ xác con nào còn “đầy đủ”.

Quái vật không lập tức biến mất, đại biểu cho thân thể Xà quái có công dụng nào đó, có lẽ là đạo cụ hoặc là nhiệm vụ gì đó. Nói tóm lại, nhất định nhiều tuyệt đối sẽ không sai .

Thật vất vả thanh lý ba thi thể Xà quái, nhưng với thân thể hình long nho nhỏ của cậu thì tốc độ xử lý cũng có giới hạn, hơn nữa giờ mới xử được ba con mà thôi, xác mấy con xà quái khác cũng đã tiêu thất.

Mặc dù có không gian để trữ đồ vật, bắt quá, hình như còn có hạn chế trọng lượng!

Mở ra thông tin của mình, ngoài ý muốn phát hiện mình thể nhưng đã bắt tri bất giác lên tới cấp 5. Cậu đem điểm này phân chia cho các hạng mục và thuộc tính của mình, nhưng bởi vì đồng dấu chấm hỏi kia làm mình không biết thêm vào mục nào, cậu chỉ có thể chia đều mỗi hạng mục một điểm.

Không biết cứ như vậy đi tiếp mình sẽ luyện thành cái dạng nhân vật gì.

Về phương diện chức nghiệp, cậu tin chắc anh ba gốc kia hẳn sẽ không chỉ đặt ra vài loại cơ bản như vậy. Cứ nhìn đến Đông Hải Long Vương Ngao Nghiễm bề ngoài giống anh cả thì biết anh ấy sẽ không đặt vài cái chức nghiệp đơn giản, khẳng định còn có nhiều loại chức nghiệp quý quái gì nữa.

Mở ra bảng đạo cụ của mình, phát hiện ô đạo cụ tân thủ chỉ cho có một trăm ô làm cho cậu hơi do dự một chút. Mới chỉ nhặt ít đồ như vậy đã chiếm đi một nửa không gian, đừng nói chi về sau còn đánh tới bao nhiêu đồ.

Không biết có phụ trợ gia tăng không gian trữ vật gì đó hay không.

Gãi gãi đầu, nhìn qua đồng vật phẩm trang sức cùng trang bị nhặt từ trên người Xà quái kia đều chỉ là một đồng trang bị cơ bản thực bình thường, cấp bậc cũng không cao, nhưng mà trang bị đối với mình mà nói cũng có ích. Bởi vậy, cậu vẫn chọn vài cái nhẫn và vòng cổ phụ trợ cao đeo vào.

Về phần những thứ khác. Vẫn là chờ cậu lên tới cấp 10 có thể biến thành nhân hình rồi nói sau!

Ngẩng đầu nhìn tiếp một loại quái vật khác xuất hiện, Mộ Âm vui vẻ tươi cười, tiến ra tiếp đón.

“Giết quái nhặt bảo vật a!”

※ ※ ※

Thật vất vả lên tới cấp 10, kế tiếp điểm kinh nghiệm cũng như cậu đoán trước, bắt đầu trở nên khó thăng, từ cấp 10 đến cấp 11 cần điểm kinh nghiệm nhiều đến gấp đôi. Nếu muốn tiếp tục thăng cấp, phải dùng phương thức khác để tăng điểm kinh nghiệm.

Ngồi ở bên bờ hồ trong lầu thứ nhất này, Mộ Âm nhìn chằm chằm thân thể đã muốn biến thành nhân hình của mình. Cậu trông giống như trong hiện thực, một thân trắng noãn lại béo dờ dờ, một chút khí chất xuất sắc như Phong Luyện cũng không có.

Lúc mới hóa thành nhân hình cậu bị dọa sợ muốn chết, bởi vì cậu chưa từng nghĩ đến khi mình hóa thành nhân hình dĩ nhiên là cả người trần trụi, hại cậu muốn kêu thảm thiết ngay tại chỗ.

May mắn cậu nhớ lại trong không gian trữ vật của mình hình như có trang bị tân thủ, bằng không chắc cậu phải trần trụi như thế này mà rời Vô Uyển Các.

Cố sức đem bộ quần áo giống dân Trung Quốc cổ đại mặc lên, nhìn đồng thịt béo trên người mình, cậu cảm giác mình quả nhiên không thích hợp với loại quần áo này, áo sơ mi rộng thùng thình và quần thể thao mới thích hợp với cậu. Về phần loại quần áo phiêu dật mà Phong Luyện cùng Long Vương Ngạo Nghiễm có khuôn mặt giống anh cả mặc, khả năng lại càng không thích hợp với thân hình béo mập của cậu.

Mặc như vậy bọn họ chắc chắn nhìn rất hại mắt, ngay cả cậu cũng không tưởng tượng được mình một thân mập mạp mặc vào loại trang phục phiêu phiêu đó sẽ trông kinh khủng thành cái dạng cảm giác gì.

Bộ dáng anh cả mặc cổ trang cậu đã biết rồi, cảm giác anh hai cùng anh Tô cậu cũng mơ hồ có thể tưởng tượng được đến, về phần người kia.

Trong đầu của cậu, đột nhiên hiện lên một đạo bóng dáng anh tuấn, mặc kệ mặc dạng quần áo cùng trang bị gì, vẫn đều đẹp mắt giống người mẫu.

Cậu nghĩ đến đây đột nhiên rung mình, khuôn mặt mặt nhỏ nhắn phức tạp hiện lên biểu tình kỳ quái, giống như muốn đem cái gì không nên có trong đầu đá ra.

Không nên không nên, cũng đã qua hơn hai năm rồi, như thế nào cứ tiếp tục suy nghĩ đến vậy chứ?

Yên lặng ở trong lòng cảnh cáo chính mình không được suy nghĩ tiếp, sau đó cậu đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng nhìn thời gian.

Bởi vì ở trong Vô Uyển Các không có phân chia ngày đêm, cho nên cậu có thể biết mình đã đánh thật lâu thật lâu, lâu đến mức tăng thứ nhất cũng đã sinh ra quái mới mấy chục lần, lâu đến mức mình có cảm giác ở trong Vô Uyển Các đã trôi qua mấy năm. Hơn nữa, hai trăm năm trước lúc mới bắt đầu có trò chơi thiết kế chân thực, chính phủ đã quy định thời gian trò chơi cùng thời gian hiện thực thống nhất tỉ lệ là 1: 24, nên người chơi có thể tự tính trong thế giới hiện thực đã đến mấy giờ.

“A đã muốn 7h, tới lúc rời giường lên lớp rồi!”

Hét to một tiếng, Mộ Âm quát lên “Gạch bỏ” sau đó vội vàng log out.

4. Chương 4: Chương 4

Vừa về tới hiện thực, nhìn đồng hồ trên tường, Bạch Miên mới phát hiện hôm nay không có khóa. Cậu gãi gãi đầu, vẫn quyết định rời giường.

Chậm rãi xuống lầu, như bình thường đi tới ăn bữa sáng trên bàn, anh ba Bạch Tô đang dùng ánh mắt chờ mong nhìn Bạch Miên.

Nhu nhu đôi mắt bần ngủ còn có chút nhập nhèm, Bạch Miên nhu thuận cùng ba ông anh chào hỏi.

Đợi cậu ngồi xuống, Bạch Tô liền vội vã nhào tới hỏi.

“Tiểu Miên, thế nào, chơi game xong có cảm tưởng gì?” Bạch Tô dùng ánh mắt lóe sáng chờ mong nhìn cậu, trong mắt như muốn nói khen anh, khen anh .

“Rất được, chơi vui hơn so với Thất Giới.” Thất Giới là game online cậu chơi trước kia, cũng là trò cậu chơi lâu nhất, có nhiều kỷ ức vui vẻ, nhưng đồng thời cũng là nguyên nhân làm cho cậu hạ quyết tâm không chơi game online nữa.

Dụng tâm của Bạch Tô là muốn làm cho cậu vui vẻ lại lần nữa, sau đó bỏ hiềm khích đối với game online, cậu có thể rõ ràng cảm giác được.

“Trò chơi mới?” Bạch Giác nghe ba chữ kia liền có chút tò mò, nghi ngờ hỏi cậu.

“Dạ, là trò chơi anh Tô cùng bạn anh ấy thiết kế, trước mắt cảm giác rất tốt.” Trên khuôn mặt phúc khí đáng yêu của Bạch Miên lộ ra mỉm cười vừa lòng.

Thấy thế, Bạch Giác c gật gật đầu, không nói thêm gì nữa, về phần Bạch Tô thì đã cảm động đến sắp nhảy múa.

“Tiểu Miên, sushi của em như vậy đủ chưa?” Trong khi Bạch Tô vẫn còn đang cảm động vô cùng, Bạch Tĩnh bưng lên ba khay sushi lớn đặt ở trước mặt Bạch Miên ôn hòa hỏi.

Mỗi khay sushi kia đều có ba mươi loại sushi khác nhau: sushi nắm, sushi cuộn, sushi da đậu cùng với các loại mùi vị khác.

“Dạ đủ rồi, cảm ơn anh Tĩnh, em muốn một ly trà sữa.” Ăn thức ăn Nhật thì phải phối với đồ uống Nhật mới đúng kiểu.

“Điểm tâm là chè bánh mật kiểu Vũ Trì Kim Thì (là một kiểu thức ăn ngọt của Nhật, có bánh ngọt, trà xanh...), cho nên không cần thêm trà sữa.” Bạch Tĩnh mỉm cười bưng một bát chè bánh mật trà đậu đỏ thật to bước đến. Màu xanh nhạt kết hợp với từng viên đậu mềm đỏ thắm cùng màu hồng như hoa anh đào của bánh mật đã được nướng trông vô cùng ngon mắt.

“Nha, quá tuyệt vời, em thích nhất đồ ăn anh cả nấu. Cô gái nào về sau gả cho anh cả nhất định sẽ rất hạnh phúc.” Cầm lấy một khối sushi ăn vào miệng, Bạch Miên lộ ra biểu tình hạnh phúc. Khi nhìn khuôn mặt phúc khí lộ ra biểu tình hạnh phúc như vậy, những người đang vây quanh cậu cũng bất giác cảm thấy được rất hạnh phúc.

Nói thật không phải Bạch Miên khoe khoang, anh cả của cậu rất đẹp trai tính tình lại tốt trù nghệ còn là số 1, cô gái nào may mắn gả cho anh chắc chắn sẽ rất sung sướng.

Nói đến đẹp trai Bạch Miên ngẩng đầu, vừa ăn vừa nhìn chăm chăm anh cả vừa mới ngồi xuống tạo nhả ăn cơm.

Tựa hồ cảm giác được tầm mắt của cậu, Bạch Tĩnh ngẩng đầu lên, nhìn về phía Bạch Miên, lộ ra nụ cười ôn hòa.

“Làm sao vậy, Tiểu Miên, còn muốn ăn gì sao?”

Nhìn nụ cười ôn hòa của Bạch Tĩnh, Bạch Miên lắc lắc đầu, dừng lại một chút, vẫn là nhịn không được nói ra câu mình vừa suy nghĩ thật lâu.

“Anh Tĩnh. Anh mặc đồ cổ trang thật sự rất tuần tú nha.”

Trong khi Bạch Tĩnh cùng Bạch Giác lộ ra biểu tình nghi hoặc, Bạch Tô lại ngay lập tức phun ra một ngụm chè đậu đỏ, sau đó sặc sụa không ngừng ho khan.

Cái gì. Cái gì? Tiểu Miên nói cái gì?

Bạch Tô trừng lớn mắt, không thể tin được nhìn em trai, cậu vừa mới nói sẽ không phải là.

“Cổ trang gì vậy? Anh chưa có mặc qua loại đồ đó a.” Bạch Tĩnh không hiểu Bạch Miên đang nói cái gì, nhưng vẫn rút khăn giấy đưa cho Bạch Tô lau miệng.

Tầm mắt Bạch Miên phóng về phía Bạch Tô, như muốn nói bọn họ đi mà hỏi Bạch Tô.

“Tô?”

Thật vất vả mới ngừng ho, ánh mắt Bạch Tô lập tức phiêu đi nơi khác, hoàn toàn không dám nhìn anh trai hẳn.

“Ách. . . . Là trong trò chơi có một NPC, em dùng khuôn mặt anh cả thiết kế, cho nên vô luận là nhìn hay là thanh âm, cùng với tính cách đều rất giống anh, mà NPC kia lại mặc cổ trang, cho nên. . . .” Nhìn Bạch Tĩnh nhú mày sắc mặt hơi sa sầm, trong lòng Bạch Tô thầm kêu không ổn.

“Tô. . . .”

Bạch Tô cũng biết nguyên nhân sắc mặt anh cả biến hóa, anh ấy không thích nhất chính là rêu rao làm cho quá nhiều người theo sau, làm việc cũng luôn luôn cẩn trọng. Nếu diện mạo của anh ở thế giới game bị phát hiện ở trong hiện thực, không thể nghi ngờ chính là phiền toái vô cùng lớn.

“Anh cả yên tâm, NPC kia chính là thôn trưởng Tân Thủ Thôn của chủng tộc ẩn tàng, số người của chủng tộc ẩn tàng kia chỉ có một. Một khi có người trở thành chủng tộc ẩn tàng kia, hệ thống sẽ tự động phong bế chủng tộc ẩn tàng này. Mặt khác, trong hệ thống chỉ có duy nhất một nhiệm vụ cùng NPC này có liên quan, nhưng cũng chỉ có người chơi thuộc chủng tộc ẩn tàng này giải qua một lần, giải xong hệ thống trực tiếp phong bế nhiệm vụ, cho nên không có nhiều người biết đến đâu.” Bạch Tô vội vàng giải thích, bằng không Bạch Tĩnh luôn luôn ôn hòa nếu tức giận lên sẽ rất là khủng bố.

Sắc mặt Bạch Tĩnh hơi hòa hoãn, tựa hồ có thể chấp nhận. Bạch Miên thức thời bổ sung một câu, Bạch Tĩnh cũng coi như không giận nữa.

“Anh Tĩnh đừng nóng giận, bộ dáng anh mặc cổ trang thật sự là rất tuần tú, tao nhả thanh cao không giống thư sinh mặt trắng đầu!” Bạch Miên ha ha cười.

Nhìn anh trai không giận nữa, Bạch Tô nhẹ nhàng thở ra, sau đó chuyển hướng sang ngó Bạch Miên, theo dõi khuôn mặt phúc khí trắng noãn của cậu, thở dài.

“Tiểu Miên, vận khí của em đúng là không phải tốt bình thường, cả chủng tộc ẩn tàng do máy tính lựa chọn em cũng rút trúng.” Bạch Tô thề, anh tuyệt đối không làm lỗi. Lúc trước làm Long tộc tỷ lệ nhỏ nhất cũng khó rút trúng nhất, anh cũng không nghĩ thực sự sẽ có người may mắn rút được, vậy mà người rút trúng cư nhiên là em trai đánh yêu của anh.

Em trai nhà anh quả đúng là siêu cấp tiểu phúc thần.

“Em chỉ tò mò nên mới để máy tính lựa chọn giúp, không nghĩ tới sẽ có cơ hội rút trúng may mắn như vậy. Lại nói, anh Tô a, trị số của em thật là lạ, trừ bỏ HP cùng MP, những trị số khác toàn bộ chỉ hiện ra ba cái dấu chấm hỏi, rất giống như em là boss Đại Ma Vương vậy đó. Vì sao lại thế a?”

Nghe vậy, Bạch Tô sững sờ một chút, gãi gãi đầu.

“Anh cũng không biết, phương diện kia là bạn anh thiết kế, để anh đi hỏi lại xem như thế nào.” Đặt ra trị số cơ bản của người chơi cũng không phải phần của anh, cho nên anh cũng không biết mấy người khác đã đặt ra cái dạng gì.

“Nha.” Cậu hiểu rõ gật gật đầu, không hỏi thêm gì nữa.

Một lần nữa cùng Bạch Tô hỏi kĩ càng về quy tắc trong trò chơi, dù sao cậu đã thật lâu không có chơi trò chơi, nếu không hỏi rõ ràng sẽ rất phiền toái.

“Đúng rồi Miên Miên, hôm nay em có rảnh không?” Nghĩ tới điều gì, Bạch Tĩnh dừng lại động tác uống cà phê, ngẩng đầu hỏi Bạch Miên.

“A. . . .Dạ, hôm nay em không có khóa, anh Tĩnh có chuyện gì không?” Từ trong đại tiệc sushi ngẩng đầu, cặp mắt tròn tròn nhìn Bạch Tĩnh.

“Ừ, anh muốn em cùng đi đến công ty bách hóa giúp anh mua lễ vật, cũng sắp tới đại thọ 70 của ông Cung rồi. Gần đây anh bề bộn nhiều việc, không có thời gian đi mua lễ vật, nhưng cũng không muốn bảo Lạp

Một thư ký đi mua giùm. Cảm tình của em với ông Cung rất tốt, chắc sẽ biết ông ấy thích gì đi.” Ông Cung mà Bạch Tinh nói chính là bạn tốt của ông nội bọn họ, cũng là một trong những người đầu tư của khách sạn Tinh Ân, Khoảng thời gian đầu ba mẹ bọn họ mất, ông Cung đã giúp bọn họ rất nhiều lại không cần hỏi báo, đến bây giờ vẫn bảo vệ bốn anh em Bạch gia bọn họ.

Hơn nữa, ông Cung dù không có nửa điểm quan hệ máu mủ với bọn họ, lại phi thường cưng chiều em trai Bạch Miên, khiến cho bọn họ dù mất sớm ba mẹ cùng ông bà vẫn cảm giác được trường bối quan tâm, cho nên chỉ cần ngày lễ ngày tết sẽ một nhà bốn anh em đến chúc mừng.

“Sắp đến sinh nhật ông Cung rồi sao. Vậy em nhất định sẽ giúp anh đi mua.” Bạch Miên không chút đắn đo đáp ứng. Cậu rất thích lão nhân gia hiền lành kia, hai năm trước mình đột nhiên thay đổi hại ông lo lắng không thôi, may là sau này tâm tình của mình cũng không tệ lắm, mới không làm cho lão nhân gia lại tiếp tục lo lắng nữa.

“Nhớ ang theo thẻ tín dụng, nếu muốn mua thứ khác thì cứ cà thẻ không sao, không cần lo lắng cho bọn anh trả không nổi.” Bạch Giác giọng điệu trầm ổn bình thản nói.

“Tốt.” Bạch Miên mỉm cười, ngoan ngoãn đáp.

Ba người bọn họ cũng biết, Bạch Miên ngoài miệng nói tốt nhưng trên thực tế xác suất “mua thứ khác” thật sự không lớn, nhiều lắm chỉ mua lễ vật cho lão thái gia mà thôi. Đối với mua đồ dùng cho mình cậu đều rất tiết kiệm, cho nên người bên ngoài cũng không cách nào nhìn ra cậu là con nhà có tiền.

Cậu chính là một đứa nhỏ như vậy, giống như không có gì có thể kích thích hứng thú và dục vọng của cậu, cái duy nhất làm cho cậu hứng thú chính là thức ăn ngon. Trừ cái đó ra, hơn bốn năm trước cậu vẫn vô cùng yêu thích game online Thất Giới ,liên tục chơi gần hai năm. Đó là lần đầu tiên các anh thấy Bạch Miên luôn luôn lạnh nhạt với mọi thứ cảm thấy hứng thú, cho nên bọn họ cũng mặc kệ cho Bạch Miên chơi, chính là sau đó không biết vì cái gì mà cậu không đụng vào game online nữa.

Bọn họ cũng biết, có lẽ khi còn chơi Thất Giới cậu đã gặp những chuyện khổ sở hoặc bị thương. Bọn họ không thể xen vào, bởi vậy chỉ có thể yên lặng, ôn nhu chăm sóc cậu, chờ một ngày nào đó cậu sẽ tiếp tục lộ ra nụ cười thoải mái chân chính.

Bởi vì Bạch Miên là em trai quý giá, vô cùng quý giá của bọn họ.

Bọn họ cũng đã thảo luận qua, kết luận rằng té ngã chỗ nào thì đứng lên ở chỗ đó. Nếu Thất Giới làm cậu bị thương, vậy bọn họ hi vọng trò chơi mới này có thể khiến cho cậu vui vẻ trở lại. Vì thế, Bạch Tô cùng đám bạn đã thiết kế ra game online mới này, mà Bạch gia bọn họ chính là nhà đầu tư.

※ ※ ※

Liên tục ở cửa hàng bách hoa rộng lớn tìm gần 3 giờ, Bạch Miên vẫn tìm không thấy có lẽ vật nào thích hợp tặng cho lão nhân gia.

Tuy rằng cậu biết ông Cung sẽ không so đo giá cả, nhưng cũng không thể tùy tiện mua ba thứ đồ rẻ tiền làm lễ vật tặng cho ông.

Đồng hồ hàng hiệu trăm năm tuổi. Không thích hợp! Trước kia cậu từng thấy có nhiều người khách tặng cho ông Cung đồng hồ cao cấp, tuy nhiên ông chẳng hề ngó ngang tới, ngược lại đối với bức tranh khi nhỏ cậu tặng thì xem như bảo bối, còn có bức tượng cậu tự tay điêu khắc hình của ông Cung, cũng được ông phi thường yêu thích.

Chính là hai năm nay, cậu đều không có thời gian, cũng không có tâm tình tốt tặng lễ cho lão nhân gia, vậy nên cậu vẫn thực băn khoăn.

Rất cuộc, ở một góc tầng trệt có vẻ hẻo lánh, cậu nhìn thấy một cửa hàng có chút đặc biệt, cảm giác so với xung quanh không giống nhau, không chỉ có phong cách độc đáo, ngay cả những món hàng được rao bán cũng rất đặc biệt.

Cậu tò mò ngồi xổm ngoài cửa kính, kinh ngạc nhìn những món đồ bên trong vô cùng tinh xảo và hấp dẫn.

Đó không phải là châu báu hoặc vật phẩm trân quý gì, mà chỉ là một chậu cây cảnh thực đặc biệt. Bên trong chậu là một thế giới nhỏ nhỏ, có chút giống như một ngôi nhà búp bê. Nhưng ngôi nhà này không có tinh xảo đẹp đẽ như nhà búp bê mà lại mang nét đẹp giản dị chân thực.

Bên trong chậu cây cảnh có thảo nguyên xinh đẹp, có một nông phu đang cố gắng cày ruộng, ngoài ra còn có rất nhiều loại tạo hình. Tuy nhiên, nổi bật nhất chính là hình ảnh một ông cụ đang ôm cháu trai ngồi trong rừng xem đom đóm.

Này. Thật đẹp.

Cơ hồ là lập tức quyết định mua cái này tặng cho ông Cung, cậu chuẩn bị đứng dậy tiến vào trong cửa hàng nói với nhân viên cậu muốn mua tạo cảnh bồn kia.

Ngay lúc cậu muốn đứng dậy, bất chợt có người ác ý đá cậu một cước, làm cho thân thể công kênh của cậu không thể bảo trì cân bằng lập tức ngã ngổl vào cùng khó coi trên mặt đất, chung quanh thậm chí còn bắt đầu truyền đến tiếng cười nhạo.

“A, đây không phải là tài tử heo mập bị chúng ta trói à? Sao lại không cẩn thận như vậy nha? Chắc bởi vì mày quá béo cho nên hai cặp chân kia không thể chống đỡ sức nặng phải không?” Thanh âm trào phúng ác ý làm cho Bạch Miên sững sốt, ngẩng đầu, đập vào mắt cậu là ba khuôn mặt có chút quen thuộc.

Cậu nhận ra bọn chúng, ba người này là ba người đã trói cậu cùng với một học sinh bạn khác. Bọn chúng vừa đẹp trai vừa nhiều tiền, khuyết điểm duy nhất chính là tính cách xấu, thành tích học tập lại không bằng cậu. Bọn chúng rất thích mấy nữ sinh học cùng bạn, nhưng mấy nữ sinh đó chỉ đối tốt với cậu, luôn thích đùa giỡn nhéo nhéo gương mặt cậu, nói cậu thực đáng yêu, vì vậy làm cho bọn chúng đổ kị, luôn kiếm cậu gây phiền toái, thậm chí còn dung những từ ngữ cay nghiệt xỉa xói cậu.

Không muốn nhiều lời, Bạch Miên chỉ vịn vào cửa kính đứng dậy, yên lặng vỗ vỗ bụi đất trên người, không nghĩ đến ý tới ngôn hành cử chỉ vô lại của đối phương. Cá tính của cậu không phải là người sẽ ăn thua đủ với người khác, bởi vậy cho nên không hề rằng hay nhào vào ăn miếng trả miếng, chỉ đơn giản đứng dậy muốn tránh khỏi mặt bọn chúng.

Chính là đối phương hình như không muốn buông tha cậu.

“Đồ con lợn, như vậy mà mày nghĩ mày rời đi được sao? Mày thật đúng là yếu đuối nha! Quả nhiên là đồ vô dụng, thật không hiểu được tại sao mà mày lại được nữ sinh hoan nghênh.” Một gã đẹp trai đầu tóc nhuộm vàng rực dùng ánh mắt hèn mọn cùng giọng điệu ngả ngớn lên tiếng, chặn đường đi của cậu.

Cậu cảm thấy có chút phiền phức, hai đường lông mày nhỏ nhắn nhíu lại trên khuôn mặt tròn tròn. Hôm nay vận khí thật không tốt.

“Mời các bạn tránh ra, tôi có chuyện muốn làm.” Tuy rằng không thích, Bạch Miên thế nhưng vẫn dùng giọng điệu thực bình tĩnh nói với mấy kẻ trước mặt, không có chút sợ hãi.

Điều này làm cho đối phương cảm thấy bất mãn.

“Heo mập chết tiệt, mày mà cũng dám kiêu ngạo như vậy! Xem tao đem cái thân mập đầy mỡ của mày đánh ra làm sao.” Không để ý đang đứng trước mặt nhiều người, cái tên đầu tóc nhuộm vàng rực một tay tóm lấy cổ áo cậu, tay còn lại giơ cao nắm đấm chuẩn bị hạ xuống.

Bạch Miên nhanh nhìn bốn phía một cái, những người đi ngang đều khiếp đảm không dám tiến lên ngăn cản, chỉ nhắm mắt nhanh chân bỏ đi. Loại lạnh nhạt vô cảm này làm cho cậu không kim lòng được mà thở dài.

Cậu không thích đánh nhau, nhưng không có nghĩa cậu sẽ ngoan ngoãn để yên cho người ta đánh.

Đang lúc cậu lo lắng có nên phản kích hay không, một cánh tay đột nhiên xuất hiện đặt lên trên vai tên tóc vàng xấu xa kia.

“Bạn học Cao, trước mặt nhiều người mà làm ra loại hành động bạo lực như vậy với bạn học khác hẳn là trái pháp luật nha?” Thanh âm tao nhã mang theo tiếng cười truyền đến, tên tóc vàng kia cùng Bạch Miên đồng loạt sững sốt. Cậu nhìn về hướng chủ nhân của cái tay kia nhìn lại, ngay sau đó tròn tròn mắt.

Phía sau tên tóc vàng họ Cao này, chẳng biết lúc nào đã xuất hiện ba người đẹp trai cao hơn 1m8, bề ngoài so với ba người kia càng thêm xuất chúng, mà hai người bạn của tên tóc vàng than mình đều run như cây sậy, trên trán ứa ra mồ hôi lạnh, bộ dáng giống như gặp phải ma.

Nhìn thấy chủ nhân đôi tay kia, cùng với gương mặt như tuần nhả lại mang chút hương vị cuồng dã, tên tóc vàng đẹp trai bắt đầu ứa ra mồ hôi lạnh.

“Hội. . . Hội trưởng hội học sinh.”

Ba người bọn hắn quả thực không thể tin được, ba người này làm sao lại vừa vịn xuất hiện ở nơi này? Ba người trong tổ năm người của hội học sinh.

“Này hiếp đe dọa bạn học, hắn có thể quy thành tội đe dọa, thật sự là làm mất mặt trường học chúng ta. Phía trường học có thể sẽ đuổi học toàn bộ các bạn cũng không chừng nha?” Ngôn Hi Hàn vẻ mặt mỉm cười ôn hòa thể nhưng lại làm cho tên tóc vàng kia không tự chủ được lông mao dựng đứng, trong lòng vô cùng sợ hãi.

“Không. . . Không phải. Tôi không có uy hiếp đe dọa bạn ấy, tôi chỉ đang cùng bạn ấy chào hỏi. . . .” Tên tóc vàng nhanh chóng buông ra cánh tay đang túm áo Bạch Miên, vô cùng khẩn trương nói.

Hắn đương nhiên biết nam nhân trầm ổn nhả nhận trước mắt này trên thực tế có bao nhiêu khủng bố. Hơn nữa, mấy nam nhân vẻ mặt mỉm cười chưa từng thay đổi kia đều những là người tâm cơ thâm sâu, chỉ riêng có một nam nhân vẻ mặt hồ ly thì không che giấu chút nào, còn Ngôn Hi Hàn lại là một nam nhân tâm cơ mang theo mặt nạ hòa khí tao nhã.

Mà hắn cũng đã ném qua “vài chiêu” của Ngôn Hi Hàn, cho nên đối với Ngôn Hi Hàn mới có thể sợ hãi như vậy. Hơn nữa, năm cán bộ hội học sinh đều có bối cảnh xuất thân không tầm thường, cộng với năng lực và sức quyến rũ hơn người của bọn họ đều khiến cho bạn học cùng thầy giáo ở trường vô cùng tín nhiệm và kính trọng. Chỉ cần bọn họ nói một câu ba người bọn hắn tìm Bạch Miên gây sự, nhất định sẽ bị đuổi học ngay lập tức.

“Ô, ra là vậy sao? Bạn học Bạch Miên, bạn nói xem?” Ngôn Hi Hàn cười nhẹ hướng Bạch Miên đang đứng yên một chỗ, rất chính xác không hề sai gọi tên Bạch Miên.

Bạch Miên quả thật rất kinh ngạc, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, cậu lập tức nghĩ đến có lẽ hôm qua Ngôn Hi Hàn đã hỏi ra được tên của cậu.

Không muốn đem chuyện bé xé ra to, cũng không muốn dấn đối phương vào đường cùng, Bạch Miên thâm nghĩ một chút rồi nhìn ba người tìm cậu gây sự liếc mắt một cái, lắc đầu.

“Tôi không sao, để cho bọn họ đi thôi!” Bạch Miên bình tĩnh nói, không phát hiện khi Ngôn Hi Hàn vừa nghe thanh âm của cậu hơi hơi hiện lên vẻ mặt thất vọng.

Ba người kia sau khi nghe Bạch Miên nói mới thở dài rồi lộ ra biểu tình kinh hãi.

Thần nhiên nhìn Bạch Miên một cái, Ngôn Hi Hàn buông lỏng bàn tay đang nắm bả vai đối phương.

“Nhanh rút đi! Đừng để cho tôi bắt gặp mấy người còn đe dọa cậu ấy.” Ngôn Hi Hàn giọng điệu lạnh nhạt, không hề nghi ngờ chính là đang cảnh cáo đối phương rằng từ nay về sau Bạch Miên sẽ ở dưới phạm vi bảo hộ của hội học sinh bọn họ.

Ba người kia chật vật chạy đi, trước khi đi tên tóc vàng kia vẫn còn hung tợn trừng mắt nhìn Bạch Miên một cái, làm cho Bạch Miên biết bọn họ chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy. Nhất là sau khi bị Ngôn Hi Hàn đe dọa qua, mai này nhất định sẽ đem khoản nợ đó tính đến trên đầu cậu

Bất đắc dĩ ở trong lòng thở dài, Bạch Miên cảm thấy hôm nay thật đúng là không hay ho, dính phải loại tai bay vạ gió này.

Càng làm cho cậu cảm thấy không thoải mái là, vì sao giúp cậu lại là Ngôn Hi Hàn?

“Bạn học Bạch Miên, cậu có khỏe không?” Ngôn Hi Hàn thân thiết đem mặt tiến đến trước mặt cậu, nhìn cậu hỏi, làm cho cậu hoảng sợ lui về sau vài bước, lui đến phía sau cửa kính.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú quá gần, trong lòng Bạch Miên đột nhiên chấn động.

“Không. . . Không có việc gì.”

“Cậu muốn mua gì sao? Chúng tôi đi cùng cậu, dù sao bây giờ chúng tôi cũng đang rảnh.” Loại thái độ tránh né này làm cho Ngôn Hi Hàn có thất vọng với không thoải mái một chút. Hắn cũng không đem nó để trong lòng, ngược lại tao nhã tiếp tục mỉm cười nhìn cậu.

Dù sao hắn giỏi nhất ngoại trừ giả bộ làm người tốt ra, còn có da mặt dày hơn da trâu, điều này cũng chỉ có vài người bạn thân mới biết được.

“Không cần, tôi muốn mua đồ ở trong cửa hàng, tôi mua xong rồi sẽ về luôn.” Bạch Miên giả bộ bình tĩnh cự tuyệt lời đề nghị của hắn.

Nhưng là Ngôn Hi Hàn da mặt dày, chắc chắn không thể chỉ vì mấy câu cậu nói liền rút lui có trật tự.

“Đừng khách sáo, chúng ta cùng nhau đi vào chọn đi!” Không cho cậu cự tuyệt, Ngôn Hi Hàn lôi kéo cổ tay của cậu, dẫn đầu đi vào trong cửa hàng kia, lưu lại hai người khác ở ngoài cửa hàng.

“Hàn tựa hồ đối với tiểu phúc thần kia rất hứng thú.” Nhìn bóng dáng bọn họ đi vào, nam tử có diện mạo như hồ ly thần nhiên nói.

“Đúng vậy a. Bất quá, Trục Quang làm sao bây giờ? Hắn không phải còn đối với Trục Quang.”

“Cái đó tính sau! Từ khi Trục Quang hoàn toàn biến mất ở trước mặt chúng ta, vô luận thay đổi bao nhiêu trò chơi không ngừng tìm cũng tìm không thấy, tựa như cậu ta đã biến mất vậy. Có lẽ chúng ta đã tổn thương cậu ấy, làm cho cậu ấy thất vọng với thế giới trò chơi, cho nên có thể cậu ấy không còn muốn đụng đến bất kỳ loại game online nào nữa.” Trong đó Hàn tự trách mình nhất, hắn cũng là người tổn thương Trục Quang nhiều nhất. Hắn vẫn điên cuồng, không ngừng ở trong trò chơi tìm kiếm Trục Quang, có lẽ ngoại trừ muốn xin lỗi Trục Quang, còn có rất nhiều việc khác.

Chính là, không có ai biết mà thôi.

5. Chương 5

Xụ mặt, Bạch Miên vô cùng bất đắc dĩ để Ngôn Hi Hàn đi theo. Mua xong lễ vật tặng ông Cung, cậu xin chủ cửa hàng đưa lễ vật về nhà mình.

Cậu vốn nghĩ rằng như vậy là xong, cuối cùng mình có thể về nhà, nhưng người tính không bằng trời tính, Ngôn Hi Hàn vẫn không chịu thả người, cứng rắn lôi kéo muốn cậu bồi bọn họ đi siêu thị điện máy mua này nọ.

Bạch Miên lần này khổ không thể tả, muốn cự tuyệt nhưng không nói ra miệng được, chỉ có thể bất đắc dĩ đi theo bọn họ. Trong ánh mắt của mấy người xung quanh phóng đến bốn người bọn họ, cậu có thể cảm nhận được có rất nhiều người đang dùng ánh mắt chỉ trích cậu, trách cậu một tên béo phá hư hình ảnh mỹ lệ của ba người đẹp trai.

Nhưng cậu cũng không có biện pháp, vài lần muốn mượn cớ rời đi thế nhưng luôn bị bắt ở lại. Ngôn Hi Hàn không chịu thả người làm cho cậu thật sự không hiểu nổi hắn tại sao muốn làm như vậy.

Chẳng lẽ. Hắn nhận ra mình rồi?

Trong một chốc đầu Bạch Miên hiện lên ý nghĩ này, nhưng cậu ở trong lòng lắc đầu.

Chuyện này vốn không có khả năng, trừ ba ông anh trai nhà cậu cùng ông Cung bà Cung, những người hồi trước quen biết cậu cũng chỉ có ấn tượng cậu là một mỹ thiếu niên, không người nào có thể liên tưởng tới, cho dù là bạn học hồi xưa đi ngang qua cậu, không có bất luận kẻ nào có thể nhận ra cậu, không người nào

có thể nghĩ tới một người từng có vô số người ái mộ lại làm chính mình béo thành như vậy, phá hư hình ảnh tốt đẹp trong ấn tượng của mọi người. Ngay cả bạn học tổ chức họp lớp cậu cũng chưa từng đi, cậu chỉ muốn đơn giản đoạn tuyệt quá khứ rồi cùng người nhà sống những năm tháng an bình.

Quay đầu, thấy thân hình của mình phản chiếu trên mặt kính, mập mạp như vậy, thậm chí còn có một vòng bụng thật to, khuôn mặt từng là trái xoan trước kia cũng trở thành khuôn mặt bánh bao tròn tròn, nhìn không ra bóng dáng của ngày xưa nữa.

Mình như vậy, mặc dù ở một phương diện nào đó vẫn rất gây sự “chú ý”, nhưng không phải là sự chú ý ngưỡng mộ như trước kia. Hai năm qua cậu đã tập được thói quen sống bình thản như vậy, chìm trong thế giới nho nhỏ của mình bình yên mà lặng lẽ.

Khi học kỳ mới bắt đầu, bên người lại đột nhiên xuất hiện vài cậu bạn đẹp trai làm cho mọi người chú ý. Làm cho cậu cũng tự dưng trở thành tiểu điểm để mọi người phỉ nhổ.

Bất đắc dĩ khẽ thở dài, tầm mắt cậu quay lại trên người ba anh bạn đẹp trai đang thảo luận nên mua loại máy tính nào.

Thừa dịp hiện tại. Vụng trộm chạy đi hắt là không sao đi? Nhìn ba người bọn họ nhiệt liệt thảo luận, Bạch Miên chậm rãi di chuyển vài bước, muốn chuyển đến phạm vi an toàn để chạy trốn.

Một bước, hai bước. Bên này hắt là ra khỏi phạm vi cánh tay của bọn họ đi? Dời khoảng cách 1m không sai biệt lắm, Bạch Miên lập tức xoay người chuẩn bị chạy trốn.

Kỳ thật Ngôn Hi Hàn vẫn đều chú ý cử động của cậu, nhất là thấy cậu vô cùng đáng yêu muốn chạy trốn mình, càng làm cho trong lòng hắt tràn đầy ý cười.

Thật sự rất đáng yêu.

Mắt thấy Bạch Miên xoay người bước ra đằng xa, Ngôn Hi Hàn tay dài chân dài đưa ra giữ chặt sau cổ của Bạch Miên, phá hỏng kế hoạch chạy trốn của người nào đó.

“Ồ ” Bạch Miên đột nhiên bị giữ chặt, lập tức biết mình chạy trốn thất bại, trong lòng âm thầm hò hét, Ngôn Hi Hàn vì sao lại làm vậy với cậu chứ?

“Bạn Bạch Miên, sao chưa lên tiếng mà đã muốn bỏ đi rồi?” Ngôn Hi Hàn vẫn mỉm cười tới gần cậu, sau đó tay kia sờ lên hai má mập mạp mềm mại của cậu, làm cho cậu không biết làm sao, thanh âm ôn nhu từ tính của hắt cũng cùng lúc truyền vào trong tai của cậu.

Bạch Miên khẽ run rẩy, phát hiện mình đối với thanh âm của Ngôn Hi Hàn vẫn không có sức chống cự, nhưng mà, cho dù không có sức chống cự. Cậu vẫn nhất định phải rời đi!

Ở bên người Ngôn Hi Hàn lâu hơn một giây, cậu lại càng sợ chính mình lộ ra sơ hở gì.

“Tôi muốn về nhà, mời Ngôn hội trưởng anh buông tay ra được không?” Trừ bỏ hơi thở của Ngôn Hi Hàn làm cho cậu tâm phiền ý loạn, Bạch Miên còn rất không thoải mái khi bị tầm mắt đồ kị của những người xung quanh không ngừng phóng đến, quả thực giống như muốn đục mấy cái lỗ trên người cậu.

Cậu thật sự vô tội, cũng không phải cậu không biết thẹn quẩn lấy Ngôn Hi Hàn, tại sao mọi người lại dùng cái loại ánh mắt này nhìn cậu? Nếu có thể, cậu cũng muốn trốn thật xa thật xa không cần gặp lại hắt.

“Cùng đi ăn cơm trưa với chúng tôi đi!” Ngôn Hi Hàn cũng không biết tại sao mình cứ quẩn quít lấy Bạch Miên, chỉ là nội tâm của hắt có loại trực giác cùng cảm giác muốn hắt tuyệt đối không thể buông tha người này.

Buồn bực nhìn bọn hắt thảo luận cả buổi còn không quyết định được sẽ mua loại nào, lúc này lại đột nhiên nhanh chóng quyết định tốt. Ngôn Hi Hàn nắm thật chặt tay của cậu, lôi kéo cậu hướng phố ẩm thực đi đến.

Buồn bực trừng mắt nhìn Ngôn Hi Hàn nắm tay mình, vô luận cậu giằng ra như thế nào cũng không xong, cuối cùng chỉ có thể đầu hàng, mà cậu cũng không có chú ý tới, mình tuy rằng bị Ngôn Hi Hàn lôi kéo đi, nhưng hắt không hề bước quá nhanh, Ngôn Hi Hàn thả chậm cước bộ của mình để phối hợp với cậu.

Hai người đi phía sau tự nhiên cũng phát hiện điểm này, bọn họ rất hoài nghi Ngôn Hi Hàn cứ quần quýt lấy người ta đến tột cùng là có ý gì.

Bị buộc bồi bọn họ ăn cơm, Ngôn Hi Hàn còn nói bữa này hân mời, Bạch Miên vẫn luôn bắt mẫn với hân, gắt gao trừng mắt nhìn hân một hồi lâu sau dường như muốn cho hân giận. Cậu bưng vài cái khay đồ ăn, dù sao là hân mời, không ăn nhiều một chút thì rất uổng phí.

Ba người kinh ngạc nhìn sức ăn khủng khiếp của Bạch Miên, nhưng chợt tự cười nhạo mình, nếu Bạch Miên béo tròn chỉ ăn có một chút mới làm người ta cho cảm thấy kinh ngạc.

Bất quá, nhìn tướng ăn tuy nhanh nhưng vô cùng tao nhã của Bạch Miên, trên mặt còn lộ ra biểu tình thỏa mãn, ba người cũng nhịn không được nở nụ cười.

Bọn họ lần đầu tiên thấy có người ăn vừa thỏa mãn lại hạnh phúc như thế, cũng là một trải nghiệm rất thú vị.

Ngay lúc Bạch Miên đang vui đầu vào mở đồ ăn, đột nhiên nghe được ba người nói đến chuyện mà cậu chưa bao giờ nghĩ đến sẽ phát ra từ trong miệng bọn họ.

“Đúng rồi, A Kiệt A Tối, hai người biết Tinh Ấn không?” Ngôn Hi Hàn đột nhiên hỏi hai bạn tốt của mình, làm cho bọn họ dừng động tác.

“Tinh Ấn? Cậu nói là cái khách sạn quốc tế nổi tiếng kia sao?” Lạc Thượng Kiệt chỉ duy nhất nghĩ đến điều này.

Nhưng hân lại cùng lúc bị Ngôn Hi Hàn cùng bạn tốt Du Tối liếc mắt khinh bỉ một cái.

“Là truyền thuyết cường thịnh gần đây trong giới Võng Du Trò chơi trong truyền thuyết, nghe nói là trò chơi đáng chờ đợi nhất trong hai năm này, so với mấy trò chơi hai năm trước còn muốn thú vị hơn. Nghe nói độ thân thực còn cao hơn so với Thất Giới chỉ có 85%, độ chân thực của trò này cao tới 98. 95%, nghe nói đã chọn người vào chơi bản close beta, bất quá lần close beta thứ nhất này dường như chỉ chọn một ngàn người.” Du Tối nói ra tin tức mà mình biết.

Nghe vậy, Lạc Thượng Kiệt nhớ tới dường như mình có nghe qua tin tức này, bất quá, Ngôn Hi Hàn lúc này nhắc tới. Sẽ không phải là muốn.

“Hàn, cậu muốn chơi trò chơi này?” Lạc Thượng Kiệt nhìn hân nhú mày, chuẩn xác đoán trúng tâm tư của hân.

Ngôn Hi Hàn trầm mặc một hồi, gật đầu thừa nhận.

“Tôi muốn chơi thử xem, nhưng là không biết có cơ hội hay không mà thôi.” Ngôn Hi Hàn không phủ nhận mình cũng muốn chơi, chính là, danh sách một ngàn người hân cũng biết tỉ lệ rất thấp.

“Cậu còn không buông tha cho tìm cậu ấy sao?” Lạc Thượng Kiệt dĩ nhiên biết nguyên nhân Ngôn Hi Hàn muốn thử trò chơi mới này, không có gì hơn là muốn tìm Trục Quang đã mất tích từ lâu.

Hai tay Ngôn Hi Hàn đặt lên bàn gắt gao nắm chặt.

Tầm mắt của hân ngưng lại trên tay mình, dùng giọng điệu phi thường thẳng định nói.

“Tôi nhất định phải tìm được cậu ấy.” Hơn hai năm qua, hân vẫn đều không thể quên, khi Trục Quang xóa bỏ nhân vật của mình, ánh mắt nhìn mình một lần cuối vô cùng tuyệt vọng cùng thất vọng.

Hân thậm chí còn thỉnh thoảng mơ thấy Trục Quang đang khóc, nhìn khuôn mặt luôn mang theo ý cười ám áp rơi nước mắt làm cho hân cảm thấy đau lòng, làm cho hân mỗi khi nhớ tới trong lòng đều một trận âm ỉ. Hân không chỉ một lần cảm thấy hận chính mình, hận chính mình thế nhưng hiểu lầm và không tín nhiệm Trục Quang, càng hận chính mình thế nhưng lại tự tay phá hư tồn tại mọi thứ đẹp đẽ kia.

“Hàn, cậu có từng nghĩ qua có thể Trục Quang căn bản đã không còn chơi game online nữa hay không?” Du Tối cùng Lạc Thượng Kiệt biết hân rất chấp nhất, chính là có một số việc chỉ có chấp nhất thôi cũng không ích lợi gì. Bọn họ đã trải nghiệm khoảng thời gian lúc đầu khi Trục Quang biến mất, Ngôn Hi Hàn đã phát điên tới cỡ nào, hân điên đến mức có thể vì Trục Quang mà ở trong Thất Giới từ đệ nhất danh trong bảng

anh hùng trong Thất Giới trở thành ác nhân đứng đầu trong bảng tội ác. Tuy vẫn còn là nhân vật lợi hại nhất trong Thất Giới nhưng là đã thay đổi kinh người.

Nếu không có sự cố khi đó, bọn họ cũng không dám tin tưởng Ngôn Hi Hàn luôn luôn bình tĩnh trầm ổn thế nhưng thẳng tay đem cái kẻ thâm hiểm mình cùng đồng bọn của cậu ta – mấy kẻ đã giăng bẫy hãm hại Trục Quang làm cho hai người hiểu lầm, ở trong trò chơi đuổi giết tra tấn đến khi nhân vật của Ngôn Hi Hàn biến thành hồng nhân hạng nhất một chút cũng không lưu tình.

Tuy rằng sau đó, cậu trai kia cũng không dám dây dưa với Ngôn Hi Hàn nữa, nhưng Trục Quang đã rời đi, lại chưa từng quay về trong trò chơi, lưu lại Ngôn Hi Hàn với vô vàn hối hận.

Ba người đang nói chuyện, ai cũng không phát hiện Bạch Miên khi nghe thấy hai chữ Trục Quang, tay nắm đĩa ăn nhẹ nhàng run lên một cái.

“Có lẽ cậu ấy đã không còn chơi nữa, nhưng chỉ cần còn một tia khả năng, tôi vẫn muốn tìm cậu ấy.” Trong ánh mắt thâm sâu của hắn tràn ngập chấp nhất kiên định.

Ngữ khí cùng lời nói kiên định kia làm cho ba người ở đây đều cảm thấy rung động khó hiểu, trong đó Bạch Miên cảm giác được nhiều nhất.

Cậu kinh ngạc không hiểu sự chấp nhất kia của Ngôn Hi Hàn, càng không cách nào hiểu được Ngôn Hi Hàn vì sao phải kiên trì đi tìm Trục Quang.

Chính là mặc dù có chút tò mò, cậu cũng không nghĩ đi tìm hiểu sâu thêm, dù sao Bạch Miên cùng bọn họ không phải chỉ có thể là người xa lạ hay sao?

“Sự chấp nhất của cậu với Trục Quang thật đúng là sâu. Bất quá, cậu có nghĩ tới nếu tìm được Trục Quang rồi thì sao? Cậu muốn làm gì? Xin lỗi người ta? Cậu có nghĩ đến Trục Quang sẽ khó mà quên được chuyện cậu không tín nhiệm cậu ta như thế nào không?” Du Tối thở dài nói, vạch ra vấn đề vô cùng trọng yếu.

Ngôn Hi Hàn không nói gì, hắn cũng biết chấp nhất hơn hai năm qua thực không đạo lý cũng rất điên cuồng. Nhưng là, hắn vẫn không dứt bỏ được phần chấp nhất này.

Kỳ thật hai người bạn của hắn đều rất rõ ràng vì sao hắn lại chấp nhất như vậy, nhưng bản thân Ngôn Hi Hàn chưa nhận thấy được sự thật đó, mà sự thật ấy chính là nguyên nhân mà Ngôn Hi Hàn lại chấp nhất như thế.

“Tôi cũng không biết, tôi chỉ là Rất muốn nhìn thấy cậu ấy.” Ngôn Hi Hàn luôn luôn khôn khéo trầm ổn giờ phút này biểu tình mờ mịt sâu nào.

Du Tối cùng Lạc Thượng Kiệt đều thở dài.

Kỳ thật, bọn họ cũng biết cái loại tình cảm ái muội giữa Ngôn Hi Hàn và Trục Quang, hai người bọn họ còn kém một chút thì đã có thể trở thành tình nhân. Hơn nữa, bọn họ còn từng thấy trong mắt Trục Quang tình cảm sâu đậm dành cho Ngôn Hi Hàn, tuy rằng Trục Quang chưa từng nói ra miệng, bọn họ cũng chưa từng vạch trần, Ngôn Hi Hàn giống như chỉ có cảm giác đối với Trục Quang chứ còn chưa có phát hiện.

Đối với chuyện còn chưa kịp có kết quả đã biến thành ảo ảnh, khó trách Ngôn Hi Hàn sau khi trải qua sự kiện kia phát sinh không thể khống chế được như thế.

“Nếu Trục Quang biết sau khi mình xóa acc biến mất lại khiến cho cậu hành động điên cuồng như vậy, cậu ta sẽ cảm thấy như thế nào nhỉ?” Nhớ tới khi đó Ngôn Hi Hàn không lưu tình chút nào đem mỹ thiếu niên kia chém chết lên chết xuống, cho dù chỉ ở trong trò chơi nhưng cũng là hành động kinh vô cùng dọa người. Càng khoa trương chính là người thiếu niên kia mặc dù xin lỗi Ngôn Hi Hàn bao nhiêu lần cũng vô ích, Ngôn Hi Hàn gặp một lần chém một lần. Thiếu niên sợ hãi Ngôn Hi Hàn đến mức không dám xuất hiện ở trước mặt Ngôn Hi Hàn nữa, thậm chí cả khi ở trong hiện thực.

Hành động điên cuồng? Bốn chữ này làm cho Bạch Miên cảm thấy hiếu kỳ. Cậu rất muốn biết Lạc Thượng Kiệt nói lời kia có ý gì, nhưng xét thân phận của mình hiện giờ thật sự không thích hợp hỏi sâu vào vấn đề này.

“Câm miệng.” Ngôn Hi Hàn cầu nhàu một tiếng.

Nhớ ngày đó hẳn ở trong trò chơi không chút khách khí đem người thiếu niên kia chém tới thiếu chút nữa biến thành phụ cấp, trưởng bối sau khi biết hẳn ở trong trò chơi đối đãi với thiếu niên như vậy liền nổi giận đùng đùng tìm tới tận cửa, muốn hẳn nhận trách nhiệm.

Nhưng hẳn dĩ nhiên không thèm quan tâm, thản nhiên đối các trưởng bối của thiếu niên nói vài câu, đối phương liền không thể hăm dọa, sờ sờ cái mũi quay về nhà. Về phần Ngôn Hi Hàn đã nói gì với bọn họ vẫn là một ẩn số. Ngôn Hi Hàn có gặp thiếu niên kia một lần, không biết đã nói những gì với cậu ta, người thiếu niên kia hôm sau liền rời Đài Loan đến nước Mỹ*.

*khúc này tác giả chém quá =,= đi Mỹ đâu phải nói đi ngày một là ngày hai đi liền, nhập cảnh bây giờ gắt muốn chết, nhà giàu cũng chưa chắc đi dc nữa là.

Lời hai người bọn họ nói cùng với phản ứng của Ngôn Hi Hàn làm cho Bạch Miên cảm thấy tò mò. Cậu cuối cùng vẫn nhịn được, không muốn thốt ra mấy lời bậy bạ làm cho bọn họ nghi ngờ.

Cảm giác mình ăn tốt lắm, ít nhất cũng có tám phần no, hơn nữa lại chen không vào chủ đề của ba người bọn họ, cậu chỉ có thể làm bộ đi lấy này lấy nọ, tranh thủ vụng trộm chạy trốn.

Tuy rằng trong lòng rất có cảm giác tội lỗi khi ăn cơm chùa, nhưng dù sao cũng là Ngôn Hi Hàn muốn mời, cậu nghĩ mình làm như vậy cũng không sai. Nếu chờ bọn họ ăn xong, khẳng định lại dính theo cậu không buông, thậm chí chắc cũng muốn theo cậu về nhà. Nếu để bọn họ biết nhà mình ở đâu, về sau khẳng định cũng không yên. Nghĩ đến đây, cậu vẫn cảm thấy chạy trước tương đối trọng yếu.

Về phần sau này ở trường học vẫn có thể đụng mặt nhau. Thôi đợi từ từ rồi tính đi!

Sau khi về nhà, anh cả cùng anh hai cũng đã đến khách sạn công tác, còn anh ba thì đang chôn ở trong phòng máy tính siêu cấp của anh cùng mấy bạn thân thảo luận vấn đề có liên quan đến trò chơi.

Trong đầu cậu vẫn còn quanh quẩn nội dung câu chuyện của ba người Ngôn Hi Hàn.

Đột nhiên cậu vô cùng muốn biết đến tốt cùng sau khi mình rời đi Thất Giới đã xảy ra chuyện gì?

Ngồi vào bàn sách, hiện tại cậu không muốn đăng nhập vào trò chơi, chỉ đơn giản muốn suy nghĩ về đủ loại sự tình phát sinh hôm nay.

Đột nhiên, máy tính của cậu phát ra hai tiếng leng keng , trên màn hình hiển thị một tin tức.

“Bạn Khuê Ly Ti của

ngài yêu cầu thông tin, đồng ý/ không đồng ý?”

Nhìn thấy tên người hiển thị, Bạch Miên sửng sốt một chút mới đồng ý tiếp nhận thông tin.

Nháy mắt, trên màn hình nhảy ra cái đầu lớn của một cô gái trẻ xinh đẹp.

“Nha ~~ Miên Miên, tớ rất nhớ cậu nha! Nhìn cậu vẫn đáng yêu như vậy!” Trong màn hình, cô gái xinh đẹp kia phát ra tiếng thét chói tai hưng phấn, Bạch Miên một chút cũng không nghi ngờ nếu cậu đang ở trước mặt cô bạn sẽ nhào về phía mình.

“Ti Ti, chú ý hình tượng, đừng quên cậu là hoa khôi ở trường cậu a!” Bạch Miên cười khổ. Khuê Ly Ti có thể xem như là thanh mai trúc mã của cậu, cũng là cháu gái của ông Cung, mang dòng máu lai giữa Đài Loan và Pháp, là một mỹ nữ lai hai dòng máu tiêu chuẩn, cô ấy cũng là người duy nhất biết lúc trước cậu gặp phải chuyện gì.

Khuê Ly Ti vốn lên là Cung Ly Ti, hàng năm thì có nửa năm ở nước Pháp, nửa năm còn lại thì ở Đài Loan. Bởi vì múi giờ của bọn họ sai lệch nhiều, cô bị quy định một tuần chỉ có thể liên lạc với Bạch Miên một lần. Mỗi lần cô gọi cho Bạch Miên liền tán gẫu hơn từ 2 đến 4 tiếng, lần lâu nhất muốn hơn 6 tiếng, Cung ma ma trong cơn tức giận liền quy định cô một tuần chỉ có thể gọi một lần.

Cảm tình của Khuê Ly Ti cùng Bạch Miên giống như chị em, tốt lắm tốt lắm. Tình cảm ấy không phải là tình yêu nam nữ, hai người luôn kiên định sẽ không phá vỡ tình cảm chị em tốt từ trước tới giờ.

Mà Khuê Ly Ti cũng biết Bạch Miên thích con trai, hơn nữa từ nhỏ Khuê Ly Ti đều luôn chìm đắm trong thế giới internet, còn quen biết một đồng nhóm hủ nữ tỷ tỷ, vì vậy cũng trở thành một hủ nữ bí mật, cho nên đương nhiên rất rất ủng hộ Bạch Miên.

Hai người thân thiết nhau là chuyện tốt, ngay cả đám anh chị của hai người đều ghen tị, trường bối cũng từng muốn hai người thành đôi, nhưng cả hai lúc nào cũng lắc đầu từ chối.

Bởi vì đối với bọn họ mà nói, chính mình đều là mặt trái của nhau, bọn họ chính vì quá hiểu lẫn nhau cho nên khó có thể tìm được cảm giác yêu đương.

“Hình tượng đáng giá mấy đồng xu đâu! Tớ muốn quay về Đài Loan.” Khuê Ly Ti bĩu môi, dùng giọng điệu xấu lắm nói xong, so với hoàn cảnh phải chú trọng hình tượng ở nước Pháp, cô vẫn thích không câu nệ tiểu tiết ở Đài Loan hơn.

“Chỉ còn một tháng à, cậu nhẫn nại một chút đi!” Trên khuôn mặt phúc thái đáng yêu của Bạch Miên lộ ra mỉm cười ôn hòa.

“Miên Miên, cậu nói những lời này thực không có sức thuyết phục.” Khuê Ly Ti muốn ăn các loại quả vặt ở Đài Loan, như là quan tài bản* cùng hà tử tiên**, còn có đậu hũ thúí***, quan trọng nhất chính là thức ăn do anh Tỉnh nấu a. Cô không muốn ăn mấy món đồ ăn dù mà chỉ nấu có chút xít, dùng để nhét kê răng còn chê thiếu.

“Bằng không, tớ bảo anh Tỉnh làm một ít đồ ăn ngon chuyển nhanh sang bên kia cho cậu, đại khái nửa ngày là có thể đưa đến.” Bạch Miên đương nhiên biết, mỗi khi gần đến lúc về Đài Loan thì giun dưa trong bụng Khuê Ly Ti lại bắt đầu quấy phá, cô nàng cứ lải nhải rằng mình muốn ăn vặt gì.

Nghe thấy Bạch Miên nói như vậy, Khuê Ly Ti đương nhiên là nhanh nhẹn đồng ý, sau đó nở một nụ cười xinh đẹp. Nếu như là một đứa con trai khác nhất định đã bị cô hấp dẫn.

Chờ giun dưa của mình bình ổn xong, Khuê Ly Ti phát hiện Bạch Miên mang một vẻ sầu cảm mà nếu không để ý kĩ sẽ không thể nhìn thấy.

“Miên Miên, cậu làm sao vậy? Cậu có điểm là lạ nha! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Khuê Ly Ti có chút lảng hải. Mình đang ở Pháp, rất khó lập tức thay cậu ấy giải quyết vấn đề, nếu thật sự xảy ra chuyện cũng không thể hỗ trợ.

Bạch Miên cũng không cảm thấy ngạc nhiên Khuê Ly Ti sẽ phát hiện. Cậu trầm mặc một chút mới chậm rãi nói.

“Ti Ti.Tớ. Nhìn thấy hấn.” Chỉ một vài lời ngắn ngủn như vậy, Khuê Ly Ti cũng lập tức hiểu được cậu đang nói đến cái gì.

Khuê Ly Ti nguyên bản đang ngồi cái tư thế bất lịch sự hai chân gác chéo ngẫu, nghe xong lập tức sửa lại tư thế ngồi tao nhã, một cái đầu to áp sát vào màn hình, đôi mắt xinh đẹp mở to nhìn cậu, hiển nhiên lời cậu nói đã làm cho cô chấn động rất lớn.

Cô lúc trước cùng Bạch Miên chơi Thất Giới, tự nhiên rất rõ ràng lúc ấy đã xảy ra chuyện gì.

“Hấn? Cậu nhìn thấy hấn? Cậu không phải nói sẽ không chơi game online nữa sao? Như thế nào lại có thể nhìn thấy hấn? Hấn không có nhận ra cậu chứ?” Khuê Ly Ti trong một giây liền hỏi một tràng.

Bạch Miên lắc lắc đầu.

“Không phải ở Internet. Là trong hiện thực. Hơn nữa. Trừ bỏ người Cung gia cậu cùng người nhà của tớ, không có người ai biết tớ hiện tại đã biến thành như vậy. Với lại, làm gì có chuyện cho dù ở trong biển người mênh mông mà hình dáng thay đổi cũng có thể nhận ra nhau?” Bạch Miên lộ ra nụ cười khổ, trong lòng có một chút mất mát, có lẽ cậu đã hy vọng hấn sẽ nhận ra mình. . .

“Miên Miên.” Nhìn vẻ buồn bã trên khuôn mặt Bạch Miên, Khuê Ly Ti cảm thấy cậu ấy vẫn chưa quên tình cảm dành cho người kia.

“Yên tâm, tớ không sao! Tớ như bây giờ bọn họ không nhận ra đâu, cậu không cần quá lo lắng.” Không nói ra chuyện mình đã cùng bọn họ tiếp xúc, Bạch Miên không hy vọng Khuê Lỵ Ti ở nước Pháp xa xôi này còn phải thay mình lo lắng.

Xem biểu tình Bạch Miên tựa hồ không có nhiều vấn đề, Khuê Lỵ Ti hơi chút thả lỏng, sau đó mới sực nhớ mình còn có tin tức quan trọng khác muốn nói cho Bạch Miên.

6. Chương 6

“Miên Miên, tớ cho cậu biết một tin tức tốt, nhóm công tác của anh Tô thiết kế một bộ trò chơi phải không? Khi bọn họ tuyển chọn người chơi bản close beta, tớ trúng rồi nha! Thật là tốt, trò chơi anh Tô thiết kế nhất định sẽ rất hay, tớ phải đi lên chơi thử xem.” Khuê Lỵ Ti ở đầu bên kia hưng phấn kêu to, bộ dáng so với trúng một trăm ngàn đô-la chắc còn hưng phấn hơn.

Bạch Miên cũng mừng một chút, không nghĩ tới Khuê Lỵ Ti lại có thể trúng tỷ lệ một phần ngàn.

“Cậu nói làTinh Ấn sao?” Nghe cậu nói, Khuê Lỵ Ti cũng mừng rỡ, ánh mắt hồ nghi nhìn cậu.

“Miên Miên, sao cậu lại biết?” Khuê Lỵ Ti phi thường tò mò hỏi cậu, theo lý thuyết Bạch Miên đã hơn hai năm không tiếp xúc với game online, không có khả năng sẽ đi chú ý loại tin tức này.

“Cậu vừa nói đấy thôi, anh Tô là một trong những người chế tác, tên trò chơi cũng là dùng tên khách sạn nhà tớ, sao tớ có thể không biết.” Bạch Miên thật sự bội phục trí nhớ của cô, ngay lúc này mà vẫn có thể nhạy như vậy.

“Đúng nha, thiếu chút nữa tớ quên mất.Bất quá, thật hi vọng cậu có thể chơi cùng với tớ.” Đối với yêu cầu nhỏ nhỏ này, Khuê Lỵ Ti kỳ thật không ôm bất cứ hy vọng nào, cô không muốn làm cho Bạch Miên cảm thấy khó xử, thuận túy chỉ thuận miệng nói vậy thôi; còn nữa, tỷ lệ một phần nghìn cũng không phải muốn có là có.

“Tốt! Cậu tạo nhân vật xong rồi nói cho tớ biết.”

Ngoài dự kiến của Khuê Lỵ Ti, Bạch Miên đột nhiên nói ra một câu này. Động tác của Khuê Lỵ Ti dừng một chút, sau đó không thể tin được mở to mắt nhìn cậu.

“Miên Miên, cậu vừa mới nói cái gì? Cậu đáp ứng cùng chơi Tinh Ấn với tớ?” Giọng nói cất cao biểu hiện tâm tình lúc này của Khuê Lỵ Ti.

Bạch Miên đã có thể quên được rồi sao? Nhưng cậu ấy rõ ràng còn đối người kia vẫn còn khúc mắc.

“Là anh Tô hi vọng tớ có thể hỗ trợ xem xét tình huống trong trò chơi, giống như GM ẩn tàng vậy đó. Hôm qua tớ cũng đã vào trò chơi tạo nhân vật, cho nên tớ có thể chơi với cậu.” Bạch Miên mỉm cười nói, một giây sau, chỉ nghe thấy một tràng tiếng hoan hô hưng phấn truyền đến.

“Ý của cậu chính là, có thể thông qua người thiết kế lấy số tài khoản close beta? Hoan hô!” Khuê Lỵ Ti cảm thấy mình thật ngu ngốc, cứ trực tiếp xin anh Tô một suất không phải là được rồi sao.

“Ừ, bất quá mỗi người thiết kế chỉ có thể tìm cho một người, cho nên cũng chỉ có năm người nhờ được mà thôi. Ti Ti nếu xin anh Tô cũng không được đâu.”

“Nói như vậy, sẽ có năm GM ẩn tàng, mà cậu chính là một trong số đó.” Thật là khéo rồi, Miên Miên thế nhưng lại là GM ẩn tàng nha!

“Tớ cũng không biết.” Cậu không biết có còn có những GM ẩn tàng khác hay không. Dù sao cậu cũng không quen biết mấy người thiết kế khác cho lắm.

Sau đó, nghĩ tới việc mình ngoại trừ HP và MP, các trị số khác đều là ba dấu chấm hỏi, nhin không được tự hỏi, không phải tất cả GM ẩn tàng đều có loại trị số quỷ dị này chứ?

Bỏ qua vấn đề này, Bạch Miên lấy lại tinh thần nhìn Khuê Ly Ti.

“Cậu đã tạo nhân vật rồi thì nói cho tớ biết tên nhân vật đi, sau khi tớ lên sẽ có thể trực tiếp đi tìm cậu a!”

“Ồ trong đó tớ tên là Mộ Âm , bây giờ còn đang ở Tân Thủ thôn, Tân Thủ thôn kia có vẻ không giống với những cái khác, cậu không thể đến tìm tớ được.” Nghĩ nghĩ, cậu cảm giác mình vẫn nên nói trước thì tốt hơn, miễn cho cô ở kênh mật kêu nhiều lần.

“Nha, hiểu rồi, bây giờ tớ đi lưu trò chơi đã, BYE-BYE.” Khuê Ly Ti rất nôn nóng muốn lên chơi trò chơi mới này, hiếm có dịp nói chuyện với Bạch Miên chỉ mới nửa giờ liền cúp máy.

Bạch Miên mỉm cười lắc đầu, lại nhin không được nghĩ đến chuyện xảy ra hôm nay.

Không biết. Hắn có thể vào được danh sách close beta hay không?

Rõ ràng cậu không muốn lại tiếp xúc với hắn, nhưng cũng nhin không được trông chờ, cảm xúc mâu thuẫn trộn lẫn trong lòng cậu, cậu không biết mình rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ mới tốt.

Quên đi.Chỉ có danh sách 1 ngàn người, để gì có loại cơ hội này, mình không cần nghĩ nhiều nữa.

Sau khi thay quần áo sạch sẽ ở nhà, Bạch Miên mang theo tâm tình có chút chờ mong nằm xuống khoang thuyền, khởi động trò chơi.

※ ※ ※

Vừa tiến vào trong trò chơi, Mộ Âm liền lập tức cảm thấy da đầu run lên. Bởi vì buổi sáng cậu quên mất phải rời khỏi Vô Uyên các rồi mới logout, cho nên giờ phút này bản thân vẫn như cũ ở giữa đồng quái trong lầu 1 của Vô Uyên các. Vừa login đã bị một bầy Xà quái vây quanh, sau đó phát ra công kích với cậu, lượng máu trong nháy mắt đã bị bầy Xà quái xóa sạch một phần ba, hại cậu phải sử dụng lực lượng của Long Châu khôi phục lại máu.

Cậu dù sao cũng mới chỉ là tân thủ chưa chuyển chức, cũng chỉ có khả năng sử dụng mấy chiêu thức đơn giản nhất, vậy nên cầm lấy chuỗi chuỗi thủ công kích đám Xà quái.

May mắn là cậu đã muốn học được một số bí quyết, trực tiếp một đao lại một đao đem toàn bộ đầu rắn chặt bỏ, tạm thời tìm được một chỗ đất trống bên người mình.

Cậu cảm thấy hơi hơi mệt mỗi một cách kỳ lạ, mở ra tư liệu của mình mới phát hiện hệ thống lại có chút cập nhật nho nhỏ: độ mệt mỗi gia tăng, độ đói khát, tỷ số phụ trợ và độ sạch sẽ vân vân..

Đây cũng chứng minh, dù cho đang ở trong game, người chơi vẫn cần những hành động mà con người thường làm như ăn uống ngủ nghỉ sao ?

Tuy rằng cảm thấy như vậy khá phiền toái, nhưng cũng chỉ có như vậy mới có thể trải nghiệm cảm giác chân thật, cậu không phải không thừa nhận suy nghĩ này của anh Tô rất chí lý.

Nếu không, một nhân vật không cần ăn không cần uống không cần ngủ, cho dù có cảm nhận sâu sắc vẫn sẽ làm cho người cảm thấy thiếu thiếu cái gì.

Cậu nhìn độ tăng cấp bậc của mình đã lên tới 50%, cảm thấy không tệ lắm, cũng có thể trở về Tân Thủ thôn rồi. Còn nữa, cậu chém quái nhất được gì đó, cũng đã nhồi kín không gian chứa đồ rồi. Không gian chứa đồ tuy rằng có thể để rất nhiều thứ, nhưng khi đạt đến số lượng nhất định cũng sẽ xuất hiện tỉ số phụ trợ, nhiều khi quá nặng cũng sẽ làm cho người chơi khó khăn dịch chuyển.

Về phần tỉ số phụ trợ cao thấp nhiều ít phụ thuộc vào trình độ chịu nặng, dĩ nhiên cũng là dựa vào cấu tạo thân thể mà đặt ra, cho nên tỉ số phụ trợ của mỗi người chơi đều không giống nhau.

Võ vớ cái ba lô từ khi mình còn là Tiểu Long đã tồn tại, vào lúc cậu hóa thành nhân hình cũng đã bành trướng theo, bây giờ đã muốn tràn ngập đồ vật. Số lượng trữ vật của ba lô tân thủ đại khái chỉ có một trăm, tất cả đồ vật khác nhau nhét vào cũng không giảm bớt không gian, chỉ có gia tăng phụ trợ, có thể nhét đến loại tình trạng này cũng cho thấy Mộ Âm rốt cuộc cũng rần rứt bao nhiêu đồ.

Chưa buồn đi tìm điểm xuất nhập rồi khỏi Vô Uyên các, Mộ Âm đang thầm nghĩ viên Long Châu này của mình ngoại trừ trị liệu ra không biết có còn công dụng nào khác một chút hay không.

Ở trong lòng mặc niệm một tiếng “Hồi thôn”, nháy mắt cậu đã di động đến nóc Thủy Tinh cung. Mặc dù đã thành công di động đến Thủy Tinh cung, nhưng là hơi thất bại một chút, cậu thuận di tựa hồ có chút khuyết điểm nha!

Bởi vì, điểm thuận di rớt xuống của cậu là “Giữa không trung” ở trong cung, kết quả trọng lực tăng tốc độ, mông phì phì của cậu trực tiếp cùng mặt đất kết thân.

“Đau. . . .” Mặc dù có cái ba lô to làm giảm xóc, trên mặt đất cũng trải thảm mềm mại, nhưng Mộ Âm vẫn ngã vô cùng đau, làm cho cậu nhe răng trợn mắt.

“Thanh âm thật lớn, người thật đúng là không cẩn thận!” Trước mắt cậu xuất hiện một bàn tay thon dài đẹp mắt, ngẩng đầu, liền gặp được Long Vương đang mỉm cười ôn hòa đứng ở trước mặt cậu, hướng phía trước vươn một bàn tay, chờ kéo cậu đứng dậy.

Có chút chân tay vụng về đỡ xuống ba lô xong, Mộ Âm đem tay đặt tay Long Vương để hắn kéo mình, sau đó mới đứng vững dậy.

Chờ cậu đứng vững vàng, Long Vương liền vỗ vỗ đầu của cậu.

“Làm không tệ, nhanh như vậy đã có thể hóa thành nhân hình rồi. Bất quá, khảo nghiệm thực sự chỉ bắt đầu sau khi người rời thôn này đi. Người phải nhớ kỹ, phải dùng tim của mình quan sát mỗi người, tất cả mọi người trong cuộc sống đều rất phức tạp và hiểm ác, người phải phán đoán thật tốt, không phải ai người cũng tin tưởng được, có chuyện gì khó khăn thì hãy tìm người đáng tin cậy tâm sự, vậy không cần ủy khuất mình giấu ở trong lòng, hiểu chưa?” Long Vương ôn nhu nói với cậu vài lời trước khi chia tay, làm cho Mộ Âm có chút cảm động.

Có lẽ, đây cũng là lời mà ba anh trai muốn nói với mình đi? Cậu tuy rằng không muốn đem chuyện hơn hai năm trước nói cho bọn họ biết, sợ bọn họ lo lắng, nhưng cũng bởi vì như thế mà bọn họ càng lo lắng đi?

Đối với Long Vương trước mắt có diện mạo của anh trai, Mộ Âm nhìn không được liền ngoan ngoãn gật đầu.

“Đi thôi! Đi đến cửa thành chính, có một Truyền Tống trận, chỗ đó là chỗ xuất nhập nối liền với mặt đất. Bất quá, người phải nhớ kỹ, phương pháp trở về chỉ có một, chính là sử dụng lực lượng của Long Châu.” Ngón tay thon dài chỉ khóa Long Châu ở giữa cái trán của cậu.

“Ta đã biết, cảm ơn ngài.” Mộ Âm ngoan ngoãn hướng Long Vương cúi đầu, làm cho trên mặt Long Vương lại hiện lên một nụ cười.

Vác lên ba lô to vút trên mặt đất, cậu quay người lại vẫy vẫy tay với Long Vương, chạy từ từ rời khỏi cung điện, thẳng đến Truyền Tống trận theo lời của Long Vương.

Sau khi cậu quay lưng, Long Vương lặng lẽ nhìn bóng dáng cậu thật xa.

“Quang vẫn lạc, Âm trọng sinh, vận mệnh luân hồi tạm dừng, một lần nữa khởi động vòng tuần hoàn của nó.” Thanh âm không linh, quanh quẩn ở trong Thủy Tinh cung, nhưng thanh âm này, giống như Long Vương, lại có chút khó hiểu.

Không ai biết thanh âm này từ đâu tới, cũng không có ai nghe thấy, tiếng nói trầm thấp này giống như một lời tiên đoán.

※ ※ ※

Hưu rằm!

Lần thứ hai chạm đất không thành công, Mộ Âm thật sự không biết hệ thống có cừu oán gì với mình hay không.

Năng lực thuận di của mình không tốt tạm thời bỏ qua, vì sao ngay cả Truyền Tống trận cũng sẽ làm cho mình ngã như vậy chứ?

Hơn nữa, mới từ long cung đi ra, cả người cậu đều ẩm ướt, triệt triệt để để đúng là một bộ ướt sũng, chặt vật không chịu nổi.

Thật đúng là rất chân thật a Cồng kênh đứng dậy, Mộ Âm phát hiện bên cạnh mình là hai cái tường trơn, rõ ràng mình đã truyền tống đến giữa một cái ngõ nhỏ.

Đi ra ngõ nhỏ, cậu kinh ngạc há to miệng. Nơi cậu đang đứng là một đô thành dung hợp giữa khoa học kỹ thuật hiện đại và phong cách cổ đại, có đèn cũng có xe, rất đậm phong cách dân tộc.

Nhìn đô thành này một chút, Mộ Âm phát hiện vẫn chưa có người chơi đi lên, nhiều lắm chỉ có NPC đi tới đi lui mà thôi. Dù sao nếu có người chơi login, người chơi vừa béo ú vừa chật vật cậu đây nhất định sẽ rất được chú ý.

Nhanh chóng tìm một gian địa phương thoát nhìn giống như đạo cụ điểm, đem đạo cụ nhật được bán hết, đạo cụ nhỏ ước chừng bán được hơn hai ngàn kim tệ cũng đã làm cho Mộ Âm rất hài lòng, nhưng ngoài ý muốn chính là đồng da rắn thịt rắn nội tạng rắn vân vân...

Khi lão bản nhìn thấy cậu đem gì đó của Xà quái lấy ra, ông lại hưng phấn kêu to.

“Trời ạ trời ạ! Đây là thịt của huyền xà a! Đã rất lâu rồi ta mới thấy có người lấy thịt huyền xà đến đây, hơn nữa còn là thịt rắn và nội tạng tươi mới như vậy. Tiểu đệ đệ, toàn bộ mấy cái này bán cho ta đi? Ta nguyện ý ra giá cao thu mua thịt huyền xà này.” Lão bản đạo cụ điểm phi thường kích động đưa ra lời mời.

Nguyên lai loại xà này gọi là Huyền Xà a. Cậu không thật sự chú ý, cũng không có kỹ năng xem xét, lại càng không hiểu được loại Huyền Xà này rốt cuộc có chỗ trân quý nào.

“Này, thực quý như vậy sao?” Cậu ngây ngốc hỏi, chỉ thấy lão bản dùng ánh mắt cổ quái nhìn cậu.

Huyền xà hay còn gọi là mộng ảo chi xà, thịt ngon lại nhuyễn non, có năng lực dưỡng nhan sắc bổ dưỡng thân thể, một phần thịt ở các gia xan thính đều có thể bán được rất nhiều kim tệ. Tuy nhiên nó rất khó bị bắt, bởi vì không có người nào biết huyền xà đến tốt cùng thường lui tới ở chỗ nào, người biết rõ thì lại không muốn nói, cũng bởi vì vậy mà giá trị thịt huyền xà luôn không ngừng như nước lên thì thuyền lên, quý giá vô cùng.

Những điều này là do lão bản giải thích cho cậu nghe. Cậu gật gật đầu tỏ vẻ hiểu biết, đột nhiên nghĩ đến gì đó, lại mở ra cột đạo cụ một lần nữa, điểm chọn thịt huyền xà nhìn thử tư liệu.

Quả nhiên như cậu đoán, trong khung đã xuất hiện công hiệu và phương thức sử dụng thịt huyền xà.

Thịt huyền xà, đạo cụ L.V 60 , có thể ăn, có công năng giúp người chơi cả ngày không bị giảm độ đói khát và độ mệt nhọc, nhưng thịt phải nấu chín, thịt tươi có độc tính.

Nguyên lai là loại đồ ăn duy trì độ đói khát cùng độ mệt nhọc a!

Bất quá. Lại còn phải là đồ chín, nếu không sẽ có độc tính a. Ngẫm lại chính mình tuy rằng thích ăn, nhưng là chỉ biết nấu mấy món bình thường, muốn cậu đem thịt rắn trân quý này nấu thành mỹ vị dĩ nhiên không được .

Nghĩ nghĩ, cậu vẫn quyết định đem thịt huyền xà này bán hết, dù sao về sau có cần thì cứ quay về Vô Uyên các đánh, không cần keo kiệt quá, dù sao cậu giữ lại cũng vô dụng.

“Lão bản, thịt huyền xà và nội tạng ông ra giá như thế nào?” Xem nào, trong ba lô của cậu có chừng hơn ba trăm phần nha!

“Một phần thịt, cũng chính là một miếng thịt của huyền xà là mười lăm vạn kim tệ, nội tạng còn lại là mỗi một loại đều một vạn kim tệ, một tổ huyền xà là hai mươi vạn kim tệ.” Thấy Mộ Âm muốn bán, lão bản lập tức báo lên giá cả.

Gật gật đầu, Mộ Âm lấy ra tất cả thịt huyền xà và nội tạng. Thấy một đồng thịt huyền xà lớn như vậy, lão bản cười toe toét, lập tức gọi hỏa kế* nhanh chóng đem tất cả thịt rắn và nội tạng đi đóng băng, sau đó sáng khoái thanh toán hơn sáu ngàn vạn kim tệ cho cậu.

*người hầu bàn, người làm mướn.

Nhìn đồng kim ngạch khổng lồ kia, tuy rằng đã có chuẩn bị tâm lý trước, nhưng nhìn thấy nhiều số 0 như vậy vẫn làm cho cậu hơn nửa ngày mới bình tĩnh.

Này so với trò chơi trước kia cậu chơi thì tốc độ kiếm tiền còn nhanh hơn, hơn nữa nhanh đến kinh người.

Hơn sáu ngàn vạn. Trước kia tối đa cậu cũng chỉ kiếm được hơn hai ngàn vạn mà thôi, nhất là đối với một người chơi trò chơi không lâu mà nói, cái này căn bản là chuyện không thể.

“Cám ơn quý khách đã chiêu cố. Để cảm tạ quý khách, đây là thẻ VIP của bồn điểm, quý khách mua đồ trong điểm có thể được ưu đãi. Hi vọng quý khách sau này nếu có thịt huyền xà sẽ có thể tiếp tục cung cấp cho bồn điểm.” Lão bản cung kính nói với Mộ Âm, làm cho cậu cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Cậu nhện không được bắt đầu đoán trị số may mắn của mình rốt cuộc là bao nhiêu, nói cậu xui xẻo sao. Người chơi lần thứ hai login đã có thể kiếm được nhiều thứ như vậy cũng rất hiếm thấy, đừng nói đến cậu vừa login liền may mắn ngẫu nhiên trúng được Long tộc chủng tộc ẩn tàng, còn may mắn đánh được một đồng thịt rắn buôn bán lời một số tiền lớn.

Giống như Khuê Ly Ti đã từng nói, có lúc cầu thủ vận của cậu thật đúng là không phải tốt bình thường.

Bởi vì không cần hồng thủy bỏ máu, Mộ Âm cũng bởi vậy tiết kiệm được không ít tiền.

“Lão bản, ông biết gần đây có nơi nào bán quần áo và trang bị không?” Vẫn chưa thăm dò nơi này rõ ràng, Mộ Âm cảm thấy vẫn nhân cơ hội hỏi lão bản tương đối tốt hơn, mắc công lại lạc đường ở trong trò chơi.

“A, ngài chỉ cần đi ra cửa quẹo phải, đi thêm một trăm mét sẽ có thể nhìn thấy hai gian điểm sát nhau đó, cách đây không xa lắm. Mặt khác, da rắn, mắt rắn và máu rắn ngài săn được, bồn điểm tuy rằng không cần, nhưng ngài vào trang bị điểm, lò rèn điểm, còn có tinh phẩm điểm hoặc được điểm, cũng có thể bán được giá tốt.” Trước khi đi, lão bản còn đặc biệt tặng thêm một tin tức cho cậu.

Cậu gật gù đầu, hướng lão bản nói lời cảm tạ, vác lên ba lô, bên trong đã không còn nhiều đồ vật lắm, thẳng tiến về phương hướng mà lão bản chỉ.

Có lẽ là để tiện cho người chơi, trên con đường này đều là các loại đạo cụ, trang bị điểm, nhưng đầu tiên cậu đi phục sức điểm, muốn đổi quần áo mới.

Gian phục sức điểm này gọi là Nghê Thường Uyển, lão bản nương là một nữ trung niên phúc thái, khỏe môi nhếch lên làm người ta cảm thấy rất thân thiết, cứ như vậy cười tiếp đón Mộ Âm, cũng không vì hình thể khá lớn mà chậm trễ.

“Khách nhân, ngài cần gì?”

“Xin hỏi, có quần áo nào tôi mặc được không?” Hình thể cậu lớn, quần áo rất là khó mua, có khi còn có thể làm rách quần áo nhà người ta. Nghĩ đến đây, biểu tình của Mộ Âm cũng có chút ngại ngùng.

“Ô, trước mắt không có, bất quá chúng ta có thể đặt riêng cho ngài, nhưng mà phải đợi một thời gian, không thể lập tức có ngay, không biết ý ngài thế nào?” Mặc dù không có quần áo thích hợp với Mộ Âm, lão bản nương vẫn đưa ra một vài phương án cho cậu tham khảo.

Cậu cúi đầu nhìn bộ đồ tân thủ trên người mình, mặc dù sau khi hóa nhân hình mới mặc vào, nhưng vào lúc logout không cẩn thận, vừa login đã bị nhóm Xà quái công kích, hơn nữa trước mắt cả người ướt đẫm, vậy nên một bộ đồ tân thủ tốt lập tức đi tong, cậu cho dù không muốn đổi cũng phải đổi.

“Vậy. Đại khái cần bao nhiêu thời gian?” Không có lo lắng nhiều lắm, Mộ Âm lập tức quyết định muốn mua một bộ quần áo mới.

“Rất nhanh thôi, ba ngày là đủ rồi. Mặt khác, đây là mục lục chất liệu quần áo, ngài thích loại vải dệt nào, bên này còn có rất nhiều kiểu dáng tùy ý ngài lựa chọn.” Lão bản nương rất nhanh lấy ra hai quyển, một quyển bên trong dán nhiều loại vải dệt cùng hàng mẫu để cho Mộ Âm chậm rãi chọn lựa.

Nhớ tới viên Long Châu trên trán mình, cậu nhện không được sờ sờ.

Cậu nhớ rõ viên Long Châu này màu lục, như vậy chọn màu giống giống vậy phối cùng có vẻ được nha?

Rất nhanh cậu chọn một loại vải lụa màu xanh sẫm, mặt trên còn có đồ án Long Văn, tiếp theo tìm một miếng vải đen cùng tỉ sa bóng loáng nhưng cứng hơn so với vải tơ, còn trang trí thì chọn một cái lông nhung màu xanh sẫm, sau đó như là nghĩ đến cái gì, cậu dừng lại một chút ngẩng đầu hỏi lão bản nương.

“Lão bản nương, xin hỏi, trong điểm của bà có sử dụng da rắn không?” Nếu có. Mình có thể thuận tiện bán luôn?

“Có, các loại da thảo chúng ta đều có sử dụng, khách nhân ngài muốn dùng sao?”

“Cũng không phải. Là trong tay tôi vừa vận có vài thớt da rắn, không biết bà có muốn mua hay không.” Cậu cảm thấy vấn đề này có chút đột ngột, ngưng ngưng gãi gãi hai má.

Chỉ thấy lão bản nương nhãn tình sáng lên, đối với da rắn trong tay cậu lộ ra bộ dáng rất có hứng thú.

“Là da rắn dạng gì thế?”

“À. . . là da Huyền Xà.”

Nháy mắt, sắc mặt lão bản nương đại biến, tròng lớn mắt nhìn cậu, phản ứng giống như lão bản đạo cụ điểm khi thấy thật rắn.

“Có thể. Cho ta xem trước một chút được không?” Thanh âm lão bản nương run nhẹ hỏi, thoát nhìn vô cùng khẩn trương.

Mộ Âm hào phóng móc ra một bộ da rắn có vẻ đầy đủ, chỉ thấy lão bản nương còn hô lớn, nguyên nhân là bởi vì da huyền xà có thể từ kích cỡ lớn nhỏ đoán nó đã thành xà chưa, thành xà đầy đủ tính, da rắn này chính là vô giá.

Giống như lão bản đạo cụ điểm, lão bản nương một lúc mua một trăm trương da huyền xà, hơn nữa còn ra giá năm vạn kim tệ.

Đối với sự kiện bản thân mới chỉ đến hai gian điểm đều đã bán được lời gần bảy trăm ngàn kim tệ, Mộ Âm trừ bỏ không nói gì vẫn là không nói gì. Cậu cơ hồ có thể tính ra, nếu cậu đem những gì đó trên thân huyền xà bán sạch, khả năng sẽ phá luôn một con số thiên văn.

Chính là a. Nói đi thì nói lại, một khi close beta chấm dứt, những thứ này cũng sẽ hóa thành hư ảo đi?

Không biết sau khi close beta đóng rồi, open beta chính thức vận hành, mình có thể còn may mắn như vậy không.

7. Chương 7

Quên đi, nghĩ nhiều như vậy làm cái gì? Đến lúc đó mình có thể không chơi tiếp mà, đâu phải vấn đề to tát gì?

Nghĩ như vậy, Mộ Âm lắc đầu, sau khi cùng lão bản nương giao dịch xong, tiếp tục chọn lựa kiểu dáng quần áo mà cậu muốn. Một lát sau cậu mới chọn được ba bộ mặc vào trông không đến nỗi béo ú, xong giao một khoản tiền cho lão bản nương đi chế tác.

Sau đó cậu thanh toán một phần ba tiền cọc trước, tiếp theo lão bản nương thay cậu đo kích thước rồi vô cùng hào hứng cầm bản thiết kế cùng da rắn trân quý đi vào giúp cậu làm quần áo.

Sau khi rời đi trang phục điểm, cậu cũng đi đến các cửa hàng khác mua vật phẩm, thuận tiện bán đi những chiến lợi phẩm của mình. Giống như lão bản đạo cụ điểm đã nói, mấy thứ kia đều bán rất được giá, được đến mức ngay cả chính cậu cũng không dám tin tưởng.

Một trăm năm trước, chính phủ các nước vì tránh giao dịch phi pháp trong game online đã thiết lập giao dịch hợp pháp giữa tiền ảo và tiền thật, cũng quy định lấy tỉ lệ 10: 1 giao dịch, lấy 10 tiền ảo đổi thành 1 tiền thật, đồng thời cũng có thể đem tiền trong hiện thực đổi thành tiền ảo. Đương nhiên, dù sao phương thức kiếm tiền trong trò chơi khác với hiện thực, lại có vẻ nhanh, nên vì vậy phải xuất hiện luật lệ, toàn bộ

chủng tộc ẩn tàng của Đông Hải Long tộc và Thủy tộc, cho nên mới không thể biểu hiện.

Ngón tay béo trắng của cậu ở Tử Cẩm đô điểm chọn một cái, lập tức xuất hiện bản đồ chỗ cậu đứng. Giờ phút này cậu ở trong thành thị phía đông nam thật sự là vô cùng không khéo, khu công hội cùng sở nhậm chức lại ở hướng tây bắc, cái này làm cho Mộ Âm không biết nói gì.

Loại game online hiện thực này cũng không phải là game online một hai trăm năm trước, chỉ cần nhìn xem màn hình động động con chuột, có thể ở trong vài giây ngăn ngừa từ thành đông đi đến Thành Tây, mà là phải bỏ ra thời gian và thể lực chậm rãi bước từng bước đi tới. Đương nhiên cũng có phương tiện giao thông, chỉ là phí tổn rất đắt mà thôi.

Thở dài, Mộ Âm vẫn quyết định đi tìm xe, cái thuận gian di động không thuận thực chỉ có cấp 2 kia của cậu, nếu không cẩn thận rơi trúng mấy chỗ khi ho còn gây liên thảm.

Chậm rãi tiêu sái qua con đường, cậu một bên thưởng thức cảnh phố, quần áo nguyên bản ướt đầm cũng đã khô dần.

Khi cậu tốn mất hai giờ (thời gian trong trò chơi) đi tới trong thành, đột nhiên dừng lại cước bộ, trợn tròn mắt nhìn xa ước chừng 20m, vài người đứng ở giữa vòng tròn pho tượng bên kia.

Mẹ ơi. Quả nhiên là kỳ lạ rồi!

Cậu phản ứng theo bản năng trốn đến một bên sau vật kiến trúc, mồm mở to thở phì phò, trong khoảng thời gian ngắn đầu óc loạn xạ ngẫu, hoàn toàn không thể lý giải những người kia tại sao lại xuất hiện ở nơi này.

Trên đời này, tại sao có thể có sự trùng hợp thái quá như vậy?

Cậu thật sự muốn chửi bậy.

Tỷ lệ cực kỳ nhỏ bé kia, Khuê Ly Ti lấy được cũng đã làm cho cậu vô cùng ngoài ý muốn rồi, thậm chí ngay cả mấy người kia đều có thể được chọn vào danh sách chơi thử sao. Chẳng lẽ nói bọn họ thật sự có nghiệt duyên đến như vậy?

Thật cẩn thận lộ ra nhìn mấy người ở rất xa kia, bọn họ tựa hồ còn ở thảo luận gì đó, trên người cũng đều giống cậu, vẫn là một bộ tân thủ trang đơn giản. Bất quá cậu biết những người kia rất nhanh sẽ đem bộ tân thủ trang kia loại bỏ, bởi vì bọn họ chẳng những là người luyện cấp cuồng, mà là tập đoàn luyện cấp cuồng, thường thường mấy trò chơi mới mở ra không bao lâu đã có thể luyện đến cấp bậc làm cho người ta trợn mắt há mồm.

Nhìn bộ dáng bọn họ thảo luận tiếp theo muốn bắt đầu như thế nào, Mộ Âm không tự chủ dùng ánh mắt hăm mộ nhìn bọn họ, sau đó tầm mắt đặt trên thân người kia.

Trong lúc bất chợt, nam nhân vốn không có khả năng biết cậu tồn tại, lại đột ngột ngẩng đầu nhìn về phía chỗ cậu, giống như có cảm ứng nào đó.

Phản ứng của Mộ Âm là bị hù đến lập tức lùi về phía sau, hơn nữa trong sự phản ứng dưới ý thức, sử dụng năng lực thuận gian di động, rời đi chỗ khác.

Bốn người khác cũng không hiểu nam nhân kia vì sao đột nhiên quay đầu nhìn. Nói thật, bọn họ cũng bị động tác của hắn làm cho hoảng sợ, bởi vì phản ứng của hắn giống như bên kia có đồ vật gì đó, nhưng khi nhìn theo tầm mắt của hắn, bọn họ chẳng thấy gì ngoài một vật kiến trúc.

“Hàn, làm sao vậy, đột nhiên quay đầu nhìn sang bên kia làm gì vậy?” Nam tử Ma tộc tóc xanh mắt đỏ chói hỏi.

“Vừa mới.” Hắn muốn nói chính mình mới vừa rồi tựa hồ nhìn thấy một bóng dáng có chút quen mắt, chính là khi hắn còn chưa nhìn rõ thì bóng dáng đó đột nhiên biến mất, điều này làm cho hắn cảm giác được có chút hoang mang, bởi vậy mới nói được một nửa liền dừng lại.

Tất cả mọi người về mặt khó hiểu nhìn hắn mới nói được một nửa liền đình chỉ, nhưng hắn do dự suy tư một chút sau, vẫn là lắc đầu, nói “Quên đi.”

“Không có việc gì thì coi như xong, chúng ta nhan tổ đội đánh quái đi!” Nam hồ yêu có vẻ nóng nảy, một đầu tóc đỏ tươi hỏa diễm tận trời, hai lỗ tai hồ còn lại là lông màu da cam, phía sau còn có một cái đuôi hồ thỉnh thoảng vung qua vung lại.

Gật gật đầu, tổ đội tốt xong cả bọn hướng tới khu đánh quái ngoài thành xuất phát, chính là trước khi đi, nam nhân hình như cảm giác được sự tồn tại của Mộ Ấm, vẫn là nghi hoặc nhìn về địa phương Mộ Ấm biến mất liếc mắt một cái.

Cái bóng đáng kia. Là ai nhỉ?

※ ※ ※

Kỳ thật, Ngôn Hi Hàn biết mình có thể rút trúng một chỗ trong Tinh Ấn. Loại tỷ lệ cực kỳ thấp này, toàn bộ thế giới có nhiều người chơi như vậy lại còn lấy ngẫu nhiên.

Nghĩ hết biện pháp. Hắn cũng không quen biết những người chế tác trò chơi kia sẽ nhận loại chuyện hời hợt này, mấy người kia tính tình vốn cổ quái, nhất là người kia.

“Tôi đã trở về.” Vừa mới mở cửa đi vào trong nhà, hắn liền mặc danh kỳ diệu bị người đụng ngã, cái ót nháy mắt bị đụng vào phía sau cửa, làm cho hắn đau đến nheo mắt lại.

Đem lực chú ý chuyển dời đến người trước mắt mặc danh kỳ diệu đụng ngã mình, sắc mặt của hắn hơi đổi, không thể tin được trừng mắt nhìn người trước mặt.

“A! Tiểu Hàn Hàn, đã lâu không gặp.” Thân hình cao bằng hắn, diện mạo có vài phần giống hắn, nam nhân có một đầu tóc vàng tự nhiên cười toe toét chào hỏi hắn.

Ngôn Hi Hàn cơ hồ muốn dùng ánh mắt bắn thủng nam nhân xuất hiện ở nơi này, muốn thử xem dùng ánh mắt sáng điện có thể đem tên chương mắt này bắn thủng hay không.

“Bách Ân Perkins, anh ở chỗ này làm cái gì?” Ngôn Hi Hàn nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt.

Bách Ân có bề ngoài tương tự Ngôn Hi Hàn, lộ ra nụ cười thật to xoa bóp hai má Ngôn Hi Hàn.

“Tiểu tử này, đây là thái độ đối với anh trai sao?” Bách Ân ác liệt đùa bỡn em trai nhà mình, thấy thế nào đều là anh trai xấu xa.

“Anh nếu có phong độ như anh Ryan rồi nói sau!” Ngôn Hi Hàn không cho là đúng đắn đẩy hắn ra, vẻ mặt tức giận nói.

Bách Ân Perkins và Ryan Perkins là anh trai cùng mẹ khác cha với Ngôn Hi Hàn, là song bào thai dị trứng, lớn hơn Ngôn Hi Hàn bảy tuổi. Cha của bọn hắn là người Anh, khi bọn hắn ba tuổi thì mất, mà mẹ của bọn họ cứ như vậy nuôi nấng hai đứa nhỏ, thẳng đến gặp gỡ cha của Ngôn Hi Hàn.

Ba Ngôn đối với song bào thai như con mình cũng cho bọn hắn không gian trưởng thành tốt nhất, chính là Ngôn Hi Hàn không rõ, lớn lên giống nhau như vậy, vì sao tính cách của hai anh trai lại khác xa đến thiên nam địa bắc.

Bách Ân thân là anh cả một chút cũng không có sự thành thực ổn trọng của anh cả, chuyện vui của đời hắn chính là trêu đùa em trai Ngôn Hi Hàn, mỗi khi nhìn Ngôn Hi Hàn bộ dáng già đời trưởng thành sớm bị hắn chọc tức đến nổi trận lôi đình, hắn liền phi thường cảm thấy thành tựu.

“Tiểu tử em lớn quá sớm! Em mới mười chín tuổi nha! Rốt cuộc có chút gì hứng thú với những hoạt động phù hợp với tuổi của em hay không vậy?” Bách Ân thực ngoài nghi sở thích của em trai nhà mình có phải là uống trà giống như mấy ông già hay không.

“Tôi rất bình thường, chơi bóng cũng có lên mạng chơi game.” Đảo cặp mắt trắng dã, Ngôn Hi Hàn tức giận nói.

Sau đó đổi lấy ánh mắt kinh ngạc của Bách Ân.

“Em đang chơi game online? Anh như thế nào không biết?” Thật ngoài ý muốn a, nguyên lai em trai thoát nhìn như học trò gương mẫu của hắn thế nhưng cũng chơi game online sao?

“Cho nên mới nói anh ngu ngốc.” Ngôn Hi Hàn tức giận đẩy hắn ra, chuẩn bị đi lên lầu đem đồ cất kỹ.

Hai năm trước hắn và con của gia đình quen biết với Ngôn gia vì chuyện phát sinh trên game online đã từ mặt nhau, thậm chí còn làm cho đối phương mắc phải chứng u buồn. Những ngày phong phong vũ vũ đó Bách Ân cũng không biết, không phải ngu ngốc thì còn có thể là cái gì?

Ngôn Hi Hàn vừa nói như thế, Bách Ân mới nhớ tới, hơn hai năm trước hắn và Ryan ở bên gia tộc của cha ruột hỗ trợ làm một vài việc, tựa hồ có nghe Ryan nói qua, Ngôn Hi Hàn bởi vì game online mà cùng một tiểu quỷ hắn thực chán ghét nháo một trận.

“A a. Chính là tiểu quỷ họ Lô.” Nghe nhắc tới tên tiểu quỷ kia, Ngôn Hi Hàn liền trừng mắt, trong ánh mắt hung ác còn có chứa chút phẫn hận, làm cho Bách Ân lập tức ngậm miệng, nhưng càng tò mò hơn.

Hắn nhớ rõ, Ngôn Hi Hàn đối với tên Lô tiểu tử luôn thích đi theo mình mặc dù cũng không có ý kiến hay yêu thích gì, nhưng cũng không đến mức xuất hiện loại vẻ mặt căm hận như thế này, hắn còn tưởng Ngôn Hi Hàn xem Lô tiểu quỷ kia như em trai.

Có thể làm cho Ngôn Hi Hàn biến sắc mặt như vậy. Tiểu quỷ kia đến tột cùng đã làm cái gì để cho em trai của hắn tức giận phẫn nộ đến ngay cả nhắc tới tên cũng ghét?

Hắn nhớ rõ tiểu quỷ kia đối với em trai nhà mình có rất sùng bái và mê luyến.

“Tiểu quỷ kia rốt cuộc làm cái gì khiến em biến sắc mặt như vậy a?” Bách Ân vẫn rất ngạc nhiên, không biết rốt cuộc lúc ấy đã xảy ra chuyện gì.

“Không liên quan tới anh.” Đẩy ra Bách Ân, Ngôn Hi Hàn lên lầu trở về phòng cất kỹ đồ, thay đổi thân quần áo sạch sẽ rồi đi xuống dưới lầu, phát hiện ông anh vẫn còn đang chờ hỏi hắn.

Hắn làm như không thấy đi đến phòng bếp rót ly cà phê, sau đó trở lại phòng khách mở ti vi.

Bách Ân tò mò nhìn Ngôn Hi Hàn, không biết có nên dùng “cái kia” trao đổi điều kiện tới hỏi Ngôn Hi Hàn hay không.

“Tiểu Hàn, em đang chơi game online, như vậy, em có nghe qua một bộ game online tên là Tinh Ấn hay không?” Bách Ân giống như tùy ý hỏi một câu, sau đó thấy Ngôn Hi Hàn phản ứng khá lớn đột nhiên quay đầu nhìn hắn, hắn lập tức ở trong lòng hét lên “bingo”.

Ngôn Hi Hàn nheo lại mắt trừng Bách Ân đang nở nụ cười đắc ý, hoài nghi dụng ý hắn nhắc đến Tinh Ấn.

“Anh nghĩ, Tiểu Hàn, em chắc biết rõ Tinh Ấn là trò chơi mà phòng thiết kế chúng ta thiết kế ra đi?” Bách Ân vui sướng nhìn bộ dáng mặt lạnh của em trai, một chút cũng không tức giận.

Đối với lời Bách Ân nói, Ngôn Hi Hàn chỉ trầm mặc. Hắn biết rõ cũng đã sớm biết Tinh Ấn là trò chơi mà Bách Ân cùng bạn bè thần bí thiết kế ra, nhưng hắn cũng không muốn cầu xin Bách Ân giúp hắn tiến vào trò chơi. Nhưng là hắn rất rõ ràng, trừ phi có Bách Ân giúp hắn, bằng không với tỉ lệ close beta cực kỳ thấp của trò chơi hắn chắc chắn sẽ không có cơ hội.

“Em muốn chơi sao?” Bách Ân lộ ra biểu tình xin anh đi! đáng đánh đòn, cười xấu xa hỏi.

Ngôn Hi Hàn không nói chuyện, chính là mặt lạnh trừng hắn, thử xem hắn muốn chơi trò gì.

“Lúc này, ngoại trừ danh sách một ngàn người close beta, năm nhà thiết kế của chúng ta cũng có số tài khoản, cho nên năm người chúng ta cũng có thể tìm một người đảm đương chức vụ người chơi GM ẩn tàng.” Bách Ân đưa ra một ngón tay, quơ quơ trước mặt Ngôn Hi Hàn, quả nhiên nhìn thấy ánh mắt hắn hơi hơi lóe ra.

“Nếu em chịu nói cho anh biết hai năm trước đến tột cùng phát sinh chuyện gì, anh liền đem danh sách GM ẩn tàng này cho em.” Bách Ân không nói đến việc thật ra hắn muốn tìm Ngôn Hi Hàn làm GM ẩn tàng, chính là, có đôi khi, có nhiều thứ có thể lợi dụng đương nhiên nên tận lực lợi dụng.

Do dự chần chờ hồi lâu, ngẫm lại mình cũng không có biện pháp khác, Ngôn Hi Hàn thở dài, mới chậm rãi nói ra đoạn quá khứ chính mình không muốn hồi tưởng, mỗi khi nhớ tới liền tự trách hối hận không thôi.

※ ※ ※

Nghe xong Ngôn Hi Hàn kể ra đoạn chuyện cũ kia sau, Bách Ân nhú mày nói thẳng ra một câu phi thường thẳng thắn cũng phi thường ác độc.

“Em là đồ ngu sao?”

Ngôn Hi Hàn không có phản bác, bởi vì lúc trước hắn cũng tự mắng mình như thế.

“Anh nói em a. . . . Bình thường thông minh như vậy, sao gặp loại chuyện này lại. . . .” Tình yêu quả nhiên làm cho người ta mù quáng mất đi năng lực tự hỏi sao?

Bách Ân không ngu ngốc, nếu hắn ngốc cũng sẽ không trở thành nhà thiết kế trình tự máy tính nổi danh nhất trên internet hiện nay. Chỉ cần năm người bọn hắn muốn, bọn hắn thậm chí có thể làm tê liệt các quốc gia đã sắp trở thành đô thị khoa học kỹ thuật, đây đúng là nguyên nhân chính phủ các nước sợ hãi bọn họ.

Chính cũng bởi vì Bách Ân không ngu ngốc, cho nên hắn dễ dàng liên từ trong tự thuật của Ngôn Hi Hàn, phát hiện Ngôn Hi Hàn đối với thiếu niên tên là Trục Quang kia có cảm tình, chính là bản thân tựa hồ Tiểu Hàn vẫn chưa nhận thấy được điểm đó mà thôi.

Bất quá hắn cũng âm thầm kinh ngạc, nguyên lai Ngôn Hi Hàn còn là một người sẽ vì yêu mà điên cuồng, có thể vì đối phương mất đi bị ảnh hưởng đến tình trạng này, không thể chỉ dùng hai chữ “hữu nghị” để hình dung, mà phải là hai chữ “tình yêu”.

“Cho nên, dù thiếu niên tên Trục Quang đó không chơi Thất Giới nữa, em luôn vẫn tìm cậu ta, thậm chí còn tìm kiếm ở trong các game online lớn, mà nguyên nhân em muốn tiến vào Tinh Ấn cũng bởi vì cậu ta sao?”.

Ngôn Hi Hàn gật gật đầu, trầm mặc không nói.

Bách Ân thở dài, không biết nên nói em trai này rốt cuộc là thông minh hay là ngu ngốc.

“Em có nghĩ tới chuyện trong số những người chơi close beta không có cậu ta chưa?” Em trai ngốc này, rốt cuộc có nghĩ tới điểm này không a? Trên đời này không có nhiều trùng hợp như vậy đâu.

“Tôi. . . Đương nhiên biết cái tỷ lệ kia cũng không lớn, nhưng là, cho dù tỷ lệ nhỏ bé thế nào, tôi cũng không muốn bỏ qua để rồi hối hận. Nếu Trục Quang có rút trúng mà tôi chưa tiến vào đã bỏ qua, tôi chỉ biết tôi sẽ thống hận chính mình.” Không phải không nghĩ tới lời Bách Ân nói, hắn vẫn chưa muốn từ bỏ hết hy vọng mà thôi.

Bách Ân gãi gãi đầu, lúc này mới phát hiện em trai mình rất ngoan cố.

“Được rồi! Danh sách GM ẩn tàng liền cho em, về phần Trục Quang kia.Em tự cầu may mắn đi! Anh cũng bắt lực rồi.” Nếu ông trời thật an bài bọn họ ở trong trò chơi lại một lần nữa gặp nhau, như vậy, có lẽ là bọn họ thực sự có duyên phận!

Về phần chuyện em trai có thể sẽ biến thành đồng tính luyến ái. Hắn cũng không có ý kiến.

※ ※ ※

Có vài thời điểm, vận mệnh cùng chuyện nên đến, còn có duyên phận không thể đoán trước, nếu thật sự muốn tới, ai cũng ngăn không được.

※ ※ ※

Cũng như mấy lần thuận gian di động trước rơi xuống đất thất bại, Mộ Ấm một lần nữa dùng cái móng của mình chạm đất.

“Đau quá.” Sờ sờ cái móng đã là lần thứ hai bị té hôm nay, cậu vung về đứng dậy nhìn bốn phía, phát hiện mình còn ở trong thành, nhưng là không biết mình ở khu nào.

Bất quá cậu cũng là vì phản ứng quá độ của mình mà cảm giác được một chút kinh ngạc.

Phản ứng của mình có phải chứng minh mình đối với quá khứ vẫn còn vô cùng để ý?

Tâm ẩn ẩn co rút đau đớn, phẳng phất xác nhận suy nghĩ của cậu, nói cho cậu biết cảm giác thật sự của mình.

Vì sao. Cứ vào trò chơi cậu đều có loại cảm giác đau lòng này? Cậu đã nghĩ tâm của mình đã sớm chết, sẽ không cảm thấy đau lòng và chua xót như vậy nữa, nhưng là, mấy ngày nay, có rất nhiều sự trùng hợp khó hiểu. Khi trong tâm cậu muốn quăng xuống tảng đá lớn, cậu lại hiểu được mình vẫn chưa có quên phần tình cảm kia.

Chính là, tự mình dối mình mà thôi.

Lấy lại tinh thần, cậu phát hiện cả khuôn mặt lại chảy đầy nước mắt.

Trong trò chơi. . . . Cũng có chức năng rơi lệ sao?

8. Chương 8

Năm người bọn họ vốn rất thuần thực với game online, đánh quái luyện cấp đối với bọn họ mà nói không phải một chuyện khó, nhất là luyện chung, sau đó lại đánh quái vượt cấp, tốc độ thăng cấp cũng là lấy tốc độ vượt mức bình thường mà không ngừng tăng nhanh. Mới chỉ có một ngày thời gian trò chơi, mấy người bọn họ đã lên tới cấp 8, không lâu nữa là có thể đột phá cấp 10.

Có chút không yên lòng đánh quái trước mặt mình, nam nhân có một đầu tóc đen dài vẫn thoải mái giải quyết quái cao hơn mình 5 cấp.

Những người khác đương nhiên cũng nhìn ra được tâm của hắn không yên, chịu không nổi hắn như vậy vẫn có thể đánh rất thuần tay.

“Chắc, Hàn, cậu đúng là yêu quái.” Sau khi đánh xong một con quái vật trong tay, nam hủ yêu chạy đến bên cạnh hắn, một tay gác lên vai hắn, không khách khí đem một nửa sức nặng trên người đều dựa lên người hắn.

Hắn quay đầu, nhú mày.

“Đúng vậy, không cần dùng cái loại ánh mắt này nhìn tôi, hôm nay cậu theo tôi vào chưa được bao lâu mà đã bắt đầu tâm thần không yên, cậu nghĩ cứ như vậy sẽ tìm được Trục Quang sao?” Lời tuy nói như thế, nhưng hắn vẫn không có bất kỳ ý châm chọc, chỉ là đơn thuần nói chuyện.

Hàn dừng một chút, thân thể khom xuống nhặt lên đồ đạc mà quái vật rơi ra.

“Diễm, cậu cảm thấy. Hiện tại Tinh Ấn có bao nhiêu người đang chơi?” Hai người bọn họ đang nói chuyện, đồng thời ba người khác xoát xong quái cũng hướng chỗ bọn họ xúm lại, nghe thấy câu hỏi kỳ quái của Ngôn Hi Hàn.

“Cũng đã mở ra một hai ngày rồi, những người lấy được sổ tài khoản có khả năng cũng đã lên chơi rồi! Làm sao vậy? Chẳng lẽ cậu nhìn thấy người nào?” Nói đến đó, Diễm trừng lớn mắt nhìn hắn, vẻ mặt kinh ngạc.

Những người khác nghe thấy lời Diễm nói cũng trừng lớn mắt, nghĩ rằng Hàn đã muốn nhìn thấy “cậu ấy”.

Hắn dĩ nhiên biết nhóm bạn tốt đã hiểu lầm, cho nên rất nhanh lắc đầu, phủ định suy đoán của bọn họ.

“Không phải Trục Quang, bắt quá. Là người mà các cậu đều biết.A Kiệt, A Tới, buổi trưa hôm nay chúng ta vừa mới gặp qua cậu ấy.” Ngôn Hi Hàn cười lạnh, không ngoài ý nhìn thấy Ma tộc và Hắc ám yêu tinh lộ ra biểu tình kinh ngạc.

“Cậu là nói.Kẹo đường?” Bởi vì lần đầu tiên Dạ nhìn thấy Bạch Miên liền cảm thấy cậu mập mập vô cùng đáng yêu, làm cho người có loại cảm giác thoải mái, rất giống một loại kẹo ngọt.

Kẹo đường? Mọi người sửng sốt, sau đó mới kịp hiểu ra Kẹo đường chính là Bạch Miên. Lại nói, cảm giác mềm mại mập mạp của Bạch Miên quả thật rất giống cái loại kẹo ngọt này.

Diễm nhin không được chột cười, bởi vì Dạ dùng từ thật sự rất thích hợp.

Kẹo đường? Một mình nghĩ tùm lum.

“Bất quá, năm người chúng ta đều lấy được số cũng đủ làm tôi ngạc nhiên rồi, không nghĩ tới ngay cả viên kẹo đường kia cũng có thể rút được. Tôi cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy.” Kiệt có dự cảm, tiếp theo khẳng định sẽ còn phát sinh nhiều chuyện kinh thiên động địa.

“Bất quá cậu ta vừa nhìn thấy tôi liền bỏ chạy, cho nên. Nói thật tôi cũng không chắc chắn lắm.” Kỳ thật Hàn xác định mình nhìn thấy Bạch Miên, nhưng mà có một số việc không thể khẳng định hoàn toàn.

“Nói đến tiểu tử kia, buổi trưa Hàn nói muốn mời khách mà cậu ta lại kiếm cớ đi vệ sinh để trốn, thật đúng là ngoài dự kiến của chúng ta a!” Nhớ tới buổi trưa, khi ba người phát hiện Bạch Miên nói muốn đi toilet mà đi thật lâu cũng không trở lại, chạy đến toilet tìm người thì người đã biến mất, thì ra cậu ta đã bơi mớ vào chân chạy trốn.

Khi Lạc Thượng Kiệt nói tới đây, khóe miệng Hàn đột nhiên lộ ra một nụ cười thú vị, buổi trưa hẳn không ngờ Bạch Miên lại nhân cơ hội chạy mất, thật sự là vô cùng ngoài ý muốn.

Bé mập mạp kia, quả nhiên sẽ làm ra chuyện đáng yêu khiến người ta giật mình a!

Thấy mặt cười ở khóe miệng Hàn, ba người đều ngoài ý muốn nhìn nhau, không nghĩ tới sự tồn tại và hành động của tiểu tử kia sẽ làm cho Hàn lộ ra vẻ mặt này.

Rõ ràng chỉ là quan hệ bạn bè thực bình thường, nhưng về sau. Viên kẹo đường kia có thể dịch nổi địa vị của Trục Quang trong lòng Hàn hay không?

Tuy bọn họ cũng không hiểu được vị bạn học mập mạp mới gặp mặt một hai lần đến tột cùng sẽ ảnh hưởng như thế nào đến Hàn, nhưng bọn họ cũng có thể xác định, Bạch Miên khẳng định cũng là một mấu chốt quan trọng.

Trong lúc bốn người đang đàm chiêu, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một trận nổ vang trời, bọn họ nhìn theo hướng phát ra thanh âm, chỉ thấy một đạo khói bụi chậm rãi lượn lờ từ chỗ rừng rập không xa.

“Wow! Nổ không nhỏ a! Là ai mạnh như vậy a?” Diễm huyết sáo, vô cùng kinh ngạc.

Năm người rất ngạc nhiên rốt cuộc là ai, bất quá, trong tâm Hàn đã có một loại cảm giác kỳ quái. Đó là một loại trực giác hẳn không diễn tả được, từ sâu trong nội tâm hẳn thoát ra, thúc giục hẳn, muốn hẳn nhất định phải đến nhìn chỗ vừa nổ mạnh kia, giống như có cái gì đang ở đó chờ hẳn.

Không chút nghĩ ngợi, Ngôn Hi Hàn nhanh chóng chạy về hướng rừng rậm. Tuy rằng quá đột nhiên nhưng bốn người kia cũng lập tức đuổi theo.

Dù sao bọn họ cũng đã quen với việc Hàn hay đột nhiên làm mấy chuyện kì lạ.

※ ※ ※

Kỳ thật, đến Tây hoang sâm lâm nho nhỏ ngoài thành này, Mộ Âm có thể nói là ngoài ý muốn trong ngoài ý muốn.

Khi cậu bước vào sở chuyển chức, chuyển chức sư kia vô cùng đột ngột có phản ứng kì lạ, muốn cậu đến Tây hoang sâm lâm tìm Tri Vụ Điều. Đây là một loại nhân diện nhân thân, có lông và cánh của điều, nửa người dưới cũng là điều yêu, là NPC điều yêu có năng lực đặc biệt, người bình thường không dễ gì tìm được, huống chi là nhìn thấy. Nó sống trong Tây hoang sâm lâm, mà theo chuyển chức sư nói với Mộ Âm, nếu cậu muốn chuyển chức phải thông qua Tri Vụ Điều đi tìm chuyển chức sư của chủng tộc ẩn tàng, đây cũng là nhiệm vụ chuyển chức của chủng tộc ẩn tàng.

Bởi vì thuộc chủng tộc ẩn tàng, Mộ Âm mới có thể đi vào Tây hoang sâm lâm. Nhưng là, cậu tìm khắp Tây hoang sâm lâm cũng tìm không thấy một con chim nào, nói chỉ là Tri Vụ Điều.

Ngay lúc vô cùng nản lòng, cậu ngồi xuống nghỉ ngơi lấy hơi, không nghĩ rằng lại không cẩn thận giẫm vỡ một đồng trứng côn trùng, lập tức trước mắt cậu liền hiện ra một Thiên Túc Thú thật lớn, thân mình cao như tầng lầu, hướng cậu phát tiếng rống giận.

Cậu bị dọa đến mắt tròn, đương nhiên lập tức hiểu được mình đã giẫm phải Thiên Túc trứng, nhưng dù vậy, cậu cũng chỉ có vừa né vừa tìm cơ hội công kích, Thiên Túc đã bạo phát sẽ không có chuyện bình tĩnh lại nghe cậu giải thích.

Ồ. . . Đã nói vận may của cậu và vận xui nhất định là có quan hệ trực tiếp, nếu không tại sao lại tự nhiên gặp phải Thiên Túc cấp 20 cao hơn mình 10 cấp, mình lại còn giẫm lên trứng của nó. Con Thiên Túc này đã biến dị, căn bản đã biến thành Boss nhỏ rồi, tùy tùy tiện tiện cũng có thể đánh cậu bẹp dí.

Ở trong Tinh Ấn bị đánh chết tuy không có hạn chế thời gian login, nhưng sẽ có cảm giác không thoải mái sau khi bị đánh chết. Mọi trò chơi đều có hình phạt riêng, cậu thật sự rất chán ghét cái loại cảm giác này.

Cho nên, cậu chỉ có thể kéo một thân còng kền thịt béo cổ gằng chạy tán loạn. Nếu có người thấy một màn này, có lẽ sẽ giết mình cảm thán nguyên lai mập mập cũng có thể chạy nhanh như vậy.

Chính là, dù cho cậu nhanh thế nào cũng chỉ có hai chân, Thiên Túc kia có rất nhiều chân. Thời điểm mắt thấy sắp bị đuổi kịp, cậu chỉ có thể liều mạng lục đồ trong không gian trừ vật xem có cái gì có thể dùng không.

Sau đó, cậu ném ra mấy quả ổi màu xanh nhạt, là đạo cụ cậu mua trước đó không lâu. Về phần công dụng của mấy quả ổi này cậu đã muốn quên mất, chỉ đại khái nhớ là dùng để công kích gì đó.

Bởi vậy, cậu không lưỡng lự một lần ném ra 10 quả, tiếp theo liền phát ra khung cảnh làm cậu há mồm tròn mắt.

Chỉ thấy mấy quả ổi kia trong nháy mắt tiếp xúc với Thiên Túc đã nổ thật lớn, đem khối giáp cứng rắn trước ngực Thiên Túc đánh vỡ, mơ hồ còn có thể thấy được thịt côn trùng bên trong, bốc đầy khói đen bốc hướng lên trời.

Uy lực thật mạnh. Ngay cả chủ thủ của cậu còn chưa thể làm trầy sợi lông trên người Thiên Túc! Mộ Ấm tròn mắt há mồm, cuối cùng hiểu được cái quả bèo ngoài rất giống quả ổi này công dụng thực tế là làm lựu đạn, ai lại đem lựu đạn làm thành ổi chứ?

Nhưng điều ngạc nhiên còn ở phía sau, con Thiên Túc kia bị công kích mạnh bị thương rất nặng vẫn phát ra tê tê rống giận, sau đó nhanh chóng hướng cậu lao đảo bước lại.

A a a a a. Như vậy là phạm quy ! Mộ Ấm phát ra kêu thảm thiết, liều mạng đem số ổi bom còn lại ném vào vết thương của Thiên Túc. Chính là, tuy rằng ổi bom lực công phá mười phần, nhưng lượng máu giảm bớt cũng có giới hạn, nhất là một con Thiên Túc biến dị.

Cậu đã lâu không có chơi game online, đánh Huyền xà đánh lên tới cấp 10 cũng không thể cho là lợi hại, dù sao đồng Huyền xà kia điểm kinh nghiệm cao lại đánh rất dễ! Hơn nữa, trước kia cậu chơi ma pháp sư chứ không phải đánh cận chiến, dạng như thế này sẽ chết người a!

Ổi bom trong tay đã ném hết, cậu đã không còn đạo cụ gì có thể dùng để công kích, nhưng nếu bảo cậu đem chủ thủ của mình đâm vào vết thương của Thiên Túc biến dị. Chỉ sợ cậu còn chưa kịp ám sát nó thì đã hóa thành hồn ma bay về Tử Cẩm đô rồi!

Chỉ thấy Thiên Túc biến dị phần nộ nhào lên, chuẩn bị hướng cậu đè xuống. Cậu chỉ có thể ôm tim ôm đầu ngồi xổm trước đại thụ đợi bị đánh bẹp dí rồi biến thành hồn ma.

Chỉ là hơi kỳ quái, đau đớn trong dự tính cũng không có đến. Cậu nghi hoặc mở to mắt, chỉ thấy Thiên Túc kia trong nháy mắt bị một đạo bóng người cao to đột nhiên xuất hiện, một đạo gọn gàng từ miệng vết thương chém thành hai nửa, nửa người trên bộp một cái rơi xuống, sau khi co rút vài cái liền không cử động nữa. .

Thân thủ của đối phương sạch sẽ gọn gàng và nhanh chóng làm cho Mộ Âm trợn mắt há mồm, nhưng cũng có một loại dự cảm bất an. Vì cổ dự cảm này, cậu quyết định không để ý đến một đồng đồ đạc cùng kim tệ mà Thiên Túc tuôn ra, lập tức chuyển thân chuẩn bị bỏ chạy.

Chính là vận khí của cậu không tốt, vừa mới chuẩn bị xoay người bỏ trốn thì đối phương liền xoay người lại, sau đó lộ ra một nụ cười khiến cho da đầu cậu run lên.

“Hi, lại gặp mặt, bạn học.” Giọng cười, thanh âm quen thuộc làm cho Mộ Âm hôm nay đã vài lần thấy hắc chỉ có thể ai thán chính mình quả nhiên là xui xẻo tận mạng, bằng không tại sao chạy thế nào cũng không thể thoát khỏi người nam nhân này?

Trên khuôn mặt béo trắng hiện rõ tâm tình của cậu, biểu cảm sinh động đáng yêu làm cho người nhìn thiếu chút nữa bật cười, nguyên bản tâm tình có chút buồn đột nhiên thấy phản ứng thú vị của cậu lại trở nên tốt trở lại.

Thật đáng yêu. Tại sao có thể có người đáng yêu như thế a?

“Buổi trưa hôm nay cậu không từ đã biệt, thật đúng là làm cho người ta thất vọng a! Bất quá, không nghĩ tới cậu cũng chơi được Tinh Ấn, vận khí thật sự không tệ.” Nói đến một nửa, hắc đột nhiên chú ý tới trên trán Mộ Âm có khảm viên Long Châu lục tinh lượng không hề che lấp, cùng với Đồ Đằng chung quanh Long Châu. Hắc kinh ngạc một phen kéo qua Mộ Âm, sau đó vuốt ve khóa hạt châu này.

Này không phải. Chẳng lẽ cậu ta.

Long Châu trên trán bị vuốt ve qua, Mộ Âm mới hậu tri hậu giác nghĩ đến viên Long Châu này như vậy cũng quá rõ ràng rồi, bất kể người chơi nào cũng sẽ hoài nghi chủng tộc của cậu, trong lòng lập tức thầm kêu không ổn, nhưng muốn che giấu cũng đã không kịp, chỉ có thể mặc cho đối phương vô cùng thân mật vuốt ve viên Long Châu này.

Kỳ quái là, Long Châu bị vuốt ve, thân thể cậu lại cảm thấy một trận run rẩy tê dại, làm cho cậu không được tự nhiên.

Mặt khác, khi bốn người còn lại tới, đã thấy Ngôn Hi Hàn đang nắm lấy Mộ Âm béo trắng đáng yêu ái muội vuốt ve trán đối phương.

Bọn họ dùng ánh mắt quỷ dị nhìn thoáng qua, trong lòng đồng thời toát ra một đồng dấu chấm hỏi.

“Cậu cũng là Long tộc?” Hắc thấp giọng nói, dùng thanh âm chỉ có mình Mộ Âm nghe được. Mộ Âm sững sốt một chút, sau đó kinh ngạc nhìn mảnh vải màu lam cột trên trán Hàn, trong đầu cũng hiện lên một cái khả năng.

Hắc nói “cũng”? Vậy không lẽ hắc cũng thế.

Nhìn biểu tình sững sờ của Mộ Âm, còn có Long Châu và Đồ Đằng tương tự, tuy rằng Đồ Đằng có điều bất đồng, nhưng Hàn cũng đại khái đoán được Mộ Âm là thuộc một trong số chủng tộc ẩn tàng.

“Để như cậu lộ liễu quá coi chừng bị người ta dòm ngó, vẫn nên che lại một chút đi!” Hàn vỗ vỗ đầu của cậu, sau lại nhéo nhéo gương mặt cậu, ngoài ý muốn phát hiện cái xúc cảm mềm mại so với trong hiện thực không kém là bao, đều mềm mại như vậy.

“A, xem ra Hàn thật sự không nhìn lầm người nha! Thật đúng là kẹo đường nha!” Anh đẹp trai Ma tộc cười khanh khách đến gần Mộ Âm, học theo Hàn nhéo nhéo hai má Mộ Âm, rốt cục hiểu vì sao Hàn lại thích nhéo mặt người ta như thế, loại xúc cảm mềm mại lại co dãn, hơn nữa còn mịn màng như tơ làm cho người ta vừa sờ liền nghiện, sờ một lần lại muốn sờ nữa.

Kẹo. . . Kẹo đường? Mộ Âm sững sờ một chút mới hiểu được Kẹo đường trong miệng hắc là mình, nhất thời có loại cảm giác không biết nói gì.

Chính là hành động giúp vui của hắc còn có xu thế càng ngày càng nghiện, tay cứ dính ở trên mặt Mộ Âm, làm cho Hàn nhìn vào liền cảm thấy bất mãn, sau đó vỗ tay hắc ra.

Hành động này làm cho mấy người ở đây đều sững sốt, bao gồm Mộ Âm, không ai nghĩ hắc sẽ làm như vậy, loáng thoáng lộ ra tham muốn giữ riêng cho mình, không cho phép những người khác loạn nhéo.

Đây là. Xảy ra chuyện gì a? Mộ Âm khó hiểu nhìn mấy anh đẹp trai vẻ mặt kinh ngạc trước mặt và Ngôn hi Hàn, trên khuôn mặt đáng yêu tràn đầy nghi hoặc. Cậu không có nhìn ra ẩn ý trong hành động của Hàn, ở một phương diện khác mà nói, cậu có thể được xem là trì độn.

Nhìn bàn tay bị vỗ của mình, lại nhìn Mộ Âm vẻ mặt đáng yêu mờ mịt, anh đẹp trai Ma tộc đột nhiên bật cười.

Tên mập đáng yêu này. Thậm chí ánh mắt cùng khí chất cũng rất giống với Trục Quang, khó trách Hàn lại phản ứng như vậy, cả mình cũng rất ngạc nhiên.

Bất quá, chiếu theo độ trì độn trong tình cảm của Hàn, hẳn chắc cũng chưa phát hiện nguyên nhân vì sao bản thân cảm thấy hứng thú với tên mập đáng yêu!

“Xin chào, Kẹo đường, tôi là Tiểu Vong Trần Ma tộc, về phần tên trong hiện thực của tôi, hẳn là không cần tôi giới thiệu nhỉ?” Hắc cười hì hì vươn tay thân mật với Mộ Âm, tự giới thiệu trước.

Hắn tự giới thiệu xong, Hàn đứng ở bên cạnh lập tức báo ra tên trong Tinh Ấn của mình.

“Tôi ở trong trò chơi tên là Hàn Tiêu, còn cậu?” Hàn Tiêu khẩn cấp muốn biết tên ở trong trò chơi của cậu, muốn đưa cậu nhập vào trong danh sách hảo hữu của mình; về phần vì sao mình nôn nóng như vậy, kỳ thật hắn cũng không biết.

Mộ Âm còn đang do dự rất cuộc có nên nói cho bọn hắn biết hay không, ba người khác cũng tự giới thiệu trước.

“Du Phong.” Du Tối bình tĩnh đàm mạc giống như trong hiện thực, ID Du Phong cũng ngắn gọn hữu lực như vậy.

“Tôi là Vô Diễm.” Hổ yêu nam càn rỡ như hỏa diễm cũng lên báo tên của mình.

Cuối cùng còn một người lẳng lặng nhìn Mộ Âm, sau khi những đồng bạn báo danh tự xong hắn mới chậm rãi lên báo tên của mình.

“Tôi là Bàn Bối.”

Bọn họ cũng đã lên báo tên với mình, cậu nếu còn không báo.Cậu một chút cũng không nghi ngờ ngày mai tới trường sẽ bị năm người bọn họ vây ép hỏi tên trong Tinh Ấn của cậu.

Nhưng là một khi báo ra rồi, cậu liền nhất định trốn không xong bọn họ a.

“Còn cậu? Lần này đừng chạy trốn nữa nha!” Hàn Tiêu dùng cánh tay ôm lấy cổ Mộ Âm, tuyên bố nếu hôm nay cậu không nói ra tuyệt đối sẽ không để cho cậu đào tẩu.

Không biết có phải bởi vì Hàn Tiêu thân mật ôm cậu hay không, hay là vì nguyên nhân nào khác mà khuôn mặt phấn nộn trắng nõn hơi đỏ lên, thoạt nhìn ngon miệng đến mức rất muốn cắn một ngụm.

Sau khi từ chối một lúc lâu, xác định mình trốn không khỏi Hàn Tiêu, Mộ Âm đầu hàng, ngoan ngoãn nhỏ giọng nói ra tên trong Tinh Ấn của mình.

“Ở trong này tôi tên Mộ Âm.” Hắn là. Không có người hiểu được dụng ý khi cậu đặt tên này đâu nhỉ.

“Là Mộ và Âm sao?” Hàn Tiêu không muốn cậu nói tùy tiện qua loa, kiên trì muốn biết tên chính xác trong trò chơi của cậu.

Đối với Hàn Tiêu đang giở trò, Mộ Âm chỉ có thể ở trong lòng kêu rên, oán giận Hàn Tiêu ngu ngốc lúc này lại trở nên xảo trá như vậy.

“Là Mộ của ngưỡng mộ và Âm của hắc ám. . . Mộ Âm.” Lắm bảm nói ra tên của mình, cậu không có phát hiện Bàn Bối biểu tình bình tĩnh nhất trong mắt nháy mắt lại hiện lên một chút suy nghĩ.

Truy đuổi hào quang đảo ngược thành. Ngưỡng mộ hắc ám sao?

Không có người phát hiện Bàng Bối đang suy nghĩ sâu xa, mà Hàn Tiêu lại lập tức đem tên Mộ Âm nhập vào trong danh sách hảo hữu của mình, lập tức truyền tín hiệu đến Phong Luyện máy tính làm một line dành riêng cho cậu. Hàn Tiêu đã mời cậu trở thành bạn tốt, hỏi cậu có nguyện ý hay không.

Biết mình trốn không xong, hơn nữa nếu hôm nay không đáp ứng, Hàn Tiêu trong hiện thực rất có thể sẽ dính lấy cậu, Mộ Âm cũng chỉ có kiên trì chấp nhận, sau đó nhìn danh sách hảo hữu đầu tiên của mình hiện ra hai chữ Hàn Tiêu.

Khuê Ly Ti nếu biết hảo hữu thứ nhất của cậu là Hàn Tiêu chắc tức chết luôn quá! Cô nàng đảm bảo sẽ giận cậu khi không đem hảo hữu thứ nhất để dành cho người bạn thân thanh mai trúc mã này.

Nghĩ đến hình ảnh bão nổi của Khuê Ly Ti, trong lòng Mộ Âm bắt đầu sợ hãi.

Ô. Vận khí của cậu thật sự không tốt.

Tiếp theo lục tục lại là bốn người khác cũng đem cậu nhập vào danh sách hảo hữu. Để cho công bằng, Mộ Âm chỉ có thể bất đắc dĩ chấp nhận toàn bộ, sau đó dự đoán cơn giận của Khuê Ly Ti.

Chính là cậu không hiểu, đám người đẹp trai bọn họ không biết đứng cùng với cậu mập mạp như mình sẽ phá hư hình ảnh sao, không biết sẽ chọc người ta chê cười sao!

Hơn nữa bị chê cười nhất định đều là cậu.

Tự hỏi nửa ngày vẫn nghĩ chẳng ra cái gì, cậu quyết định không ngược đãi đầu mình nữa, ngoan ngoãn tiếp tục giải nhiệm vụ chuyển chức tương đối quan trọng của mình.

“Cái kia, tôi muốn đi giải nhiệm vụ, trước tiên có thể để tôi đi không?” Dùng ánh mắt vô tội giống như con thỏ nhỏ nhìn bọn họ, Mộ Âm ấp úng hỏi.

“Cậu muốn giải nhiệm vụ gì? Chúng tôi có thể hỗ trợ cậu.” Hàn Tiêu lập tức nói, nhưng Mộ Âm lại dùng sức lắc đầu cự tuyệt.

“Nhiệm vụ của tôi là . . . Nhiệm vụ chuyển chức.” Mà nhiệm vụ chuyển chức thường thì không thể nhờ người khác.

Chính là. Không biết cái này có phải là nhiệm vụ chuyển chức của cậu không nữa. Nhiệm vụ chuyển chức thường phải tìm được chuyển chức sư để nhận, nhưng chuyển chức sư của mình ở đâu cậu còn không biết, chỉ có thể nói tạm như vậy mà thôi.

Chỉ thấy năm người bọn họ nghe thấy Mộ Âm muốn làm nhiệm vụ chuyển chức thì nhin không được lộ ra ánh mắt kinh ngạc, bởi vì nếu muốn tiến hành nhiệm vụ chuyển chức cũng phải lên đến cấp 10.

Nghĩ đến mình còn chưa đuổi kịp người ta, Hàn Tiêu vô cùng nản lòng, rất muốn đuổi theo sánh vai cùng với cậu.

Hắn mở ra tư liệu của mình, kinh ngạc phát hiện con Thiên Túc biến dị kia đã cho hắn rất nhiều điểm kinh nghiệm, thăng được cả 1 cấp. Giờ hắn mới biết vừa nãy mình đánh không phải Thiên Túc bình thường, mà là Thiên Túc biến dị, cho nên cả bọn mới có thể được nhiều kinh nghiệm như vậy.

Chính là nếu con Thiên Túc biến dị kia không phải Mộ Âm làm bị thương nặng trước, chỉ sợ mình cũng là thúc thủ vô sách a! Nói đến cũng phải nên cảm ơn Mộ Âm, nếu không chẳng khác gì là đang đoạt quái giành điểm kinh nghiệm của người khác.

9. Chương 9

“Cậu đã có thể chuyển chức rồi?” Hàn Tiêu kinh ngạc nhìn khuôn mặt trắng bệch đáng yêu đơn thuần của cậu, rất khó có thể tưởng tượng cậu đã giết nhiều quái hơn bọn hắn.

Câu hỏi của Hàn Tiêu ngược lại làm cho Mộ Âm thấy kỳ quái liếc mắt nhìn trán hắn một cái.

“Không phải từng Tân Thủ thôn đều có khu luyện cấp sao? Tôi luyện đến cấp 10 mới đi ra mà.”
Như là nghĩ đến cái gì, Mộ Ấm đột nhiên ngừng lại một chút, có chút nghi hoặc nhìn Hàn Tiêu cấp bậc vẫn chưa đến 10.

Kỳ quái. . . Cậu cứ tưởng Long tộc đều phải đạt cấp 10 mới thể hóa thành hình người chứ. . . Vì sao Hàn Tiêu lại không cần nha? Thoạt nhìn có vẻ như từ lúc bắt đầu hắn đã là hình người.

Gãi gãi đầu, cậu nhìn thoáng qua những người khác, sau đó tầm mắt lại chuyển về trên người Hàn Tiêu.

“Bọn họ biết anh thuộc chủng tộc gì không?” Hỏi trước cho rõ, nếu không cũng không nên nói ra trước mặt những người khác.

Nghe thấy câu hỏi của cậu, trên mặt những người khác đều hiện lên dấu chấm hỏi, nhưng vẻ mặt Hàn Tiêu giống như đã hiểu, biết đây nhất định là bí mật của chủng tộc ẩn tàng.

“Chúng ta sang bên kia nói chuyện.” Hàn Tiêu kéo cậu đến một bên, bốn người khác tuy rằng cảm thấy tò mò nhưng cũng không hỏi nhiều. Bọn họ rất hiểu tính tình của Hàn, hắn nếu muốn giấu diếm thì nhất định có nguyên nhân của hắn.

Sau đó chỉ thấy hai người thảo luận ở cách đó không xa, cũng không biết đang nói cái gì. Tuy rằng bọn họ nghe không được, nhưng nhìn vẻ mặt Hàn Tiêu bình tĩnh đại ngộ và suy nghĩ sâu xa thì cũng có chút tò mò đến tận cùng Mộ Ấm đang nói với hắn những gì.

Chỉ thấy sau khi hai người nói chuyện xong, Mộ Ấm muốn đi, nhưng lại bị Hàn Tiêu bám chặt, ngăn cản cậu rời đi.

Điều này làm cho Mộ Ấm vô cùng uể oải cũng vô cùng nghi hoặc, không rõ vì sao mình béo hơn Hàn Tiêu mà Hàn Tiêu lại có thể ngăn cản mình.

“Buông” Cậu giãy dụa, bốn người khác đều dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn hai người bọn họ, sau đó đối với ánh mắt cầu trợ của Mộ Ấm chỉ có thể làm bộ như không thấy.

Nhẫn nại đi, Kẹo đường, chỉ cần nhẫn nại cho đến khi Hàn tìm được Trục Quang mà thôi.

Bốn người yên lặng ở trong lòng thầm nghĩ, nhưng thật ra bọn họ cũng thoáng lo lắng một chuyện, nếu sau khi tìm được Trục Quang mà Hàn vẫn muốn bắt Mộ Ấm thì làm sao đây? Bọn họ cảm giác được Hàn có hứng thú với Mộ Ấm, nhưng Hàn đối với Trục Quang cũng là yêu say đắm, nếu như vậy. Có xúc phạm tới Mộ Ấm hay không?

“Tôi nói, tôi muốn đi làm nhiệm vụ chuyển chức của tôi.” Mộ Ấm có chút tức giận rồi, Hàn Tiêu vẫn ngoan cố không làm theo ý cậu, cứ bắt lấy cậu không tha, làm cho cậu có chút hoảng hốt. Để che giấu tâm trạng hoảng loạn của mình, cậu chỉ có thể cố tỏ ra tức giận.

Rốt cuộc phát hiện cậu đã muốn tức giận mất hứng rồi, Hàn Tiêu hơi kinh ngạc buông cậu ra, dù sao Mộ Ấm ở trong ấn tượng của hắn là một người luôn ngoan ngoãn không bao giờ tức giận. Chỉ bằng hai ngày gặp mặt vài lần mà cứ nhận định như vậy, xem ra hắn đã hiểu lầm rồi.

“Chúng ta cùng nhau luyện không được sao?” Hàn Tiêu tuy rằng cũng không hiểu nguyên nhân vì sao mình lại muốn ở bên cạnh cậu, hắn chỉ 88 là không hy vọng Mộ Ấm cứ biến mất ở trước mặt mình như vậy.

Hắn cũng không hiểu Mộ Ấm mập mạp trắng trắng đến tận cùng là có điểm nào làm cho mình muốn bám chặt lấy không tha, là vì cậu ta trắng nõn đáng yêu sao? Hay là vì nguyên nhân khác? Chính bản thân hắn cũng không biết.

“Tôi quen một mình rồi.” Hơn nữa, Khuê Ly Ti lúc nào cũng có thể sẽ tìm cậu, nếu để cho cô gặp mặt bọn họ, nhất định sẽ bùng nổ chiến tranh nghiêm trọng.

Hơn nữa, cậu chỉ nói với Khuê Ly Ti cậu đã gặp bọn họ chứ chưa có nói cho mình đã có tiếp xúc, nếu để cho Khuê Ly Ti biết, cô nhất định sẽ rất tức giận.

“Luyện nhóm từ từ cũng sẽ quen thôi, hơn nữa đi cùng nhau có thể chiếu cố nhau tốt hơn.” Hàn Tiêu vẫn dụ dỗ cậu lưu lại, còn thuận tay nheo nheo mặt cậu.

Mộ Ám hoài nghi nhìn hấn, thấy hấn cứ trăm phương nghìn kế muốn mình đi chung cảm thấy thật kì lạ.

“Vì sao tôi nhất định phải đi cùng các anh? Chúng ta Cũng không phải quá thân.” Vô luận là Bạch Miên trong hiện thực hay là Mộ Ám trong trò chơi, bọn họ cũng mới chỉ “quen biết nhau không đến” hai ngày, vì sao Hàn Tiêu lại cố chấp muốn cậu gia nhập như thế?

Không quá thân, khi Mộ Ám nói ra câu đó, trong lòng Hàn Tiêu đột nhiên xuất hiện một chút buồn bã không hiểu, hấn không biết cái nỗi buồn này là từ đâu, nhưng lại làm cho hấn rất phiền.

“Cùng nhau chơi lâu sẽ thân không phải sao? Hơn nữa có cậu ở đây nhất định sẽ thật may mắn.” Hàn Tiêu biểu hiện trên mặt không thay đổi tiếp tục dụ dỗ cậu, vẫn muốn cậu ở lại bên cạnh mình.

Trừng mắt nhìn tuấn dung cười tủm tỉm, Mộ Ám thật sự nói không lại hấn, nhưng không biết nên làm cái gì mới tốt. Cậu rất muốn giữ khoảng cách với bọn họ, nhất là Hàn Tiêu, nhưng kì lạ là, cậu càng muốn giữ khoảng cách với hấn, bọn họ lại giống như lò xo càng xích lại gần nhau hơn.

Cậu không ngừng ở trong lòng tự nói với mình, nếu cứ tới gần Hàn Tiêu quá, tiếp xúc với hấn nhiều quá, kết quả người bị tổn thương vẫn là chính mình, điều này không phải cậu rõ nhất hay sao?

Cậu không muốn. Chịu đựng đau đớn như vậy nữa.

Hơn nữa, cậu cũng không còn là cậu của trước kia, nếu lại ở bên cạnh Hàn Tiêu, cậu sẽ càng thêm thống khổ mà thôi. Vậy nên, phương pháp để cậu bảo vệ mình cũng chỉ có ‘thương tổn đối phương để đối phương không tiếp cận mình nữa’.

“Mời anh không cần nói giỡn, với tôi mà nói, sự hiện diện của các anh chỉ tăng thêm sự tự ti của tôi mà thôi, tôi cũng không muốn chơi cùng các anh.” Mím môi, Mộ Ám tự nhủ phải nói ra lời làm bọn họ kinh ngạc.

Bọn họ ai cũng không nghĩ tới đã làm Mộ Ám cảm giác như vậy.

“Tôi không phải ý đó.” Hàn Tiêu vội vã giải thích, sau đó đưa tay ra kéo cậu, nhưng bị cậu một phen hất ra.

“Tôi cũng không có ý muốn trở thành bạn tốt của các anh, và cũng không có ý định cùng ai luyện chung, mời các anh không cần xen vào.” Nguyên bản thái độ hòa nhã của Mộ Ám đột nhiên trở nên cường ngạnh, giống như muốn vẽ ra một đạo giới tuyến bảo vệ khóa tâm không còn chịu nổi tàn phá của mình.

Cậu không thể nhận thêm bất kì dạng thương tổn nào nữa, chỉ mong yên lặng trải qua cuộc sống của chính cậu, không muốn bị hấn đảo loạn nữa.

“Mộ Ám, tôi không phải.” Thái độ của Mộ Ám làm cho Hàn Tiêu cảm thấy hoảng hốt, khi nhìn khuôn mặt tròn béo đáng yêu toát ra thái độ muốn giữ khoảng cách với mình, ngay cả người bình tĩnh như hấn cũng không tự giác dao động.

Hấn không hiểu tại sao mình lại dao động, đó giống như là một loại phản ứng tự nhiên, hấn không hy vọng mình bị Mộ Ám chán ghét.

Lại một lần nữa vươn tay, muốn bắt lấy đôi tay mềm mại kia, nhưng lại bị lại một lần nữa bị tránh né, sau đó trong nháy mắt, khi nhìn vào đôi mắt của Mộ Ám, cả người hấn chấn động dừng lại, tay cũng dừng theo, còn chưa kịp phản ứng tiếp, Mộ Ám lại đột nhiên biến mất ở trước mặt hấn.

Đối với việc cậu đột nhiên biến mất, mọi người đều sửng sốt, sau đó mới biết Mộ Ám sử dụng công cụ thuận di rời đi.

Nhưng là, phản ứng của Hàn Tiêu cũng làm cho bọn họ nghi hoặc không thôi.

Chỉ thấy hấn tuy rằng đã buông tay xuống, nhưng trên mặt hấn vẫn còn một chút khiếp sợ cùng hoang mang hỗn loạn, sau đó đứng ngu người ở nơi đó.

“Hàn?” Du Phong đi tới, nghi hoặc gọi hấn.

Hàn Tiêu lấy lại tinh thần, thấy vẻ lo lắng trên mặt nhóm bạn tốt, bèn miễn cưỡng lộ ra một nụ cười gượng.

“Tôi không sao. . . .” Hàn Tiêu tuy rằng phục hồi tinh thần lại, nhưng tâm tư vẫn đắm chìm trong lúc vừa rồi, khi cùng Mộ Âm đối diện một lần cuối cùng.

Ánh mắt đầy, cực kỳ giống hơn hai năm trước, Trục Quang del acc, u oán nhìn hấn một lần cuối.

Hấn cúi đầu nhìn bàn tay thất bại của mình, nghĩ đến lúc ấy mình cũng đưa tay muốn bắt lấy Trục Quang trước khi cậu, thế nhưng bàn tay lại rơi vào khoảng không, chỉ có thể trơ mắt nhìn người Trục Quang hóa thành nhiều điểm tinh quang biến mất, mà hấn cái gì cũng không bắt được.

Vừa nãy nhìn Mộ Âm trong nháy mắt biến mất trước mắt mình, hấn thế nhưng cũng cảm thấy hoảng loạn và đau lòng như vậy.

Vì sao. . . . Hấn lại có cảm giác như thế? Chẳng lẽ vì mình không hy vọng người ở trước mặt biến mất sao? Lại nói. . . . Nhưng là, mình quen biết Mộ Âm, bất luận trong mạng ảo hoặc là trong hiện thực, giống như lời cậu ta nói vậy, cả hai chẳng qua so với người xa lạ thì tốt hơn một chút, nhưng chỉ có thể xem như quen biết mà thôi.

Nhưng vì sao Mộ Âm rõ ràng là người xa lạ lại cho hấn loại cảm giác rất quen thuộc? Nhất là ánh mắt vừa rồi kia, giống như mũi tên nhọn bắn thẳng vào tim hấn.

Làm cho hấn, trong nháy mắt, từ trên người Mộ Âm nhìn thấy bóng dáng Trục Quang, chính là, hai người bọn họ nhìn thế nào cũng không giống nhau.

Nhưng lại giống nhau đến làm cho hấn cảm giác được tư vị đau lòng.

Những người khác đương nhiên cũng biết, Hàn Tiêu kì lạ là do phản ứng kịch liệt của Mộ Âm vừa rồi.

Nhưng bọn họ cũng không nghĩ tới, Mộ Âm lại phản ứng lớn như vậy.

“Hàn. . . . Chúng ta đi đánh quái đi?” Tiểu Vong Trần vỗ vỗ vai hấn, bọn họ cũng đều biết tình hình vừa rồi khẳng định làm cho hấn nhớ tới Trục Quang, nhưng bọn hấn cũng không biết làm thế nào, chỉ có thể nghĩ biện pháp tạm thời làm hấn phân tâm, bằng không Hàn Tiêu cứ nghĩ tới Trục Quang sẽ giống như một anh đẹp trai dương quang biến thành một quý công tử u buồn.

“Ừ. . . .” Kéo lên một nụ cười miễn cưỡng, có thể thấy được hấn vẫn chưa lấy lại tinh thần.

“Nếu ở trong này cậu ấy vẫn trốn cậu như vậy, cậu có thể ở hiện thực tiếp cận cậu ấy, ít nhất trong hiện thực cậu ta không có năng lực thuần gian di động đâu.” Du Phong thần nhiên nói ra một phương pháp tốt nhất.

Chỉ thấy Hàn Tiêu ngừng lại một chút, nguyên bản biểu tình buồn bực cũng dần dần nói lỏng, tựa hồ cũng hiểu được lời Du Phong có đạo lý.

“Lại để các cậu lo lắng cho tôi. . . .” Hàn Tiêu thấp giọng nói, đổi lấy là ánh mắt thông cảm của nhóm bạn tốt.

Bọn họ thay phiên vỗ vỗ bờ vai của hấn, bảo hấn không cần để ý, sau đó tiếp tục công việc luyện cấp phải tạm dừng ngoài ý muốn ban nãy.

Chỉ là, trong nội tâm Hàn Tiêu, lại xuất hiện thêm một cái bóng.

※ ※ ※

Máy mắn bay được trở về thành, trong lòng Mộ Âm vẫn còn một mảnh mờ mịt hỗn loạn. Cậu không nói gì ngồi xồm xuống một góc nhỏ ngăn người, trên mặt không có biểu tình nhưng trong lòng đã loạn đến ngũ vị tạp trần.

Cậu cúi đầu nhìn tay mình, rõ ràng là ở trong trò chơi, nhưng cậu giống như cảm giác được mu bàn tay lưu lại độ ẩm, cái nơi bị Hàn Tiêu nắm qua.

“Tôi ghét anh. . . .” Thanh âm thật thấp, mang theo một chút hương vị làm cho người ta chua xót, nhưng trong đáy lòng cậu cũng có một thanh âm đang hỏi cậu.

Thật sự. . . . Ghét hấn sao?

Kỳ thật cậu rất rõ ràng bản thân quá quyến luyến hẳn, cho nên càng sợ một lần nữa bị tổn thương. Cậu đã từng nghĩ mình có thể buông xuôi, nhưng khi gặp lại hẳn, cậu biết mình vẫn không dứt bỏ được, không quên được.

“Vì sao đến bây giờ, vẫn còn muốn nhiều loạn tới như vậy. . . . Tôi đã không còn là tôi trước kia nữa. . .” Cảm xúc phức tạp tràn ngập trong lòng cậu, cậu biết rõ ràng mình có thể không cần để ý về bề ngoài mà qua lại với hẳn, nhưng khi thấy Hàn Tiêu nhìn mình không chớp mắt như vậy, dường như rất hứng thú, trong tim cậu đột nhiên xuất hiện một cỗ ghen tuông.

Nói như vậy, mình trước kia đối với Hàn Tiêu có ý nghĩa gì chứ?

“Anh tên ngu ngốc này. . . .” Mặc kệ cậu oán giận thế nào, những lời này vẫn như cũ không truyền đến tai Hàn Tiêu, mà cậu cũng không thể ở trước mặt Hàn Tiêu nói thế được.

Chỉ là trong lòng cậu hối hận càng sâu, có lẽ Hàn Tiêu không có nhận ra mình.

Rõ ràng cậu cũng biết mình thay đổi quá nhiều, hơn nữa mặc kệ màu mắt hoặc màu tóc đều khác xa với mình lúc chơi Thất Giới, nhưng trong lòng vẫn có một nơi ích kỷ, hy vọng Hàn Tiêu có thể nhận ra cậu, nhưng về phương diện khác, cậu lại sợ hãi mình sẽ bị thương tổn.

Mình. Tại sao phải quyến luyến một người con trai như vậy?

Mình bị thương còn chưa đủ sao? Vì sao ông trời còn muốn cho mình gặp hẳn?

“Tôi không cần yêu anh. . . . Tôi không muốn yêu anh a. . . .” Thanh âm nát vụn, xen lẫn một chút giọng mũi, phiêu đảng ở chỗ góc tối không người biết.

※ ※ ※

Cậu không nghĩ tới khi trở về Tây Hoang Sâm Lâm đi tìm này nọ lại gặp phải nam nhân mình mới lé tránh không bao lâu, vì thế Mộ Âm trở lại trong thành, mang theo cặp mắt ứng đồ đi tìm lão bản nương phục sức điểm lấy quần áo mình đặt làm.

Lão bản nương cũng vừa mới tiễn một người chơi nam mặc hắc y thâm trầm, khi đi ngang qua Mộ Âm chỉ nhìn cậu một cái, không có chú ý tới giữa trán Mộ Âm, bởi vì tóc Mộ Âm bị Hàn Tiêu vò rối mà che mất.

“Lão bản nương, quần áo của tôi xong chưa?” Mộ Âm nhu thuận lễ phép hỏi.

Thấy Mộ Âm đến, lão bản nương cũng lộ ra nụ cười vui vẻ.

“Đã sắp xong rồi, khách nhân người mặc thử trước đi!” Lão bản nương từ trong tủ treo lấy ra ba bộ quần áo đưa cho cậu, sau đó mở ra cửa phòng thay quần áo để cậu đi vào mặc thử.

Bất quá quần áo thiết kế tương đối đặc biệt, Mộ Âm cùng bộ kia quần áo chiến đấu hăng hái hồi lâu mới mặc lên được. Nhìn mình trong gương, cậu phát hiện lão bản nương còn sửa chữa kiểu dáng mà cậu lựa chọn một chút, để khi cậu mặc vào thoát nhìn sẽ không quá mập, ngược lại nổi bật vẻ gọn gàng đáng yêu.

Tơ lụa lục sắc gắn hình rồng thủy ấn, tạo hình kiểu kimono, tà áo dùng tơ lụa màu xanh nhạt để may, đai lưng màu ô liu, ở sau lưng kết một cái nơ bướm kiểu Nhật rồi dây nhỏ màu vàng cột lấy, ở phía trước có một cái nút buộc rủ xuống, phía cuối sợi dây còn buộc hai viên châu thủy tinh cầu lục sắc, hai tay áo cũng dùng dây màu vàng cột vào trên cánh tay, trên sợi dây cũng buộc thủy tinh châu nho nhỏ.

Bởi vì chiều dài áo đuôi ngắn chỉ tới trên đầu gối, cho nên bên trong vẫn phải mặc quần ngắn màu đen để che đôi chân béo của cậu, dưới đầu gối còn quần màu giống như quần ngắn, lông nhung xanh thẫm còn lại làm thành áo khoác dài, dù sao trong Tinh Ấn có phân mùa xuân hạ thu đông có lạnh có nóng, cho nên áo khoác dài vẫn là tất yếu.

Mặt khác lão bản nương còn tốt bụng dùng tơ lụa xanh thẫm làm một dải băng trán cho cậu, để cậu có thể che lại viên Long Châu trên trán.

Đem mái tóc dài lục sắc hệ thống cho buộc lại tốt, xác định mình trong gương thoát nhìn phi thường chính tề xong, cậu mới đi ra phòng thay quần áo. Vừa bước ra, Mộ Âm lập tức lại trực tiếp xoay người trở về,

hơn nữa hoài nghi mình có phải nên về xem lịch hay không, bằng không tại sao thật vất vả mới thoát khỏi người nọ chưa bao lâu lại lập tức tiếp?

Chính là, Hàn Tiêu mất tinh, lúc Mộ Âm từ trong phòng thay quần áo của điểm đi ra đã nhìn thấy cậu. Khi hắn cùng Mộ Âm mắt chạm nhau, hắn phát hiện Mộ Âm lập tức xoay người muốn lui về trong phòng thay quần áo, hắn cơ hồ theo bản năng tiến lên, xoạt một tiếng chụp cánh cửa Mộ Âm đang muốn đóng lại, khiến cậu không thể đóng lại đứng cứng ngắc ở nơi đó.

Mộ Âm bị dọa sợ, chưa kịp phản ứng đột nhiên bị Hàn Tiêu ôm ngang kéo ra, tránh xa khỏi cánh cửa cậu đang tị nạn.

“Cậu Vì sao vừa thấy tôi liền muốn chạy?” Cho dù cảm thấy hắn thực phiền cũng không cần tránh hắn như tránh rắn rết vậy chứ? Hơn nữa, hắn thực xác định, Mộ Âm là nhìn thấy hắn mới chạy, chứ không có vấn đề gì với bốn người còn lại.

Mộ Âm thâm căn môi, không muốn quay đầu nhìn Hàn Tiêu, cậu rất sợ chính mình thấy mặt Hàn Tiêu sẽ nhìn không được hưởng hắn bùng nổ khổ sở và ủy khuất mấy ngày nay. Cậu không muốn làm như vậy, cho nên cố gắng không nhìn mặt Hàn Tiêu, kéo bản thân lại không khống chế được.

Vì sao mình tránh không khỏi Hàn Tiêu? Vì sao để mình gặp lại hắn lần nữa? Chẳng lẽ bọn họ thật sự hữu duyên như thế sao?

“Nguyên nhân tôi đã nói rồi không phải sao?” Không muốn cùng giằng co, Mộ Âm thấp giọng nói.

Cậu không hiểu, mình mập mạp lại không có gì hấp dẫn, tại sao Hàn Tiêu lại đối với mình có cảm giác chấp nhất như vậy? Cậu thật sự. Không hiểu.

“Cái gì cảm giác tự ti, cậu đâu có. Xấu.” Hàn Tiêu đối với lý do của Mộ Âm cảm thấy phi thường không hợp lý, cảm thấy lý do của cậu làm cho hắn thật sự oan uổng, bộ dạng đẹp trai cũng không phải lỗi của hắn, huống chi hắn cũng không cho rằng Mộ Âm xấu xí.

Hắn muốn nói rõ ràng, không để ý Mộ Âm phản kháng, nói đến một nửa thì nhìn thấy Mộ Âm và quần áo của cậu đã thay đổi, hơi hơi sưng sốt, sau đó nhìn đến ngày người.

Mộ Âm mặc quần áo mới, một chút cũng không có gây phản cảm như cậu tự giễu, bộ quần áo này phi thường thích hợp với cậu, không chỉ có phụ trợ da thịt phần nộn của cậu còn làm cho thân hình tròn vo của cậu thoát nhìn phúng phính mà không cảm thấy béo, lại làm khuôn mặt đáng yêu phúc khí hơn, cho người ta cảm giác muốn đưa cậu gât gao ôm vào trong ngực.

Thấy Hàn Tiêu nhìn mình lom lom, nói được một nửa cũng không thấy nói tiếp, Mộ Âm vô cùng bất an và không được tự nhiên, không biết mình làm gì khiến cho Hàn Tiêu nhìn không chuyển mắt như vậy, cậu cúi đầu nhìn nhìn, không có lạ chỗ nào a! Như vậy Hàn Tiêu đang nhìn cái gì?

“Anh. . . . Nhìn cái gì a?” Bất an kéo kéo quần áo, Mộ Âm cảm thấy tầm mắt chuyên chú của Hàn Tiêu làm cậu cảm thấy rất không tự nhiên, có loại cảm giác sắp bị nhìn xuyên thấu.

Không nghĩ tới, Hàn Tiêu lại lộ ra nụ cười làm cho người ta khó chống đỡ, vô cùng cao hứng sờ sờ cánh tay cậu, lại nhéo nhéo mặt cậu.

“Cậu như vậy thật đáng yêu, giống như phúc thần oa nhi.” Hai má mềm nhũn, cái loại xúc cảm tốt làm cho người ta muốn cắn một ngụm.

Nghe thấy Hàn Tiêu khen, Mộ Âm đầu tiên là sưng sốt, sau đó hai gò má đỏ lên, cậu hoàn toàn không nghĩ tới Hàn Tiêu lại nói như vậy với cậu, hơn nữa nhìn thái độ Hàn Tiêu không phải đang nịnh hót mà thật sự cảm thấy cậu mặc như vậy rất đáng yêu.

“Cái kia không liên quan đến anh!” Cậu có chút xấu hổ, dù Hàn Tiêu khen ngợi làm cậu có chút mừng thầm, nhưng trong khoảng thời gian ngắn vẫn chưa thể thản nhiên hào phóng nhận, cậu đẩy ra Hàn Tiêu hướng lão bản nương đi đến, bốn người khác thấy cậu cũng khen ngợi giống Hàn Tiêu, nhất trí cho là cậu dạng trông rất tốt.

“Lão bản nương, quần áo ta đặt làm bao nhiêu tiền?” Mộ Âm muốn chạy khỏi phạm vi tầm mắt của Hàn Tiêu, vội vàng đến trước mặt lão bản nương chuẩn bị trả tiền.

“Ba một quần áo tổng cộng là hai vạn kim tệ, sau chiết khấu là một vạn năm kim tệ.” Lão bản nương thân thiết trả lời cậu, còn bớt cho cậu ít tiền, có lẽ thấy Mộ Âm đáng yêu, hoặc là do trị số ẩn tàng của cậu vẫn còn bí ẩn, trị số sức quyền rũ có khi cao hơn dự đoán của mọi người cũng không chừng.

Cậu rất nhanh trả tiền, vốn đang chuẩn bị chạy trốn lần nữa, vừa mới quay người lại đã đụng vào một lồng ngực cứng cáp, xem ra Hàn Tiêu đã hạ quyết tâm không cho cậu bỏ chạy tiếp.

Chỉ thấy Hàn Tiêu một tay ôm hông cậu, như đang ôm một con búp bê vải to, sau đó một bên cùng lão bản nương thảo luận hần muốn quần áo, màu sắc và hoa văn vải dệt vân vân, mà vô luận cậu giãy dụa như thế nào cũng không buông tay, làm cho cậu phi thường buồn bực, tính một lần nữa dùng thuấn gian di động, lại bị Hàn Tiêu uy hiếp ở bên tai.

“Nếu cậu lại dùng thuấn di, ngày mai tôi tới trường học liền trực tiếp tới tìm cậu, sau đó trước mặt mọi người cứ như vậy kéo cậu đi nha!” Hần uy hiếp thản nhiên mà hữu dụng, vì Mộ Âm tuyệt không hi vọng ngày mai Hàn Tiêu ở trước mặt mọi người làm như vậy, điều đó sẽ chỉ làm cho những ngày tiếp theo của cậu tồi tệ hơn.

Cậu cảm thấy vô cùng ủ rũ và khó hiểu, không hiểu tại sao Hàn Tiêu lại trăm phương ngàn kế muốn quần lấy cậu như thế.

Chẳng lẽ. . . Hần nhận ra cậu sao? Không. . . Không có khả năng, cậu không tin nhãn lực của Hàn Tiêu lại tốt như vậy.

Thế thì. Rốt cuộc là vì sao?

10. Chương 10

Nhìn Hàn Tiêu không chút do dự cùng lão bản nương chọn vải rồi màu sắc và hoa văn này nọ, Mộ Âm trừng lớn mắt, muốn mở miệng ngăn cản Hàn Tiêu chọn chất liệu và màu sắc kia, lại bị Hàn Tiêu lấy tay bịt miệng, không cho cậu có cơ hội lên tiếng.

Bởi vì Hàn Tiêu lựa chọn vải giống cậu, kiểu quần áo cũng là phong cách Nhật Bản, nhìn vào sẽ khiến người ta nghĩ rằng đang mặc quần áo tình nhân, đây cũng là nguyên nhân mà Mộ Âm muốn mở miệng ngăn cản, cậu không muốn người ta đàm tiếu, dù sao để người khác nhìn thấy bọn họ mặc quần áo cùng màu sắc cùng hoa văn chắc chắn sẽ nghĩ rằng cậu bắt chước Hàn Tiêu, mà không cho rằng là Hàn Tiêu bắt chước cậu, này có thể xem là thói xấu của con người.

Làm cho Mộ Âm cảm thấy càng quá đáng là, Hàn Tiêu còn dám hỏi lão bản nương đem kiểu quần áo và hoa văn màu sắc này làm độc quyền, chỉ để cho hai người bọn họ sử dụng.

Này rõ ràng chính là. Cố tình gây sự đi? Càng làm cho Mộ Âm cảm thấy bất khả tư nghị là, lão bản nương thế nhưng nói có thể, chỉ cần giao một trăm vạn kim tệ để được độc quyền thì màu sắc và hoa văn này chỉ dành riêng cho bọn họ hưởng đến khi bọn họ không chơi trò chơi nữa, del acc mới thôi.

Không cho Mộ Âm cơ hội cự tuyệt, Hàn Tiêu phi thường sáng khoái thanh toán hai trăm vạn kim tệ Tinh Ấn, đem kiểu quần áo và hoa văn màu sắc biến thành độc quyền chỉ có hai người chuyên dụng; kiểu quần áo cùng màu sắc này cũng sẽ tự động biến mất trong mục lục của toàn bộ các phục sức điểm ở Tinh Ấn, về sau chỉ có hai người Hàn Tiêu và Mộ Âm vào điểm chọn mục lục kiểu mới xuất hiện.

Mộ Âm chỉ có thể trơ mắt nhìn Hàn Tiêu cũng đặt ba bộ quần áo, hơn nữa ba bộ quần áo vừa nhìn thấy sẽ có cảm giác là quần áo đôi cùng bộ với cậu, cậu không có cơ hội cũng không có biện pháp phản đối, bởi vì miệng cậu vẫn bị chặn.

Mà bàn tay chặn ở miệng cậu, truyền đến mùi nước hoa nam tính thản nhiên, cậu biết trong trò chơi cũng có bán nước hoa, bởi vì nước hoa cũng có rất nhiều loại công dụng.

Mà mặt hương vị thản nhiên kia, làm cho cậu có chút hoa mắt mê mang, đã quên phải làm sao phản kháng.

Mà cậu trong trạng thái thất thần cũng không phát hiện khuôn mặt mình đã bị Hàn Tiêu trộm xoa vài cái, ăn không ít cực phẩm đậu hũ non.

Cậu chỉ có thể không ngừng ở trong lòng tự hỏi Hàn Tiêu làm như vậy là có dụng ý gì.

Hắn nhận ra mình sao? Không có khả năng. Hay là. Hắn đối với mình có hứng thú? Nghĩ đến khả năng này, Mộ Âm trước tiên ở trong lòng thầm lắc đầu, loại ý nghĩ này quá ảo tưởng rồi, cậu cái loại siêu mập mạp sao có thể làm cho Hàn Tiêu loại trai đẹp này có hứng thú? Cậu nên thôi tự thiếp vàng lên mặt mình đi.

Hơn nữa, nếu hắn thật là đối với mình có “hứng thú”, vậy thì. Cậu kỳ thật cũng rất khó cao hứng đi? Dù sao. Minh trước kia từng thích hắn như vậy. có thể hiện tại cũng thế.

Chỉ là trong lòng cậu rất mâu thuẫn, Hàn Tiêu muốn thân cận với cậu của bây giờ, trong lòng cậu tuy rằng có chút mừng thầm, nhưng cũng cảm thấy có chút chua xót, dường như quá khứ bị chính mình phủ định; nhưng nếu Hàn Tiêu cứ như vậy vẫn ở để ý cậu của quá khứ, trong tim của cậu lại không có cách tiếp thụ, bất kể là thế nào cũng đã làm cho tâm tình của cậu buồn bực.

“Mộ Âm. . . Mộ Âm?” Thanh âm kêu to làm cho cậu từ trong trầm tư lấy lại tinh thần, nhưng mới hồi thần liền hoảng sợ thật to, thật muốn lui về sau.

Bởi vì Hàn Tiêu đem mặt mình để sát vào Mộ Âm, còn phi thường gần mặt của cậu cách xa nhau không đến 5cm gọi cậu.

“Anh. Anh đến gần như vậy làm cái gì?” Gương mặt xấu hổ đỏ bừng, Mộ Âm cả lăm lui từng bước, xem ra là không được tự nhiên.

“Nhìn cậu thực đáng yêu a!” Hàn Tiêu ý cười dạt dào nói, tuyệt không cảm giác mình nói làm người ta rất xấu hổ.

Hơn nữa trong lòng hắn thật sự cảm thấy Mộ Âm đáng yêu, khuôn mặt trắng nõn như đồ sứ, không chỉ có không có nửa khóa đậu đậu, ngay cả lỗ chân lông thật nhỏ đều nhìn không thấy, trong trò chơi thân thể cơ bản đều hoàn toàn đối chiếu với hiện thực, cho dù trong hiện thực nổi lên một cái mụn, trong trò chơi cũng sẽ đồng dạng chân thật hiện ra, nhờ thế mới có thể biết được tình trạng người chơi trong hiện thực.

Lông mày tinh tế, mũi cao vừa phải, mắt tròn to sáng mà không lồi, còn có môi hồng nhuận, ngũ quan cậu phi thường thanh tú, gộp vào lại trông thật đáng yêu, nhất là khuôn mặt phấn nộn mượt mà như vậy, phúc khí làm cho người ta muốn cắn một ngụm trên mặt cậu, làm cho người ta. Ngón trở nổi loạn.

Mộ Âm đáng yêu, là cái loại đáng yêu làm cho người ta nhìn không được muốn ôm lại đây hôn hôn, hơn nữa trên người cậu mặc bộ quần áo này còn làm nổi bật ưu điểm đáng yêu của cậu, che luôn khuyết điểm mập mạp của cậu.

Như vậy hắn sẽ đưa tới không ít ong bướm đi. Trong lòng Hàn Tiêu hiện lên ý nghĩ này, mà cái ý niệm trong đầu làm cho trong lòng hắn loáng thoáng không vui, hắn rõ ràng có cảm giác không hi vọng người khác theo đuổi Mộ Âm đáng yêu, nhưng là. Tại sao hắn lại cảm thấy như vậy?

Cái loại cảm giác này, giống như lúc trước còn chơi Thất Giới, lúc Trục Quang vẫn còn, hắn thấy một cô bé đưa quần áo cho Trục Quang mặc, tuy rằng Trục Quang mặc vào rất hợp rất đẹp, nhưng khi thấy ánh mắt của mọi người xung quanh, hắn lại cảm thấy ghen tuông, giống như bảo bối của mình bị người ta phát hiện.

Tâm tình giờ phút này của hắn có điểm giống khi đó, chính là bây giờ trong lòng hắn còn có thêm chút buồn, một loại buồn không chỗ phát tiết, hắn không thể nói rõ mình đó rốt cuộc là cảm giác gì, lúc cảm thấy Mộ Âm thật đáng yêu dường như có loại cảm giác đã phản bội Trục Quang.

Nhưng là. Tại sao hắn lại có cảm giác như thế?

Phản bội. Hắn có làm chuyện gì làm bản thân cảm thấy đã phản bội Trục Quang sao?

Vào thời điểm hần gần người, Mộ Âm lén lút vặn bung ngón tay của hần, muốn nhân cơ hội bỏ chạy, nhưng có lẽ ý đồ của cậu quá rõ ràng, hoặc do động tác của cậu quá dụng lực, cậu mới vặn bung ngón thứ hai trên lưng mình thì Hàn Tiêu đã lấy lại tinh thần, sau đó còn rất hưng trí nhìn động tác nhỏ của Mộ Âm, thẳng đến năm đầu ngón tay đều bị vặn bung ra, sau đó tiếp theo là toàn bộ cánh tay, Hàn Tiêu trực tiếp đổi một bàn tay ôm eo búp bê béo vào trong lòng.

Mộ Âm vốn cho là mình sắp muốn thành công, hoàn toàn không nghĩ tới sẽ thất bại trong gang tấc, còn bị ôm chặt hơn, điều này làm cho cậu kinh ngạc ngẩng đầu nhìn vẻ mặt ý cười của Hàn Tiêu.

“Kẹo đường, đừng nghĩ đến việc chạy nữa nha! Vô dụng thôi.” Vẻ mặt Hàn Tiêu đầy ý cười, không chỉ bên miệng, ngay cả mặt mày cũng đầy nồng đậm ý cười.

Sau đó, cậu bị bắt gia nhập tổ đội của bọn họ, mà những người khác thể nhưng nửa điểm ý kiến cũng không có.

Thẳng đến trước khi Mộ Âm logout, cậu vẫn không nghĩ ra tại sao Hàn Tiêu lại cứ quần lấy cậu không tha.

※ ※ ※

Thật cẩn thận thăm dò bước vào phòng học, xác định không có mấy người kia, Bạch Miên mới yên tâm chạy vào bên trong.

Tuy rằng cậu biết mình quá mức khẩn trương, dù sao chương trình học của sinh viên cũng không giống nhau, trừ phi là bạn học cùng chuyên ngành có môn bắt buộc, nếu không người khác chuyên ngành, tỷ lệ gặp phải cũng không lớn, nhưng cậu rút kinh nghiệm hôm kia, vẫn nhịn không được hết nhìn đông tới nhìn tây, xác định mấy người bị mình xếp vào dạng ôn thần không có ở đây mới yên tâm bước vào phòng học, tìm góc ẩn nấp ngồi xuống.

Sau đó thẳng đến ba tiết chấm dứt, mấy người kia cũng không xuất hiện, cậu có chút nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ hy vọng bốn tiết kế tiếp không gặp phải bọn họ thì tốt rồi, Bạch Miên yên lặng cầu nguyện ở trong lòng.

Bất quá, Bạch Miên đã xem thường nghiệt duyên giữa mình và Ngôn Hi Hàn. Sau khi một tiết cuối cùng chấm dứt, Bạch Miên nhẹ nhàng thở ra, chạy nhanh thu thập nọ chuẩn bị trốn, chỉ là chân cậu mới bước khỏi phòng học không vài bước, sau cổ lại đột nhiên bị người giữ chặt. Cảm giác có điểm xấu nháy mắt xuất hiện trong đầu cậu, cậu còn chưa kịp quay đầu lại, cả người đã bị một đôi tay chặt chẽ ôm lấy, sau đó bên tai truyền đến đạo thanh âm cậu tuyệt không muốn nghe thấy, cùng với rất nhiều tiếng kinh hô của người xung quanh.

“Kẹo đường, cậu muốn chạy đi đâu a?” Thanh âm cười nhẹ ở bên tai làm cho cả người Bạch Miên cứng ngắc, hoàn toàn không có ý muốn quay đầu lại xác nhận.

Có lẽ cậu nên nhờ anh Tô thay cậu làm một cái còi báo động với ít đồ vật dính lên người Ngôn Hi Hàn, để khi Ngôn Hi Hàn đến gần phạm vi một trăm mét sẽ nhắc nhở cậu có nguy hiểm.

“Ngôn. Bạn Ngôn có chuyện gì sao?” Bạch Miên hỏi thật cẩn thận, cậu thấy phía trước đã có nhiều nữ sinh dùng ánh mắt đổ kị trừng cậu. Sức mạnh đổ kị là khủng bố nhất, mà người đổ kị bất luận nam nữ sẽ đều làm những chuyện thực khủng bố. Giống như hơn hai năm về trước.

“Ừ, về cái này à. Thượng Kiệt.” Không để ý đến việc Bạch Miên ngay cả quay đầu nhìn mình cũng không muốn, Ngôn Hi Hàn trực tiếp kêu Lạc Thượng Kiệt giải thích.

“Bạn Bạch Miên, chúng tôi đã điều tra, hai học kỳ này cậu rất có tư chất, cảm thấy thành tích của cậu phi thường tốt, ngoài ra chúng tôi cũng quan sát thái độ ứng xử bên ngoài của cậu, quyết định cho cậu gia nhập trở thành một thành viên của hội học sinh.” Lạc thượng Kiệt mỉm cười, không chỉ Bạch Miên ngu ngơ, ngay cả bạn học khác đứng xem cũng choáng váng.

Cậu? Hội học sinh?

“Tôi. . . . ?” Đầu Bạch Miên loạn thành một đống, trong khoảng thời gian ngắn không tiêu hóa nổi tin tức này, nhưng lại rất có xu thế không thể tiêu hóa.

Cậu nghĩ, hội học sinh của trường học bọn họ cũng giống như mấy hiệp hội bên ngoài, dù sao thành viên bên trong không phải trai đẹp gái đẹp thì chính là loại hình cô bé cùng chính thái, chiều đạo lý thế nào cũng không tới phiên cậu mới đúng, nhưng bọn họ nhưng bây giờ nói muốn cậu gia nhập hội học sinh?

“Đúng vậy! Tôi cảm thấy hội học sinh chúng ta thiếu cái gì đó, sau khi gặp cậu tôi liền phát hiện được, cho nên, sau khi hỏi qua ý kiến các thành viên khác trong hội học sinh, mọi người đã nhất trí đồng ý hoan nghênh sự gia nhập của cậu.” Người còn dính ở sau lưng cậu, phi thường vui vẻ thay cậu giải đáp, vui vẻ đến mức làm cho cậu rất muốn xoay người tặng hắn một quyền hoặc là một chưởng, nhưng nếu đánh hắn thật, chỉ sợ cậu sẽ trở thành kẻ thù của toàn bộ học sinh trong trường.

Bất quá việc cậu khó có thể chịu được chính là người sau lưng ôm cứng không thả, cùng với nhiệt khí lúc nói chuyện đối phương phả vào bên tai làm cậu cảm giác rất không tự nhiên.

“Thiếu. Cái gì?” Cậu có chút buồn bực, bộ phận PR của hội học sinh trường học bọn họ hẳn là không thiếu cái gì đi?

“Chúng ta thiếu. Một pho tượng tiểu phúc thần phúc khí đáng yêu!” Ngôn Hi Hàn phi thường vui vẻ nói, nhưng đáp án này lại làm cho người xung quanh há hốc mồm.

Phúc thần? Ánh mắt của mọi người chuyển đến người Bạch Miên, phát hiện bộ dạng của cậu quả thật phi thường phúc khí đáng yêu, giống như một pho tượng phúc thần oa nhi phần điều ngọc mài.

Chỉ là bị nói như vậy Bạch Miên cũng không có nửa điểm cao hứng, chỉ cảm thấy trên bầu trời bay qua vài con quạ đen, có cảm giác chúng sắp rớt xuống.

“Tôi có thể. Cự tuyệt không?” Loại ưu ái này cậu tiếp nhận không nổi a! Ở trong trò chơi bị Ngôn Hi Hàn quần lấy cậu cũng chịu rồi, nhưng ở trong hiện thực chẳng lẽ cũng không thể cho cậu một chút tự do sao?

“Có thể a! Chẳng qua. cậu phải chuẩn bị tâm lý bị tôi quần lấy đến khi đồng ý mới thôi.” Ngôn Hi Hàn cười lạnh híp mắt nói điều kiện của hắn, làm cho Bạch Miên có loại cảm giác muốn phun.

Bất kể thế nào, dù sao cậu nhất định sẽ sống không yêu rồi. Vào hội học sinh sẽ bị người ở hội học sinh xem là búp bê, không vào hội học sinh thì Ngôn Hi Hàn sẽ có lý do quần quít lấy cậu thẳng đến khi cậu đáp ứng, nghĩ thế nào cậu cũng đều chịu thiệt.

“Tôi nghĩ thành viên hội học sinh nên chọn lựa thêm.” Ngẫm lại, nhét cậu một người siêu mập mập vào trong đồng trai đẹp gái đẹp, cái loại cảm giác này không phải thực đột ngột và không hợp nhau sao?

“Kẹo đường, cậu nghĩ nhiều quá, chúng tôi sẽ không làm loại chuyện đó.” Chỉ là trùng hợp hội học sinh bọn họ bộ dạng có chút vượt chuẩn mà thôi.

“Nhưng là tôi rất béo nha! Nhìn thế nào cũng các người kém nhiều lắm. Tôi không cần đâu.” Trái lo phải nghĩ xong, Bạch Miên vẫn quyết định không nên gia nhập hội học sinh, để tránh bị xem thành búp bê ôm.

“Béo có cái gì không tốt, ôm vào ảm áp mềm mại vô cùng thoải mái a! Mềm nhũn sờ rất thích.” Nói xong Ngôn Hi Hàn còn sờ soạng người Bạch Miên vài cái, sau đó lộ ra nụ cười thỏa mãn. “Kẹo đường, cậu đừng giảm béo nha! Mềm mại non nớt như thế này ôm thật thoải mái.”

Cái gì mềm mại non nớt. Cậu cũng không phải đậu hũ!

“Anh thích vậy sao không tự mình đi ăn mập đi, buông tôi ra!” Cậu nghĩ rằng nếu mình ăn cho mập, Ngôn Hi Hàn sẽ không để ý tới cậu, ai ngờ thường thức của Ngôn Hi Hàn lại “độc đáo” đến vậy, thậm chí ngay cả cậu loại siêu mập mập này cũng thích.

Hơn nữa ánh mắt hâm mộ bên cạnh là chuyện gì a? Chẳng lẽ không có người thấy cậu đang giãy dụa và phiền não thế nào a, sao không ai vươn tay hảo tâm cứu cậu hết vậy? Cậu mới là người bị hại đáng thương nha!

“Tôi cũng nghĩ tới muốn ăn cho mập lên một chút, như vậy là có thể ngăn chặn rất nhiều phiền toái, nhưng vấn đề là tôi ăn thế nào cũng không mập được a!” Ngôn Hi Hàn nói xong sẽ làm người mập khắp thiên

hạ bóp chết hẳn, trên khuôn mặt tuần tú còn lộ ra biểu tình tiếc hận, làm cho Bạch Miên nhìn đến nghiến răng.

Thế giới này thậm chí có người đáng đánh đòn như thế. . . Cậu trước kia rốt cuộc là đui mù mới coi trọng người này. . . Không đúng, có lẽ cậu đến bây giờ mắt vẫn bị mù, bởi vì cậu không thể phủ nhận sâu trong đáy lòng của mình, nam nhân này vẫn làm cho tâm tình của cậu vừa phức tạp vừa điều quyền luyện không thôi.

Tiểu phúc thần béo đô đô cùng mỹ thiếu niên mảnh khảnh. . . . Không biết hẳn sẽ thích loại nào?

※ ※ ※

Bị kéo vào trong văn phòng hội học sinh, Bạch Miên liền gây rất nhiều chú ý, tất cả mọi người đều nhìn cậu, muốn nhìn một chút xem rốt cuộc là người như thế nào sẽ làm cho hội trưởng hội học sinh luôn luôn anh minh trầm ổn của bọn họ thề sống chết cũng muốn bắt vào hội học sinh. Khi bọn hắn thấy Bạch Miên trắng trắng mềm mềm, non nớt, đáng yêu lại tròn vo đều nhin không được sững sốt.

Có ít người là sững sốt, lộ ra biểu tình không đúng, nhưng là có mấy học tử kinh hô một tiếng, phi thường cao hứng chạy tới đối tiểu phúc thần phần nộn trong lòng Ngôn Hi Hàn giở trò, sợ tới mức cậu không tự chủ được hướng vào trong lòng Ngôn Hi Hàn.

“Thật đáng yêu, hội trưởng anh đi đâu bắt được phúc thần oa nhi này vậy?” Một mỹ nữ học tử có bề ngoài gọi cảm, tóc uốn dài vui vẻ vuốt ve hai má phần nộn của Bạch Miên, xúc cảm kia so với cô còn tốt hơn, hiển nhiên là theo lời người ta nói.

Thấy Bạch Miên bị ăn đậu hũ, Ngôn Hi Hàn không vui, nhin không được ra tay đập mấy cái tay sói kia.

“Đi đi đi, bớt động tay động chân với người ta, dọa chạy cậu ấy tôi sẽ tìm mấy người tính sổ.” Miệng Ngôn Hi Hàn nói như vậy, kỳ thật cũng biết đậu hũ non của Bạch Miên ngon miệng đến cỡ nào, bằng không hẳn cũng sẽ không yêu thích không buông tay như vậy.

Chúng nữ sinh đều nhú mày, sau đó đem tầm mắt chuyển qua cánh tay vòng ở trên vai Bạch Miên.

Bất quá các cô còn chưa kịp phản ứng, đã có người làm khó dễ trước.

“Anh không có tư cách nói lời này nhất, buông nhanh chút!” Khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm thở phì phì quay đầu tức giận trừng mắt Ngôn Hi Hàn, bàn tay nhỏ bé trắng nõn mềm mại còn cố gắng nắm chặt lấy cánh tay vòng ở trên vai mình.

Những người khác ngẩn người, sau đó mấy mỹ nữ tổ viên đều tươi cười nhìn Ngôn Hi Hàn biểu tình vẫn như cũ không thay đổi, cười hẳn năm mươi bước cười một trăm bước. (kiểu như chó chê mèo lắm lông)

“Kẹo đường, không thể nói như vậy, nam nữ thụ thụ bất thân, các cô ấy là nữ, mà tôi là nam a!” Ngôn Hi Hàn vẫn như cũ mỉm cười với cậu, nói ra lời nguy hiểm làm cho người ta lú lười.

Bạch Miên rất muốn nói sắc lang không phân biệt nam nữ, chính là nói những lời này lại giống như cậu tự đề cao mình, sẽ làm mấy người sùng bái Ngôn Hi Hàn phản cảm, đành phải đem những lời này nuốt trở về, sau đó dùng mắt đẹp tròn vo tiếp tục trừng nam nhân da mặt dày đánh không trúng này.

Cậu nhin không được ở trong lòng khê nguyên rửa, cảm thấy ấn tượng của Ngôn Hi Hàn với mình đang dần dần chệch đường ray. Hẳn trước kia so với hiện tại trầm ổn hơn nhưng khác xa, hẳn vốn không có loại ngôn hành cử chỉ thoải mái như thế này, Ngôn Hi Hàn như vậy làm cho cậu có loại cảm giác xa lạ mờ mịt.

Trong lòng có chút hoài nghi và khó hiểu, Ngôn Hi Hàn này, thật là “hắn” mà cậu quen biết sao?

“Nhìn tới nhìn lui anh mới là nguy hiểm nhất.” Bạch Miên nhỏ giọng nói thầm, sau đó ngẩng đầu nhìn trừ nhóm chị gái mỹ nữ còn đâu cả trai lẫn gái đều ngu ngơ không thể tin được nhìn chằm chằm cậu, cùng với không ít ánh mắt ghen tị, cậu thật sự rất muốn hô to mình vô tội.

Thành viên hội học sinh tổng cộng có mười bốn người, trừ năm người Ngôn Hi Hàn bọn họ, trong 9 người khác có 7 bạn nữ và hai bạn nam, vậy nên hội học sinh vừa vặn nam nữ đều nhau, chẳng qua nếu như có thêm cậu, số lượng sẽ mất cân đối .

Nữ hội viên trong đó có năm mỹ nữ học tỷ vừa giở trò với cậu, công thêm hai người khác, một người cùng lớp với cậu, một người còn lại là học muội năm nhất, về phần hai người nam tổ viên đều cùng năm hai với cậu và năm người bạn Ngôn Hi Hàn.

Trong đó đặc biệt là học muội năm nhất xinh đẹp kia, ánh mắt nhìn cậu đối địch nhất, cậu lập tức hiểu được lại là một em gái quý gồi dưới chân Ngôn Hi Hàn.

Cậu đương nhiên biết người ái một Ngôn Hi Hàn rất nhiều, không chỉ nữ sinh, con trai đồng tính cũng không thiếu, chính là khi trực tiếp thấy có người dùng ánh mắt ái mộ nhìn Ngôn Hi Hàn, sau đó lại dùng loại ánh mắt đối địch nhìn mình, trong tim cậu rất không thoải mái, giống như hơn hai năm trước

Không biết Ngôn Hi Hàn có biết học muội kia thầm mến hẳn hay không? Cô bé cũng rất đẹp, nếu bọn họ trở thành tình nhân hẳn là cũng rất xứng đôi đi? Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng Bạch Miên lại thấy chua xót.

Cậu cũng biết mình và Ngôn Hi Hàn một chút cũng không xứng, nhưng tuy mình tìm mọi cách tránh né vẫn luôn nhìn thấy Ngôn Hi Hàn, cho nên mới mâu thuẫn la hét đòi đi, lại nhịn không được muốn ở lại bên cạnh hẳn.

Ngay cả chính cậu cũng mâu thuẫn đến mức làm cho cậu cảm thấy muốn lắc đầu thở dài, dù sao nếu cậu thật sự muốn rời đi, phương pháp có rất nhiều, chỉ là cậu không thể hạ quyết tâm được, hai năm trong trò chơi cùng hai năm trốn tránh, mất hai năm vẫn không quên được một người, tổng cộng bốn năm thời gian, đáp án lại càng rõ ràng hơn.

Ngôn Hi Hàn với cậu mà nói giống như một loại độc gây nghiện, một khi ở bên cạnh hẳn quá lâu sẽ có thói quen, sẽ rời không được hẳn, sau đó thật vất vả cai nghiện lại tái phát lần nữa, làm cho cậu rời không được vùng lầy tình cảm kia, hăm sâu không thể tự kiềm chế, cho nên, cậu mới muốn né tránh Ngôn Hi Hàn.

Nhưng là, ông trời giống như đối nghịch với cậu, sau khi để cậu gặp lại Ngôn Hi Hàn lần nữa, số lần càng lúc càng thường xuyên, ngay cả cậu cũng hoài nghi có phải có người đang âm thầm sắp đặt hay không.

Nhưng cậu rất biết chuyện mình từng là mỹ thiếu niên kia chỉ có Khuê Ly Ti rõ ràng, mà Khuê Ly Ti sẽ không khả năng đem chuyện đó nói cho bọn hắn biết, cho nên loại tỷ lệ này là cực kỳ bé nhỏ.

“Chị Tuyết, phiền chị giúp pha một bình trà sữa đến đây được không?” Như đang ôm một cái gối ôm to lớn thoải mái nói với một chị mỹ nữ gợi cảm trong đó, Ngôn Hi Hàn đem Bạch Miên an bài ở vị trí của mình, sau đó đến tủ lạnh cầm một đĩa bánh kem hoa quả, bên ngoài phủ tầng tầng bông tuyết, còn có phủ thêm trái cây tươi. Bạch Miên thích ăn đồ ngon ánh mắt sáng ngời, lập tức liền nhận ta đó là chiêu bài bánh kem của cửa hàng “Nhà Kẹo” chuyên bán điểm tâm ngọt nổi tiếng nhất, ánh mắt nhìn bánh kem cũng tràn đầy chờ đợi cùng thêm thưởng.

Chẳng qua, cậu thêm thưởng thì thêm thưởng, cũng vẫn không nói một câu nhìn chằm chằm bánh kem kia, không có tham ăn nói mình muốn, phần tự kiềm chế kia làm những người khác đều có chút kinh ngạc.

Bọn họ vốn cho là, xét theo bộ dáng béo đô đô tròn vo của Bạch Miên, hơn nữa cậu lại thích ăn như vậy, hẳn sẽ nhanh chóng bị mỹ thực quyến rũ, không nghĩ tới tính tự kiềm chế của cậu lại vượt quá dự đoán của bọn họ.

Loại biểu tình cùng ánh mắt đáng yêu trông mong nhìn bánh kem làm cho những người khác thở dài không thôi, ít nhiều cũng hiểu tâm tình Ngôn Hi Hàn.

Loại cá tính hồn nhiên mà không ngu ngốc, còn có khuôn mặt đáng yêu, cho dù là học muội thích Ngôn Hi Hàn kia cũng rất khó đem hai chữ chán ghét nói ra khỏi miệng.

11. Chương 11

Đang lúc Bạch Miên đối với cái bánh kem kia thêm nhỏ dãi không thôi, Ngôn Hi Hàn lại làm ra hành động ngoài dự đoán mọi người, hắn đem Bạch Miên kéo đến vị trí của hắn, nguyên bản Bạch Miên còn tưởng

rằng hắn là muốn cậu ngồi vào bên cạnh, nhưng còn không có đưa mông cậu đi đến trên một cái ghế khác, Ngôn Hi Hàn đã ngồi xuống vị trí của mình, đột nhiên đưa cậu kéo đến trong lòng ngực của hắn, mà Bạch Miên trọng tâm không xong, cũng là trực tiếp ngã ngồi ở trên đùi Ngôn Hi Hàn.

Sau đó cậu giống như là bị xem như một búp bê to đùng ngồi ở trên đùi Ngôn Hi Hàn, điều này làm cho tất cả mọi người xem mắt choáng váng, ngay cả Bạch Miên cũng lộ ra vẻ mặt ngu ngơ.

Phục hồi tinh thần lại, gương mặt Bạch Miên đỏ lên, trừng mắt nhìn nam nhân luôn làm ra hành động làm người kinh ngạc này, trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ.

“Anh không biết là chân sẽ tê sao?” Cậu tới 89 kg nha! Nam nhân này để cậu ngồi ở trên đùi không sợ chân đứt rời à?

“Không a! Đến, ăn bánh kem đi!” Ngôn Hi Hàn vẻ mặt thoải mái, vẫn duy trì mỉm cười như vậy, giống như Bạch Miên ngồi ở trên đùi thật chỉ là một đồng kẹo đường tốt mã dễ cùi.

Ánh mắt hoài nghi còn quét rất nhiều trên người Ngôn Hi Hàn, Bạch Miên tuy rằng rất muốn đứng dậy, nhưng cánh tay vòng ở trên eo của mình lại làm cho cậu chỗ nào cũng đi không được, chỉ có thể oán trách mắt nhìn nam nhân kiêu ngạo này, sau đó đem tầm mắt chuyển về trên cái bánh kem lạnh kia.

Mà cậu cũng không biết, ánh mắt oán hận kia của mình, nhưng lại làm cho trong lòng Ngôn Hi Hàn nổi lên một trận sóng không nhỏ, chỉ kém một chút hắn sẽ mất đi khống chế.

Nhìn xem, khuôn mặt trắng nõn ửng đỏ đánh yêu nhìn mình lom lom bất kể thế nào cũng đáng yêu như vậy.

Chính là, Ngôn Hi Hàn vẫn dè xuống cảm giác khác thường này.

Khi trà sữa hương nồng được bưng lên bàn, Ngôn Hi Hàn còn mơ hồ giới thiệu về bánh kem với Bạch Miên, lực chú ý của Bạch Miên rất nhanh đã bị dời đi.

Thoạt nhìn ăn thật ngon. Bạch Miên thèm nhỏ dải bánh kem mỹ vị, một chút không phát hiện mình đã thành mỹ thực làm nam nhân phía sau thèm nhỏ dải.

“Ăn mau đi! Tan rồi là khỏi ăn đấy,” Ngôn Hi Hàn ngữ mang sủng nịch sờ sờ cái đầu trong lòng, ngay cả hắn cũng không có phát hiện thái độ mình so với bình thường càng thêm ôn nhu có gì không đúng.

Nhìn nhìn hắn, Bạch Miên không có phản đối ăn lên mỹ vị trà chiều, dù sao là muốn cho cậu ăn, không ăn thì đáng tiếc, xem Ngôn Hi Hàn ôm cậu vẫn vẻ mặt thư giãn thích ý, làm cho cậu lo lắng có phải nếu ăn mập một chút, đề chết nam nhân thích ăn đậu hũ này hay không.

Bạch Miên bị mỹ thực câu đi, tạm thời xem nhẹ đồng người trừng to mắt nhìn cậu và Ngôn Hi Hàn, dù sao cũng đã như vậy rồi có nghĩ tới cũng không có gì ý nghĩa, nhanh đưa đồ ăn hết về nhà nhưng thật ra lại tốt.

Nhìn Bạch Miên ăn bánh kem đến hương, mới ăn xong một miếng, Ngôn Hi Hàn lập tức cắt một miếng nữa cho cậu, sau đó vẻ mặt sung sướng nhìn Bạch Miên ăn.

Hắn cảm thấy bộ dáng Bạch Miên ăn thoạt nhìn phá lệ hạnh phúc đáng yêu, cho dù hắn nhìn như vậy cũng không có đi ăn, chỉ ngồi xem Bạch Miên ăn cũng sẽ có một loại cảm giác thỏa mãn, dường như đó là món ngon nhất trên đời này.

Cứ như vậy dứt ăn xuống, cả một cái bánh cao như quả trứng cứ như vậy được ăn hết, nhưng người khác cũng không dám hé răng phản đối, bởi vì cái bánh kem kia chính là hội trưởng đại nhân tự móc tiền túi đi mua, may mắn chưa động công quỹ của hội học sinh.

Khi vẻ mặt Bạch Miên thỏa mãn dừng lại, khuôn mặt tuần tú của Ngôn Hi Hàn đột nhiên không hề báo động trước liền tiếp cận.

“A, nơi này dính bơ,” Ngôn Hi Hàn cũng chỉ nói một câu như vậy, sau đó thế nhưng vươn lưỡi, liếm sạch bơ sữa bên khóe miệng Bạch Miên.

Hành động này làm cho Bạch Miên hoàn toàn ngốc rưng, mà người khác thấy một màn như vậy lại trờng lớn mắt, không thể tin được nhìn hai tiêu điểm bị mọi người chú ý kia, nhất là Ngôn Hi Hàn làm ra loại hành động kinh người còn vẻ mặt tự nhiên như thế.

“Ừ, cửa hàng này làm bơ rất thơm.” Ngôn Hi Hàn cười nói, sau đó nhìn nhân nhi trong lòng vẻ mặt kinh ngạc đỏ bừng nhìn mình.

“Anh. . . . Anh đang làm cái gì a!” Ôm bên miệng bị liếm qua, Bạch Miên hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn đỏ lên, chỗ bị lưỡi Ngôn Hi Hàn liếm qua, còn mơ hồ có loại xúc cảm nóng ướt cùng kỳ dị còn sót lại ở nơi này, làm cho trên mặt của cậu nóng bỏng lên.

Dù nói thế nào, cậu cũng đường đường là nam tử. Hán, ai. . . Nói những lời này khi vẫn ngồi ở trên đùi Ngôn Hi Hàn nhất định là một chút sức thuyết phục cũng không có.

Hơn nữa cái loại tiếp xúc gần như hôn môi này, lại còn là trước mặt nhiều người như vậy, thật là làm cho cậu muốn đào một cái hố chui xuống.

Trong sạch và thanh danh của cậu a.

Bạch Miên thật sự cảm giác được một cỗ cảm xúc phức tạp mê hoặc, nếu là Ngôn Hi Hàn trước kia, là không thể nào làm loại chuyện này, nhưng là nhưng bây giờ làm như vậy với cậu, như vậy là ý như thế nào? Là hấn đối với mình có ý tứ nào đó sao? Hay là mình trước kia đối với hấn căn bản không có nửa điểm lực hấp dẫn và ý nghĩa?

“Chỉ giúp cậu lau bơ thôi mà a!” Vẻ mặt Ngôn Hi Hàn không có gì mỉm cười, nhưng trong đôi mắt lại lóe ra ý cười hứng thú mười phần.

“Anh.” Bạch Miên hun đỏ hai gò má buồn bực, trờng mắt nhìn hấn sau, vẫn là giống nhau không có cách.

Nơi này là trong hiện thực, lại không giống trong trò chơi có thể sử dụng thuần gian di động, cho nên cậu bị kìm ở trong lòng Ngôn Hi Hàn, trừ bỏ dùng ánh mắt trờng hấn lấy phát tiết tâm tình của mình, cũng không còn cách nào.

Chính là, hành động của Ngôn Hi Hàn đã làm cậu rung động, đã muốn không thể tiêu trừ, cũng bởi vì một cái liếm hôn nho nhỏ nhợt nhạt kia làm cho trong lòng Bạch Miên nổi lên một trận sóng vượt quá người bên ngoài có khả năng tưởng tượng.

Vì thoát khỏi phân xấu hổ kia, Bạch Miên nhìn đông nhìn tây, sau đó nhìn thấy đồng hồ lớn ở một bên, đã muốn 5 giờ rưỡi rồi, bình thường lúc này cậu đã về nhà.

Cậu cũng không cho rằng chỉ cần mình nói một tiếng, Ngôn Hi Hàn sẽ thả cậu rời đi, nhưng là. Liếc đồng hồ treo tường một cái, cậu cũng không cùng anh cả nói đêm nay không trở về nhà ăn cơm. .

“Cái kia. Ai. Tôi muốn về nhà.” Vốn là muốn kêu tên Ngôn Hi Hàn, vốn dĩ trước kia thói quen xưng hô đến bên miệng, lập tức mắc kẹt, sau đó ngạnh sinh sinh chuyển thành một chữ ai.

“Bây giờ còn rất sớm, không vội!” Ngôn Hi Hàn còn luyến tiếc thả cậu đi, tuy rằng trong trò chơi ôm lấy tới cũng là mềm ấm áp, nhưng trong hiện thực có vẻ mềm mại hảo ôm hơn.

Hơn nữa còn có một loại mùi ngọt ngào nhu hòa, có chút giống món điểm tâm ngọt, có lẽ là bởi vì Bạch Miên vừa ăn xong một cái bánh kem, có lẽ là bởi vì trường kỳ ăn ngọt nên lấy dính lên hương vị.

Mà hấn giống như là con kiến thích đồ ngọt, không thể tự kiềm chế đã bị hấp dẫn.

“Không cần náo loạn, người nhà của tôi đang đợi tôi trở về.” Bạch Miên nhú mày trờng mắt hấn, cũng không có phát hiện mình cho dù nhú mày vẫn là đáng yêu, không ngừng kích thích cảm quan thần kinh của Ngôn Hi Hàn.

Ngôn Hi Hàn phi thường không cam lòng thở dài một tiếng sau, mới thả lỏng cánh tay vẫn đặt trên eo tròn vo của Bạch Miên, sau đó hoàn toàn buông ra, còn nhân cơ hội sờ soạng hai má non mềm của Bạch Miên một cái.

Tiếc hận nhìn Bạch Miên rời đi ngực của mình, Ngôn Hi Hàn trong thất vọng đau khổ cũng hiện lên một cổ cảm giác buồn bã mất mát, lồng ngực trống rỗng, đã không có thân thể mềm mại ấm áp kia, giống như ngay cả trong lòng hắn cũng mất đi cái gì đó.

“Tôi đưa cậu trở về được không?” Ngôn Hi Hàn nhin không được hỏi, hắn cũng không biết vì sao, chính là nhin không được muốn tranh thủ thêm thời gian cùng Bạch Miên ở chung.

Hắn không biết loại cảm giác tham quyền này từ đâu mà đến, nhưng hắn sẽ không tự chủ được khát vọng ở chung nhiều một chút.

Rõ ràng hắn và Bạch Miên thời gian nhận thức cùng gặp mặt vẫn chưa tới một tuần, nhưng cổ khát vọng cùng tưởng niệm này giống như là đã đợi rất lâu rất lâu, rốt cuộc tìm được đầu phát tiết, không ngừng chảy ra.

Nghe thấy yêu cầu của Ngôn Hi Hàn, còn có chờ đợi mơ hồ trong lời nói của hắn, Bạch Miên thiếu chút nữa sẽ đáp ứng, chính là cuối cùng cậu vẫn là nhin xuống.

“Không cần, tự mình về nhà thì tốt rồi.” Nếu để cho Ngôn Hi Hàn biết mình ở đâu, về sau cậu nhất định sẽ không thể yên ổn.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú lộ ra biểu tình thất vọng, Bạch Miên thiếu chút nữa sẽ đáp ứng hắn, chỉ là nghĩ đến đêm nay nếu vừa lên trò chơi khẳng định sẽ lại bị hắn quần muốn chết, nếu buổi tối còn có thể nhìn thấy, cũng không cần phiền toái như vậy .

Nhưng biểu tình thất vọng của Ngôn Hi Hàn không có duy trì bao lâu, liền lại lên tinh thần đến đây.

“Vây, buổi tối gặp trong trò chơi” Ngôn Hi Hàn đánh lên tinh thần, mỉm cười nói.

Nghe thấy những lời này, Bạch Miên dừng một chút, sau đó động tác gật đầu vô cùng rất nhỏ, liền rời đi phòng hội học sinh.

Ai cũng thấy Ngôn Hi Hàn sau khi Bạch Miên rời đi, trên mặt liền toát ra đến thần nhiên cô đơn.

Điều này làm cho học muội thăm mền Ngôn Hi Hàn kia trong lòng không tự chủ được co rút, làm cộng sự của nhau nửa năm, Ngôn Hi Hàn đối với mình cũng chỉ có không thân cùng lễ phép, còn có thể cùng những người khác bảo trì khoảng cách nhất định, nếu có người muốn lấy cộng sự tới gần hắn, còn phải bảo trì khoảng cách không mượn cơ gần sát hắn, một khi tới gần đến khoảng cách nhất định, Ngôn Hi Hàn cơ hồ chính là phản ứng theo bản năng rút ra khoảng cách, giữ một khoảng cách lấy an toàn, còn có thể tránh cho người mượn cơ.

Những người khác nghĩ đến đây là lễ phép cùng thói quen của hắn tạo thành , nhưng chỉ có bốn bạn tốt khác biết, đó là trong lòng Ngôn Hi Hàn đã có Trục Quang, tự nhiên đối những người khác không có hứng thú, hơn nữa trước kia cũng bởi vì Ngôn Hi Hàn đối với cái này cũng không phải thực để ý, để tiểu quỷ kia gài bẫy hắn làm hắn và Trục Quang phân ly, sau đó trừ bốn người bạn họ ra còn có người nhà của hắn có thể cùng hắn kề vai sát cánh, những người khác tới gần hắn đều bị hắn né tránh.

Mà vì sao mọi người nhìn thấy Ngôn Hi Hàn lại chủ động đi ôm một người, lại còn phi thường yêu thích không buông tay, sẽ khiếp sợ như vậy.

Mà học muội kia tự nhiên là phi thường không cam tâm, dù nói thế nào, cô cũng là một mỹ nhân có rất nhiều người theo đuổi, có thật nhiều anh đẹp trai theo đuổi đều bị cô cự tuyệt, nhưng cô lại không cách nào được đến người cô muốn duy nhất, vốn cho là chờ lâu tổng cũng có cơ hội mở ra tâm phòng của Ngôn Hi Hàn, cho nên cô cực lực kiềm chế tình yêu của mình đối với Ngôn Hi Hàn, chỉ sợ một cái không cẩn thận còn không có làm cho Ngôn Hi Hàn mở ra trái tim với cô, đã bị phát hiện tâm tình của cô mà cùng hắn giữ khoảng cách.

Nhưng là, cô như thế nào cũng không có nghĩ đến, mới khai giảng vài ngày, hơn nữa nghe nhóm học trưởng nói Ngôn Hi Hàn quen biết Bạch Miên cũng không hơn một tuần, cơ hồ có thể nói là người xa lạ, nhưng Ngôn Hi Hàn lại nguyện ý tiếp xúc với Bạch Miên, không chỉ có là hắn chủ động, còn chủ động đi đến ôm lấy, dây dưa với Bạch Miên, trừ cái này ra, loại thái độ vô cùng sủng nịch càng làm cho không cam lòng của cô lên tới điểm cao nhất.

Vì sao? Vì sao Ngôn Hi Hàn tình nguyện quần quít lấy tên mập mạp kia, cũng không để cho cô tới gần? Rõ ràng cô rất xinh đẹp a!

Cô thừa nhận, Bạch Miên rất đáng yêu, nhưng mỹ mạo của mình càng hơn một tên mập mạp không phải sao? Vì sao mình thể nhưng so ra kém một người nhận thức chưa đến một tuần? Chẳng lẽ nói, Ngôn Hi Hàn thích chính là loại người béo ụch ịch như Bạch Miên sao?

Cô rất muốn rống lên hỏi như vậy, nhưng cô biết nóng vội chỉ hỏng chuyện, nếu hiện tại đắc tội Ngôn Hi Hàn hoặc Bạch Miên, theo thái độ của Ngôn Hi Hàn đối Bạch Miên, chính mình sẽ lập tức bị Ngôn Hi Hàn liệt vào đối tượng cự tuyệt lui tới, đây không phải là kết quả cô muốn nhìn thấy.

“Học trưởng, anh nói trò chơi là ý gì? Game online sao?” Nhớ tới lời Ngôn Hi Hàn vừa nói với Bạch Miên, cô nhin không được hỏi, nếu biết Ngôn Hi Hàn chơi game online gì, cô liền đi chơi, có thể nhân cơ hội phá bộn họ.

“Ừ,” Ngôn Hi Hàn không yên lòng, trong đầu còn nghĩ đến Bạch Miên, không có chú ý tới cô hỏi cái này có dụng ý gì.

“Học trưởng chơi game online nào vậy? Chơi vui vậy sao?” Học muội vẽ mặt vô tội tò mò, ý muốn nói có thể cùng Ngôn Hi Hàn chơi cùng.

Vấn đề này làm cho Ngôn Hi Hàn lấy lại tinh thần, hần sâu sắc mơ hồ phát hiện học muội hỏi vấn đề này có mưu đồ, đôi mắt màu nâu hơi hơi hiện lên một đạo hào quang khác thường sau, lại khôi phục bình thường, sau đó lộ ra mỉm cười thân thiết lại xa cách như bình thường.

Nụ cười kia, người sáng suốt vừa thấy chỉ biết cùng nụ cười hần đối với Bạch Miên là hoàn toàn không đồng dạng.

Điều này làm cho học muội hơi hơi lui một chút, đột nhiên cảm thấy nụ cười trầm ổn bình thường cô cảm thấy hấp dẫn nhất, giờ này khắc này làm cho trong lòng cô lạnh đến phát run.

Nguyên tưởng rằng ít nhất mình đối hội trưởng hội học sinh này có chút hiểu biết, nhưng lúc này cô rốt cục ý thức được, Ngôn Hi Hàn mình nhìn thấy, vẫn chỉ là mặt ngoài của hần mà không phải chân chính hần.

“Trò chơi kia vừa mới tiến hành close beta, chưa mở ra bên ngoài, cho nên cho dù anh nói, học muội em cũng không thể chơi game online đấy,” Nói mấy câu dễ dàng ngắn gọn, liền đem ý đồ của học muội đánh trở lại, thấy học muội lộ vẻ mặt thất vọng, hần không có cảm giác không đành lòng, chỉ có nhẹ nhàng thở ra.

“Hôm nay không có việc gì vậy tôi đi trước.” Ngôn Hi Hàn hôm nay không có chuyện gì, cũng chỉ vì dụ dỗ Bạch Miên tiến vào văn phòng hội học sinh, thu thập xong đồ đạc của mình, cùng mọi người nói tạm biệt rồi rời đi.

Động tác của hần nhanh chóng, làm cho người không biết sững sờ một chút, chỉ có bốn người khác biết, hần là vội vàng trở về login chờ Bạch Miên.

Chính là, mới ngắn ngủn vài ngày như vậy, hành động ỷ lại Bạch Miên của Ngôn Hi Hàn đã tới mức này, đây rốt cuộc là. Tốt hay xấu đây? Nghĩ tới Trục Quang, trên mặt bọn họ đều lộ ra biểu tình lo lắng.

Chỉ có Cao Duy Tô lặng yên chất phác, hơi thoáng lộ ra biểu tình như có điều suy nghĩ.

※ ※ ※

So với bình thường trở về hơi muộn một chút, mấy anh trai cũng không nói cái gì, dù sao cậu đã sớm trưởng thành, qua niên kỷ quy định thời gian về nhà.

Anh cả không hỏi cậu sao về muộn hơn so với bình thường, chỉ sờ sờ đầu cậu, sau đó đem bữa tối bung lên cho cậu, rồi anh ba hỏi cậu một ít cảm tưởng cùng kinh nghiệm liên quan đến trò chơi sau, lại quay về công việc của hần là vui đầu thiết lập trò chơi.

Về phần anh hai không thấy bóng dáng, chắc còn tăng ca ở khách sạn, về phần anh cả đầu bếp không có ở phòng bếp khách sạn công tác, cũng là bởi vì trong đoàn đầu bếp hần hướng dẫn, có một người tuổi cùng

hắn không sai biệt lắm, hướng hắn phá lệ tin phục sùng bái ở phòng bếp đóng giữ, cho nên mới có thể an tâm về nhà nấu cơm cho các em trai bảo bối của hắn ăn.

Ăn qua bữa tối trở lại phòng, đem tài liệu việc học cùng báo cáo làm xong hết, sau đó Bạch Miên còn đi tắm thơm ngào ngát, rồi trở lại trước bàn học ngắm người.

Có nên. . . . Vào trò chơi hay không? Bạch Miên vừa nghĩ tới mình vừa login sẽ có một cái kẹo da trâu dính chặt mình, tuy rằng cậu thích người nọ, nhưng cũng vì hành động quá độ thân mật mà cảm giác bất an.

Cậu sợ chính mình sẽ quen, càng sợ sau khi mình quen rồi Ngôn Hi Hàn sẽ đột nhiên buông tay, kia làm cho cậu khó có thể chịu được, mà cũng bởi vì không hiểu được Ngôn Hi Hàn đối với cậu như vậy là có dụng ý gì, mới có thể làm cho cậu luôn muốn lảng tránh Ngôn Hi Hàn, chỉ sợ sẽ gặp chuyện càng thống khổ hơn so với trước kia.

Thở dài, cậu biết nghĩ những thứ này đều không có dùng, bởi vì Ngôn Hi Hàn đang suy nghĩ gì cậu cũng không biết, tự mình nghĩ nhiều hơn nữa đều là ngơ ngẩn .

Xoa bóp bụng mập mạp trên người mình, cậu nhận không được lại thở dài, nói thật, cậu thật sự không biết điểm nào của mình hấp dẫn đến Ngôn Hi Hàn, làm cho hắn không chỗ nào không quán quít lấy mình.

Cậu nghĩ đến mập lên ít nhất cũng ngăn chặn không ít điểm ngộ cùng phiền toái, trên thực tế trong hai năm qua cũng vẫn là như thế, chính là vì sao vừa gặp phải Ngôn Hi Hàn, thân thể béo ú của mình liền giống như có sức hút vậy?

Cậu hiện tại, rốt cuộc điểm nào hấp dẫn Ngôn Hi Hàn nhất? Chẳng lẽ cũng do cậu hiện tại làm cho hắn cảm thấy thực “đáng yêu” sao?

Suy nghĩ cả buổi cũng nghĩ không ra cái gì, cậu cũng chỉ có buông tha cho vấn đề đi tự hỏi này làm cậu đau đầu không thôi, nhìn chằm chằm màn hình máy tính nhẹ nhàng thở dài, Bạch Miên từ chối hồi lâu, vẫn là quyết định muốn login.

Nếu phá nhẫn nại hai năm qua, phá phòng bị này, như vậy tiếp theo mà đến, chính là tâm tình vô tận tưởng niệm cùng hy vọng nhìn Ngôn Hi Hàn.

Mở ra ngăn kéo, từ chỗ sâu trong ngăn kéo lấy ra một tấm hình, đó là trước kia chơi Thất Giới, Khuê Ly Ti chụp cho cậu.

Trong bức ảnh, là quá khứ khi chơi Thất Giới của mình, có bề ngoài xinh đẹp lóa mắt, tóc dài màu ngân lục phiêu dật, trên người mặc trang bị cấp SSS là hắn đưa cho mình, làm cho mình giống như thiên tiên hạ phàm, càng bởi vì như thế, khi đó mình thậm chí còn xếp thứ ba ở bảng thập đại mỹ nhân trong Thất Giới, hơn nữa còn là nam giới duy nhất trong bảng, nhưng kỳ thật riêng lấy bề ngoài đến xem, dung mạo của cậu được công nhận là thứ nhất, chỉ bởi vì cậu là nam, cho nên mới bị liệt là thứ ba.

Chính là, cho dù là nam, khi đó bên cạnh cậu vẫn là vây quanh một đám ong bướm, mà mỗi lần. . . hắn sẽ đảm nhiệm làm hộ hoa sứ giả của mình thay mình quét dọn đồng ruồi bọ kia.

Nhớ tới tình cảnh mình được cẩn thận che trong ngực, hai má trắng noãn liền nổi lên chấn động ửng đỏ cùng ngậy ngô cười, tuy rằng đã là chuyện thật lâu trước kia rồi, nhưng khi hồi tưởng lại cảm thấy rất hạnh phúc, trong lòng cậu vẫn sẽ có nhiều quyến luyến như vậy.

Quả nhiên vẫn. Dứt bỏ không được.

Ngón tay mang theo một chút quyến luyến nhẹ nhàng vuốt ve nam nhân tuấn kiệt ở trong trò chơi kia, có một đầu tóc màu lam, còn mặc trang phục long kỵ sĩ, mang theo nụ cười trầm ổn ôn nhu, một tay ôm ở ngang hông mình, một tay nâng thánh kỵ chi liềm có được khi giải nhiệm vụ ẩn tàng, thấy thế nào đều là bức ảnh anh hùng phối mỹ nhân, hơn nữa lúc chụp bức ảnh này, địa điểm đều rất đẹp, làm cho bức ảnh này nhìn phá lệ duy mỹ, giống như là một bức họa.

Chính mình lúc ấy đối với người này yêu say đắm, là mối tình đầu, cũng đã cơ hồ phóng hết tất cả tâm tình cậu, yêu sâu, cũng bị thương sâu.

Khi cậu cũng đã quyết định muốn vứt bỏ, muốn quên, lại không nghĩ rằng cách hai năm lại gặp lại mình lại vẫn đối với hắn có không muốn rời xa.

Buông tha cho không được. Đây là cảm giác cậu nhìn thấy hắn sau càng ngày càng sâu.

Rất muốn trở lại thời điểm bọn họ còn chưa có phân ly, cho dù cậu không hiểu tâm tình của mình cũng tốt, cho dù cậu đối với hắn không có cái loại cảm tình này cũng thế, nghĩ nhiều trở lại trong mộng đẹp ngọt ngào không ai tham gia quấy rầy, đứng ở khi đó.

Nhưng là bây giờ, nhìn thấy Ngôn Hi Hàn đối với mình, đối “Bạch Miên” biểu hiện vô cùng lại làm cho cậu có chút mờ mịt, hơn nữa bắt lực đau lòng.

Nếu như nói, cảm giác Ngôn Hi Hàn đối Bạch Miên tồn tại không đồng dạng như vậy, kia quá khứ của mình lại tính cái gì? Nhưng nếu nói Ngôn Hi Hàn chỉ nhớ mình của quá khứ, liền đem “Bạch Miên” trở thành thuốc chế phẩm nhảm chán, kia trong lòng mình nhất định sẽ phi thường không cam lòng, thế nào cũng không vui vẻ.

Nghĩ đi nghĩ lại, cậu nhịn không được nở nụ cười khổ.

Có lẽ, người sẽ ăn dấm chua của mình chắc không có mấy ai đi?

Chính là, cậu chỉ là muốn biết, quá khứ và mình bây giờ, đối với Ngôn Hi Hàn có bao nhiêu ý nghĩa, rốt cục đối với Ngôn Hi Hàn mà nói, chính mình có trọng yếu hay không mà thôi.

“Hàn.”

Anh Để ý em sao?

12. Chương 12

Đăng nhập trò chơi xong, Mộ Âm phát hiện những người khác không ở, trên danh sách online toàn bộ biểu hiện là màu xám, này tuy rằng làm cho cậu nhẹ nhàng thở ra, nhưng cũng có loại cảm giác mất mát không hiểu.

Hai ba ngày gần đây đều âm ỉ, lúc này lại im lặng như vậy, ngược lại làm cho cậu, có loại cảm giác không thích ứng.

Cậu đi mua một ít đồ ăn mỹ vị để bổ sung thể lực sau, lại tiếp tục trở lại trong rừng rậm, chuẩn bị tìm kiếm Tri Vụ điều.

Lần này cậu thật cẩn thận chú ý dưới lòng bàn chân, để ngừa chính mình lại dẫm lên thứ gì đó, dù sao cậu không có vận khí tốt đến mỗi một lần đều có người đến cứu cậu.

Ở trong Tây Hoang sâm lâm đánh mấy tiểu quái sau, thể lực cùng độ mệt mỏi giảm xuống, làm cho cậu không thể không tìm tảng đá lớn ngồi xuống nghỉ ngơi, thuận tiện ăn một chút gì.

Nhìn cảnh vật trong rừng rậm ngẩn người, Mộ Âm đột nhiên cảm thấy, cậu rất tưởng niệm thanh âm hay lắng nhai ở bên tai mình, mặc dù mình luôn biểu hiện một bộ không phải thực để ý đối phương, thậm chí lộ ra biểu tình cảm thấy phiền chán, nhưng là khi người quán mình kia không ở bên cạnh mình, cậu lại nhịn không được hoài niệm .

Hoài niệm tiếng cười trầm thấp kia, còn có nhiệt độ cơ thể ấm áp khi ôm mình.

Nhịn không được than nhẹ một tiếng, Mộ Âm cảm thấy được mình thật mâu thuẫn buồn cười, chần chờ một chút khí khái nam tử đều không có.

“Quên đi, lên tinh thần tìm Tri Vụ Điều đi!” Hô một câu động viên tinh thần sau, Mộ Âm từ trên tảng đá nhảy xuống, sau đó vỗ vỗ gương mặt của mình.

Ổ không biết mình đánh tới quái vật thứ mấy, Mộ Âm đang cúi người xuống chuẩn bị kiểm xem trên người quái vật rơi ra đến này nọ, ngoài ý muốn ở trên mặt đất thấy đồ án loáng thoáng giấu ở dưới bùn đất cùng thẳm cỏ.

Cậu tò mò, nhin không được vươn tay, đẩy ra bùn cùng cỏ nhỏ che ở trên đồ án kia, bất ngờ phát hiện đó là một đồ án bằng đá, hơn nữa phạm vi xem ra cũng không nhỏ.

Ngẩng đầu nhìn bốn phía xung quanh, cậu đột nhiên phát hiện chỗ mình đứng hiện nay, có một thảm cỏ hình tròn, mặt trên đều không có cây cối, trừ bỏ hoa nhỏ cỏ nhỏ, cây cối khác tất cả đều vòng quanh chỗ đất này, làm thành một vòng tròn sinh trưởng.

Lòng hiếu kỳ vì vậy mà càng thêm phát sinh, cậu đi chém một cành cây xuống, vén lên ống tay áo của mình, sau đó bắt đầu đem hoa nhỏ cỏ nhỏ trên khu vực hình tròn nhỏ sạch, thuận tiện đem thực vật dùng được vứt vào trong bao của mình, xem khi trở về có thể đem bán hay không.

Khi cậu nhổ sạch được một nửa, bên tai đột nhiên vang lên thanh âm hệ thống thông báo cậu có bạn tốt login, còn không kịp nghĩ mở ra khung báo nhìn xem là ai login, thanh âm quen thuộc liền xuyên thấu qua mật truyền đi.

Kẹo Đường, bây giờ cậu ở đâu? Tiếng nói trầm thấp, dễ nghe làm cho người ta mê muội, rõ ràng không lâu mới nghe qua, lại cho cậu một cảm giác hoài niệm không hiểu.

Chính mình quả nhiên không có thuốc nào cứu được rồi, đây là một ý niệm nháy mắt hiện lên trong đầu Mộ Âm.

“Tôi ở.” Mộ Âm ngừng lại một chút, sau đó mở ra bản đồ của mình xác định chính mình có đang ở Tây Hoang sâm lâm hay không, “Phía Tây Bắc Tây Hoang sâm lâm.”

Tôi đi tìm cậu. Thanh âm phi thường rõ ràng nói xong, liền không có tin tức, Mộ Âm biết đây là bởi vì hắn đang đi tới.

Nhìn xem diện tích làm được một nửa, Mộ Âm gãi gãi đầu, quyết định vẫn là tiếp tục nhổ sạch cỏ ở chỗ đất thần bí này.

Thời điểm vừa mới nhổ sạch không đến một ít, trên không đột nhiên truyền đến một tiếng rỗng kêu, làm cho cậu sững sốt một chút, theo bản năng liền ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la không có đại thụ che đậy, sau đó thấy được ngũ thảo kim long xoay quanh, sau đó hướng chỗ cậu bay xuống, giẫm lên bùn đất liền hóa thành nhân hình.

Vừa mới bước đến trên mặt đất, người tới ngừng đầu, vừa nhìn thấy đúng là khuôn mặt nhỏ nhắn đang sững sờ, ngũ ngũ đáng yêu nhìn hình dạng của mình.

“Kẹo đường, sao nhìn tôi đến gốc vậy? Tôi rất tuần tú đúng không?” Cười hì hì nói, Hàn Tiêu rất hài lòng sờ sờ khuôn mặt mềm mại của cậu, thuận tay đem vết bẩn trên mặt cậu lau đi.

Không biết vì sao, bị bộ dạng ngốc ngốc của Mộ Âm nhìn, làm cho hắn cảm thấy tâm tình dị thường tốt.

Nghe thấy lời nói tự kỷ kia, Mộ Âm đột nhiên hoàn hồn, mới giật mình phát hiện mình luống cuống, nhin không được hai má đỏ lên, cà lăm trả lời.

“Ai nhìn anh đến gốc a! Anh đừng có nói vậy,” Biết rõ bộ dáng mình ngay cả bên tai đều đỏ lên nói những lời này cực không có sức thuyết phục, nhưng cậu vẫn là không nghĩ cứ như vậy thừa nhận mình quả thật nhìn Hàn Tiêu đến ngây người.

Thấy bộ dáng đỏ mặt đáng yêu của Mộ Âm, tâm tình Hàn Tiêu không tự chủ được tốt hơn.

“Này không cần phải phủ nhận a!” Hàn Tiêu vui vẻ nói.

“Tự kỷ cuồng, đừng có nói một đồng lời không dinh dưỡng nữa, nhanh chút đem chỗ đất này quét sạch sẽ cho tôi.” Dem cành cây nhét vào trong tay Hàn Tiêu, Mộ Âm chạy đến một bên lại đi chặt thêm cành cây.

“Đây là muốn làm cái gì?” Cúi đầu nhìn cành cây Mộ Âm đưa cho hắn, Hàn Tiêu lộ ra vẻ mặt không biết làm sao.

“Này,” Mộ Âm dùng cành cây gõ gõ mặt đất bởi vì cậu quét sạch sẽ mà lộ ra đồ án bằng đá.

Hàn Tiêu chỉ cần cúi đầu nhìn, liền hiểu dụng ý của cậu, đồng thời trên mặt hắn cũng lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Đồ dạng thật lớn, không nghĩ tới trong trò chơi có loại vật này, giống như quy luật trong truyện tranh cùng tiểu thuyết, trong quá trình mạo hiểm xuất hiện loại cảnh tượng cùng đồ án đặc biệt này, liền đại biểu cho có thể gây ra nhiệm vụ ẩn tàng gì đó.

Tuy rằng nhiệm vụ ẩn tàng luôn phi thường phiền toái, nhưng điểm kinh nghiệm tương đối cùng thù lao cũng sẽ đặc biệt hậu đãi, thăng cấp nhanh lại có một đồng phần thưởng ngoài ý muốn, giải nhiệm vụ ẩn tàng là biện pháp tốt nhất.

Không có hỏi nhiều một câu, Hàn Tiêu bắt đầu giúp Mộ Âm quét sạch đồ án bằng đá kỳ quái này.

Hai người tốn một giờ trò chơi đem bùn đất bao trùm ở trên phiến đá này quét sạch sẽ, sau đó mới cẩn thận nhìn bức đồ dạng bằng đá này.

Trên mặt đá khắc một con chim đang đập cánh, dưới chân giẫm lên mây mù, đá hình tròn chung quanh còn có khắc rất nhiều chữ cổ, chỉ là có chút mơ hồ không rõ.

Vì thấy rõ trên mặt đá viết những thứ gì, Mộ Âm ngồi xổm người xuống lấy tay đi phủi đất đá còn lưu lại, không nghĩ tới, một cái không chú ý, đã bị đá vụn trên phiến đá cắt vỡ ra một vết thương.

“A!” Mộ Âm nhỏ giọng kêu đau một tiếng, sau đó nhìn máu của mình rơi ở trên phiến đá, theo bản năng liền đem vết thương đưa đến trên miệng để mút.

Nhưng tay cậu vừa mới đưa đến một nửa, liền bị một cái tay khác cản lại, khi cậu vẫn chưa kịp phản ứng, ngón tay non mịn liền bị đưa vào bên trong một nơi ẩm ướt khác mà mút liếm, sau đó theo trên ngón tay kia truyền đến một trận tê dại.

Khuôn mặt trắng mịn bị lấy một tầng màu hồng, Mộ Âm không thể tin được trừng mắt nhìn nam nhân làm ra loại hành động kinh người này, nhìn người kia chuyên tâm hút miệng vết thương của mình, cậu liền không thể khác chế tim đập nhanh hơn.

“Buông . . . Buông ra! Anh đang làm cái gì a!” Vừa thẹn vừa vội rút tay mình về, Mộ Âm có thể cảm giác được trên đầu ngón tay còn sót lại một chút nước bọt cùng độ ẩm nóng ướt, nóng vào trong tim của cậu.

Quả nhiên là mềm như bông, hơn nữa, tựa hồ còn mơ hồ có vị kẹo ngọt! Cũng không biết có phải toàn thân cậu đều ngon miệng như vậy? Trong nháy mắt đó, trong lòng Hàn Tiêu hiện lên ý nghĩ này.

“Kẹo đường, cậu thật đúng là xứng đáng với cái tên kẹo đường, cả người đều tràn ngập một cỗ hương vị ngọt ngào.” Hàn Tiêu cười ôm cậu, cũng không quản động tác phản kháng của cậu.

“Hương vị ngọt ngào gì. . . Tôi cũng không phải là kẹo với đồ ăn!” Mộ Âm kháng nghị như vậy, đưa tới Hàn Tiêu một trận cười to.

Ngay tại thời điểm hai người đầu vô mồm, ai cũng không chú ý tới, vài giọt máu vừa rơi xuống trên phiến đá, lấy tốc độ phi thường nhanh dọc theo đường nét đồ dạng mà bắt đầu lưu động, không phải chỉ sáng lên một chỗ.

Mấy giọt máu rất nhanh lưu động, đem toàn đường nét đồ dạng vòng qua, sau đó chảy về chỗ ánh mắt ở giữa đồ dạng, sau đó cặp mắt kia nhất thời phát ra một trận ánh sáng, kéo lực chú ý của hai người.

“Cái gì. . . Cái gì?” Mộ Âm ngạc nhiên nhìn từ chỗ mắt chim sáng lên sau đó khuếch tán tới toàn bộ Đồ Dạng, bao ở hai người đứng ở trong đồ trận.

Đạo quang mang thành linh xuất hiện này, làm cho Hàn Tiêu không tự chủ càng thêm ôm sát eo Mộ Âm, đưa cậu chặt chẽ khóa tại trong lòng mình.

Hào quang liên tục chớp động lên ánh sáng bảy màu, khi hào quang biến mất sau, hai người đứng ở trên phiến đá, cũng mất đi bóng dáng.

※ ※ ※

Trước tỉnh táo lại là Hàn Tiêu, ở hân trọn mắt mở mắt, liền ngạc nhiên nghênh đón một mảnh cảnh đẹp kỳ lạ.

Bọn họ ở trong một sơn động bí kín bốn phía không thấy ánh mặt trời, nhưng là trên mặt đất lại có nhiều đóa hoa tản ra hào quang màu trắng bạc, hào quang ôn nhu lượng lượng ôn hòa, làm cho người ta có loại cảm giác ấm áp mà không cực nóng.

Mà ở đối diện không xa bọn họ, có một sân đài nhìn như nhân tạo, mặt trên nằm một con chim lớn màu ngân bạch, quanh thân tràn ngập một cỗ sương mù nhàn nhạt.

Cái kia là. Đang nhớ lại Mộ Âm lúc trước nói cho hân biết Long tộc chuyển chúc càn ở Tây Hoang sâm lâm tìm được Tri Vụ điều, không biết là có phải chim lớn trước mắt không?

Hân cúi đầu, nhìn nhân nhi hôn mê bất tỉnh ở trong lòng mình, vốn là muốn muốn trực tiếp lay tỉnh cậu, nhưng động tác trong tay cũng ở một khắc chạm phải cậu thì dừng lại.

Hân không hiểu được chính mình khi đó có phải gặp ma hay không, nhưng hân phi thường rõ ràng chính là hân không có lập tức đánh thức Mộ Âm, mà là dừng lại một chút sau, chậm rãi cúi đầu, hôn hai phiến môi mềm mại luôn luôn tại dự đồ hân nhắm nháp, sau đó tỉnh tở nhắm nháp.

Quả nhiên ngọt ngào mềm mại như hân suy nghĩ! Non mềm căn bản không giống như là xúc cảm cùng hương vị một thiếu niên nên có, giống như trái cấm tối ngọt.

Nhưng là bởi vì hành động theo bản năng này của mình, làm cho Hàn Tiêu phát hiện cảm tình không tầm thường của mình.

Hân. . . Thích Mộ Âm sao? Loại tâm tình này. Có thể gọi là thích không?

Hàn Tiêu suy nghĩ có chút mờ mịt, lần đầu tiên ngay mặt ý thức được loại cảm giác này đến tốt cùng vì sao, từ nhỏ đến lớn, chính mình mặc dù có rất nhiều người ái mộ đảo quanh ở bên cạnh, nhưng hân đối với loại chuyện cảm tình này vẫn ngây thơ như cũ, hân hiện tại loại tâm tình này, trừ bỏ Mộ Âm. Còn có Trục Quang.

Rất cực nghĩ thông suốt tâm tình của mình, Hàn Tiêu lại một chút cũng không vui vẻ nổi, ngược lại lâm vào trong phức tạp mà tiêu khốn, lộ ra cười khổ trầm trọng mà tự trách không thôi.

Tâm tình chấp nhất cùng nghĩ thủ hộ của mình với Trục Quang, đó là không cần hoài nghi, hân không nghĩ lại nhìn thấy bộ dáng bi thương chảy nước mắt của Trục Quang, hân muốn tìm đến nhân nhi làm cho mình đau lòng lại yêu thương, nhưng là, Mộ Âm đáng yêu, mềm ấm áp còn giống như là đóa mây trong ngày mùa hè ấm áp, nhưng cũng đồng dạng làm cho hân có tâm tình vui sướng cùng triu mến, vô luận là một phương nào, hân đều không thể dứt bỏ.

Rất cuộc hân nên làm như thế nào, mới sẽ không thương hại đến bọn họ đâu? Chỉ cần vừa nghĩ tới bất kể là ai đối với mình lộ ra ánh mắt oán hận, Hàn Tiêu liền có loại cảm giác không chịu được.

Trục Quang rưng rưng oán khóc, cùng Mộ Âm kinh ngạc khổ sở. Trong nháy mắt đó, ở trong đầu Hàn Tiêu thể nhưng dung hợp trùng vào một chỗ.

Hân kinh ngạc lắc lắc đầu, không rõ mình tại sao lại có ý niệm vớ vẩn như thế trong đầu, đem bóng dáng hai người đặt trùng nhau, là vì. Ánh mắt kia sao?

Đem môi chậm rãi dời cách phiến mềm mại này, ánh mắt Hàn Tiêu phức tạp nhìn nhân nhi trong lòng chưa tỉnh, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve một tắc một tắc da thịt mềm mại trên khuôn mặt cậu.

Tuy rằng, mình là không thể khắc chế như vậy, không thể khắc chế chính mình đối với nhân nhi trong lòng cái loại cảm giác vừa thấy được cậu, sẽ không muốn buông tay, nhưng là, hân cuối cùng vẫn phải lựa chọn Mộ Âm hay là Trục Quang.

Mà không quản hân như thế nào chọn lựa, nhất định cũng sẽ có phân cảm tình một khối không trọn vẹn không chút nào đầy đủ như vậy.

Với hân mà nói, đây cũng là một lựa chọn phi thường khó khăn.

Nhân nhi trong lòng nhẹ nhàng giật giật, làm cho Hàn Tiêu rút tay trở về, sau đó cảm xúc phức tạp nhìn Mộ Âm, trong mắt có hương vị không tha.

“Ồ.” Bởi vì trong trò chơi đặt ra, đoạn thời gian mất ý thức này, tuy rằng lấy thời gian hiện thực đến tính chỉ có ngắn ngủn một hai phút, nhưng là ở trong trò chơi, đó cũng là một loại hôn mê chân chính.

Thời điểm cậu mở mắt ra, chống lại chính là ánh mắt có chứa tia tình ý rồi lại áp lực của Hàn Tiêu.

“Hàn. Tiêu?” Mộ Âm chần chờ gọi hắn, có như vậy trong nháy mắt, cậu cơ hồ sẽ thốt ra tên trước kia của hắn, nhưng cuối cùng vẫn là phát hiện lúc này không phải lúc đó mà chạy nhanh sửa miệng.

Nhưng cậu vẫn là bởi vì ánh mắt của Hàn Tiêu mà chịu rung động thật lớn, khẩn trương hoài nghi có phải lúc mình hôn mê nói gì đó không nên nói hay không.

Bằng không, tại sao Hàn Tiêu lại lộ ra ánh mắt như vậy?

Chớp mắt đẹp ôn nhuận khó hiểu nhìn Hàn Tiêu, Mộ Âm không biết về mặt mình như thế, tuy rằng béo đô đô, nhưng vẫn là có một loại mỹ cảm dụ dỗ người.

Hàn Tiêu tìm tự chủ thật lớn, mới có thể bắt buộc chính mình dời đi chú ý, không cần không khống chế được mà đối với Mộ Âm làm ra hành động càng nguy hiểm gì.

“Kẹo đường, không cần dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, tôi sẽ muốn đem cậu ăn luôn.” Cười hì hì biến mất cảm xúc trong mắt mình, Hàn Tiêu lại nửa đùa giỡn vừa nói vừa vuốt ve khuôn mặt Mộ Âm.

Nghe vậy, tiểu khả ái mập mạp trừng mắt nhìn hắn, sau đó theo trong lòng ngực của hắn đứng dậy rồi đi, cái loại hư không trong nháy mắt này, làm cho Hàn Tiêu có loại cảm giác không ổn định khi bị bắt buộc dứt bỏ cái gì đó.

Khi cậu từ trong lòng Hàn Tiêu đứng dậy sau, mới bắt đầu cẩn thận quan sát bốn phía.

Sau đó ở cậu thấy con chim lớn màu ngân bạch sắc đang ngủ say kia, nhìn không được sửng sốt một lúc.

Thật đẹp. Mộ Âm nhìn không được sợ hãi than, nhưng không có tiến đến tò mò sờ loạn, bởi vì cậu biết đây là một loại hành vi liều lĩnh, vạn nhất đem đối phương cấp chọc giận làm cho hậu quả thiết tưởng không chịu nổi xuất hiện, vậy cũng nhất định khóc không nước mắt.

“Không biết thế nào mới có thể không quấy rầy nó lại biết nó là Tri Vụ điều đây.” Mộ Âm đứng ở một bên buồn rầu nói.

“Trực tiếp mở miệng đánh thức nó đi! Ít nhất tổng so với đi kích thích đến nó thì tốt hơn.” Nhìn xem dưới thân Tri Vụ điều còn mơ hồ lộ ra mấy quả trứng tròn vo màu ngân bạch, động đến nó hoặc trứng của nó cũng không phải là một loại lựa chọn sáng suốt, tựa như Mộ Âm lần trước không cẩn thận đi dẫm lên trứng của Thiên Túc.

“Nhưng là. Phải gọi nó thế nào. Mới sẽ không để cho nó chán kinh?” Mộ Âm nhìn hắn, nhìn lại con chim kia, vẫn là có vẻ phi thường do dự.

Nghe thấy vấn đề của cậu, Hàn Tiêu nhẹ nhàng cười cười.

“Cậu quên chúng ta là chủng tộc gì sao? Đối với vạn vật khắp nơi mà nói, chúng ta nhưng là một loại sinh vật làm bọn nó kính sợ.” Hàn Tiêu sờ sờ đầu của cậu nhắc nhở cậu, mà cậu đã ở lúc này nhớ lại hình rồng không lâu phía trước của Hàn Tiêu làm người ta khó quên, nếu Hàn Tiêu không nói cậu thật đúng là nhất thời đã quên chính mình chính là Long tộc chủng tộc ẩn tàng.

“Hữu dụng sao?” Không biết Hàn Tiêu nói hữu dụng không, nhưng vẫn là ôm tâm tính tạm thời thử một lần, đứng ở bên ngoài vòng hào quang của đóa hoa ngân bạch sắc, nhẹ nhàng hít vào một hơi, tập trung lực đạo nhưng không thô bạo hướng con chim kia kêu lên.

Có lẽ thật như lời Hàn Tiêu nói, Long Ngâm đối với vạn vật trên đời đều có ảnh hưởng nhất định, ở dưới cậu kêu lên, con chim màu ngân bạch kia chậm rãi mở mắt.

rốt cuộc ngài đã tới, tân sinh nhi vạn vật chi linh, tại hạ đã đợi ngài hồi lâu. Tri Vụ Điều không có đứng dậy, chính là nâng lên cổ của nó hướng hai người hơi hơi gật đầu bày ra tôn kính, vẫn như cũ dùng

thân thể cùng cánh chim của nó che chở trứng chim dưới thân, bảo trì độ ẩm cho trứng, tránh cho tân sinh mạng trong trứng bởi vì mất độ ẩm mà chết.

“Cái kia. Chuyển chức sư trong thành nói ta phải tìm được người mới có thể chuyển chức.” Mộ Âm áp ứng nói, sau đó giải giải đầu.

Cậu thấy thế nào cũng không thấy một con chim đang ở ấp trứng có thể giúp cậu chuyển chức, không phải kỳ thị động vật, mà là Tri Vụ điều đang ở bận rộn, đây không phải là hình ảnh thường dễ hiểu sao?

đúng vậy, giúp tân sinh nhi Long tộc ấu niên kỳ thông qua chuyển thành nghi thức, tiến vào giai đoạn trưởng thành kỳ chính là thiên mạng của tộc, xin ngài tiến lên lấy đi một quả trứng ở dưới thân của ta đi! mặc dù là từ danh từ xa lạ bất đồng, nhưng Mộ Âm đại khái hiểu được ấu niên kỳ trong miệng Tri Vụ Điều chính là sơ tâm giả, mà trưởng thành kỳ đại khái chính là lần đầu tiên chuyển chức ý tứ, nhưng là.

“Lấy đi trứng của ngài? Đây là đứa nhỏ của ngài, ta. . . .” Cậu đương nhiên biết được bất kể là một quả trứng nào, đối với từng người mẹ mà nói đều là bảo bối quan trọng nhất của mình, nhưng là nó lại muốn mình lấy đi một quả?

đúng vậy, đây đối với tộc của ta mà nói là nhiệm vụ vinh quang hạng nhất, xin ngài chọn lựa một quả đi! Tri Vụ điều chẳng những không có toát ra thần sắc đau thương, ngược lại còn có loại ngạo nghễ.

Mộ Âm nhất thời bưng tỉnh đại ngộ, nguyên lai, đối Tri Vụ điều mà nói, vì Long tộc tiến hành nghi thức, đem đứa nhỏ chưa sinh ra của mình đến bên người Long tộc, là một chuyển phi thường vinh quang.

Chính là cho dù như vậy, cậu vẫn còn có chút luyến tiếc.

Luyến tiếc thấy chúng nó gặp cảnh mẫu tử xa cách, không có cha mẹ tại bên người, trong lòng đứa nhỏ luôn sẽ có loại khuyết điểm, tựa như cha mẹ nó sớm bởi vì ngoài ý muốn mà chết, tuy rằng các anh trai tổng cố gắng muốn cho cậu không cảm giác thống khổ khi không có cha mẹ, mà cậu cũng cực lực là không muốn đi nháo, bởi vì cậu biết vất vả cùng thương yêu của các anh trai, chính là trong lòng, cũng khó tránh khỏi phân khuyết điểm kia.

Hàn Tiêu vẫn nhìn phản ứng của Mộ Âm, tự nhiên không có nhìn sai cô đơn của cậu, nhìn vẻ mặt của cậu, Hàn Tiêu nhìn không được trong lòng nổi lên một trận đau lòng.

Vì sao chính là muốn cậu lấy quả trứng, lại sẽ làm cho cậu lộ ra vẻ mặt như thế? Mà cậu tại sao lại có dạng biểu tình cô đơn như vậy đâu? Rõ ràng chính mình ngay tại bên cạnh cậu, lại chỉ có thể trở mặt nhìn cậu khổ sở mà không thể giúp đỡ cái gì sao?

“Kẹo đường?” Hàn Tiêu nhẹ nhàng đưa cậu kéo vào trong lòng sau đó khẽ gọi, không có phương thức kẹo da trâu quần quít lấy cậu cùng da mặt dày như trước.

“Tôi không hy vọng đứa nhỏ này không có cha mẹ, cái loại cảm giác này. . . . Rất khó qua.” Khó được không có giấy dựa, Mộ Âm níu chặt vạt áo trước ngực Hàn Tiêu, thanh âm rầu rĩ không vui từ trong lòng ngực của hắn truyền ra.

Hàn Tiêu lập tức liền hiểu được cậu tại sao có phản ứng như vậy, cậu nhất định là đã muốn mất đi phụ mẫu thân đi? Hơn nữa còn là ở thật lâu phía trước, cho nên cậu mới sẽ có phản ứng như thế.

Trong đầu, hiện lên một thân mình nho nhỏ, hình ảnh ngồi chồm hổm trên mặt đất khốc khổ sở.

Nhưng là dù đau lòng thế nào, hắn cũng vô pháp trở lại quá khứ, đi an ủi bé thương tâm, năm tháng trước kia của cậu, cũng không có mình.

“Nhất định phải lấy một quả trứng mới có thể làm cho cậu ấy tiến vào trưởng thành kỳ sao?” Ngắc đầu, Hàn Tiêu theo lời nó hình dung hỏi.

đúng vậy, hơn nữa còn đem trứng ấp nở, nhưng là các ngài ấp trứng ra cũng không phải là đứa nhỏ của tại hạ, mà sẽ theo chủng tộc của các ngài, hiện ra tư thái của Long tộc, cũng là hiện ra bộ dáng người cùng hình thái trạng huống hoàn mỹ nhất. Tri Vụ điều giải thích, làm cho Mộ Âm sửng sốt một chút, nhất thời đã quên cái loại cảm giác bi thương này.

Chẳng lẽ đây ý là. Trúng súng vật?

Còn có. Hình thái trạng huống hoàn mỹ nhất? Thật không phải là. Trong đầu, nháy mắt hiện lên Phong Luyện có cùng dung mạo giống mình, thần vận khí chất lại trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Nghĩ đến đây cậu lập tức run lên, sau đó bỏ rơi khả năng này, dù sao muốn thật sự là nở ra dạng súng vật như Phong Luyện, chỉ là bề ngoài kinh người của Phong Luyện, liền đủ làm cho cuộc sống của cậu không chỉ ba đào mãnh liệt, còn sẽ có khả năng lật thuyền.

Ngẩng đầu nhìn Hàn Tiêu, hắn vừa vặn cúi đầu nhìn mình, cùng đối mắt với hắn, má phần trắng nõn của Mộ Âm lập tức bị lấy một chút hồng, làm cho Hàn Tiêu nhìn đến tâm ngứa khó nhịn, chính là vẫn như cũ nhìn xuống.

“Đi lấy đi! Nếu cậu lo lắng nó không có cha mẹ, cậu liền tự mình làm cha mẹ nó không phải tốt lắm?” Hàn Tiêu mỉm cười sờ sờ cậu, sau đó đẩy cậu về phía trước.

13. Chương 13

Luôn mãi do dự nhìn Hàn Tiêu một chút, nhìn nhìn lại Tri Vụ Diệu, Mộ Âm rốt cục thật cẩn thận bước ra, đi tới chỗ Tri Vụ Diệu, ở cậu đến gần đóa hoa sáng lên này, đóa hoa này như là có sinh mạng hướng hai bên thối lui, nhượng xuất một con đường, làm cho Mộ Âm có thể không dẫm tới hoa mà vẫn đến bên Tri Vụ Diệu.

Lúc cậu đi đến bên cạnh Tri Vụ Diệu, Tri Vụ Diệu cũng hơi hơi đứng dậy lộ ra quả trứng như bảo thạch xinh đẹp, vì ngăn ngừa quả trứng vì mất đi độ ẩm của mẫu diệu lâu lắm mà xuất hiện vấn đề, Mộ Âm rất nhanh lấy ra áo lông của mình, sau đó tùy ý chọn lấy một quả trứng màu trắng bạc, dùng áo lông ấm áp cẩn thận bao lại, bảo trụ độ ẩm của trứng.

Thái độ thật cẩn thận kia, Tri Vụ Diệu cũng xem ở trong mắt, đồng tử kim tông sắc bị lấy một chút ý cười ấm áp, tuy rằng Mộ Âm cẩn thận lo lắng không có chú ý tới ánh mắt của Tri Vụ Diệu, nhưng là Hàn Tiêu có chú ý tới, bình thường có thể cho loại NPC ẩn tàng này lưu lại ấn tượng tốt đều đã là kết quả không hề sai.

Tri Vụ Diệu chuyển động tầm mắt, cùng mắt Hàn Tiêu chống lại, hơi dừng sau, hướng tới Hàn Tiêu gật đầu thăm hỏi.

“Về phần đại nhân ngài, muốn tìm cũng không phải tại hạ, ngài phải tiến đến sa mạc Sagar, tìm kiếm vương giả sa mạc, mới có thể tiến vào kì trưởng thành.” Tri Vụ Diệu cho Hàn Tiêu gợi ý mơ hồ, làm cho Hàn Tiêu đối Tri Vụ Diệu chủ động báo cho biết hơi cảm thấy kinh ngạc.

Hắn hướng Tri Vụ Diệu gật đầu ý bảo, sau đó đem tầm mắt dời về phía trên người Mộ Âm đang thật cẩn thận ôm quả trứng phát ra hào quang màu trắng bạc, trên mặt không tự chủ toát ra thần sắc ôn nhu, đây hết thấy cũng đồng dạng dừng ở trong mắt Tri Vụ Diệu,

“Không cần chỉ nhìn bề ngoài, phải nhìn vào chỗ sâu trong, người sẽ tìm được thứ người muốn.” Đột nhiên nói một câu, làm cho Hàn Tiêu kinh ngạc quay đầu lại, nhìn Tri Vụ Diệu đã muốn nằm xuống nhắm mắt lại tiếp tục ngủ say áp trứng.

Vừa mới đó là. Nó nói sao? Vẫn là.

Câu tự hỏi kia đột ngột tới, cái kia, có phải là nói cho hắn biết cái gì hay không?

“Kia. Ta phải lựa chọn chức nghiệp như thế nào đâu? Đây không phải đem súng vật áp ra đến là có thể a?” Mặc dù có trúng súng vật tốt lắm, nhưng là, cậu vẫn là không có chức nghiệp a! Điều này có thể tính chuyển chức sao?

Lấy lại tinh thần nhìn Mộ Âm vẻ mặt buồn rầu, Hàn Tiêu cũng giật mình nhớ tới chuyện này.

Đúng vậy! Chuyển chức đâu? Kia Mộ Âm đến tột cùng là dạng chức nghiệp gì, mà hần đến lúc đó lại sẽ xuất hiện cái dạng chức nghiệp gì? Chỉ một thoáng, này lại thành một cái vấn đề lớn.

Đang lúc hai người vì cái vấn đề này cảm thấy hoang mang, Mộ Âm đột nhiên cảm giác được Long Châu trên trán truyền đến một trận nhiệt năng, nhưng là lại sẽ không nóng làm cho người ta cảm giác được đau đớn.

Chỉ thấy Long Châu từ bên trong cậu, phát ra một trận tinh quang màu xanh sẫm mang theo điểm điểm quang vụ đưa tay trái cậu bao vây, làm cho chính cậu cùng Hàn Tiêu đều về mặt kinh ngạc nhìn tay của cậu.

Hào quang tán đi sau, trên mu bàn tay cậu hiện ra một đồ đằng bất quy tắc, nhìn qua nếu so với hình xăm bình thường còn muốn tiên diễm xinh đẹp, điều này làm cho cậu tò mò đem bàn tay của mình lật lên lật xuống, như là muốn xem ra đầu mối gì đó.

Đây là cái gì? Không hiểu, trên mặt Mộ Âm liền mang theo biểu tình mờ mịt như vậy, nhìn Đồ Đằng, nhìn nhìn lại Hàn Tiêu, tuy rằng trên mặt Hàn Tiêu không lộ ra biểu tình gì, nhưng cũng là hơi kinh ngạc nhìn đồ đằng kia, không hiểu dụng ý của đồ đằng này.

“Đây là. . . Cái gì a?” Khuôn mặt tròn tròn đáng yêu mờ mịt, làm cho Hàn Tiêu ngẩng đầu nhìn cậu, thiếu chút nữa có xúc động muốn đưa cậu áp đảo.

Thậm chí ngay cả về mặt như thế cũng đáng yêu, hần cũng không biết mình sẽ là thích người diện mạo đáng yêu, nhưng lại sẽ rất có khả năng ăn vụng đậu hũ. Hần trước kia cho tới bây giờ cũng sẽ không như vậy a!

đây là ấn ký chức nghiệp đặc biệt của Long tộc, nhưng còn chưa đầy đủ, xin ngài tiếp tục đi tới động này, tại ở chỗ sâu trong động, ngài sẽ gặp được người đến giao cho ngài chức nghiệp. Tri Vụ Điều mặc dù không có tỉnh lại, nhưng thanh âm của nó lại vang lên lần nữa, làm cho hai người bọn họ sửng sốt, sau đó nhìn về phía Tri Vụ Điều.

Ở phía sau của nó, nguyên bản trên tường đá gập ghềnh nhưng không có thông lộ, xuất hiện một đại động tối đen, tối đen sâu thẳm, Hàn Tiêu phát giác đến, thấy sơn động hắc ám kia, thân hình Mộ Âm khẽ run lên, khuôn mặt trắng noãn cũng nhú lại như cái bánh bao.

“Sợ tối sao?” Hàn Tiêu đưa tay ra cầm đôi tay nhỏ bé non mềm kia, tuy rằng người Mộ Âm béo tròn, nhưng bàn tay của cậu vẫn là rất nhỏ, lúc nắm, toàn bộ tay nhỏ bé đều bị ôm trọn ở trong tay của mình, gọi lên ý muốn bảo hộ của hần.

Hần nhớ rõ, Trục Quang cũng sẽ sợ tối, không phải cái loại tối khi sắc trời tối tăm, mà là loại cảm giác hắc ám không biết, khi đó, mình cũng là cũng nắm tay cậu ấy như vậy.

Quăng đi suy nghĩ trong đầu, Hàn Tiêu muốn mình tạm thời không nghĩ tới.

“Không có, ta mới không có sợ tối.” Mộ Âm quát cường nói, dù sao cậu gọi là “Mộ Âm”! Nhưng là cậu không biết bên tai ửng đỏ của mình đã muốn tiết lộ bí mật của cậu.

Hàn Tiêu nhẹ nhàng cười, sau đó nắm tay cậu, chuẩn bị hướng sơn động kia đi đến.

hai vị đại nhân thỉnh chậm rãi bước, hái xuống một đóa Tử Dạ Chi Hoa để chiếu sáng cho hai vị đi ở hai người sắp cất bước đi vào sơn động kia, Tri Vụ Điều phát ra thanh âm làm cho hai người ngừng lại cước bộ, sau đó cúi đầu nhìn đóa hoa phát ra ánh sáng kia.

Mộ Âm vươn tay, cũng chỉ hái một đóa, không có suy nghĩ hái nhiều mấy đóa có lẽ về sau sẽ có chỗ dùng, tuy rằng bình thường cậu sẽ hái thêm mấy đóa dùng, chuẩn bị bất cứ tình huống nào, nhưng là lúc này, cậu lại hoàn toàn cũng không nghĩ tới điểm ấy.

Hàn Tiêu chú ý tới điểm này, nhưng hần cũng không có ý mở miệng hỏi, cũng chỉ là tự mình hái một đóa Tử Dạ chi hoa cầm ở ở trên tay, sau đó nắm tay Mộ Âm, hướng sơn động kia đi đến.

Khi bóng dáng của hai người biến mất trong sơn động, cửa vào huyết động kia cũng biến mất vô tung, Tri Vụ Điều cũng vẫn yên tĩnh nghỉ ngơi ở nguyên chỗ, chính là, sẽ không còn có người khác tới quấy rầy nó.

※ ※ ※

Cầm Tử Dạ chi hoa như đèn pin mà dùng, hai người chậm rãi đi trong sơn động tối đen mà dài dằng dặc kia, giống như con đường này không có cuối.

Bất quá, ngay cả cảm giác làm cho người ta tràn ngập không xác định như vậy, trên mặt Hàn Tiêu vẫn là lộ vẻ mỉm cười, bởi vì, Mộ Âm quật cường nói chính mình không sợ tối kia, kỳ thật vẫn là sẽ sợ tối, mà ở trong vô thức bất tri bất giác, theo sát Hàn Tiêu, đây chính là cậu chủ động tiếp xúc, Hàn Tiêu đương nhiên mừng rỡ nhận.

Nhất là tay nhỏ bé mềm mại nòn nà cầm trong lòng bàn tay, càng làm cho tâm tình Hàn Tiêu sung sướng muốn ngâm nga, chính là, hắn cũng không nên ngâm nga vào lúc này, kia nhất định sẽ làm cho Mộ Âm tức giận .

“Ai, chúng ta ở trong này đã bao lâu a? Những người khác có thể cho là chúng ta mất tích hay không?” Mộ Âm đột nhiên nghĩ đến vấn đề này, ngẩng đầu lên nhìn Hàn Tiêu, mà Hàn Tiêu cũng ngừng lại một chút, sau đó cúi đầu nhìn cậu.

“Chờ đã, tôi xem xem.” Nói xong, Hàn Tiêu không biết miệng ở lẩm bẩm cái gì.

Kỳ thật hắn căn bản không nghĩ quản những người khác có đi tìm bọn họ hay không, hắn chỉ là muốn cùng Mộ Âm một chỗ, loại thời khắc khó được này, hắn thật sự không muốn bị quấy rầy sau đó cứ như vậy chấm dứt.

Mở ra mắt của mình nhiều lần, lại phát hiện không thể liên lạc được những người khác, điều này làm cho hắn sửng sốt, nhưng là câu lên khóe môi, tâm tình sung sướng hướng Mộ Âm tuyên bố tin tức này.

“Nơi này tựa hồ là khu vực cấm đối ngoại liên lạc, tránh cho tiết lộ chỗ này, kênh nào cũng đều không thể thông được, người có thể liên lạc chỉ có mỗi cậu.” Chỉ có hai người bọn họ. Hàn Tiêu không thể phủ nhận, trong nháy mắt đó, hắn quả thật có loại ý niệm tà ác hiện lên trong đầu, nhưng lập tức lại bị hắn áp chế.

Dù sao, hắn không nghĩ nhanh như vậy liền phá hư bước tiến nhỏ khó được này.

Nhìn biểu tình kinh ngạc của Mộ Âm, hắn mỉm cười.

“Không cần lo lắng, dù thế nào ta đều cùng người ở nơi này, người sẽ không cô đơn, cũng sẽ không có nguy hiểm gì .” Dùng mu bàn tay trái cầm đóa hoa, trêu mếu sủng nịch khẽ vuốt trên má Mộ Âm, động tác tràn đầy tình ý này, tuy rằng Mộ Âm nghe không hiểu ý tứ trong đó, nhưng là có cảm giác đến, cho nên trên gương mặt trắng muốt cũng hơi hơi đỏ lên.

Nhưng không thể phủ nhận, bởi vì lời Hàn Tiêu, tim của cậu vì vậy mà an định lại, hơn nữa còn có một loại cảm giác ngọt ngào hưng phấn thấm vào trong lòng.

Liên giống như trở lại hơn hai năm trước Hướng về phía nam nhân trước mắt mỉm cười với mình nhìn lại, trong tim của cậu, có loại cảm giác càng không ngừng ở phát sinh .

Đó là mầm tình cậu nghĩ đến đã sớm sẽ không tái sinh trường, cậu, vẫn là không thể ức chế cảm tình mình đối với người này.

Khuôn mặt đáng yêu của Mộ Âm ngẩng lên nhìn mình, con ngươi ánh nước giống nai con chọc người trêu mếu, đôi môi hé mở mang theo thủy quang, khắp nơi quyến rũ trên chọc lý trí cùng tự chủ của Hàn Tiêu, hắn thậm chí còn nhớ rõ, hai mảnh môi non mềm kia mới vừa rồi, là cỡ nào ngọt ngào mềm, làm cho hắn ý do vị tẫn.

Hắn muốn lại nhắm nháp một lần tư vị tuyệt vời kia. Ý nghĩ này thúc đẩy hắn cúi đầu chậm rãi tiến gần Mộ Âm.

Nhìn khuôn mặt tuần tú dần dần tiến đến mình, mặt Mộ Âm hơi đỏ lên, nhưng còn chưa ý thức được Hàn Tiêu muốn làm gì, thẳng đến gương mặt đó cách xa mình không đến 1cm, trên môi truyền đến cảm giác ấm áp , cậu mới ý thức được, cậu bị Hàn Tiêu hôn!

Hương vị nam tính tràn đầy hơi thở thành thực, cùng cái loại vị ngọt hương sữa bất đồng, làm cho người ta có loại cảm giác mê huyền.

Cảm giác nóng ấm thăng hương lên đầu cậu, làm cho cậu không thể tin được nhìn chăm chăm khuôn mặt gần ngay trước mắt kia, còn có cảm giác trên môi, cũng làm cho cậu mờ mịt.

Trong khoảng thời gian ngắn, cậu đã quên môi của hai người dán tại cùng nơi, há mồm muốn nói cái gì đó, nhưng lưỡi Hàn Tiêu cứ như vậy chui vào, cùng hần quần giao cùng một chỗ, vừa nóng lại tràn đầy hương vị thuộc loại Hàn Tiêu, đây là nhiệt độ mãnh liệt ngay cả quá khứ mình cũng chưa từng cảm nhận được.

Nụ hôn kia, giống như là rượu ngon thơm nồng, làm cho cậu hoàn toàn say, mờ mịt.

Cả người cậu vô lực cơ hồ chân muốn đứng không vững, nếu không có cánh tay gắt gao kèm chế ổn định ở bên hông cậu, cậu rất có thể sẽ xụi lơ trên mặt đất.

Không biết qua bao lâu, nụ hôn triển miên làm cho cả trái tim người tê dại không thôi cuối cùng kết thúc, hai mảnh môi ấm áp kia cũng ly khai cậu, cậu thậm chí còn rõ ràng cảm giác được, Hàn Tiêu ở trước khi buông cậu ra, còn ý do vị tẫn, quyến luyến không tha ở trên môi cậu dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng xẹt qua.

“Anh. . . .” Mộ Âm thật lâu mới lấy lại tinh thần, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên, hàm răng khê cắn môi dưới vẫn như cũ lưu lại cảm giác tê dại, một tay vỗ về cánh môi thủy nhuần thừa nhận ngọt ngào dễ chịu mà hơi có vẻ sững sờ, hai mắt chớp chớp nghi hoặc cùng kinh ngạc nhìn Hàn Tiêu, không hiểu hần vì sao lại hôn môi mình.

Chính là, cậu không biết loại vẻ mặt đáng yêu này của mình đối Hàn Tiêu mà nói là nhiều khiêu chiến cùng khảo nghiệm, có lẽ ở trong mắt người khác chính là sự nhân nhiều tác quái, nhưng ở trong mắt Hàn Tiêu, cũng là so với phim A phát trước mặt hần càng có thể trêu chọc lên cảm giác của hần.

“Kẹo đường, ta nói rồi không cần dùng ánh mắt như vậy xem ta, kia sẽ làm cho ta muốn đem ngươi ăn luôn!” Cánh tay ở bên hông cậu càng siết chặt thêm, thanh âm Hàn Tiêu cũng càng thêm trầm thấp so với bình thường.

Mộ Âm sững sờ một chút, tựa hồ cảm giác được thân hình hai người kề sát, có cái gì đó chọc ở trên bụng cậu. . . ý thức Mộ Âm chậm nửa nhịp mới biết được đây là cái gì, khuôn mặt trắng noãn đúng là sắp bị hấp đến toát ra khói trắng, lập tức dùng sức đẩy Hàn Tiêu ra, nghiêm khuôn mặt đỏ lên xoay người chạy đến một bên ngồi xổm xuống, cố gắng muốn làm cho nhiệt khí trên mặt mình tiêu tán.

Hàn Tiêu cười khổ nhìn bóng lưng của cậu, một bên ở trong lòng khê nguyên rửa Bách Ân, cho dù có đạt tới phản ứng chân thật, cũng không cần ngay cả phản ứng sinh lý đều có đi? Tình hình như thế, thật đúng là làm người ta xấu hổ đến không biết nên làm cái gì bây giờ.

Nhặt lên hai đóa Tử Dạ chi hoa kia rơi xuống đất, Hàn Tiêu đi đến bên cạnh cậu.

“Kẹo đường, chúng ta đi thôi! Nơi này rất tốt. . . . Là rất thích hợp làm chút chuyện. . . . Ai, đừng có dùng cái loại ánh mắt nhìn người xấu này đến nhìn ta, cho dù ở trong Tinh Ấn thân thể tự nhiên phản ứng sinh lý đều đã có, nhưng ta nghĩ nhà thiết kế cái trò chơi này ít nhất còn có thể ở phòng tuyến cuối cùng kiểm định, ta không có khả năng thật sự có thể đem ngươi ăn luôn, ngươi không cần đi xa như vậy, bên kia rất đen nha!” Mộ Âm hướng Mộ Âm cách xa hần mười bước ngoắc ngoắc, ý bảo cậu lại bên cạnh hần.

Luôn mãi do dự một chút, Mộ Âm mới thật cẩn thận, đi từ từ quay về bên cạnh hần, bởi vì cậu thật sự là sợ tới, mà hai đóa Tử Dạ chi hoa cũng đều ở trong tay Hàn Tiêu, cậu cũng chỉ có ngoan ngoãn nhận mệnh.

“Yên tâm đi! Ta sẽ không đối với ngươi làm ra chuyện gì.” Rất nhanh vươn tay đi cầm tay nhỏ bé mềm mại của Mộ Âm, không cho cậu có cơ hội bỏ chạy sau, lại nhân cơ hội hôn một cái trên mặt, làm cho Mộ Âm vừa xấu hổ ôm hai má bị hôn, vẻ mặt đáng yêu giận dữ.

Bộ dáng kia xem ở trong mắt Hàn Tiêu, liền tự động chuyển hoá thành một loại hơi thở độc đáo, làm cho cả người Mộ Âm đều tản ra hương vị “Ăn ta, ăn ta”.

“Đi thôi!” Gắt gao nắm tay cậu, đem một đóa Tử Dạ chi hoa đưa cho Mộ Âm, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Hắn có một loại cảm giác kỳ quái, phảng phất mình có thể nắm tay Mộ Âm, vẫn như vậy tiêu sái đi xuống, hẳn thậm chí cảm thấy , cho dù con đường này không có cuối cũng không còn quan hệ, cứ như vậy thế giới chỉ có hai người . . . Đường như không tồn tại.

Xoàn xoạt, xoàn xoạt, tiếng bước chân hai người, trong lúc vô tình, biến thành tần suất đồng dạng, quanh quẩn tại trong sơn động dày đặc u ám này.

※ ※ ※

Hai người ở khi vực ẩn tàng điềm điềm mật mật, vài người ở bên ngoài lại bởi vì tìm không thấy người mà khẩn trương, dù sao hai người rõ ràng online lại hoàn toàn liên lạc không được.

Bất quá lại nói, người chân chính nôn nóng không thôi, chỉ sợ cũng chỉ có một người Vô Diễm đi!

Hai người bọn họ rốt cuộc là đi đâu. . . Còn đồng thời mất tích?” Vô Diễm vội vàng xao động liễu mạng lựa chọn sử dụng trò chuyện, nhưng như thế nào cũng vô pháp cùng hai người kia liên lạc, rõ ràng tên của bọn họ liên biểu hiện bọn họ giờ phút này đang ở login, nhưng vẫn xuất hiện chữ biểu hiện không thể liên lạc cùng người này

“Đại khái ở trạng thái hoặc địa phương tạm thời không thể liên lạc được đi!” Tiểu Vong Trần liếc nhìn, hướng hắn khoát tay áo, cũng đã chơi game nhiều năm như vậy, đối với loại trạng huống này mà nói, đại khái là hai người bọn họ đang ở dưới tình huống không thể liên lạc được thôi.

“Nhưng là bọn họ đã muốn cả một ngày không tin tức, như vậy không khỏi cũng quá lâu một ít.” Cả một ngày đều ở cái loại trạng huống không thể liên lạc ra bên ngoài? Bọn họ đến tột cùng là đi đâu?

“Tìm không thấy coi như xong.” Du Phong vẫn là nhìn như ôn hòa liếc nhìn Vô Diễm vội vàng xao động một cái, chỉ nói một câu ngắn gọn như vậy.

” Wey wey Wey, chẳng lẽ các ngươi cũng không lo lắng sao?” Vô Diễm nhìn ba người đều là dạng trấn định như vậy, cảm giác mình một người khẩn trương như thế, ngược lại giống cái đứa ngốc.

“Nếu hai người bọn họ không có ở cùng nhau chúng ta còn tính lo lắng, bất quá, nếu như là cùng một chỗ, người đi quấy rầy đến bọn họ đơn độc ở chung, ngược lại sẽ bị Hàn oán hận nha!” Tiểu Vong Trần liếc hắn một cái, lạnh lạnh nói, thành công làm cho cước bộ không ngừng đi qua đi lại của hắn dừng lại.

“Ngươi là nói.” Vô Diễm rất cực tởm táo lại, nhú mày nhìn Tiểu Vong Trần vẻ mặt tươi cười, có chút hiểu được ba người bọn họ vì sao một chút cũng không khẩn trương.

“Đúng vậy, cho nên ngươi cũng đừng khẩn trương, ngồi xuống uống ly trà đi! Dù sao nơi này một ngày cũng bất quá một giờ trong hiện thực, đến ngày mai lên lớp ít nhất cũng còn có chín giờ, cũng chính là 9 ngày ở đây, nếu đến lúc đó bọn họ còn chưa có trở lại, chúng ta đây lại đến lo lắng cũng không muộn.” Cứng rắn lôi kéo Vô Diễm ngồi xuống, Tiểu Vong Trần dứt cái chén vào trong tay hắn.

“Nhưng là, nếu hàn cảm giác Hàn dối kẻo đường. Càng ngày càng sâu, kia. Trục Quang lại nên làm cái gì bây giờ?” Vô Diễm cũng biết Hàn Tiêu gần nhất không hiểu sao lại cuồng nhiệt đối Mộ Âm, kia đến tột cùng là thật sự đối Mộ Âm động tình, hoặc là chỉ là nhân hạ mà thôi?

Vấn đề này cũng làm cho Tiểu Vong Trần cùng Du Phong hết chỗ nói, luận giao tình, bọn họ đương nhiên thiên vị Trục Quang, nhưng là, bất luận là Bạch Miên trong hiện thực, vẫn là Mộ Âm trong trò chơi, đều là tiểu phúc thần đáng yêu thảo hỉ lại để cho người không đành lòng thương tổn, bọn họ cũng vô pháp nói ra lời nói đả thương người gì.

Huống hồ, đến tột cùng Trục Quang còn có thể sẽ xuất hiện hay không đều là một cái vấn đề lớn, cũng không thể muốn Hàn liên vì Trục Quang một người mà thủ cảm tình, cả đời cũng không tìm một người bầu bạn tương thủ đến già đi?

Này đó thật đúng là một cái vấn đề lớn!

Bàng Bối vẫn im lặng, đột nhiên hướng bọn họ lộ ra một nụ cười không cần lo lắng.

“Yên tâm, không thành vấn đề .” Ngữ khí đột ngột lại khẳng định này, làm cho ba người khác kinh ngạc nhìn Bàng Bối luôn luôn so với Du Phong càng ít nói.

Du Phong tính tình vốn là thiên lãnh, cho nên nói tới cũng ngắn gọn hữu lực, nhưng là Bàn Bối lại bất đồng, hẳn là thuộc loại không nóng không lạnh chất phác cho nên mới là loại hình thiếu nói, hẳn ít nói chuyện, nhưng là thường thường đều có nguyên nhân cùng giải thích thẳng thắn.

“Có ý tứ gì? Người là cho rằng thuận theo dĩ nhiên là được sao?” Tiểu Vong Trần tò mò nhìn hẳn, muốn biết dụng ý mấy chữ hẳn nói

Nhưng tựa hồ Bàn Bối biết gì đó, chính là lộ ra tươi cười chất phác, cái gì cũng không nói thẳng uống trà.

“Ai, A Bối, người có phải biết cái gì hay không? Biết thì nói đi, không cần kéo khẩu vị của chúng ta a!” Vô Diễm không tính nhẫn nại, biết Bàn Bối tựa hồ biết nội tình bí mật gì, liền vội vã muốn biết.

Chính là Bàn Bối vẫn mỉm cười như vậy, sau đó lắc lắc đầu.

“Ta sẽ không nói cho các người biết, các người vẫn là tự mình quan sát Mộ Âm nhiều, sẽ biết.” Khó được nói dài như vậy, Bàn Bối nói xong cũng lâm vào trong trầm mặc, tiếp tục bảo trì biểu tình lạnh nhạt bình thản, từng ngụm từng ngụm nhấp nhẹ hảo trà trong tay.

Quan sát Mộ Âm? Gợi ý không đầu không đuôi lại kỳ quái này, làm cho trên mặt ba người đều bị lấy hoang mang.

Mộ Âm cậu ấy có chỗ nào đáng giá quan sát sao? Không phải chỉ là một tiểu phúc thần đơn thuần đáng yêu sao?

Cứ như vậy nhìn biểu tình không nghĩ ra của bọn hẳn, khéo miệng Bàn Bối cũng câu lên một nụ cười mỉm nhàn nhạt.

Hẳn không phải người lảm mồm, cũng dám khẳng định bí mật kia cho tới bây giờ Mộ Âm vẫn là không muốn cho người khác biết, một khi đã như vậy, hẳn cần gì phải nói ra? Vẫn là giả câm vờ điếc một thời gian, chờ cậu tự mình nguyện ý nói với Hàn đi!

Cậu chưa nói, đại biểu còn không có hoàn toàn tha thứ cho Hàn, cũng còn không có tiêu tan, cho nên chờ cậu tự mình tiêu tan, nguyện ý tha thứ Hàn sau, lúc sau chính bọn họ mới hết thấy khúc mắc.

Dù sao hẳn không phải người trong cuộc, không thể vì ai nói ra tin tức bí mật này.

Trừ phi ba người bọn họ cũng giống hẳn tự mình phát hiện ra.

14. Chương 14

Không biết bọn họ đã đi bao lâu, lâu đến Mộ Âm thậm cảm thấy hai chân vừa đau vừa nhức, nhưng là cậu cũng không rên một tiếng chậm rãi đi theo bên người Hàn Tiêu.

Thẳng đến hai chân của cậu đau nhức khiến cho độ mỗi một tầng gấp đôi, thể lực cũng đi theo giảm xuống, một cái không cẩn thận, cậu liền đá vào khối đá nhô ra té sấp về phía trước, hung hăng ngã đầu gối của cậu, trên đầu gối trắng nõn cứ như vậy bị xước ra vài đạo vết máu.

“Không sao chứ? Cậu bị thương!” Thấy thương thế của cậu, Hàn Tiêu biến sắc, khẩn trương lo lắng ngồi xổm người xuống, muốn nhìn xem thương thế của cậu, bất quá lại bị cậu ngăn cản.

“Không có việc gì ! Đây chờ một chút thì tốt rồi.” Tuy rằng ngã bị thương vẫn là rất đau, bất quá dù sao đây chẳng qua là ở trong trò chơi, loại vết thương nhỏ này cứ mặc kệ, đại khái chỉ cần 10 phút sẽ khép lại.

Chính là nói thì nói như thế, nhìn đầu gối trắng nõn bị thương, Hàn Tiêu vẫn là lấy ra đạo cụ chữa thương thánh phẩm nhanh hơn tốc độ miệng vết thương khép lại, kim sang được, không chút nào keo kiệt liền bôi lên trên vết thương của cậu.

Mặc dù chỉ là vết thương nhỏ, nhưng nhìn bộ dáng thận trọng hơi nhếch môi của Hàn Tiêu, trong tim của cậu liền chảy qua một loại cảm giác ấm áp ngọt ngào.

Sau đó ở lúc thay cậu bôi thuốc, Hàn Tiêu cũng phát giác cơ bắp hai chân cậu cứng ngắt, rõ ràng cũng đã mệt mỏi, nhưng hắn vẫn là cường chống không nói ra, phần quật cường này, không khỏi làm trong lòng Hàn Tiêu càng buồn càng giận chính mình, ảo não chính mình không có đi chú ý tới Mộ Âm mệt mỏi.

“Chúng ta nghỉ ngơi trước một chút đi, chờ thể lực cùng độ mệt mỏi của người khôi phục sau chúng ta lại tiếp tục đi.” Không cho Mộ Âm cơ hội cự tuyệt, Hàn Tiêu thái độ cường ngạnh tuyên bố, sau đó thẳng cởi bỏ giày giáp che trên bắp chân Mộ Âm, bắt đầu thay cậu xoa bóp mát xa, mềm hoá cơ bắp cứng ngắt của cậu.

Hành động này của hắn, làm cho khuôn mặt nhỏ của Mộ Âm đỏ lên, vội vàng vàng muốn rút chân của mình ra, nhưng tay Hàn Tiêu lại gắt gao bắt lấy cậu, không cho cậu né tránh, liên tục lấy lực đạo vừa phải thay cậu mát xa.

Mộ Âm không thể kháng cự, cuối cùng chỉ có ngoan ngoãn tùy ý ngón tay thon dài kia, mát xa bắp chân của cậu.

Mà cậu không thể không thừa nhận, như vậy quả thật rất thoải mái, chân cũng không có đau nhức như vậy.

Xuất ra đồ ăn cùng đồ uống bổ sung thể lực gia tăng độ mệt mỏi khôi phục, Mộ Âm vừa ăn một bên nhìn Hàn Tiêu chuyên chú thay cậu mát xa, tình cảnh kia đột nhiên làm cho cậu nghĩ đến, một loại hình tượng chủ nhân béo ụt ịt vô năng cùng quản gia đẹp trai chuyên tâm thay chủ nhân mát xa xoa bóp.

Ngô, dạng như vậy mình giống như là người xấu. . . . Hơn nữa cậu còn thành thói ăn này nọ.

“Hàn Tiêu, anh muốn ăn không?” Mộ Âm đưa ra một miếng bánh thịt cà ri mua từ cửa hàng trong thành, một bên vừa nghĩ Hàn Tiêu có thể thích loại mùi vị này không.

Nhưng Hàn Tiêu cũng không có nửa phần do dự, đầu tiếp cận ngay tại trên bánh Mộ Âm đưa cho hắn cắn một cái, vừa lòng nhắm nuốt, chẳng qua là khi hắn nuốt đi xuống một giây sau, lại nói câu làm cho Mộ Âm xấu hổ.

“Ừm, môi của cậu tương đối ăn ngon.” Tuy rằng nhân bánh hơi xốp, hoàn toàn cùng thật sự giống nhau, nhưng là hắn vẫn còn so sánh tư vị cùng vị đối Mộ Âm vừa hôn lại cắn, cái loại co dãn mềm non này, làm cho người ta nhớ mãi không thôi, cũng không biết thân hình mềm mại kia, cũng có tư vị tốt giống như môi của cậu hay không.

“Anh. . . ! Quên đi, không ăn được cũng đừng có ăn.” Tức giận chu miệng, Mộ Âm liền muốn rút tay của mình về, nhưng bị Hàn Tiêu cầm cổ tay của cậu, sau đó ba miếng ăn xong bánh thịt cà ri trong tay cậu, thậm chí còn ý đồ vị tấn liếm liếm ngón tay, chính là liếm không phải là ngón tay hắn, mà là ngón tay trắng nõn mượt mà của Mộ Âm.

Điều này làm cho Mộ Âm thiếu chút nữa thét chói tai đi ra, cậu nhanh rút ngón tay của mình về, đỏ mặt trừng mắt nhìn Hàn Tiêu vẻ mặt thỏa mãn mỉm cười, lại vẫn vì hành động mười phần dâm tà của hắn mà cảm thấy tim đập rộn lên.

Thật nguy hiểm, hai người một mình ở chung, Hàn Tiêu thế nhưng càng ngày càng có xu thế hóa thân sắc lang, liền giống như tự nhiên không còn hạn chế ngôn hành cử chỉ của hắn.

“Hàn Tiêu. . . . Làm sao anh càng ngày càng kỳ quái?” Mộ Âm nhịn không được nói, Hàn Tiêu như vậy, cùng thành thực ổn trọng trong trí nhớ mình hoàn toàn bất đồng, nhưng là, cậu lại vẫn sẽ không cảm thấy chán ghét.

“Cùng trước kia kém thiệt nhiều. . . .” Trong lúc vô thức, những lời này liền thốt ra, đợi cho Mộ Âm phát giác chính mình nói cái gì, vội vàng im lặng, nhưng là muốn thu hồi lời nói của mình cũng đã không kịp.

Hàn Tiêu đã muốn rõ ràng nghe thấy được lời cậu nói, một đôi mắt sắc bén hí lên.

“Cái gì trước kia?” Ý của những lời này, chẳng lẽ là trước kia Mộ Âm liền nhận thức hắn sao? Nhưng là hắn nhớ rõ mình ở trước khi bắt đầu học kỳ này chưa từng thấy qua cậu, trong trí nhớ cũng không có một tiểu phúc thần tròn béo đáng yêu, như vậy, Mộ Âm lại là từ lúc nào gặp qua hắn, còn biết hình tượng trước kia của hắn.”Cậu trước kia gặp qua tôi?”

“A. Tôi. . . Cái kia. Không có ! Là bởi vì năm nhất anh vào hội học sinh rất nổi danh trong trường, hơn nữa năm hai lại làm hội trưởng hội học sinh. Mà hình tượng của anh khi đó Chính là loại người thực trầm ổn khôn khéo. Cho nên tôi mới nói, anh bây giờ cùng hình tượng trước kia kém thiệt nhiều.” Mộ Ấm vội vàng nghĩ ra lý do này, kỳ thật tuyệt không dám nhìn vào mắt Hàn Tiêu mà nói, bởi vì chỉ sợ khi mắt đối mắt mình sẽ bị công phá.

“Phải không?” Ánh mắt Hàn Tiêu nhìn cậu vẫn là tràn đầy hoài nghi, tựa hồ nghĩ tại trên người cậu nhìn ra manh mối gì, nhưng là Mộ Ấm hết sức duy trì vẻ mặt cứng ngắc tùy thời sẽ bị phá vỡ kia, Hàn Tiêu lúc này cũng nhìn không ra cái gì, hắn cũng biết trong lời nói ảm a ập úng của Mộ Ấm, khẳng định có cái gì không tầm thường.

“Đúng vậy a. Bằng không anh cho là còn có cái gì?” Mộ Ấm lại hỏi lại.

Hàn Tiêu híp mắt nhìn cậu, cảm giác được cậu nghĩ một đằng nói một nẻo, còn có căng chân bởi vì mình nắm cũng bởi vì khẩn trương mà hơi hơi phát run .

Cậu ở giấu diếm mình điều gì đó, đây là ý niệm nháy mắt hiện lên trong đầu Hàn Tiêu.

Chính là, cậu giấu diếm mình điều gì? Hàn Tiêu đoán không ra.

“Tôi cho rằng. Trước đó cậu đã gặp qua tôi, tỷ như ở. trong game online.” Hàn Tiêu chậm rãi nói, phỏng đoán ra luận điểm này.

Từ độ thuần thực khi đánh quái của Mộ Ấm đến xem, có thể đoán ra cậu nhất định cũng rất thường ngoạn game online, vậy nếu cậu trước kia ở trong game online gặp qua mình, cũng là không khó biết mình trước kia là dạng người gì.

Bất quá. Đây là không phải biểu hiện, Mộ Ấm biết mình bởi vì sự kiện kia gặp mình biểu lộ ra một mặt hung ác sao? Hắn cầu nguyện Mộ Ấm là ở ngoài trò Thất giới gặp qua mình.

Bất quá thực hiển nhiên, hắn biết phỏng đoán hắn nói ra là đúng, bởi vì thân thể Mộ Ấm rõ ràng cứng đờ, chứng minh một trong suy đoán của hắn.

“Cậu ở trong trò chơi nào gặp qua tôi? Ma Vực? Thâm Uyên? Hay là Kỳ Đàm?” Hàn Tiêu nêu ví dụ những trò chơi nổi danh mà hai năm qua mình chơi, nhưng Mộ Ấm cũng chỉ lắc đầu.

Hai người trầm mặc một hồi, Mộ Ấm phun ra một danh xưng mà hắn không mong muốn nghe thấy nhất.

“Ừm. Tôi là chơi. Thất Giới. . .” Trái lo phải nghĩ từ chối một hồi lâu sau, Mộ Ấm vẫn là nói ra trò chơi từng làm cho cậu tràn đầy vui vẻ, tràn đầy tình yêu, cùng với bi thương thống khổ.

Dù sao trò chơi khác cậu một cái cũng không có chơi qua, từ khi rời khỏi Thất Giới, cậu liền phong bế tin tức đối với game online, nếu là lung tung nói một cái, lộ ra dấu vết cũng không phải một chuyện tốt.

Dù sao, cậu chỉ cần giả dạng làm một người đi đường Giáp Ất Bính... Là tốt rồi.

Chính là thực hiển nhiên, hai chữ kia, làm cho mặt Hàn Tiêu lộ ra rung động, ở trong lòng Hàn Tiêu, nổi lên gợn sóng phi thường khổng lồ.

Thất Giới? Cậu chơi Thất Giới? Ở trong đó còn gặp qua mình. Đó là đại biểu cho, Mộ Ấm biết mình cùng Trục Quang còn tên tiểu tử kia ở trong Thất Giới nháo ra sự kiện oanh liệt kia? Đây cũng là đại biểu cho, Mộ Ấm nghe qua gặp qua một mặt tàn khốc âm tàn của mình?

Hắn một chút cũng không muốn để Mộ Ấm biết, cũng không hi vọng cậu biết. Khi mình mất đi lý trí đáng ghét đến cỡ nào.

“Vậy cậu. Là khi nào thì gặp qua tôi?” Hàn Tiêu cẩn thận hỏi, trong giọng nói lại hơi một ít chờ đợi, chờ đợi cậu không biết chuyện này.

“Àn. Tôi là một thành viên trong Cực Quang đế quốc a! Tôi nhớ được lần đầu tiên thấy anh Bên cạnh anh còn có. Àn. Một người rất đẹp.” Ấp a ập úng nói, nhắc tới chủ đề liên quan kia, cậu không tự chủ được nói dối.

Cực Quang đế quốc là đế quốc mà Hàn Tiêu chơi, Hàn Tiêu trời sinh liền có tài năng lãnh đạo, đương nhiên được mọi người đề cử làm hoàng đế Cực Quang đế quốc, tuy rằng trước khi Hàn Tiêu rời đi đế quốc, trong Cực Quang cũng không có xuất hiện hoàng hậu, nhưng tất cả mọi người lòng dạ biết rõ, mỹ nhân bên người Hàn Tiêu tương đương với địa vị hoàng hậu, chỉ là chưa đợi Hàn Tiêu thông suốt, hết thấy đã thành ảo ảnh hôi phi yện diệt.

Kỳ thật không ai so với cậu rõ ràng hơn người xinh đẹp mà miệng mình nói là nhân vật nào, chính là, nếu có thể tự mình nói ra hình tượng trước kia của Hàn Tiêu, vậy muốn làm cho hắc tin tưởng mình chỉ là tiểu nhân vật bé nhỏ không đáng kể, cậu chỉ có nói như vậy, mới có thể không bị Hàn Tiêu nghi ngờ.

“Nhưng là tôi chưa thấy qua cậu a!” Hàn Tiêu nhủ lại mày, như thế nào cũng vô pháp theo trong trí nhớ của mình, đào móc ra bóng dáng Mộ Âm trắng trắng mềm mềm, tròn tròn mập mập đáng yêu, hắc không nhớ rõ trong Cực Quang có Mộ Âm nhân vật như thế.

“Nhân số Cực Quang đế quốc vượt qua mười vạn, tôi bắt quá chỉ là một con tôm nhỏ tàng dưới chót, cho dù thấy qua cũng đã sớm quên mất, huống chi bên cạnh anh còn có Trục Quang nổi tiếng là đệ nhất mỹ nhân Thất Giới, tôi đây khóa nhục cầu đương nhiên chẳng là cái gì.” Nói đến sáu chữ kia, Mộ Âm còn hơi hơi nổi lên một trận da gà nho nhỏ, tự khen ngợi như vậy. Cái loại cảm giác này quả nhiên kỳ quái.

Bất quá, nếu không phải Khuê Ly Ti nói cho cậu biết, cậu cũng sẽ không biết, chính là một thiếu niên, có thể tài nghệ trấn áp quần hùng, so qua một đồng mỹ nữ chân chính, được đến danh hiệu đệ nhất mỹ nhân.

Bất quá, khi cậu nói ra câu này nhìn như mang theo ghen tuông, lại đột nhiên bị Hàn Tiêu gắt gao ôm vào trong lòng, cánh tay hữu lực này, lực đạo giống như muốn cậu nhu tiến trong thân thể của hắc, làm cho Mộ Âm hơi hơi lổn ngạc một chút.

Này giống như cảm giác sợ mất đi cái gì đó.

Cảm thụ được cái ôm hơi run run kia, còn có lồng ngực phập phồng kia, Mộ Âm hiểu được hành động này của hắc có ý nghĩa gì.

Hắc sợ. Mất cậu, phải không?

Cậu cũng biết, chính mình câu ra cảm giác bất an trong lòng Hàn Tiêu mà ngay cả chính cậu đều cảm giác được, Hàn Tiêu không bỏ xuống được Trục Quang, nhưng cũng dứt bỏ không xong chính mình, bởi vì bất luận là ai, đều mãnh liệt hấp dẫn Hàn Tiêu.

Mộ Âm cơ hồ sẽ thốt ra, nói cho quá khứ chân thật của mình với Hàn Tiêu, nhưng nghĩ lại, cậu nhớ tới hình tượng bề ngoài chênh lệch quá lớn, vẫn là nhịn được xúc động, dù sao cậu không muốn làm cho chính mình tan biến trong trí nhớ của Hàn Tiêu.

“Vậy cậu. Cũng biết sau khi Tiểu Trục rời khỏi. Tôi đã làm gì chuyện gì phải không?” Hàn Tiêu cẩn thận hỏi, này có thể nói là một tia hy vọng cuối cùng của hắc, hắc cầu nguyện Mộ Âm không biết được một mặt hung tàn của mình.

Bất quá lời cầu nguyện này của hắc nhưng thật ra phát huy tác dụng, chỉ thấy khuôn mặt đáng yêu tròn tròn mập mập trước mắt tràn đầy dấu chấm hỏi khó hiểu nghiêng đầu nhìn hắc.

“Ách. Anh. Có làm cái gì sao? Tôi khi đó bởi vì sắp thi, vốn không có lại tiếp tục chơi, các người đã xảy ra chuyện gì sao?” Mộ Âm đương nhiên biết nguyên do sự tình, chính là, cậu hiện tại chỉ là một người ngoài cuộc cái gì cũng không biết, đương nhiên không thể để lộ dấu vết, chỉ có thể giả bộ như cái gì cũng không biết, nhưng là đối với chuyện sau khi mình rời đi Thất Giới đến tận cùng là xảy ra chuyện gì, cậu thật sự là không biết.

“Không có gì. Cậu đã không biết thì quên đi, không có gì chuyện trọng yếu.” Nghe thấy Mộ Âm không biết chuyện kia, Hàn Tiêu thở dài nhẹ nhõm một hơi, liền muốn lấp liếm cho qua.

Mà Mộ Âm chính là nghi hoặc nhìn Hàn Tiêu, còn có thái độ không bình thường của Hàn Tiêu, làm cho cậu lần đầu đối với chuyện phát sinh hai năm trước sau khi mình rời đi Thất Giới cảm thấy tò mò.

Cậu biết Hàn Tiêu còn có nhóm bạn bè kia nhất định sẽ gạt chuyện phát sinh hai năm trước không nói, cho nên, cậu quyết định lúc này rời đi sau đó hỏi lại Khuê Ly Ti.

Tuy rằng khi đó bắt đầu cậu vẫn đều không có tái tiếp xúc với game online, nhưng là Khuê Lỵ Ti cũng không giống, cô vẫn tiếp tục ngoạn, thậm chí là sau khi mình rời đi Thất Giới, cô vẫn tiếp tục chơi game online, cho nên cậu biết, nếu muốn biết chuyện hai năm trước phát sinh, chỉ có hỏi Khuê Lỵ Ti nhanh nhất.

Cậu nhớ tới lần trước ở nhà ăn, Lạc Thượng Kiệt nói sau khi Trục Quang rời đi trò chơi, Hàn Tiêu xuất hiện hành động điên cuồng, điều này làm cho cậu rất muốn biết, Lạc Thượng Kiệt nói điên cuồng, là dạng điên cuồng gì? Có thể làm cho Hàn Tiêu trầm ổn, bị người nói điên cuồng

Còn Hàn Tiêu bây giờ đối mình sinh ra loại tình cảm này, trong lòng khẳng định cũng là thực giãy dụa đi?

Trong lòng Mộ Âm đột nhiên xuất hiện một cỗ áy náy nho nhỏ, nhưng là áy náy này cũng chỉ là nháy mắt, bởi vì cậu nghĩ tới lúc đó thương tâm muốn chết, là dạng đau như vậy, khổ sở như vậy, muốn cậu dễ dàng tha thứ Hàn Tiêu như thế, cậu không có biện pháp, cũng không có dễ dàng như vậy liền quên mất, cậu không phải người rộng lượng như vậy.

Nghĩ đến đây, cậu liền đột nhiên đẩy ra Hàn Tiêu đang ôm chặt mình, sau đó nhìn Hàn Tiêu lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Nhìn vết thương đã muốn phục hồi như cũ, còn có khôi phục thể lực, Mộ Âm vỗ vỗ bụi đất trên người đứng lên.

“Tôi đã khôi phục thể lực rồi, chúng ta tiếp tục đi thôi!” Cầm lấy Tử Dạ Chi hoa ở trên đất, Mộ Âm liền chuẩn bị muốn tiếp tục đi về phía trước.

Thấy thế, Hàn Tiêu cũng nhắt lên một đóa Tử Dạ chi hoa khác, đứng dậy rất nhanh đuổi kịp Mộ Âm, đi ở bên cạnh cậu, hơi chút do dự một chút sau, vẫn là nhịn không được đi đến cầm tay nhỏ bé mềm mại của Mộ Âm.

Mộ Âm ban đầu là muốn phát đi, nhưng là phân ảm áp kia, liền làm cho cậu không bỏ xuống được, không thể thoát khỏi.

※ ※ ※

Không biết lại đi bao lâu, huyết đạo sơn động tối đen cao ước chừng một tầng lầu, bề rộng chừng ba, bốn mét tả hữu, đột nhiên không có đường.

Dọc theo đường đi tín đạo thẳng tắp không lối rẽ, thế nhưng cuối cùng là lấp kín tường, điều này làm cho hai người thực tại sững sốt, sau đó hai mặt nhìn nhau.

Không có đường rồi? Điều này sao có thể a?

“Có phải. Còn có cơ quan hay không?” Mộ Âm nhìn chằm chằm kia thoát nhìn giống như là vách núi mở một nửa liền đình công, do dự nói.

“Tìm xem xem đi. Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy.” Trừ bỏ nói những lời này, lúc này Hàn Tiêu thật đúng là nghĩ không ra có thể nói những thứ gì.

Hắn chỉ hy vọng này không phải là BUG trong trò chơi là tốt rồi.

Hai người bắt đầu ở trên vách núi đá tìm cơ quan, nhưng là bất kể tìm thế nào, bọn họ chính là tìm không thấy dấu hiệu có vẻ kỳ lạ hoặc là địa phương không đồng dạng như vậy.

“Chúng ta. Sẽ không cứ như vậy kẹt ở trong này đi?” Cảm giác bất an bao phủ Mộ Âm, cậu bắt đầu có chút bối rối.

“Sẽ không, nhất định có đường ra.” Hàn Tiêu khẳng định nói, tay kia thì gắt gao kéo Mộ Âm, muốn cậu hảo hảo yên tâm tìm.

“Đừng quên còn có tôi bồi ở bên cạnh cậu, cậu không phải là một mình.”

Bởi vì lời hắn nói, Mộ Âm hơi chút bình tĩnh lại, càng thêm cẩn thận ở phụ cận tìm kiếm cơ quan gì đó.

Rốt cục, trên mặt đất cách vách núi mười mét, bọn họ phát hiện một đồ đằng bị bụi đất vùi lấp, cùng Đồ Đằng in trên mu bàn tay Mộ Âm phi thường tương tự.

Hai người đối nhìn thoáng qua, đem bụi đất trên mặt phủi đi, nhìn thấy trên mặt đất là đồ đằng tinh mỹ.

Hai người bọn họ ở trên đầu đông sờ sờ tây sờ, nhưng chính là không có phản ứng gì, bất kể thế nào sờ cũng sờ không ra cái gì, điều này làm cho Mộ Âm có chút ủ rũ, sẽ không phải cứ như vậy rồi không được chỗ này đi? Tuy rằng cậu cũng biết, nếu như muốn cưỡng chế rồi đi trò chơi đương nhiên cũng là có thể, chỉ là kết quả như vậy sẽ thế nào, bọn họ ai cũng không biết

“Rốt cuộc muốn làm như thế nào mới có thể khởi động cơ quan a.” Mộ Âm bĩu môi, hơi hơi ủ rũ nói.

Hàn Tiêu sờ sờ cằm, hồi tưởng tình huống phía trước sờ dĩ lại khởi động đến địa khu ẩn tàng này, khi đó rốt cuộc bọn họ như thế nào khởi động cái đồ đằng kia, bọn họ kỳ thật cũng không biết, chính là, nhất định có mấu chốt mới đúng.

Khi đó. . . Bọn họ có làm cái gì sao? Trong trí nhớ tựa hồ không có, dường như chính là khi hấn thay Mộ Âm liếm đi vết thương đang chảy máu, trận đồ đằng kia liền sáng lên đưa bọn họ truyền tống đến sơn động này.

Chờ đã, vết thương? Đổ máu? Sẽ không phải.

“Kẹo đường, xin lỗi, nhầm nài chút.” Hàn Tiêu cảm tay cậu lên, đột ngột nói một câu như vậy, ở Mộ Âm còn không có kịp phản ứng hấn nói những lời này là cái gì, trên đầu ngón tay nháy mắt truyền đến một trận đau đớn nhỏ, bởi vì Hàn Tiêu ở trên ngón tay trắng nõn của cậu cắn ra vết thương nhỏ.

Tiếp theo, liền thấy Hàn Tiêu cố gắng nhỏ ở trên đồ đằng kia một giọt máu, sau đó rất nhanh xuất ra thuốc trị thương bôi lên cho cậu, nhìn vết thương kia biến mất.

Mà sự thật chứng minh, ý nghĩ của Hàn Tiêu đúng, mấu chốt trận pháp này, đúng là máu của Mộ Âm.

Chỉ thấy một giọt máu nho nhỏ kia thế nhưng ở nháy mắt chảy đầy toàn bộ Đồ Đằng, sau đó phát ra một trận ánh sáng.

Chính là đồ đằng lớn cỡ bàn tay, đều không phải là Truyền Tống Trận, là cơ quan chìa khóa, mà chìa khóa mở ra cơ quan không phải khác, đúng là máu của Mộ Âm.

Mộ Âm ngay cả thời gian kêu lên đau đớn đều không có, miệng vết thương liền tiêu thất, ngay sau đó, Đồ Đằng kia ở phát ra một trận ánh sáng sau, xoay tròn một vòng trên mặt đất, sau đó lâm vào trong lòng đất không thấy bóng dáng.

Theo đồ đằng kia biến mất, toàn bộ mặt đất sơn động cũng bắt đầu rung chuyển.

“Oa Oa a. . . Động đất?” Thành linh xảy ra rung chuyển làm cho Mộ Âm thiếu chút nữa liền đứng không vững, ngã về phía sau, may mắn Hàn Tiêu ngay tại bên cạnh cậu, liền tranh thủ kéo cậu vào trong lòng, vọt đến giữ mồm núi đá.

Chỉ thấy một trận trời đất quay cuồng, rơi xuống một đồng đá vụn sau, theo chỗ đồ đằng vừa mới biến mất kia, bắt đầu xuất hiện một cái khe, mặt đất dần dần tách sang hai bên, sau đó xuất hiện một cái thang đi xuống phía dưới.

Thang lầu u ám tản ra từng trận gió lạnh âm hàn, làm cho Mộ Âm nhìn liền không tự chủ được càng tới gần Hàn Tiêu, hai tay cầm chặt lấy quần áo của Hàn Tiêu.

“Thật là. Không thể cho cái đèn sao? Mặc dù nói có đèn liền một chút hương vị thám hiểm sẽ không có.”

Hàn Tiêu nhin không được cười khổ, tuy rằng hấn đối với hành động yêu thương nhưng nhớ của Mộ Âm phi thường hoan nghênh, chính là, loại thang lầu tối đen này thật đúng là làm cho không người nào có thể hưng phấn lên.

“Chúng ta. Thật sự muốn đi xuống?” Mộ Âm có chút do dự, đột nhiên rất muốn cứ như vậy buông tha cho chuyển chức đi.

“Đi thôi! Dù sao cũng sẽ không chết người.” Ôm cả eo Mộ Âm, Hàn Tiêu phi thường dứt khoát hướng thang lầu kia đi đến, chỉ có vào lúc này, Mộ Âm mới sẽ không luôn nghĩ muốn phản kháng cử chỉ ăn vụng đạu hũ của hắn.

Hai người cầm Tử dạ chi hoa, chậm rãi đi đến chỗ hắc ám càng sâu kia.

Ước chừng đi được 5 phút, trước mắt trở nên sáng sủa, nhưng là đồng thời làm cho bọn họ xem trọn mắt há mồm.

Không phải là mật thất thật lớn gì, mà là cao không thấy trời, chỉ thấy một điểm ánh sáng trắng, không gian hình trụ cao xa, mặt đối diện là một sơn động thoạt nhìn nhỏ như hộp diêm, bọn họ chột nhìn lại giống như là không có đường rồi, hơn nữa ngã xuống đại khái cũng là hài cốt không còn.

“Thật sự. Không có đường đi xuống hoặc hướng lên trên nha.” Mộ Âm thò đầu nhìn, cũng không có thang lầu lên xuống tương đối dễ dàng leo lên, còn nữa. Loại độ cao cùng chiều sâu này cho dù có thể đi, khẳng định đi không đến một phần năm sẽ mệt đến hư thoát trực tiếp ngã xuống.

Như vậy hiện tại, bọn họ phải đi con đường nào?

15. Chương 15

Hai người bắt kể tìm kiếm thế nào, chính là tìm không thấy đường ra, Hàn Tiêu thử thí nghiệm độ sâu của thâm cốc hình tròn thật lớn này, liền từ bên cạnh thạch bích này ra một khối đá lớn cỡ bàn tay, hướng thâm cốc kia bỏ lại, mà làm bọn hắn cảm giác được da đầu run lên là, khối đá rơi đi xuống hai mươi mấy phút vẫn không có xuất hiện thanh âm rơi xuống đất, chứng minh thâm cốc này không chỉ có sâu không lường được, người chơi ngã xuống, tuy rằng sẽ không xuất hiện tình huống tan xương nát thịt, nhưng cũng biến thành bạch quang bay trở về điểm trọng sinh.

Hai người dừng ở huyết động tối đen đối diện thoạt nhìn giống như hộp diêm kia, suy tư nên dùng phương pháp gì đi qua, bởi vì hiện nay mặc kệ bọn họ thấy thế nào, tựa hồ cũng chỉ có đi thông nơi huyết động đó mới là cách duy nhất.

Nhìn cốc không có bất kỳ cầu nối gì kia, lúc này Hàn Tiêu lại rất muốn biết đây rốt cuộc là ai thiết kế ra một chỗ như vậy, làm cho một nhiệm vụ chuyển chức nho nhỏ trở nên phiền toái như vậy.

Chắc, sẽ không phải ngay cả hành trình đi sa mạc chuyển chức của mình cũng là phiền toái như vậy đi?

Chính là. Nhìn thoáng qua Mộ Âm bên người, này rõ ràng cũng không phải là hành trình chuyển chức của mình, nhưng bản thân mình vẫn lại càng khẩn trương để ý hơn so với Mộ Âm.

Chính là, tín đạo không có đường khác cũng không có cầu, nhìn không thấy gì. Chờ đã, nhìn không thấy? Hàn Tiêu như là nghĩ đến cái gì lại một lần nữa ngưng thần nhìn địa phương không có vật gì trước mắt, tuy rằng thật là hoàn toàn nhìn không tới này nọ, nhưng là.

Hắn quay đầu muốn Mộ Âm nói ra suy nghĩ của mình, nhưng là thấy Mộ Âm vừa vặn giơ chân lên hướng địa phương không có vật gì kia chuẩn bị đạp đi xuống, kia làm cho nhịp tim của hắn nháy mắt đình chỉ trong chốc lát.

“Kỵ đường!” Hắn tự tay giữ chặt Mộ Âm, đưa cậu kéo về ngực mình.

Hắn biết Mộ Âm muốn làm cái gì, bởi vì hắn vừa mới cũng có ý tưởng giống vậy, chính là, khi nhìn thấy Mộ Âm bước ra, trái tim của hắn liền mãnh liệt co rút nhanh.

Mộ Âm ngẩng đầu lên nhìn hắn, lộ ra một nụ cười muốn hắn yên tâm.

“Yên tâm đi. Anh quên chúng ta đều là Long tộc đấy sao? Hơn nữa ở lúc mới vừa gia nhập vào trò chơi, anh không phải đã phi hành sao? Cho dù thật không phải là cái dạng tôi nghĩ, ít nhất chúng ta cũng vẫn có thể bay qua.” Mộ Âm vỗ vỗ cánh tay ôm chặt tại bên hông mình, muốn hắn không cần lo lắng.

Đúng vậy a. Mộ Âm nói không sai, chính là, khi hắn nhìn thấy Mộ Âm thật sự bước ra, nhưng không cách nào khắc chế cảm giác sợ hãi sẽ mất đi này của hắn.

“Hàn Tiêu?” Thấy Hàn Tiêu vẫn là không có buông cậu ra, Mộ Âm nghi hoặc lại gọi hắn lần nữa.

“Mộ Âm. Tuy rằng tôi hiểu suy nghĩ của cậu, bởi vì tôi cũng có ý niệm tương tự trong đầu, nhưng là, khi nhìn thấy cậu muốn bước trên cái kia trong nháy mắt, tôi vẫn sợ cậu sẽ ngã xuống.” Lời Hàn Tiêu nói tình ý sâu xa, đầu chôn ở bên trong sợi tóc mềm mại kia, hấp thu hương vị thuộc loại cậu.

Nghe thấy những lời này của hắn, Mộ Âm tuy rằng cảm thấy buồn nôn, nhưng trong lòng không khỏi cũng trải qua một trận ngọt ngào.

Xem ra, hắn dường như thật sự thực để ý mình.

“Vây, chúng ta cùng đi a! Như vậy, anh cũng sẽ không lo lắng đi?” Mộ Âm chuyển qua thân, lộ ra một nụ cười mỉm nói với hắn, tay nhỏ bé đã ở khá do dự sau, nhẹ nhàng vuốt ve hai má Hàn Tiêu, chủ động thân cận như vậy, làm cho Hàn Tiêu kinh ngạc không thôi.

Nhất là mặt mỉm cười kia, ngoài dự đoán mọi người. Cực kỳ giống người trong lòng hắn, hắn thế nhưng ở trên người Mộ Âm, nhìn thấy bóng dáng Trục Quang.

“Cậu. Sẽ không cứ như vậy biến mất trước mặt tôi nữa đi?” Hàn Tiêu thấp giọng hỏi.

Trong lời nói nồng đậm là bất an cùng khẩn trương, Mộ Âm rõ ràng cảm nhận được, cũng nghĩ lên chính mình lúc ấy, là rời đi Thất Giới như thế nào.

Hơn hai năm qua, cậu vẫn ở tự hỏi vấn đề giống như trước, thì phải là Hàn Tiêu sẽ còn nhớ rõ khách qua đường cậu hay không, hoặc là đưa cậu theo trong trí nhớ loại bỏ, nhưng là bây giờ như vậy xem ra, cố nhiên lúc trước hắn cho mình thương tổn càng nhiều, nhưng Hàn Tiêu bây giờ. Cũng đồng dạng có vết thương không thể xóa bỏ.

Từng có đau xót thì không cách nào thay đổi, nhưng là nếu như có thể vuốt lên hiểu lầm cùng thống khổ từng có, bọn họ, có phải có thể bắt đầu một lần nữa hay không?

“Tôi lớn như vậy, không dễ dàng biến mất như thế! Muốn biến mất cũng rất khó khăn đi?” Mộ Âm đương nhiên biết Hàn Tiêu nói biến mất là có ý gì, trước mắt mình còn không nghĩ công khai quá khứ, chỉ có thể làm như cái gì cũng không biết.”Chúng ta đi nhanh đi! Đã muốn kéo dài lâu rồi, lại kéo xuống nữa sẽ quá giờ, sáng sớm ngày mai tôi còn có lớp.”

Hàn Tiêu đương nhiên đồng ý cách nói của cậu, hắn cầm chặt tay Mộ Âm, hai người đối diện, hắn nhìn thấy trong con người có ôn hòa hiểu rõ, mang theo nụ cười làm người có cảm giác ấm áp.

Hắn nhận không được nghiêng thân, lại một lần nữa nhanh chóng ở trên môi mềm trộm hương, sau đó vui vẻ nhìn Mộ Âm lại lộ ra biểu tình như vừa thẹn vừa giận trừng mắt hắn một cái, chính là trừng mắt như vậy, đã không có kháng cự cùng bài xích phía trước, đối Hàn Tiêu mà nói, đây là một hiện tượng tốt.

Bọn họ hít sâu thở hắt ra, hai người kiên định bước ra một bước, hướng địa phương không có đường kia đi đến.

Đây là một tiền đặt cược, tuy rằng không phải sự thật, nhưng cũng là tiền đặt cược đánh bạc sinh mệnh, mà sự thật cũng chứng minh, bọn họ thành công, khi chân hai người bọn họ đều rơi đi huyết động phía sau, bọn họ chẳng những không có rơi xuống vực sâu vạn trượng, ngược lại còn trống rỗng đứng ở giữa không trung.

“A. Nhìn không thấy cầu phải không?” Khi dưới lòng bàn chân bọn họ, xác xác thật thật có cảm giác giẫm đạp trên mặt đất, nhưng là cúi đầu nhìn lại, lại như cũ không có gì cả.

“Đây là một loại khảo nghiệm, bất quá, nếu như không có tin tưởng nơi này kỳ thật có một cây cầu nhìn không thấy, tôi nghĩ. Vẫn là rơi xuống đi.” Mộ Âm như có điều suy nghĩ nói.

Tuy rằng chân thực như thế, nhưng dù nói thế nào, những trò chơi này cũng là lợi dụng sóng điện cùng tư liệu kiến cấu lên thế giới, sóng não truyền lại tin tức, cũng có thể thay đổi cây cầu này.

Không tin, như vậy từ trong sóng não của mình truyền lại tin tức ra ngoài, liền sẽ khiến hệ thống lựa chọn nơi này không có cầu, nhưng là nếu tin tưởng, nó sẽ chân thật xác thực xuất hiện một cái cầu nhìn không thấy cho người chơi thông qua.

Đây là cạm bẫy mà nhiệm vụ chuyển chức chủng tộc ẩn tàng thiết kế, mà nếu nhiệm vụ chuyển chức của chủng tộc ẩn tàng này thất bại, có lẽ liền không cách nào tới một lần nữa, chỉ có thể ngược lại chuyển đi chức nghiệp bình thường đi? Mộ Âm tinh tế đi cân nhắc cá tính của Bạch Tô, ra kết luận này.

Dù sao loại vận may này là không thể không hạn chế đi xuống, dạng như vậy đối người chơi khác cũng không công bằng.

“Quả nhiên là cá tính của anh Tô. . . .” Mộ Âm cười khẽ thấp giọng nói, làm cho Hàn Tiêu khó hiểu quay đầu nhìn cậu, đối anh Tô mà miệng Mộ Âm vừa nói cảm giác tò mò.

Hắn chỉ nghe thấy hai chữ kia, mà người kia là ai? Là người nào của cậu ấy?

“Đấy là ai vậy?” Hàn Tiêu hơi ghen tuông hỏi, làm cho Mộ Âm ngẩn người, ở cậu ý thức đến là chỉ ai sau, không thể khắc chế mình cười khanh khách .

“Miên. . . .” Hàn Tiêu nhin không được kêu tên thật của cậu.

“Anh Tô là anh trai của tôi a! Anh ấy rất tuấn tú cũng rất ôn nhu, hơn nữa đầu óc thực thông minh nha!” Nhắc tới anh trai của mình, giọng điệu Mộ Âm không tự chủ liền toát ra một cỗ kiêu ngạo, nhìn ra được cậu rất tự hào về anh trai của mình.

Bất quá thực hiển nhiên, cho dù là anh trai của cậu, nhìn vẻ mặt Mộ Âm kiêu ngạo sùng kính như vậy, Hàn Tiêu vẫn cảm thấy hơi không phải tư vị, hắn lần đầu tiên biết, nguyên lai mình là một nam nhân dễ dàng ghen như vậy.

“Cậu thực thích anh trai cậu?” Hàn Tiêu đương nhiên biết giọng điệu của mình có bao nhiêu chua, nhưng hắn thật sự không thể khắc chế loại cảm xúc chua này của mình.

Mộ Âm trừng mắt nhìn, phát giác trong giọng nói của hắn có vị chua, nhin không được lại một lần nữa bật cười.

Nam nhân này, ngoài ý muốn thích ăn dấm chua a!

“Làm sao có thể sẽ không thích, đó là anh trai tôi a! Bốn anh em tôi sống nương tựa lẫn nhau, với tôi mà nói, ba anh trai là người chiếu cố tôi lớn lên, tôi sao có thể không thích bọn họ.” Còn có người Cung gia đối với bọn họ vươn tay hữu nghị quan tâm , nhưng là mặc kệ dù nói thế nào, thân nhân của cậu đều chỉ có ba người anh, cho nên bọn họ mới có thể càng quý trọng tình cảm anh em.

“Nương tựa. . . . lẫn nhau?” Hàn Tiêu không có khả năng nghe không hiểu ý mấy từ này, cũng vì vậy mà lộ ra biểu tình kinh ngạc.

“Đúng vậy a, năm chín tuổi cha mẹ đều qua đời, kỳ trưởng thành của tôi vẫn luôn là ba anh chiếu cố tôi lớn lên , cho nên đối với tôi mà nói, các anh là thân nhân rất trọng yếu của tôi, không có bọn họ hy sinh, tôi cũng không thể vui vẻ giống như bây giờ, vô ưu vô lự lớn lên.” Cậu còn thật sự mà mỉm cười nói, mà vẻn vẹn là như thế, Hàn Tiêu liền hiểu được thở dài.

Trên thế giới này, có rất nhiều tồn tại trong lòng người không thể chống lại, người nhà cùng tình nhân, là chuyện rất khó làm ra so sánh.

Là hắn quá tham lam rồi, hơn nữa nếu đổi lại là hắn. . . . Cũng là sẽ đem Bách Ân cùng Ryan xem rất trọng yếu đi? Mặc dù nói Bách Ân tên kia luôn thích trêu gọi người em là hắn này.

“Các anh của cậu nhất định rất thương cậu đi?” Thương tiếc sờ sờ hai má trắng nõn như ngọc, có thể tưởng tượng được đến dạng che chở gì, mới có thể nuôi ra một phúc thần oa nhi trắng nõn đáng yêu lại phúc khí như vậy đi.

“Bọn họ là những người anh tốt nhất thế giới!” Trên mặt Mộ Âm tràn ra nụ cười ngọt ngào, nếu không phải thời gian địa điểm cũng không thích hợp, Hàn Tiêu thật đúng là muốn áp đảo cậu.

Nhưng hắn không thể, cho nên hắn chỉ có thể gắt gao nắm chặt tay cậu.

“Tôi có cơ hội gặp bọn họ không?” Hàn Tiêu giống như thuận miệng nói, sau đó xem ra không chút để ý nắm tay Mộ Âm đi về phía trước, nhưng kỳ thật vấn đề này là phi thường làm cho hắn khẩn trương không thôi, giống như tự hỏi có thể nhìn thấy tương lai kia hay không.

Mộ Âm tựa hồ phát giác trong lời nói của hắn có một tầng hàm nghĩa khác, ngừng lại một chút sau, mới lộ ra nụ cười ngượng ngùng, mặt ửng đỏ gật gật đầu.

“Có thể a. Vì sao lại không?” Kỳ thật Mộ Âm không phải là không biết ý tứ của hắn, nhưng là cậu cũng không có ý đi vạch trần dụng ý của Hàn Tiêu.

Cậu không có da mặt dày như thế, cũng không có ý hỏi Hàn Tiêu có thật sự là ý tứ kia hay không.

“Phải không? Vậy thì tốt quá.” Hàn Tiêu lộ ra nụ cười sáng lạn, sáng lạn đến làm cho cậu thật sự không thể không liên tưởng, đoán dụng ý những lời này của hắn.

“Tốt cái gì a? Nhanh chút đi thôi!” Giả bộ làm như không hiểu hàm nghĩa trong lời nói của hắn, Mộ Âm lôi kéo hắn đi về phía trước, mà bọn họ mới đi không đến hai mét, trong thâm cốc sâu không thấy đáy, loáng thoáng truyền đến một cỗ thanh âm kỳ quái, hai người đành chỉ đối thoại, cúi đầu nhìn điểm đỏ sáng lên trong chỗ tối đen kia, trong lòng có loại dự cảm bất hảo.

“Cái kia. Sẽ không phải là.” Mộ Âm còn tại thì thào tự nói, nhưng Hàn Tiêu không đợi cậu nói xong, liền lôi kéo cậu nhắm thẳng động khẩu đối diện xông đi vào, mà hắn cũng nhìn thấy dịch thể màu quất hồng kia càng ngày càng dâng cao, càng ngày càng rõ ràng, còn có độ ẩm càng ngày càng cao, lại ở nhắc nhở cái kia đến tột cùng là cái gì.

Cậu cũng không nghĩ lời mình nói rốt cuộc xong chưa, chính là liều mạng chạy theo Hàn Tiêu ở trên cái cầu không nhìn thấy kia, sau đó, ngay tại Hàn Tiêu ôm eo Mộ Âm, trực tiếp nhảy vào trong sơn động kia, nham thạch nóng chảy càng lúc càng dâng cao vừa vặn ầm ầm trào lên phía trên, may mắn cửa sơn động tựa hồ có lực lượng kết giới không biết tên ngăn cản nó xâm nhập, bọn họ chỉ nhìn thấy nham thạch nóng chảy ánh lên lửa đỏ như muốn vọt vào trong sơn động, nhưng bị một tấm lá mỏng trong suốt ngăn trở, thậm chí có thể thấy được lá mỏng kia ở nham thạch nóng chảy va chạm chấn động xuống, nổi lên từng trận gợn sóng như muốn bùng ra.

Sông lửa thẳng hướng xông lên, nhìn mà thấy kinh tâm động phách, nhưng là xinh đẹp.

“Kỳ quái. Vì sao nhiệm vụ chuyển chức của tôi ngay cả đánh BOSS hoặc NPC đều không có, lại luôn xuất hiện một đồng tình tiết mạo hiểm mà truyện tiểu thuyết cùng điện ảnh mới có?” Luôn ở tìm cơ quan, sau đó lại là không ngừng đi một đoạn đường dài sai, tiếp theo lại muốn không ngừng chạy, điều này làm cho cậu thực hoài nghi, chính mình thật là đang giải nhiệm vụ sao?

Cậu còn cảm thấy, khả năng đánh quái vật tốc chiến tốc thắng vẫn còn so sánh thoải mái một ít.

Cậu lẩm bẩm nghe vào trong tai Hàn Tiêu, làm cho Hàn Tiêu nhin không được cười lên.

Hàn Tiêu sờ sờ khuôn mặt trắng noãn của hắn, sau đó lại hôn một cái ở trên má cậu, đối lấy trừng mắt tức giận sau, du côn du côn cười, sau đó mới lôi kéo Mộ Âm đứng dậy.

“Xem ra lại có một đoạn đường muốn đi.” Nhìn lộ trình sâu u kia, Hàn Tiêu cảm khái nói.

“Còn muốn đi a.” Khuôn mặt đáng yêu nhú lại, rất là khó hiểu nhiệm vụ chuyển chức của mình làm sao có thể kỳ quái như thế, luôn ở kiện hành tẩu đường.

Hàn Tiêu cúi đầu nhìn cậu một cái, lộ ra nụ cười sủng nịch.

“Kẹo đường, đừng quên chúng ta là chủng tộc gì, hóa thành hình rồng là có thể bay trực tiếp hướng bên trong đi.” Tuy rằng ngay từ đầu bọn họ là có thể dùng bay, như vậy tốt hơn, nhưng là hắn không muốn đi giẫm bót cơ hội ở chung giữa hai người, cho nên cũng là không có nhắc nhở cậu.

“Chúng ta đây vừa mới hắn là cũng thuận tiện dùng bay thì tốt rồi.” Còn tại đằng kia bên chạy muốn chết muốn sống, làm cho cậu hiện tại thở gấp muốn chết.

“Chỉ sợ cây cầu kia không đi không được, cũng là một cái trắc nghiệm.” Hấn cũng nghĩ tới muốn dùng bay, chính là cây cầu này rất có thể cũng là một cái trắc nghiệm, thậm chí cùng bọn họ có thể xuyên qua kết giới của sơn động kia hay không rất có quan hệ.

“Nhiệm vụ kỳ quái.” Hơn nữa cậu còn có một nửa trắc nghiệm coi như là Hàn Tiêu hỗ trợ cậu, không biết như vậy có thể bị đánh quay về không tính toán gì hết hay không.

“Nhiệm vụ càng kỳ quái, bất chính cũng đại biểu sẽ có kết quả thù lao ngang nhau sao? Đây chính là định luật bất diệt trong trò chơi nha!” Hàn Tiêu mỉm cười nói, sờ sờ đầu an ủi Mộ Âm.

Trong nháy mắt đó, trong đầu của hấn hiện lên một màn cảnh tượng.

Đó là hơn bốn năm trước, mình mới quen Trục Quang, bởi Trục Quang giải nhiệm vụ hạng nhất phiên toái lại dài dòng, khi đó Trục Quang cũng là chu miệng thì thảo oán trách như vậy, nhưng là ngoài miệng oán giận về oán giận, nhưng vẫn là thực cố gắng đem nhiệm vụ hoàn thành.

Không biết.Hiện tại Trục Quang trôi qua được không, còn hận hấn hay không?

Hiện tại nhớ lại, đôi mắt tự hận tự oán một lần cuối cùng kia của Trục Quang, kỳ thật còn đựng cảm tình mà hấn không hiểu, bởi vì yêu, bởi vì thích, cho nên mới oán hận như vậy.

Hiện tại nhớ lại, trong lòng Hàn Tiêu, loáng thoáng có rút đau đớn, tâm tình giống như nổi điên của mình, vẫn như cũ hấn ở sâu trong nội tâm quanh quẩn không thôi, hấn hoàn toàn hiểu rõ khi đó chính mình mất đi không chế cái loại ... Giận hận, đơn giản là mất đi Trục Quang.

Cho tới bây giờ, hấn chỉ cần nghĩ đến Trục Quang, trong lòng vẫn như cũ sẽ nổi lên các loại tâm tình dung hợp chua cay ngọt đắng, hấn không thể phủ nhận chính mình đối Trục Quang khó có thể quên, nhưng là lại cũng dứt bỏ không được cảm giác hạnh phúc mềm mại ngọt ngào mà Mộ Âm gây cho.

Rõ ràng mình và Mộ Âm mới quen biết không đến một tuần, lại dường như đã cùng cậu nhận thức phi thường lâu, cái loại quen thuộc cùng thân thiết không hiểu này, là một trong nhân tố quan trọng mình nhận không được tới gần cậu.

“Hàn Tiêu. Anh lại đang ngăn người . . . Anh không đi sao?” Thanh âm bất đắc dĩ của Mộ Âm làm cho Hàn Tiêu hoàn hồn ngẩng đầu, mới phát hiện Mộ Âm chạy tới phía trước cách mình năm mét, nhìn mình mới vừa rồi lại lâm vào trong hồi ức.

“Thật có lỗi, vừa rồi đang suy nghĩ một chuyện.” Hàn Tiêu bước ra vài cái đi nhanh về bên người Mộ Âm, sau đó tự nhiên mà dắt tay cậu.

Tay nhỏ bé mềm mại non mịn kia, làm cho trong lòng Hàn Tiêu cũng chảy qua một trận ầm ập, làm cho hấn nhận không được đối Mộ Âm lộ ra nụ cười ôn nhu.

Chỉ thấy Mộ Âm nhìn thấy hấn mỉm cười sau, cũng đáp lại hấn một nụ cười ôn nhu ngọt ngào, làm cho khuôn mặt nhìn thực phúc khí, càng tăng thêm mấy phần không khí vui mừng.

Hấn muốn. Bảo vệ cho nụ cười này, đây là cảm giác khi Hàn Tiêu nhìn thấy nụ cười kia.

Mặc kệ tương lai sẽ như thế nào, hấn thầm nghĩ bảo vệ cho nụ cười giờ khắc này của Mộ Âm, bởi vì đây là nguồn gốc hạnh phúc của hấn, hấn không nghĩ mất đi cậu.

※ ※ ※

Không biết lại đi bao lâu, lúc này đây so với phía trước, là muốn nhanh đến rất nhiều, nói ngắn lại, hai người đi được một đoạn đường ngắn sau, trước mắt đột nhiên sáng ngời, huyết động nhỏ hẹp trong nháy mắt phóng đại.

Khi hai người bọn hấn thấy rõ tất cả trước mắt, cũng nhận không được trợn mắt há mồm.

Nơi này là một địa phương cùng không gian bất đồng phía trước, sáng ngời mà rõ ràng, trời xanh mây trắng, gió nhẹ chậm chậm, cỏ xanh xanh mượt, các hoa nhỏ đầy đất làm đẹp, một đạo dòng suối trong suốt thấy đáy chậm rãi chảy qua, mà bên cạnh dòng suối nhỏ, có một nhà gỗ nhỏ mộc mạc mà thanh lịch.

“Chúng ta. Đã muốn đi ra rồi sao?” Cứ như vậy. . .liền xong? Mộ Ám bất khả tư nghị hỏi, hơn nữa nơi này, đến tốt cùng là chỗ nào?

Hàn Tiêu mở ra hệ thống truyền tin sau nhìn một chút, sau đó lắc đầu.

“Vẫn là trạng thái không thể truyền tin, cho nên nơi này nhất định cũng vẫn là khu vực ẩn tàng trong nhiệm vụ.” Chính là, nơi này đến tốt cùng là thế nào? Ngay cả Hàn Tiêu cũng cảm giác được khó hiểu, bởi vì nơi này tuyệt không như là địa phương chuyển chức.

Cái đầu nhỏ của Mộ Ám đông chuyển tây chuyển, không ngừng nhìn bốn phía, sau đó cậu nhìn thấy một vật thể thoáng qua tựa hồ là bóng người.

Cậu lập tức nắm chặt ống tay áo Hàn Tiêu, sau đó chỉ hướng bóng người kia.

“Hàn Tiêu, bên kia.” Theo phương hướng Mộ Ám chỉ nhìn lại, Hàn Tiêu cũng nhìn thấy bóng lưng màu đen kia, chậm rãi đứng thẳng thân, bóng người kia phủ một thân quần áo thú màu đen bên viền nam vàng, đầu đội mũ màu đen, tao nhã giơ cao một bàn tay, như là ở vậy gọi cái gì.

“Xin hỏi.” Mộ Ám đi lên phía trước vài bước, hơi hơi đề cao thanh âm hô.

Trong nháy mắt đó, gió nhẹ đột nhiên cấp tốc cuốn qua bên cạnh hai người bọn họ, bị một trận mưa hoa bám đến.

Khi người nọ quay người lại, hai người đều ngu ngơ ở, nhất là Mộ Ám, trình độ khiếp sợ trong lòng có thể nói là 1% ngàn đều không đủ lấy hình dung.

Bởi vì nam tử mặc quần áo thú màu đen như thần quan hoặc âm dương sư, nhìn dung mạo có thể nói là giống Phong Luyện mà cậu phía trước tiến vào trò chơi gặp như đức, cũng có thể nói là bộ dáng chính cậu khi gây đi.

Vì sao. Lại có một chính mình? Trong lòng Mộ Ám tràn đầy nghi hoặc nhìn người kia.

“Trúc Quang.” Hàn Tiêu ở bên cạnh cậu đã muốn không tự chủ được thì thảo đọc lên cái tên mà hần như thế nào cũng không quên được, nhưng hần chính là cả người hơi hơi chấn động, sau đó khẽ cắn môi dưới im lặng không lên tiếng nhìn một mình khác.

Hàn Tiêu hướng tới người nọ bước ra một bước sau, lại đột nhiên dừng lại cước bộ, yên lặng bất động như là mọc rễ, sau đó quay đầu nhìn Mộ Ám biểu tình hơi có vẻ phức tạp, lại nhẹ nhàng thở ra.

“Kẹo đường, tôi.” Hàn Tiêu nói được một nửa, lời giải thích của hần còn chưa xong, lại là một trận gió nhẹ cuốn qua bên người bọn họ, mà nam tử mỹ lệ mặc quần áo thú màu đen kia, đã tại trong nháy mắt đi vào trước mặt hai người, làm cho bọn họ hai người không hề phòng bị mà hoảng sợ.

Mà Hàn Tiêu lại trừng mắt người nọ, sau một lúc lâu nói không ra lời cũng không biết nên phải làm phản ứng gì.

Chính là người nọ cũng không thèm nhìn tới Hàn Tiêu liếc mắt một cái, chính là đối Mộ Ám lộ ra một nụ cười thân thiết ôn nhu, tựa hồ đã bị đối phương dẫn dắt, Mộ Ám cũng nhẹn không được đáp lại một nụ cười ôn nhu đồng dạng, này xem ở trong mắt Hàn Tiêu, một màn càng làm cho hần rung động, bởi vì nụ cười của bọn họ, tương tự làm cho hần không thể dời đi mở tầm mắt.

Nam tử trước mặt cùng Mộ Ám, thế nhưng làm cho hần có loại như lỗi giác như là thấy dị trứng song bào thai.

Người rốt cuộc đã tới, ta đã chờ người thật lâu rồi. Tiếng nói thanh linh mơ hồ, liền giống như cảm giác hần làm cho người ta.

“Chờ tôi.?” Mộ Ám có chút nghi hoặc nhìn dung mạo hần là thuộc về mình, cảm giác luôn luôn có chút kỳ quái.

Đúng vậy, vào cái ngày người đến thế giới này, ta đã một mực tại chờ đợi người. Nụ cười của nam tử, đẹp đến làm cho người ta mê muội, nhưng là dù sao đó là khuôn mặt mình từng nhìn mười mấy năm, cậu ở trong gương đã thấy nhiều, từ lâu trải qua nên đã mất cảm giác.

Chính là Hàn Tiêu bên cạnh cậu sẽ không nhất định, Mộ Âm chú ý tới tay hắn nắm chặt thành quyền, như là ở chịu đựng loại cảm xúc gì đó.

Một loại tưởng niệm như sắp vỡ òa mà ra.

16. Chương 16

Nhìn vẻ mặt hơi kích động của Hàn Tiêu, trong lòng Mộ Âm cũng rất phức tạp, cậu biết rõ đó chính là chứng minh Hàn Tiêu đối diện chính mình không quên được, nhưng trong lòng cậu vẫn là không khỏi nổi lên một trận chua xót cùng đau đớn.

Nhưng là trong lòng của cậu, vẫn đang đối Hàn Tiêu phát ra cảm thụ bất lực rên rỉ cùng thật đáng buồn.

Cậu ở chỗ này a! Vì sao không có phát hiện? Chẳng lẽ chỉ cần bên ngoài thay đổi liền hoàn toàn nhận không ra cậu sao? Tuy rằng cậu cố ý ăn béo chính là muốn cho Hàn Tiêu nhận không ra cậu, nhưng khi Hàn Tiêu thật không có nhận ra cậu, cậu lại có loại cảm giác bị ai.

Hàn Tiêu chậm rãi hướng người nam nhân kia vươn tay, biểu tình trên mặt thoát nhìn chính là mê man và không tự chủ được.

Không. . . Không cần. Người kia không phải cậu. . . Cậu ở. . . Nơi này a! Nhìn hành động của Hàn Tiêu, Mộ Âm cũng nhin không được nữa vươn tay, túm ống tay áo của Hàn Tiêu, ngăn lại Hàn Tiêu đi đụng chạm người kia.

Cử động của cậu làm cho Hàn Tiêu dừng một chút, sau đó hơi kinh ngạc quay đầu nhìn cậu.

Nhưng là khi Hàn Tiêu quay đầu nhìn cậu, cậu lại cảm thấy bộ dáng của mình rất kỳ quái, giống như là đang ghen cấu kính không muốn tình nhân cùng những người khác tiếp xúc, cậu cảm giác không tự nhiên, lập tức đã đem tay buông ra, sau đó cúi đầu nhìn hoa cỏ đầy đất, ảo não mình luống cuống.

Chính mình. Nào có tư cách kia? Vô luận là Mộ Âm cùng Hàn Tiêu, hay là Bạch Miên cùng Ngôn Hi Hàn, đều chỉ có thể xem như “bạn bè” Bình thường mà thôi, cái khác. Cái gì cũng không phải.

Chính là, khi cậu buông ra, Hàn Tiêu phản thủ bắt được, chặt chẽ nắm chặt không lại buông ra, làm cho cậu ngạc nhiên sửng sốt một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn Hàn Tiêu.

Chỉ thấy ánh mắt Hàn Tiêu hơi áy náy nhìn cậu, nhưng là tại áy náy kia sau, hơn nữa là thống khổ giãy dụa.

“Thực xin lỗi. Khiến cậu bất an.” Hàn Tiêu mỉm cười nói với cậu, nhưng trong ánh mắt vẫn là xen lẫn thống khổ giãy dụa làm cho lòng người chua xót.

Không cần như vậy. Cậu nhìn. . . Tâm thật đau a! Tay nhỏ bé mềm mại, nhin không được đưa ra ngoài, nhẹ nhàng vuốt lên ưu sầu giữa lông mày của Hàn Tiêu.

Lần này đổi thành Hàn Tiêu sửng sốt một chút, hắn nhìn khuôn mặt đáng yêu trắng nõn phúc khí của Mộ Âm lo lắng nhìn hắn, trong lòng thống khổ giãy dụa, giống như là bị nước suối ôn hòa thoải mái vuốt lên rồi, nhưng hắn cũng không có xem nhẹ, lo lắng trong mắt Mộ Âm, cũng có giãy dụa cùng áy náy.

“Miên.” Thốt ra tên thật của cậu, Hàn Tiêu kim lòng không đậu ôm sát cậu, cũng không để ý NPC kia còn tại nhìn.

“Hàn. ?” Mộ Âm hoảng sợ cũng chỉ có lúc ban đầu, sau đó liền khôi phục bình thường dè chừng nhìn Hàn Tiêu ôm cậu, chính là trên mặt vẫn là hiện lên một tầng đỏ ửng nhàn nhạt.

Cái ôm ấp áp, còn có hương vị thuộc loại Hàn Tiêu, nam tính sức quyến rũ tràn đầy mê hoặc, luôn luôn có loại cảm giác bị cắn nuốt.

“Cho tôi một chút thời gian. Một chút thời gian.” Hàn Tiêu thấp lểm bấm hai câu này, trong giọng nói vẫn là tràn đầy giấy dựa.

Là mình làm cho hắn lâm vào thế khó xử, làm cho hắn thống khổ giấy dựa như thế, chính là, trải qua dục vọng thoát ra thừa nhận cùng giải thích, lại nhìn thấy chính mình chặt chẽ dừng ở mình.

Cậu vốn là quên không được đau đớn tan nát cõi lòng lúc trước, còn có đoạn thời gian lấy nước mắt rửa mặt.

Cậu quên không được, Hàn Tiêu hiểu lầm cậu, còn tát cho cậu một cái thật đau, khi đó trong lòng đau, xa xa so với đau đớn trên mặt một ngàn vạn phần.

Cậu thật sự thật sự thích hắn, nhưng cũng là bởi vì rất thích hắn, cho nên ở bị hiểu lầm, sẽ thương tâm như vậy, tâm tình thích hắn sâu đậm, bị dả thương cũng là rất sâu.

Có lẽ cậu hiện tại, là ở trả thù Hàn Tiêu từng làm cậu đau, nhưng là, nhìn bộ dáng thống khổ của Hàn Tiêu, cậu cũng không có khoái cảm trả thù gì, ngược lại khổ sở, nặng nề hơn.

Đây tốt cùng là tra tấn Hàn Tiêu hay là chính mình?

Tâm tình của cậu, mâu thuẫn đến chính cậu cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Hơn nữa nếu như nói cậu hiện tại không thể tha thứ cái gì, đại khái chính là Hàn Tiêu thể nhưng trì hoãn không có nhận ra mình, kia làm cho cậu cảm thấy, Hàn Tiêu cũng chỉ là nhìn bề ngoài, chứ không để ý đến cậu.

Khiến cho hắn giấy dựa thống khổ nhiều hơn nữa đi, ai kêu hắn một bộ đối với mình nhớ không quên, lại gốc đến chính là mình đứng ở trước mặt hắn mà hắn vẫn nhận không ra.

Gần nhất làm cho hắn ăn nhiều đậu hũ như vậy, rất tiện nghi hắn, cậu sẽ rất không cam lòng.

“Hàn. Tiêu. . . Trước hết để tôi hỏi chuyện chuyển chức!” Mộ Âm ở trong lòng Hàn Tiêu đẩy hắn, muốn hắn trước tiên đem cậu buông ra.

Cho dù là ở trước mặt NPC, cậu vẫn là sẽ cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Tuy rằng NPC này sử dụng diện mạo lúc trước của mình.Lại nói, cậu đã ở trong trò chơi thấy NPC lấy bộ dạng mình và anh cả, kia không phải đại biểu, còn sẽ thấy NPC anh hai cùng anh Tô sao?

Này dấu chấm hỏi đột nhiên hiện lên trong đầu cậu.

Ngô. Lấy cá tính anh Tô, khả năng phi thường lớn.

Nghe vậy, Hàn Tiêu là ngoan ngoãn buông cậu ra, sau đó hắn chuyển hướng nhìn NPC bộ dáng giống Trục Quang như đúc, mày hơi hơi chau lên.

Kỳ quái, là ảo giác của hắn sao? Dung mạo giống nhau không có thay đổi, nhưng không có cảm giác kinh ngạc vừa rồi, xem vài lần nữa, lại cảm thấy nam nhân ở trước mắt, bất quá là một NPC có bề ngoài giống Trục Quang mà thôi, những thứ khác, căn bản không giống.

Dù sao, chỉ là bề ngoài giống Trục Quang, không có chỗ hấp dẫn mà Trục Quang hấp dẫn mình.

Điều này làm cho chính hắn cảm thấy, mới vừa rồi kích động là vô văn buồn cười.

“Cậu là ai. ? Cậu nói, cậu chờ tôi đã lâu rồi?” Lúc Hàn Tiêu đang tự giễu cợt mình là lúc Mộ Âm đã tại hồi đối phương.

Người nọ cũng không thèm nhìn tới Hàn Tiêu, cũng chỉ là mỉm cười nhìn Mộ Âm.

“Đúng vậy, ta là Phong Tuế, như ngài đã thấy, ta là Âm Dương Sư, sứ mạng của ta chính là đem chức trách cùng lực lượng giao cho ngài, ta đã ở chỗ này chờ ngài rất lâu rồi, khi ta xem ra ngài đã hàng sinh, liền vẫn chờ đợi ngài tiến đến.” Nam nhân mỉm cười kéo tay Mộ Âm, làm cho mắt Hàn Tiêu híp lại, trong lòng hơi toát ra ghen tuông.

Kỳ quái, vì sao mình ở đây thấy nam nhân có bề ngoài giống Trục Quang này cầm tay nhỏ bé kia, chính mình thế nhưng sẽ có loại cảm giác uống lên một thùng dấm chua lớn? Hẳn rồi cuộc lại là ở uống dấm chua của ai? Là Mộ Âm, vẫn là người có bề ngoài giống Trục Quang này?

Tâm tình hỗn loạn cùng cảm tình hỗn loạn, gắt gao quần quanh lấy hắn, nhìn Âm Dương Sư kia kéo Mộ Âm đi đến phòng nhỏ kia, hắn đột nhiên có cổ xúc động, khi hắn phục hồi tinh thần lại, lại phát hiện chính mình đã kéo ra tay hai người đang nắm, sau đó theo bản năng đem Mộ Âm khóa vào ngực mình.

Khi hắn hoàn thành động tác liền mạch lưu loát này, không chỉ Mộ Âm cùng NPC kia ngây người, ngay cả Hàn Tiêu cũng một trận kinh ngạc, ngây ngốc nhìn Mộ Âm trong lòng.

Hắn. Hành động này có ý gì sao?

NPC kia thì ngược lại, ở lúc ban đầu cũng sợ hãi, lộ ra một chút tươi cười nghiền ngẫm, hơi nhíu mày nhìn hai người, sau đó hơi hơi nhún nhún vai.

“Đi thôi! Ta đem đồ vật giao cho người.” Hắn cũng không có lại đi nắm tay Mộ Âm, chính là cười cười xoay người, đi vào bên trong nhà gỗ nhỏ.

Mộ Âm bị Hàn Tiêu ôm chặt, xấu hổ trừng mắt nhìn nam nhân luôn làm ra hành động bất ngờ này, khi cậu nhìn chăm chăm, Hàn Tiêu tiêu cũng chỉ có ngoan ngoãn buông tay ôm cậu ra, nhưng Hàn Tiêu nhượng bộ vẫn là vãn vẹn dừng ở hắn tối thiểu vẫn muốn nắm tay Mộ Âm.

Hai người vừa tiến vào trong phòng, đã bị hành lang kiểu nhật hoàn toàn cùng ngoài phòng thoát nhìn kém xa cũng không hợp lý kia xem mắt choáng váng.

Bọn họ nhìn không được quay đầu, sau đó lại nhìn xem trong phòng, trong phòng rộng rãi vẫn như cũ không thay đổi.

“Xin mời đi theo ta.” Âm Dương Sư NPC ngay ngắn hướng bọn họ cúi cúi thân sau, dẫn bọn họ đi bước một hướng hành lang dài kia đi đến, rẽ trái quanh phải một hồi lâu, sau đó mở ra một cái cửa giấy.

Bên trong phòng vật phẩm trang sức cùng vũ khí muôn hình muôn vẻ, nhưng hai người bọn họ đều rất rõ ràng, này đều không phải là vật phẩm trang sức hoặc vũ khí bình thường, mà là đại biểu cho dấu hiệu vật phẩm chức nghiệp.

“Xin ngài chọn một cái trong đó đi!” Âm Dương Sư mỉm cười, không có hạn định cậu muốn trở thành cái gì, chính là phi thường rộng rãi mặc cậu lựa chọn.

Để cậu. . . Tự mình lựa chọn à? Mộ Âm chậm rãi đi tới đi lui ở trong phòng to như vậy, nhìn một chút vật phẩm trang sức cùng vũ khí tinh mỹ hoặc là hoa lệ, cảm thấy phi thường do dự, bởi vì cậu không biết mình có thể rút được chức nghiệp làm cho người ta cảm thấy mặc danh kỳ diệu hay không.

Tầm mắt đông chuyển tây chuyển, ở đảo qua phần đông này nọ trong phòng, ngoài ý muốn nhìn thấy một cái nhẫn nho nhỏ, đó là một cái nhẫn gỗ được điêu khắc cực kỳ mộc mạc, mặt trên có khắc hình sao năm cánh, mà giữa sao năm cánh có một Thái Cực đồ, cậu lập tức liền chịu hấp dẫn cầm lên nhẫn, sau đó cầm trong tay lật nhìn một chút sau, quay đầu cười đối âm dương sư nhìn lại.

“Tôi muốn cái này.” Có lẽ này không có bảo thạch cũng không có những vật khác, nhưng cậu chính là thích cái nhẫn này.

Âm Dương Sư mang theo ý cười thật sâu nhìn cậu, cây quạt cầm trong tay hướng cậu nhẹ nhàng điểm một ngón, cái nhẫn kia liền phát ra một trận ánh sáng, cùng lúc, Long Châu giữa trán cậu cũng phát ra một trận hào quang, cậu có thể cảm giác được từ nơi nào truyền đến nhiệt độ, truyền lại tới toàn thân của cậu.

Sau đó, cậu cảm giác trong nháy mắt liền mất đi thần trí.

Lúc cậu lấy lại tinh thần, phát hiện mình dĩ nhiên là nằm ở trong lòng Hàn Tiêu, mà Hàn Tiêu còn lại là vẻ mặt lo lắng nhìn cậu, thấy cậu tỉnh lại, mới nhẹ nhàng thở ra.

“Tôi. Ngất đi?”

“Cậu cùng cái nhẫn kia cộng minh sau liền bất tỉnh.” Hàn Tiêu lo lắng sờ sờ gương mặt của cậu, thấy cậu tỉnh lại, tâm treo ngược giữa không trung hồi lâu mới chậm rãi hạ xuống.

Trong nháy mắt nhìn thấy cậu mất đi thần chí hôn mê, hắn cảm giác trái tim mình phảng phất cũng theo đó đình chỉ, tuy rằng biết rõ ở thế giới giả tưởng này trái tim không thể nào thật sự đình chỉ, nhưng hắn vẫn cảm giác mình thiếu chút nữa sẽ hỏng mất.

Chỉ là một thế giới giả tưởng, hắn vẫn là rất sợ Mộ Âm sẽ biến mất ở trước mặt mình.

Chính là vài ngày ngắn ngủn mà thôi, làm sao có thể làm cho người ta đối một người khác sinh ra tình cảm sâu nặng tiêu diệt như vậy, kia chính mình lại muốn đặt Trục Quang ở chỗ nào?

Hắn ai cũng không bỏ xuống được. Cho nên chính mình. . . Là một người lạm tình như vậy sao?

“Tôi một mực gọi cậu cũng không có phản ứng, hại tôi lo lắng muốn chết.” Hắn thậm chí lo lắng, nếu ý thức Mộ Âm cứ hôn mê như vậy không dậy nổi, thậm chí liền không thể ra trò chơi thì nên làm cái gì bây giờ.

“Tôi không sao. . . Âm Dương Sư có bộ dáng giống Trục Quang như đúc kia đâu?” Chậm rãi ngồi dậy, Mộ Âm phát hiện Âm Dương Sư có bề ngoài giống mình kia đã muốn không thấy bóng dáng, ngay cả căn phòng mà bọn họ đứng, cũng không có những vật khác, đừng nói chỉ là những thứ đồ kia.

“Sau khi cậu bất tỉnh, hắn. . . Cũng tiêu thất.” Hàn Tiêu dừng một lúc sau mới đem nói cho hết lời, nhưng là trong mắt hạ xuống cũng hiện lên quang mang nào đó không biết tên.

Hắn đối Mộ Âm giấu diếm một chuyện, đó là Âm Dương Sư kia ở trước khi biến mất có nói với hắn vài câu ngắn gọn.

Trong mộng tìm hắn trăm ngàn độ, đây là đáp án mà người truy cầu đến. Âm Dương Sư kia chính là nô ra nụ cười bí hiểm hoàn toàn không giống Trục Quang, sau đó nói hai câu làm cho Hàn Tiêu khó hiểu sau, liền tiêu thất.

Trong mộng tìm hắn trăm ngàn độ. Những lời này là muốn nói cho hắn biết cái gì sao? “Hắn” chỉ “vấn đề truy cầu kia” lại là chỉ chuyện nào?

Mộ Âm nghiêng đầu qua, trong đầu mơ mơ hồ hồ hiện lên một ít hình ảnh cùng đối thoại, kia rất rõ ràng cũng không phải là một đoạn ngắn khi cậu trước khi biến mất hoặc trong hiện thực, nhưng là mặc kệ cậu nghĩ như thế nào, chính là nghĩ không ra đây là trí nhớ phát sinh ở thời điểm nào.

Là cậu ở trí nhớ ở “không gian khác” trong cậu lúc hôn mê sao? Nhưng là cậu tại sao lại nghĩ không ra? Cảm giác hắn là chuyện rất trọng yếu đi?

Bất quá để cho cậu ngoài ý muốn, là Hàn Tiêu nói Âm Dương Sư kia “biến mất”.

“Biến mất. ?” Cậu ngơ ngác lặp lại lời Hàn Tiêu nói, trong khoảng thời gian ngắn tựa hồ rất khó lý giải lời biến mất của Hàn Tiêu là có ý gì.

“Ừ, hắn nói nhất định phải chờ sau khi cậu tỉnh lại tôi mới có thể mang cậu đi ra ngoài, sau đó sẽ theo vài thứ kia biến mất không thấy bóng dáng nữa.” Trong nháy mắt đó, trong cái phòng này sạch sẽ giống như chưa từng có dấu vết “người” tồn tại, trừ bỏ phòng ở, không có gì lưu lại cả, nếu không có vật trên tay chứng minh Mộ Âm chuyển chức thành công, hắn sẽ nghĩ đến đây hết thảy là ảo giác.

Nghe thấy Hàn Tiêu giải thích, Mộ Âm lắng lắng cúi đầu, nhìn tay trái mình.

Cái nhẫn kia đã muốn không còn là nhẫn, thậm chí ngay cả chất liệu gỗ thoát nhìn cũng đã không giống như là gỗ dễ dàng làm thành, ngược lại vẫn còn so sánh như là dùng kim loại không biết tên làm thành vòng đeo tay.

Vòng tay lớn tầm 2cm ở cổ tay cậu, mặt trên có ba chỗ lõm, sau đó vẫn sức kim khí chạm rỗng rất giống nhẫn lúc trước, còn có ba chỗ lõm khác, thoát nhìn cả vòng tay chỉ dùng một loại nhuyễn kim chúc nhất thể thành hình không chế thành.

Duy nhất không biến, là Thái Cực đồ ở trên chiếc nhẫn kia.

Đây chính là vũ khí hoặc dấu hiệu chức nghiệp của cậu sao? Kết quả, cậu vẫn là không biết mình rốt cuộc là chuyển chức thành cái chức nghiệp gì Mà vòng đeo tay có tác dụng gì? Phát ngốc một lúc sau, cậu mới nhớ tới bảng thông tin của mình, vội vàng điều tra đến xem mình rốt cuộc là trở thành chức nghiệp gì, mà vừa tra xem, cậu liền xem ngây người.

Chỉ thấy trên khung trạng thái của cậu, không còn là sơ tâm giả, nhưng là, lại xuất hiện một tên chức nghiệp rất kỳ quái.

Long Hồn âm dương sư .

Âm Dương Sư thì Âm Dương Sư, vì sao còn gắn thêm hai chữ Long Hồn ?

Mộ Âm mờ mịt nghĩ, không hiểu Long Hồn âm dương sư này là chức nghiệp gì, cùng âm dương sư bình thường lại có bất đồng gì?

Cậu nhìn một chút thời gian, phát hiện cũng đã sắp đến buổi sáng hiện thực, quyết định sau khi ra ngoài hỏi Bạch Tô tốt hơn.

“Hàn Tiêu, anh có biết đi ra ngoài thế nào không? Âm Dương Sư kia có nói hay không?” Ngắc đầu, Mộ Âm chuyển đầu qua hỏi Hàn Tiêu.

“Bên kia, Âm Dương Sư kia nói theo bên kia đi vào sau là có thể đi ra ngoài.” Hàn tiêu chỉ vào thác nước cao ngất ngoài cửa sổ kia, mơ hồ có thể thấy một tiểu sơn động sau thác nước.

“Chúng ta đi ra ngoài đi! Mọi người. Hẳn cũng rất lo lắng.”

“Ừ.”

※ ※ ※

Theo sơn động sau thác nước đi ra bên ngoài, hai người vừa mới đi ra cái sơn động kia, cửa sơn động giống như là hắc động, bắt đầu vãn vẹo nhỏ đi, cuối cùng không thấy, hơn nữa hoàn toàn nhìn không ra có bất kỳ dấu vết huyết động tồn tại.

“Không thấy.” Mộ Âm thì thào tự nói , nhìn vách núi đã muốn không thấy sơn động.

“Đại khái là đã giải xong nhiệm vụ nhận chức, cũng là trực tiếp phong bế đi.” Trừ bỏ này giải thích, hàn tiêu cũng không thấy còn có những lý do khác.

“Cảm giác. Nhiệm vụ chuyển chức này dường như một giấc mộng, cùng trò chơi trước kia không giống nhau.” Mộ Âm quay đầu nói, trước kia, chính mình từng chạm qua, hai lần nhiệm vụ chuyển chức ẩn tàng tương đối đặc biệt, cũng không cần dấn dấn sát sát, nhưng là lúc này đây, lại hoàn toàn chỉ giống cảm giác tầm bảo đại mạo hiểm, hơn nữa chỉ là quá trình mạo hiểm này tốn không ít thời gian.

“Đúng vậy a, tuy rằng không cần dấn dấn sát sát , nhưng tiêu hao trên tinh thần lực nhưng cũng sẽ cho người cảm thấy là nhiệm vụ chuyển chức rất mệt.” Hàn Tiêu gật đầu đồng ý.

Sau đó hẳn còn không có nói tiếp , liền điểm trúng khung nhắc nhở “Kênh đội ngũ của ngài có tin tức” , mới vừa mở ra, đã bị một đoàn người lú lú nguơ một lời ta một câu hỏi hơn cả pháo oanh, nội dung không có gì hơn là hai người đi đâu vậy , chuyện gì đã xảy ra ..., cảm thấy cái này căn bản là tạp âm ô nhiễm, Hàn Tiêu lập tức tắt đi kênh đội, đỡ cho lỗ tai của mình bị oanh tạc.

Thấy hành động của Hàn Tiêu, Mộ Âm nguyên bản còn muốn mở ra kênh nói chuyện, lập tức bỏ đi ý niệm trong đầu, miễn cho chính mình bị tiếng vang như pháo oanh kia dọa đến.

Bất quá, cậu không có mở kênh nói chuyện, nhưng khu tin nhắn lại truyền tống một phong không phải bốn người kia, nhưng tin tức số tài khoản không xa lạ gì tiến vào.

“Tin nhắn truyền tống: ngài có phong thư đến từ chính ngoại gia Lỵ Lỵ Ti , xin hỏi ngài muốn đọc không?”

Lỵ Lỵ Ti? Cô nàng đã login bắt đầu chơi sao?

Bởi vì trước kia Khuê Ly Ti chơi trò chơi đều là dùng tên Ly Ly Ti, từ đầu tới đuôi đều không có thay đổi, cho nên cũng phi thường dễ dàng phân biệt.

Nguyên bản đã nghĩ muốn lập tức cùng cô liên lạc, nhưng nghĩ đến Hàn Tiêu còn tại bên cạnh, cậu liền cắt đứt ý niệm trong đầu.

Khuê Ly Ti theo trước kia vẫn cùng cậu chơi các loại game online, đoạn thời gian chơi Thất Giới kia, đương nhiên cũng không ngoại lệ, cho nên, năm người Hàn Tiêu bọn họ cũng là đương nhiên nhận thức nàng, nhận thức Ly Ly Ti trên internet, nếu biết cậu nhận thức Ly Ly Ti, hơn nữa còn là bạn tốt. Đây rất khó nói bọn họ không có liên tưởng gì.

Cậu còn không muốn cho Hàn Tiêu biết mình là ai.

“Cái kia. Tôi trước tới bên cạnh một chút, có bạn tìm tôi.” Mộ Âm lộ ra nụ cười vui vẻ nói với Hàn Tiêu, nhưng loại mỉm cười này làm cho trong đầu Hàn Tiêu nổi lên cảnh báo không hiểu.

Là ai tìm cậu, làm cho cậu lộ ra mỉm cười như vậy?

“Ai tìm cậu?” Hắn đương nhiên không cho là mấy người bạn ở kênh quấy rầy cậu, nhưng là, bình thường Mộ Âm ngay cả ở trong hiện thực, cũng không có nhìn thấy bên cạnh cậu có ai gọi là bạn tốt, như vậy, người sẽ làm cho cậu lộ ra nụ cười cao hứng. Sẽ là ai?

Trong lòng Hàn Tiêu bắt đầu nổi lên một trận chua.

“Ừm. Một người bạn tốt của tôi, chúng tôi từ nhỏ cùng nhau lớn lên, người tốt lắm cũng rất xinh đẹp! Ông nội cùng bà nội và cha mẹ của cô luôn nói muốn muốn đem chúng ta hợp thành đôi.” Mộ Âm ha ha cười nói, cậu chỉ coi chuyện này là chuyện cười, nhưng khi cậu thấy khuôn mặt xanh mét của Hàn Tiêu, liền lập tức im miệng.

Cậu không có tri giác đến nhìn không ra đáy mắt Hàn Tiêu lóe ra ánh lửa tên là “đổ kị” kia, nhưng là cũng coi như chậm nửa nhịp nhớ tới chính mình nói lời không nên nói.

Ách. Trước kia Hàn Tiêu nhìn cậu và Ly Ly Ti cử chỉ hơi chút thân mật một chút cũng là lộ ra vẻ mặt không thích, khi đó cậu không nghĩ quá Hàn Tiêu có thích hay không, chính là bây giờ trở về nhớ tới. Cá tính Hàn Tiêu thật mười phần là cái thùng dấm chua lớn, nếu để cho hắn biết bạn tốt trong miệng cậu chính là Ly Ly Ti, đại khái sẽ dẫn phát núi lửa bùng nổ đi.

“Nữ. . . ?” Thanh âm cực thấp của Hàn Tiêu làm cho trong lòng Mộ Âm thầm kêu không ổn, nhưng vẫn là gạt gạt đầu.

“Không. Bất quá thật ra cô ấy thích người khác! Chúng tôi chỉ là bạn thân mà thôi.” Mộ Âm vội vàng bổ sung một câu, miễn cho Hàn Tiêu không khống chế được bạo tẩu.

Chính là, cậu vừa nói lời làm sáng tỏ kia đã không kịp, chỉ thấy Hàn Tiêu bắt lấy cậu, đưa cậu gặt gao ôm vào trong ngực, tựa như phát điên, điên cuồng chà đạp đôi môi non mềm của cậu.

17. Chương 17

Mộ Âm thỉnh linh bị động tác mãnh liệt của Hàn Tiêu làm cho hoảng sợ, cậu thậm chí rõ ràng cảm thấy nồng hậu đổ kị cùng điên cuồng của Hàn Tiêu, cậu cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, Hàn Tiêu sẽ có một mặt điên cuồng như vậy.

Khi Hàn Tiêu buông cậu ra, cậu chỉ cảm thấy môi của mình đã bị hôn đến vừa sưng vừa tê, sau đó lăng lăng nhìn con người gần trong gang tấc, lóe ra sắc thái đổ kị dày đặc kia, một đôi mắt chớp a chớp, tựa hồ trong khoảng thời gian ngắn cũng rất khó phục hồi tinh thần lại.

“Hàn. . . Tiêu?” Xoa môi, mặc dù biết Hàn Tiêu là ghen, nhưng Mộ Âm đối tình cảm mãnh liệt đột nhiên bùng nổ của Hàn Tiêu vẫn cảm thấy có điểm bất khả tư nghị.

“Không cho phép cùng cô ta một chỗ, cậu. . . . Là của tôi.” Hàn Tiêu một tay ôm chặt eo Mộ Âm, một tay vuốt ve trên khuôn mặt trắng nõn của cậu, rất có một loại cảm giác muốn một ngụm ăn luôn cậu, ngay cả tay phủ tại trên gương mặt mình, cũng làm cho Mộ Âm có loại cảm giác run sợ.

Chính là cái loại sợ run này, là thuộc loại trên thân thể, mang theo cảm giác tình dục, mà không phải cảm giác sợ hãi mà sợ run.

“Cô ấy chỉ là bạn tốt của tôi mà thôi! Anh nghĩ nhiều quá.” Mộ Âm hơi đỏ mặt, một tay che đôi môi bị hôn đến sưng đỏ của mình, ấp úng lặp lại lời giải thích đã nói lúc trước, sau đó muốn đem Hàn Tiêu ôm chặt cậu đẩy ra.

Nhưng Hàn Tiêu cũng là tuyệt không nguyện buông tay ôm chặt cậu không thả, ở thử qua vài lần vẫn là vô ích sau, chỉ có buông tha cho hành động đẩy Hàn Tiêu ra, bất quá, hẳn vẫn là hi vọng Hàn Tiêu có thể buông cậu ra, bởi vì trước mắt CB nhân số tuy rằng không nhiều lắm, nhưng không chắc sẽ không đột nhiên có người xuất hiện, cậu thật sự là không muốn bị người nhìn đến loại hình ảnh mờ ám này.

“Hai người thật không có cảm tình đặc biệt gì?” đôi mắt sắc bén của Hàn Tiêu híp lại nhìn cậu, làm cho cậu nhin không được thở dài.

“Chúng ta chính là thanh mai trúc mã thực tốt, nếu quả thật phải có cảm tình thì cũng đã sớm xảy ra.” Hơn nữa, Khuê Ly Ti phi thường rõ ràng tính hướng của cậu, cũng biết hướng đi tình cảm của cậu, bọn họ thậm chí là bạn tốt có thể đắp chăn bông tinh khiết nói chuyện phiếm, không quan hệ giới tính, hơn nữa cậu thậm chí cảm thấy, Khuê Ly Ti căn bản cũng không có đem cậu trở thành khác phái đến đối đãi.

“Tốt. tới trình độ nào?” Hàn Tiêu thế nào cũng phải rõ ràng mới có thể an tâm.

“. Đắp chăn bông, tinh khiết nói chuyện phiếm. . . ?” Mộ Âm thật cẩn thận nói ra mấy chữ này, quả nhiên lại nhìn thấy đáy mắt cùng với đỉnh đầu Hàn Tiêu đều có loại dấu hiệu muốn nổi giận đến sôi lên.

“Cậu và cô ta ngủ cùng nhau?” Hàn Tiêu mặc dù không có rống to, nhưng loại hạ giọng đến nghiêng răng nghiêng lợi này, làm cho trong lòng Mộ Âm thầm kêu không ổn.

“Ách. Chúng tôi từ nhỏ liền thường thường ngủ cùng nhau nha! Đây. . . Thực bình thường.” Hơn nữa cậu cũng biết, Khuê Ly Ti là bạn tốt nhất của mình, người cô thích cũng chính là anh hai Bạch Giác về mặt đứng đắn nghiêm cẩn lại là tiêu chuẩn hình tượng nhà tư bản công nghiệp, cho nên cậu đã sớm nhận định Khuê Ly Ti sẽ là chị hai của mình, hơn nữa hai người quen thuộc liền giống như song bào thai từ trong bụng mẹ ra tới, nếu có cảm giác yêu đương. Cái loại độ khó này thật sự phi thường cao.

“Cậu sẽ không phải còn cùng cô ta tắm chung đi?” Hàn Tiêu nghĩ đến trẻ con bình thường đều không có tính cố kỵ, cho nên người lớn thường thường cũng sẽ làm cho loại chuyện này phát sinh, thanh âm lại nhin không được tạo thành áp suất thấp.

“Ách.” Lúc này Mộ Âm cũng không dám trả lời, bởi vì đáp án của cậu dĩ nhiên là khẳng định

Ở trước khi mười hai tuổi phát dục, cậu đúng là còn rất thường cùng Ti Ti cùng đi ngâm bồn tắm cùng, hơn nữa Ti Ti còn nói, cô mới sẽ không đối một bé trai so với chính mình xinh đẹp có cái loại cảm giác này, cô phải chọn nam nhân có khí khái nam tử, cho nên cậu không hợp cách, chỉ có thể làm “chị em” tốt, mà cô đều nói như vậy, song phương trưởng bối cũng đều là buông tha cho ý niệm thay hai người làm mai trong đầu.

Ai kêu mình mặc kệ béo gầy đều không có khí khái nam tử loại vật này đâu? Từ đầu tới đuôi chính là trắng trắng mềm mềm, muốn rám đen cũng phơi nắng không đen, ngược lại chỉ đem mình phơi nắng đến rất sau đó đau ngủ không yên, mà không quản cậu cố gắng tập luyện thể nào cũng không có cơ thể tinh tráng như Hàn Tiêu, nhiều lắm chỉ có thể duy trì ở trạng thái mỹ thiếu niên tinh tế, còn bị Ti Ti cười nói cậu bất kể tập luyện thể nào đều là mặt trời sinh tiểu thụ. Cho nên cậu rõ ràng buông tha cho ý niệm đem mình rèn luyện có “khí khái nam tử”.

“Miên. Cậu sẽ không thật sự cùng đối phương tắm chung đi?” Xem phản ứng của Mộ Âm, Hàn Tiêu cũng biết đại khái đáp án của hắn, chính là, này để cho hắn phi thường phát điên.

“Đó là chuyện lúc còn nhỏ a.” Nhỏ giọng nói , trên khuôn mặt nhỏ nhắn phúc nhuận tràn ngập một loại ngượng ngùng.

Đáp án này làm cho Hàn Tiêu có loại xúc động muốn đắm ngực dậm chân, oán hận nguyên rửa nữ nhân xem qua thân mình Mộ Âm.

Hàn Tiêu buồn bực lặp lại động tác hít sâu, thở ra, vừa nghĩ tới có một nữ nhân xem qua thân thể Mộ Âm, hẳn thật muốn ói, bởi vì ngay cả hắn đều không có xem qua.

Nghĩ đến đây, hai mắt Hàn Tiêu híp lại nhìn chăm chăm Mộ Âm, làm cho Mộ Âm có loại cảm giác mình là con ếch bị rắn nhìn trúng, nhịn không được rung mình một cái rất nhỏ.

Khi Mộ Âm tắm rửa. Nhất định sẽ phi thường ngon miệng mê người đi? Trong đầu Hàn Tiêu, không tự chủ hiện lên hình ảnh Mộ Âm tắm sau cả người nổi lên một tầng phấn nộn hồng nhuận mê người ngon miệng, cánh tay ôm Mộ Âm không tự chủ buộc chặt .

“Về sau không cho phép cùng những người khác tắm rửa.” Hàn Tiêu bá đạo nói, trong giọng nói tản ra nồng đậm tham muốn giữ lấy.

“Tôi chưa cùng những người khác tắm rửa a.” Ai. Hàn tiêu sẽ không ngay cả bơi lội linh tinh đều so đo đi? Bất quá, này vẫn là không cần hỏi nhiều một câu tương đối kha, bằng không cũng là đáp án khẳng định.

“Hơn nữa tôi đây một thân mập béo ai sẽ có hứng thú a?” Cho nên cậu mới nói Hàn Tiêu bị sao rồi, thế nhưng lại sẽ đối với chính mình có hứng thú, nói xong, Mộ Âm còn cúi đầu, đưa tay xoa bóp vòng bụng mềm non của mình.

Vòng bụng thật to a. Làm không tốt có thể ép ra một nửa mỡ thể trọng cậu đi.

“Cậu là đang hỏi tôi?” Khuôn mặt Hàn Tiêu thoát nhìn tuần suất lại trầm ổn, giờ phút này nâng lên lông mày, thoát nhìn rất có loại cảm giác không có hảo ý

“Không.” Cậu sai lầm rồi, trăm phần trăm hỏi lầm người, hẳn quên Hàn Tiêu chính là cái quái thai.

Bất quá, lại nói tiếp chủ đề kỳ quái này, cậu vẫn là không quên, phải hỏi đáp lại Ti Ti, bằng không cô sẽ ở cậu logout sau cuồng gọi cậu, thẳng đến hỏi ra một đáp án làm cho cô vừa lòng.

“Dù sao, tôi cùng Ti. . . Ách ân. . . Tôi cùng cô ấy chính là bạn tốt đơn thuần thôi, trước hết để tôi quay về hỏi một chút là tốt rồi.” Đẩy Hàn Tiêu, lúc Hàn Tiêu thối mặt khẽ buông lỏng cậu, cậu liền nhanh đẩy hẳn ra một bên trộm mở ra kênh nói chuyện, chọn một đối tượng nói chuyện, sau đó gõ tên Khuê Ly Ti vào danh sách.

Không biết cô đang làm cái gì, mới nghĩ như vậy, Ly Ly Ti liền lập tức trả lời.

Miền Miền?

“Ừ, là tớ, cậu đã online rồi?” Mộ Âm nghe thấy thanh âm bạn tốt, liền không tự chủ lộ ra mỉm cười thả lỏng tâm tình nói , không biết một bên Hàn Tiêu thấy cậu nộ ra nụ cười như vậy, tuần dung cùng đáy mắt cơ hồ muốn bắt đầu phun ra lửa.

Đúng vậy! Tớ cũng đã đi lên luyện lâu rồi, cấp bậc đã muốn 10 rồi, cũng đã có thể đi chuyển chức.
. Tớ tìm cậu cả đêm cũng không trông thấy bóng người, cậu đi đâu? Cậu một bên đáp lại Ly Ly Ti, còn có thể nghe thấy tiếng binh khí chém giết, làm cho Mộ Âm đoán có lẽ chính mình quấy rầy đến một vị bạo lực nhân sĩ đánh quái.

Ly Ly Ti là một mỹ nữ không cần hoài nghi, nhưng là, cũng là mỹ nữ phi thường bạo lực.

“Cả buổi tối tớ. Nơi này thời gian bảy ngày đều cùng người khác giải nhiệm vụ chuyển chức.
. Cái mê cung kia thật sự là làm người mệt mỏi.” Thời gian login bảy ngày, cảm giác ở trong bảy ngày cũng dài như hàng thật giá thật a.

Keng! Cậu nghe thấy bên Ly Ly Ti truyền đến một tiếng trọng kích, sau đó thanh âm ầm ĩ của cự vật nào đó ngã xuống, mà cậu tuyệt không muốn biết Ly Ly Ti đến tột cùng là đánh ngã cái gì.

Cùng ai? “Người khác” kia? Ly Ly Ti khôn khéo không buông tha cho chữ này, hơn nữa cô cảm thấy lúc Mộ Âm nói đến hai chữ này, cảm giác phá lệ chột dạ, khẳng định có quỷ.

“Ách. Là bạn học ở trường.” Nếu để cho Ly Ly Ti biết là Hàn Tiêu, cô thể sẽ mặc kệ còn muốn chờ ở nước Pháp một tháng, trực tiếp bay thẳng về Đài Loan .

Tối có thể biết “bạn học” kia gọi là gì không? Thanh âm phi thường, phi thường ôn nhu truyền đến, nhưng làm cho Mộ Âm có loại dự cảm bất hảo mao cốt từng nhiên.

“Ách a. Hắc. Hắc gọi là.” Mộ Âm ấp a ấp úng là không biết nên nói Hàn Tiêu vẫn là ba chữ Ngôn Hi Hàn này.

Bạch. Tiểu. Miên, không cần nói, tên của người kia không khéo cùng cái kia “Lãnh Điều Đích Tiêu Dạ” giống nhau như đúc a. Thanh âm nữ vương u ám giống như địa ngục, còn hơn một loại hương vị hừ hừ cười lạnh, cực độ nguy hiểm nói.

“Ách.” Mộ Âm hoàn toàn không lời nào để nói, trừ bỏ đối trực giác cùng tự hỏi vượt quá thường nhân của Ly Ly Ti, cũng ở trong lòng thì thảo tự nói đây chính là nguyên nhân 1% ngàn mình và Ly Ly Ti không có khả năng yêu đương.

Bởi vì Ly Ly Ti hiểu rất rõ cậu, cậu căn bản không thể lừa gạt Ly Ly Ti, mà Ly Ly Ti cũng thường thường giống chị của cậu nhìn thẳng cậu, muốn có cảm giác yêu đương là khó càng thêm khó a!

Bởi vậy, Mộ Âm chỉ có thể cười gượng hưởng ứng, nhưng loại cười gượng không thể nghi ngờ là xác nhận phỏng đoán của Ly Ly Ti, đạn pháo đương trường ừng ừng ném tới.

Cậu. Cậu vì sao còn học hư a? Cậu vì hắc bị thương còn chưa đủ sâu sao? Chẳng lẽ phải làm cho mình bị thương thật nặng cậu mới cam tâm sao? Thanh âm nhảy nhót của Ly Ly Ti theo đầu bên kia pháo oanh mà đến, Mộ Âm may mắn đây chỉ có mình mới có thể nghe thấy, bằng không hàn tiêu nhất định sẽ đem lòng sinh nghi.

“Ti. Tớ không sao, thật sự.” Biết Ly Ly Ti là lo lắng cho mình, Mộ Âm không có cảm thấy Ly Ly Ti ngạc nhiên, chẳng qua là cảm thấy thực uất ức, bởi vì cậu rất rõ ràng Ly Ly Ti là ở lo lắng cho mình.

Mỉm cười ấm áp ngọt ngào bắt tại trên mặt Mộ Âm, làm cho Hàn Tiêu thấy thế nào cũng muốn giận.

Vì sao, Mộ Âm đối nữ nhân đầu bên kia điện thoại nói chuyện ôn nhu như vậy? Cậu đối với mình cũng không có lộ ra dạng mỉm cười ấm áp an tâm như vậy, vì sao con nhỏ kia có thể?

Nhưng là, hắc lại cái gì cũng không thể làm.

“Cậu cùng bạn của cậu còn chưa nói hết sao?” Tiếng hỏi trầm thấp vang lên ở sau lưng Mộ Âm, cũng rõ ràng truyền đến bên Ly Ly Ti, thanh âm quen thuộc mà hơi thành thực, Ly Ly Ti cơ hồ nháy mắt liền đoán ra Mộ Âm đang nói chuyện với kênh khác là ai.

“Ách a. Xong. . . Xong ngay đây, chờ tôi nói thời gian hội hợp cùng địa điểm chính xác đã.” Nói tới đây, Mộ Âm dừng một chút, biểu tình cũng có vẻ có chút buồn rầu.

Nếu để cho Hàn Tiêu bọn họ nhìn thấy Ly Ly Ti, hết thấy cũng đều sẽ sáng tỏ, bao gồm quá khứ mà mình vẫn muốn che dấu, Hàn Tiêu cũng sẽ liên tưởng đến, đây là cậu còn không có chuẩn bị tốt a!

Miên Miên, tên kia đang ở bên cạnh cậu? Vẫn là thanh âm dị thường ôn nhu như vậy, làm cho Mộ Âm không tự chủ run lên, cảm thấy Ly Ly Ti tựa hồ đã muốn phóng ra sinh vật thể nào đó nhìn không thấy đi vào bên cạnh mình.

“Ách. Ừ.” Nghe âm điệu làm cho cậu sợ hãi của Ly Ly Ti, Mộ Âm chỉ có ngoan ngoãn lên tiếng trả lời.

Kênh đầu bên kia trầm mặc một hồi, mới lại vang lên thanh âm tràn ngập thành thực diễm lệ của Ly Ly Ti.

Cậu vừa mới nói với hần muốn cùng tớ xác nhận thời gian địa điểm hội hợp. . . . Nhưng là, cậu bây giờ chắc không muốn cho hần biết hoặc thấy tớ đi? Lỵ Lỵ Ti hiểu rõ nói, làm cho Mộ Âm không khỏi tán thưởng độ hiểu biết của Lỵ Lỵ Ti đối với mình.

“Đúng. . . .”

Như vậy, địa điểm chúng ta hội hợp liền logout sau lại dùng điện thoại xác định đi! Bị tên kia biết địa điểm chúng ta hội hợp, nếu như bị hần gặp phải, vậy liền không có diễn hát nữa. Lỵ Lỵ ti lập tức rõ ràng tình hình lúc này, nhanh chóng làm ra kết luận.

“Ừ, tớ đã biết.” Mộ Âm ngoan ngoãn đồng ý Lỵ Lỵ Ti chỉ huy, dù sao đây đúng là phương thức cậu muốn, bởi vì cậu không muốn làm cho Hàn Tiêu nhanh như vậy liền gặp được Lỵ Lỵ Ti.

Cậu biết, cuối cùng có một ngày, Hàn Tiêu cũng sẽ biết mình chính là Trục Quang, cũng cuối cùng có một ngày nhìn thấy Lỵ Lỵ Ti mà phát giác, nhưng là. . . . Không phải hiện tại.

“Keo đường. . . . Cậu nếu không để ý tôi. . . Tôi sẽ xâm phạm cậu nha. . . .” Thanh âm oán lại tràn ngập thái độ nào đó còn thật sự đáng thương vang lên, Hàn Tiêu đã muốn áp vào phía sau Mộ Âm, tham muốn giữ lấy mười phần ôm thân mình mềm nhũn lại áp áp kia.

Nhưng là lời hần nói cũng đồng dạng rơi vào trong tai Lỵ Lỵ Ti.

Cái gì. . . . Lỵ Lỵ Ti cất cao thanh âm hiển nhiên chuẩn bị bị muốn bắt đầu oanh tạc, Mộ Âm lập tức trước một bước đem kênh tắt đi, kết thúc liên lạc của cậu cùng Lỵ Lỵ Ti, đồng thời cũng ảo não chính mình không có sớm một chút tắt đi, cái này bị Lỵ Lỵ Ti nghe thấy được, chỉ sợ. . . . Lỵ Lỵ Ti sẽ hoá tốc quay về Đài Loan .

“Hàn Tiêu. . . Anh không cần náo loạn !” Tắt đi sau, Mộ Âm tức giận đẩy ra cái ôm của Hàn Tiêu, nhưng như thế nào cũng giãy không được, như phía trước giống nhau, cậu chỉ có thể dùng con người không có sát khí gì liều mạng trừng mắt Hàn Tiêu, nhìn hần có thể hay không tại chính mình nhìn chăm chăm mà buông ra.

Sự thật chứng minh, hoàn toàn không có nửa điểm tác dụng.

“Tôi không thích người ở trước mặt của tôi cùng người khác nói chuyện lộ ra tươi cười ôn nhu như vậy Tôi cũng chưa thấy qua cậu cười với tôi như vậy. . . .” Một tay ở nâng mặt Mộ Âm, Hàn Tiêu mềm nhẹ ở trên mặt cậu hạ xuống một chuỗi hôn tinh tế đầy đặc lại tràn ngập tham muốn giữ lấy.

Trong giọng nói Hàn Tiêu tràn đầy hương vị trẻ con khi cáu kỉnh, làm cho khóe miệng Mộ Âm nhin không được hiện lên mỉm cười ngọt ngào, cười hành động mặc dù có chút bá đạo lại ngọt ngào của Hàn Tiêu.

Nụ cười này, làm cho Hàn Tiêu dừng lại kinh ngạc không thôi, lại nhìn xem mê say, nhin không được ôm sát thân hình mềm mại ấm áp này, giống như là muốn đưa cậu nhu tiến trong cơ thể mình.

18. Chương 18

Miễn cưỡng mở to mắt, tuy rằng trong trò chơi, đối với thân thể người mà nói, cũng bắt quá là một giấc mộng mà thôi, nhưng cũng là chuyện chân thật xảy ra.

Bạch Miên không tự chủ ngâm nga âm điệu sung sướng, rửa mặt chải đầu chỉnh dung nhan sau thay đổi quần áo, vừa mới đi xuống lầu, đã nhìn thấy anh cả cầm điện thoại không biết đang cùng ai nói gì.

Cậu có chút tò mò, nhưng cũng không có hỏi nhiều, chính là ngoan ngoãn ngồi xuống ăn điểm tâm.

“Sớm an, hôm nay tâm tình tốt lắm nha? Bao giờ có khóa?” Buông báo, Bạch Giác mỉm cười sờ sờ đầu Bạch Miên.

“Dạ. . . . Mười giờ.” Nhưng cậu vẫn có thói quen sáng sớm liền rời giường, sửa sang lại tốt mọi thứ rồi xuất môn.

“Miên

anh đưa em đi đi? Hôm nay anh phải đi sân bay đón bạn

” Đầu tổ chim, hoàn toàn không có hình tượng xinh đẹp ngăn nắp model thường lui tới, Bạch Tô mang theo mắt nhập nhèm buồn ngủ, bởi vì hắn mới ngủ không đến một giờ, đã bị bạn bè thông tri đánh thức, tên kia vẫn là ở sắp đến Đài Loan mới thông tri hắn, nói chuyện hắn muốn tới Đài Loan, khó trách ngày hôm qua online không nhìn tới tên kia.

Trong Tỉnh Ấn có một ít bug xử lý đến năm giờ mới đi ngủ, mệt mỏi quá.

“Được. Bất quá anh xác định lái xe không thành vấn đề sao?” Nhìn bộ dáng buồn ngủ của anh trai nhà mình, Bạch Miên thật là có điểm lo lắng cho an nguy của mình.

“Cho dù anh không được. Tự hệ thống cũng sẽ đem em an toàn đưa đến trường học!” Bạch Tô ha ha cười, dựa trên người em trai so với mình còn thấp hơn, một bên dùng hai má cọ cọ hai má mềm mịn của em trai, cái loại xúc cảm này thật sự thực thoải mái.

Hành động của Bạch Tô làm cho Bạch Miên nghĩ tới nam nhân luôn làm cùng loại hành động, hoặc là nói, hành động càng thân mật hơn, cảm giác chính mình dường như biến thành búp bê mặc người chà xát tròn chà xát đẹp.

“Ai, anh Tô, vì sao anh luôn nghịch em như vậy a?” Hắn nhớ trước kia Bạch Tô cũng sẽ không ôm ôm ấp ấp giống như chơi búp bê đối với mình.

“Bởi vì em mềm mềm vô cùng thoải mái a! Trước kia Miên Miên em rất gầy còn ăn không mập, ôm đều là xương cốt, từ khi có thịt mềm sau, tựa như gối ôm vừa mềm lại thoải mái, còn có mùi sữa thảo nhiên.” Bạch Tô cười hì hì xoa bóp hai má trơn mềm xong mới buông ra Bạch Miên.

“Không cần xem em như tiểu quỷ chưa dứt sữa.” Bạch Miên chu miệng nói xong, bộ dáng rất là đáng yêu, nếu không phải ba ông anh đối em trai bọn họ có sức miễn dịch, nhất định sẽ giống Ngôn Hi Hàn không khống chế được như vậy.

Bạch Miên trời sinh còn có một cỗ cảm giác đáng yêu chọc người triu mến, mặc kệ cậu béo hoặc gầy, người bị hấp dẫn với cậu, đều có một loại lực hấp dẫn phi thường trí mạng, chính là bản thân của cậu chính mình không hề tự giác, dẫn lời Khuê Lý Tì nói, đó là hoạt động kiểu máy móc phát ra pheromone.

Là nên may mắn cậu hiện tại đã không có bề ngoài làm cho chúng sinh nữ tử ghen phần, bằng không chỉ số hoa đào của cậu sẽ càng mạnh.

“Nhưng là Miên Miên nhà chúng ta thật là đáng yêu vô địch a! Các anh nói đi?” Bạch Tô cười hì hì quay đầu trưng cầu nhận xét của hai ông anh, hai người cũng đều đáp lại nụ cười ôn nhu, cùng sử dụng ánh mắt sủng nịch nhìn Bạch Miên.

“Miên Miên là bảo bối nhà chúng ta, điểm ấy là không cần hoài nghi.” Thả điện thoại trong tay xuống, Bạch Tĩnh một bên thúc giục bạch tô đi rửa mặt chải đầu trước, một bên sờ sờ đầu Bạch Miên.

Dù sao mình coi như có đến 50 tuổi, các anh cũng vẫn sẽ coi mình là trẻ con đi! Ở trong đầu Bạch Miên hiện lên nhận thức này.

Bọn họ nhất định sẽ nói, bởi vì cậu là em trai a!

※ ※ ※

Bởi vì là hệ thống tự động vận chuyển, Bạch Tô mỗi một nhất thời cũng đã quên cách chỗ trường học một đoạn đặt ra dừng xe, chiếc xe quý giá dừng lại ở cửa trường học, lập tức liền đưa tới mấy ánh mắt.

Lúc Bạch Miên phát hiện, cũng đã không còn kịp rồi, cậu chỉ có thể thở dài, đánh thức Bạch Tô cùng hắn nói tạm biệt, sau đó xuống xe.

“Miên Miên, hôm nay là sinh nhật ông Cung, sau khi em tan học anh đến đón em nha!” Ngay tại muốn ly khai phía trước, Bạch Tô còn kéo xuống cửa kính xe, lộ đầu ra nói với cậu, dung mạo tuấn dật không thua năm người Ngôn Hi Hàn, đưa tới không ít người chú ý.

Hơn nữa hần còn xưng hô Bạch Miên là Miên Miên, lại làm cho người chú mục thâm đoán bọn họ là cái quan hệ gì.

“Ừm, trên đường phải cẩn thận nha!” Bạch Miên thật sự thực lo lắng Bạch Tô thoát nhìn còn thực buồn ngủ có an toàn đến sân bay không.

Nhìn theo Nạch Tô sau khi rời khỏi, Bạch Miên mới chậm rãi đi tới phòng học, vừa mới ngồi xuống, ngay cả ghế dựa cũng còn không có ngồi ấm chỗ, một vị đại ma vương cũng đã nhận thông báo, dáng vẻ vội vàng đi tới phòng học.

Bạn học cùng khóa này tương đương có nhận thức, Ngôn Hi Hàn đối Bạch Miên cũng không phải chấp niệm bình thường, còn có tham muốn giữ lấy rất mạnh liệt.

Mới vừa rồi tin tức kia khẳng định cũng có rơi vào trong tai Ngôn Hi Hàn, bất quá Bạch Miên cùng lúc cũng cảm thán năng lực cao tốc truyền bá tin tức của các học sinh, theo cậu đi vào trường học đến ngồi xuống, cũng chưa đến 10 phút đâu!

“Người kia là ai vậy?” Ngôn Hi Hàn cũng không nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp liền hỏi thăm thân phận Bạch Tô, phía sau đi theo bốn người chỉ có thể bắt đặc dĩ lặc đầu.

“À? Anh nói anh Tô? Anh ấy là anh trai tôi a!” Lắc lắc cán bút, Bạch Miên quay đầu đi, lộ ra nụ cười đáng yêu, rất có cảm giác lấy làm kiêu ngạo.

“Anh... ruột?” Ngôn Hi Hàn có chút ngoài ý muốn, bởi vì hần cảm thấy diện mạo của anh em bọn họ
. . . Thật sự khó có thể liên tưởng.

“Đương nhiên là anh ruột Tôi biết bộ dạng chúng tôi không giống !” Người bình thường đều rất khó đưa cậu loại béo mập tròn vo này cùng ba ông anh tuấn tú làm liên tưởng, nhưng nếu đổi lại trước kia, người gặp qua bốn anh em bọn họ nói nhà bọn họ chuyên môn sản xuất trai đẹp, phẩm chất đều tốt đẹp giống nhau.

Không giống sao? Cao Duy Tô đứng ở phía sau nghiêng đầu qua, trong đầu hiện lên dung mạo ban đầu của Trục Quang ở trong Thất Giới được gọi là “Đệ nhất mỹ nhân”, lại so với Bạch Tô vừa mới bọn họ theo camera ở cửa trường học nhìn thấy Bạch Tô, còn có vài phần rất giống, hơn nữa, nếu không nói Ngôn Hi Hàn bị nam nhân đột nhiên xuất hiện bên người Bạch Miên làm hoảng tâm thần, hần là cũng có thể phát hiện diện mạo của Bạch Tô cùng Trục Quang có vài phần giống, tiến tới sinh ra hoài nghi.

Đáng tiếc a. Tình yêu quả nhiên làm cho người mù quáng thấy không rõ sự thật.

“Không giống cũng không sao, dù sao đáng yêu là đủ rồi.” Nói xong, tay Ngôn Hi Hàn còn ở trên mặt Bạch Miên sờ nhiều vài cái, động tác thân mật tuyệt đối không phải hành động bạn học bình thường làm ra đến, nhưng là mấy ngày này xuống dưới các học sinh đã muốn bao nhiêu thói quen, cũng chỉ có cho rằng sự tình gì đều không có.

“Tuy rằng trên người của tôi rất nhiều mỡ, nhưng cũng không phải để cho anh sờ nhiều vậy a?” Bạch Miên hơi hơi nhúu mày, vỗ rớt tay Ngôn Hi Hàn, vừa nói.

Nghe thấy lời của cậu, người bên cạnh cũng nhin không được phốc cười, không nghĩ tới Bạch Miên còn có loại hài hước này.

“Miên.” Ngôn Hi Hàn rất ai oán, tựa hồ không muốn Bạch Miên làm ra loại phản kháng nho nhỏ này.

“Đừng có Miên không ngừng, học đi. !” Bạch Miên không khách khí đưa mặt hần chuyển hướng phía trước, mà những người khác còn lại là đối với màn này rung động không thôi.

Hội trưởng hội học sinh trong mắt mọi người luôn là phi thường cao thượng, thế nhưng cũng sẽ giống người bình thường làm ra hành động cùng biểu tình này, còn có thể tùy ý Bạch Miên làm ra loại hành động đối

với người khác xem như vô lễ.

Điều này cũng đại biểu cho, tầm quan trọng của Bạch Miên đối với hắn đi?

“Tối hôm nay cậu có login không?” Lúc nói chuyện, Ngôn Hi Hàn vẫn là mang theo nóng bỏng nào đó nhìn Bạch Miên.

“Hôm nay có việc, có thể sẽ muộn một chút, cũng có có thể sẽ login.” Nghĩ đến rồi đến nhà ông Cung thay lão nhân gia chúc thọ, chơi muộn một chút, sẽ trực tiếp ở nhà ông Cung, tuy rằng nhà ông Cung cũng có khoang thuyền trò chơi giả thuyết, nhưng là kia dù sao cũng là cho Khuê Ly Ti chơi mà thôi.

“Như vậy a.” Ngôn Hi Hàn lộ ra biểu tình có chút thất vọng, còn lưu luyến sờ sờ Bạch Miên.

“Kia. Buổi tối có thể gọi điện thoại cho tôi không? Đây là số điện thoại tôi.” Nghĩ nghĩ, Ngôn Hi Hàn cầm qua điện thoại Bạch Miên vừa vặn đặt ở trên bàn, đem số điện thoại của mình nhấn vào, sau đó thuận tiện ấn gọi, thẳng đến nghe thấy di động mình phát ra tiếng vang mới tắt đi.

Ngẫm lại gọi điện thoại cho Ngôn Hi Hàn hắn là không thành vấn đề, Bạch Miên liền ngoan ngoãn gật đầu, dù sao phỏng chừng hắn là có thể ở trong buổi tiệc tách ra được.

Chính là nhìn Ngôn Hi Hàn có số di động của mình sau lộ ra biểu tình cao hứng, Bạch Miên nhất thời cũng nói không ra cái gì phản đối, đối với Ngôn Hi Hàn xuất hiện dạng phản ứng như vậy, trong khoảng thời gian ngắn cậu cũng rất khó nói thêm gì nữa.

※ ※ ※

Tuy rằng Bạch Miên không có mặc đến cái gì tây trang quần áo tham dự thọ yến của ông Cung, nhưng hơn ba giờ chiều sau giờ học, đã bị Bạch Tô hoá tốc chạy đến trường học chờ đi cửa hàng quần áo thay cậu chọn quần áo thích hợp, lên xe, Bạch Miên còn chứng kiến vị trí chỗ ngồi kế bên có một nam nhân dung mạo bình thường, nhưng phi thường hấp dẫn nhân chú ý, tuy rằng nhắm mắt trầm mặc nghỉ ngơi, nhưng vẫn là loáng thoáng tản mát ra một cỗ hương vị độc đáo.

Bạch Miên mặc dù đối với đối phương cảm giác được tò mò, nhưng là không hỏi gì nhiều, hơn nữa theo biểu tình ôn nhu bạch tô nhìn đối phương, cậu đại khái cũng có thể đoán được đối phương là bạn rất trọng yếu của Bạch Tô.

Bất quá, Bạch Miên tuy rằng cố ý cẩn thận là không đi quấy rầy đến đối phương nghỉ ngơi, nhưng đối với phương vẫn là tĩnh lại, sau đó quay đầu hướng cậu chào hỏi.

“Xin chào.” Thanh âm sạch sẽ, nghe qua phi thường thoải mái, hợp với khuôn mặt xem ra có loại hương vị dị thường hòa hợp thích hợp.

“Xin chào, tôi gọi là Bạch Miên. Bạch Miên nhu thuận đáp lại, sau đó có chút tò mò nhìn nam nhân.

“Gorete Windsor, gọi tôi Grey là tốt rồi.” Nam nhân mặc dù có bề ngoài tóc vàng mắt xanh, nhưng là lại nói được một ngụm Trung văn lưu loát, rất khó tưởng tượng hắn là người Mỹ.

Hơn nữa, người có thể được anh ba Bạch Tô liệt vào bạn tốt, cũng chỉ có một ít bạn trên Internet của hắn đi? Như vậy, người nam nhân này cũng là cao thủ máy tính đi? Thiết kế Tinh Ấn hắn khẳng định cũng có một phần.

Bạch Miên nhin không được dùng ánh mắt tò mò nhìn nam nhân lại vừa trầm ngủ say, sau đó thấy Bạch Tô lặng lẽ đối với mình làm một thủ thế im lặng nhỏ giọng.

Chờ đến cửa hàng quần áo sau, nhìn chị nhân viên cửa hàng đã muốn xem như rất quen thuộc lấy ra mấy bộ quần áo cho cậu mặc thử, nhưng là này đó quần áo đều có một cái đặc điểm, cậu mặc vào đến sẽ không có vẻ béo hoặc mập mạp, ngược lại còn tròn vo vô cùng đáng yêu, sẽ cho người nhìn không được muốn đưa tay ra ôm lấy búp bê béo mập đáng yêu này.

“Grey, như thế nào, em trai của tôi thực đáng yêu đi?” Bạch Tô vui rạo rức đi đến ôm lấy Bạch Miên nhìn rất đáng yêu, hoàn toàn chính là một bộ anh trai ngốc.

Về mặt ủ rũ Grey tuy rằng vẫn là rất muốn nghỉ ngơi nhiều, nhưng nhìn Bạch Miên giống gấu trắng đáng yêu bị Bạch Tô ôm vào trong ngực, trên khuôn mặt tròn đáng yêu lộ ra một loại tình thuần tự nhiên, làm cho hắn nhìn không được cũng đưa tay ra, sờ sờ đầu Bạch Miên.

Thấy hành động của Grey, Bạch Tô cười đến đắc ý hơn, đã nói bảo bố nhà bọn họ là đứa trẻ đáng yêu nhất trên đời này, mặc kệ cậu béo hoặc gầy, cũng vẫn là thảo nhân thích giống nhau.

Sợi tóc quăn quăn mềm mại, tán lác ở hai bên má trắng nõn đáng yêu, mũi trắng lông mềm như nhung, áo sơ mi cùng áo khoác ngoài đơn giản nhưng không mất lưu hành, còn mặc quần đùi màu trắng, mặc dù có chút thịt thịt, nhưng là bởi vì cảm giác trắng nõn tròn tròn kia, thực thảo hỉ vừa phúc khí đáng yêu.

Khi Bạch Tô buông ra sau, vài nhân viên cửa hàng cũng nhìn không được tiến lên đi xoa bóp mặt của cậu, sau đó ôm ôm cậu, còn gọi thẳng mềm nhũn vô cùng thoải mái.

Thân hình các cô gái luôn mềm mại cũng có chứa các loại mùi nhân nhạ bất đồng, nhưng là, cho dù bị ôm như vậy, lúc này cậu nghĩ đến, vẫn là lúc Ngôn Hi Hàn ôm lấy cậu, cái loại mùi cùng hơi thở thuộc loại đàn ông, thành thực mà gọi cảm, cùng mình tràn đầy mùi sữa có thể nói là cách biệt một trời.

Chính mình dường như. Thật sự đối các cô gái không có hứng thú đâu.

Tuy rằng Ngôn Hi Hàn giống ở ôm búp bê to, không để ý ý nguyện của cậu ôm cậu không buông, nhưng là, không thể phủ nhận là, ở trong cái ôm của Ngôn Hi Hàn, cậu lại luôn có loại an tâm không hiểu.

“Bạch tiên sinh, đem Bạch Miên cho chúng ta đi! Thật đáng yêu nha!” Vài bà chị yêu thích không buông tay thay phiên đối Bạch Miên áp áp ôm ôm, còn bắt chợt sờ sờ khuôn mặt trắng nõn của cậu ăn vụng đậu hũ, hành vi cùng Ngôn Hi Hàn có thể nói không có sai biệt.

“Thôi đi các cô, tôi mới sẽ không đem bảo bối nhà tôi cho nhóm nữ sắc lang các người.” Bạch Tô từ trong tay nhóm nữ nhân sài lang hổ báo kia đoạt lại bảo bối nhà mình, sau đó đưa ra thẻ tín dụng cho các cô đi quét thẻ.

Các cô bị Bạch Tô hình dung thành nữ sắc lang cũng không có tức giận, chính là cười hì hì cầm thẻ tín dụng của Bạch Tô đi quét.

Bạch Miên đột nhiên nghĩ đi toilet, mới chạy vội vàng quay về thang lầu đến lầu một, rồi cậu như thế nào cũng không còn nghĩ tới sẽ đụng phải hắn.

“Miên. ?” Sững sờ nhìn Bạch Miên đáng yêu trước mắt, chỉ số đáng yêu ở dưới quần áo thích hợp tô đậm, tăng lên gấp bội, càng làm cho người muốn đưa cậu hung hăng kéo vào trong lòng, lại điên cuồng kích hôn một phen.

Chính là nơi này cũng không phải một nơi thích hợp, hơn nữa hắn cũng rất nghi hoặc Bạch Miên tại sao lại xuất hiện ở nơi này.

“A.” Thấy Ngôn Hi Hàn xuất hiện ở nơi này, trong lòng Bạch Miên tự nhiên cảm thấy phi thường kinh ngạc, cậu tới nơi này thật nhiều lần, nhưng lần đầu tiên mới gặp Ngôn Hi Hàn.

Cuối cùng xem như trùng hợp, vẫn là duyên phận?

“Ừm. Tôi theo anh trai đến mua quần áo. Trước hết để tôi đi toilet một chút.” Tuy rằng Ngôn Hi Hàn xuất hiện ngoài ý muốn, nhưng Bạch Miên cũng không quên chính mình chính vội vàng đi toilet.

Vội vàng tiến vào toilet giải quyết sinh lý đại sự, vừa chuyển quá thân, cậu đã bị hoảng sợ, bởi vì Ngôn Hi Hàn không biết khi nào thì cũng theo tiến vào, mà cậu thế nhưng cũng không có phát hiện, càng không có nghe được tiếng bước chân gì.

Nhớ tới chính mình còn chưa có rửa tay, cậu ngừng lại một chút, sau đó hơi hơi đỏ mặt chạy đến trước bồn rửa tay.

Vừa chuyển quá thân, liền tiến đụng vào cái ôm quen thuộc, sau đó đôi tay xấu xa kia xoa gương mặt của mình, tình tế, ôn nhu, có thể cảm giác ra trong đó bao hàm đầy đủ tình cảm.

“Miên . . . Cậu mặc như vậy thật đáng yêu, là tính mặc cho ai xem? Tôi không cho phép cậu ra ngoài quyến rũ người.” Ngón tay thon dài ở trên mặt cậu tinh tế vuốt ve.

Ngôn Hi Hàn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi đỏ hồng của Bạch Miên, tay vòng ở phần eo cậu hơi dùng lực, đưa cậu dựa vào bồn rửa mặt, sau đó khăn cấp hôn lên đôi môi phần nộn khéo léo kia, nhìn xem hương vị kia có thật sự cùng tối hôm qua ở trong trò chơi nhăm nháp đến tốt đẹp giống nhau hay không.

Mà đôi môi non mềm của Bạch Miên cũng như dạng hần suy nghĩ, vừa ngọt vừa mềm, mang theo quả hương cùng hương trầm thản nhiên, làm cho người ta chỉ cần nếm thử một chút sau sẽ nghiện, luyến tiếc buông ra, còn làm cho hần lại nhịn không được làm sâu sắc nụ hôn này, nụ hôn càng phát ra nhiệt tình cùng khiêu khích, ngay cả không khí tựa hồ cũng hơi hơi ấm lên, tràn ngập một cổ hương vị dục vọng nồng đậm.

Bạch Miên bị hôn đến cả người mềm yếu, một đôi tay nhỏ bé cũng vô lực bám ở cổ Ngôn Hi Hàn, hai má phần nộn bị lấy màu đỏ diễm lệ, ngay cả hô hấp cũng có chút dồn dập, làm lúc Ngôn Hi Hàn buông cậu ra, thấy đúng là hình ảnh mê hoặc động lòng người như thế, làm cho hần nhịn không được phát ra một tiếng gầm nhẹ, lại lần nữa hôn lên môi ngọt ngào của Bạch Miên.

“Miên Miên, em có khỏe không. . . .” Khách không mời mà đến luôn đến đột nhiên, nam âm nghi hoặc trong sáng, đột nhiên biến mất ở khi đẩy cửa phòng vệ sinh ra, khi nhìn thấy tình cảnh trước mắt thì phi thường khiếp sợ.

Bạch Tô giật mình nhìn một màn trước mắt mà hần không hề nghĩ qua, em trai đáng yêu thanh thuần của hần, cứ nhiên lại bị nam tử diện mạo tuấn mỹ nhiệt tình ôm hôn, nhưng lại không có bất kỳ chống cự, hai tay còn đặt ở trên cổ đối phương, mặc dù lúc hần đẩy cửa lúc tiến vào, Bạch Miên cũng đã vội vàng hấp tấp đẩy ra Ngôn Hi Hàn, nhưng mặt gương ngùng cùng xấu hổ trên mặt cậu nhìn xem rất rõ ràng, Bạch Miên cũng không phải bị đối phương bắt buộc, cũng có chứa ý cam tâm tình nguyện.

Hai nam nhân cứ vậy lặng yên không nói nhìn nhau, ánh mắt sắc bén của Bạch Tô trừng Ngôn Hi Hàn, mà Ngôn Hi Hàn cũng không sợ hãi chút nào nhìn Bạch Tô, chỉ có Bạch Miên theo trên bồn rửa tay xuống cực bất an, không dám nhìn Bạch Tô.

“Cậu là ai? Vì sao đối với Miên Miên nhà chúng tôi làm ra loại hành động này?” Bạch Tô bình tĩnh nhìn Ngôn Hi Hàn hỏi, phát hiện ánh mắt của đối phương yên tĩnh ổn trọng, một chút cũng không có cảm giác lỗ mãng, cách nhìn đối Ngôn Hi Hàn khi vừa mới phát hiện tốt hơn chút ít.

“Tôi là bạn học của Bạch Miên, Ngôn Hi Hàn, tôi thích cậu ấy, trước mắt đang theo đuổi cậu ấy.” Ngôn Hi Hàn yên lặng nói, mặc dù đối với bạch tô đột nhiên xuất hiện cũng có chút khẩn trương, nhưng hần đối với ý niệm theo đuổi Bạch Miên trong đầu mình cũng là không hề có ý che lấp, thoải mái cứ vậy thừa nhận ý đồ của mình.

Hần ở trường học đều không thêm để ý chút nào chút nào làm cho toàn bộ trường học biết hần đối Bạch Miên có ý, như thế nào lại vào lúc này đối Bạch Tô che che lấp lấp quyết định của chính mình? Huống chi, hần cũng biết rõ ràng, muốn hoàn toàn thành công làm cho Bạch Miên thuộc về mình, cửa ải ba ông anh của Bạch Miên này dù thế nào cũng phải qua.

“Xú tiểu tử. . . . Trước mặt anh trai người khác nói lời như thế. . . . Cậu cảm thấy Miên Miên nhà chúng tôi là cậu nói có thể theo liền theo sao?” Tuy rằng không ghét nam nhân ở trước mắt, nhưng là đối phương kiêu ngạo đối hần tuyên cáo muốn theo đuổi bảo bối nhà hần, liền để cho hần có nho nhỏ bất mãn.

“Tôi biết Miên Miên là bảo bối của các người, nhưng tôi cũng thật sự thích cậu ấy.” Nắm chặt tay mềm mại nhỏ bé của Bạch Miên, Ngôn Hi Hàn không sợ hãi trả lời.

“Cậu nhận thức Bạch Miên nhà chúng tôi bao lâu?” Cao thấp đánh giá Ngôn Hi Hàn, thực nghi hoặc em trai bảo bối khi nào thì biết một đại nam hài tuổi còn trẻ tuấn mỹ như vậy, nhưng lại một chữ cũng không nói. . . . Có lẽ đây mới là chỗ làm cho Bạch Tô tức giận đi?

“Sắp hai tuần. . . .” Lời vừa mới dứt, Ngôn Hi Hàn nhìn thấy trong mắt Bạch Tô như là sắp bốc hỏa trừng mắt hần, có loại cảm giác không hiểu, cảm thấy dung mạo Bạch Tô cho hần một loại cảm giác quen thuộc, nhưng hần cũng không nói lên được tại sao lại cảm thấy quen thuộc.

“Hai tuần. Cậu liền đối với Miên Miên động tay động chân?” Bảo bối Bọn họ thật cẩn thận bảo hộ cứ như vậy bị xú tiểu tử này cấp số sàng rồi, nghĩ như thế nào đều làm người tức giận!

“Nếu là thời gian trong trò chơi, có thể nói vượt qua một tháng, tôi cũng không phải cảm thấy hảo ngoạn mới theo đuổi cậu ấy.” Ngôn Hi Hàn vừa nói, còn cúi đầu nhìn người bên cạnh đang cúi đầu, Bạch Miên mang khuôn mặt phần nộn đỏ bừng, thoát nhìn là dạng làm người ta cảm giác được kiều thương.

“Bằng bề ngoài của cậu, muốn tìm dạng mỹ nữ gì cũng không phải là vấn đề, vì sao cố tình muốn tìm Miên Miên? Nó là con trai!” Bạch Tô đương nhiên cảm giác em trai mình là đáng yêu nhất, nhưng là, đối với người ngoài bình thường sẽ thấy em trai của mình thế nào, hẳn cũng là tâm lý nắm chắc, hẳn rất khó tin tưởng một người nam nhân anh tuấn tuổi còn trẻ thế nhưng sẽ thích Bạch Miên.

“Tôi cũng không biết, chính là. . . Lần đầu tiên thấy cậu ấy, đã cảm thấy cậu ấy thật đáng yêu, đáng yêu làm cho người ta luyến tiếc buông ra.” Theo mắt đầu tiên nhìn thấy cậu sau, Ngôn Hi Hàn còn có một loại cảm giác, cảm giác kia ở thúc giục khiến cho hẳn chặt chẽ bắt lấy Bạch Miên, muốn mình tuyệt đối không thể buông cậu ra.

Bạch Miên mềm mại ấm áp, có một loại ấm áp cùng đáng yêu sẽ cho người tâm tình thả lỏng bành trướng, giống ánh dương ấm áp vào đông, làm cho người ta thấy cậu mỉm cười ngọt ngào sẽ nhịn không được thả lỏng.

Thấy ôn nhu trong ánh mắt lạnh lùng của Ngôn Hi Hàn, Bạch Tô âm thầm ở trong lòng chắc chắn, hẳn không phải người mù, đương nhiên nhìn ra được Ngôn Hi Hàn là thật tâm hoặc giả ý, nhưng liền cũng bởi vì xác định, càng làm cho tâm tình của hẳn rất không vui.

“Cho dù tôi thừa nhận quyết tâm của cậu. Tôi cũng phải nhắc nhở cậu, đối Miên Miên nhà chúng tôi động tay động chân. . . Sẽ có cái dạng hậu quả gì.” Bạch Tô hơi hơi cười, sau đó cứ như vậy nháy mắt ra quyền.

Bốp! Một quyền vững chắc đánh vào trên khuôn mặt tuần tú của Ngôn Hi Hàn, khiến cho Bạch Miên kinh hô.

“Anh Tô!” Như thế nào cũng không còn nghĩ tới Bạch Tô tức giận vừa nói động thủ là động thủ liền, hơn nữa còn là đánh vào trên người người trong lòng của mình, Bạch Miên đương nhiên sẽ cảm giác được đau lòng.

Cậu vội vàng kiểm tra vết thương của Ngôn Hi Hàn, thấy khóe miệng hẳn đã bị đánh xước da đổ máu, đau lòng cầm lấy khăn tay bên cạnh dính nước chà lau vết thương bên khóe miệng Ngôn Hi Hàn, động tác thật cẩn thận cùng biểu tình đau lòng kia, cũng làm cho Ngôn Hi Hàn có loại ấm áp ngọt ngào, quên đau đớn trên mặt sau khi bị đánh.

Mà tư thái cùng hành động thân mật của hai người, thật ra khiến Bạch Tô vừa tức giận lại buồn bực, có loại cảm giác em trai bảo bối cứ như vậy vô duyên vô cớ bị người đoạt đi.

19. Chương 19

Nhìn mỹ nữ diễm lệ trước mắt trên cao nhìn xuống mình chằm chằm, Bạch Miên có chút chột dạ là không biết nên nói cái gì cho tốt, chỉ có thể ngơ ngác nhìn cô cười gượng.

Thời gian đẩy trở lại nửa giờ sau, Bạch Tô từ trong tay Ngôn Hi Hàn đoạt lại Bạch Miên sau, liền chạy tới nhà Cung gia, sau đó thở phì phì đối Cung gia trưởng bối còn có anh trai nhà mình oán giận cái tin tức kinh người này, đương nhiên, trong đó cũng bao gồm đại tiểu thư Khuê Ly Ti từ nước Pháp chạy về, mà mọi người cũng mới hiểu được, vì sao Bạch Miên và Khuê Ly Ti thủy chung không không đến được với nhau.

Quý dị là Cung gia trưởng bối không có lộ ra biểu tình chán ghét, ngược lại đối Bạch Tô truy vấn không ngừng về chuyện cùng cái nhìn về Ngôn Hi Hàn.

Mà Bạch Miên không cần phải nói, đương nhiên là một mình chống lại Khuê Ly Ti.

Sau đó liền biến thành tình cảnh nữ vương đại nhân cúi đầu trừng mắt nhìn Bạch Miên ở trên sô pha như ngồi bàn chông.

“Ách. Ti Ti.” Ánh mắt thật là khủng khiếp a.

“Bạch Tiểu Miên, cậu tốt nhất giải thích rõ ràng cho tớ, bao hàm chuyện trong trò chơi cùng chuyện gần nhất xảy ra ở bên kia.” Không biết trừng mắt nhìn bao lâu, Khuê Ly Ti cười mở miệng, nhưng làm cho Bạch Miên có cảm giác phi thường nguy hiểm.

“Có. Có thể không cần nói sao?” Bạch Miên đương nhiên biết câu hỏi này là vô ích, bởi vì Khuê Ly Ti tuyệt đối không phải một người khinh địch như vậy là có thể bị dùng phương thức này cho qua.

“Nói.” Một chữ ngắn gọn hữu lực, không chút khách khí bỏ đi hy vọng nho nhỏ xa vời của Bạch Miên.

Vội vã vì uy áp của nữ vương Ly Ti, Bạch Miên đành phải ngoan ngoãn đem chuyện gần nhất xảy ra ngắn gọn sáng tỏ lại một năm một thực nói cho Khuê Ly Ti.

Nghe xong được chuyện Bạch Miên kể lại trong đoạn thời gian này, Khuê Ly Ti nhún lại đôi lông mày anh khí mười phần, Bạch Miên chợt dạ nhìn về mặt của cô.

“Nói như vậy. Tên kia nói muốn theo đuổi cậu?” Nữ vương bạo lực nguy hiểm hỏi, ngón tay nắm đến vang lên thanh âm rắc rắc đặc biệt có quyết đoán.

“Ừm.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hiện lên màu hồng phấn nộn, còn có một chút hương vị ngọt ngào.

“Cậu quên tên kia hai năm trước đã thương tổn cậu sao?” Khuê Ly Ti đương nhiên biết năm đó Bạch Miên del acc Trục Quang xong, Hàn Tiêu điên cuồng đến cỡ nào, tuy rằng cô cũng biết đến tiếp sau phát triển, còn có một chút chuyện cô chưa nói với Bạch Miên, càng không có nói cho Hàn Tiêu bọn họ cô có biện pháp liên lạc với Bạch Miên trong hiện thực, còn có chuyện hai người là thanh mai trúc mã, chính là ở bên cạnh mắt lạnh nhìn.

Sau đó khi Hàn Tiêu bọn họ đổi trò chơi, cô cùng bọn họ là bạn trong đoàn, đương nhiên cũng có cùng nhau đổi trò chơi, mà cô cái gì cũng không nói, dùng phương thức này đến mắt lạnh trừng phạt Hàn Tiêu thương tổn Trục Quang.

Chỉ là hai người bị ngăn cản cách như vậy, vẫn như cũ hấp dẫn lấy lẫn nhau, làm cho cô rất không cam tâm, tuy rằng cô cùng Bạch Miên cũng không phải cái loại cảm tình kia, nhưng Bạch Miên vẫn là người rất trọng yếu của cô, cảm thấy để cho Hàn Tiêu quá dễ dàng bắt được tâm Bạch Miên, làm cho cô phi thường là không thích.

Đúng vậy, cô là không muốn thấy Hàn Tiêu dễ dàng liền ôm mỹ nhân về. Cho dù hiện tại Bạch Miên cũng không xưng là một mỹ thiếu niên cũng giống nhau.

Làm sao có thể dễ dàng cho Hàn Tiêu như vậy? Cô chịu đựng hai năm không lên tiếng, cái gì cũng không nói, hẳn lại còn là có thể đem tiêu điểm cấp chuyển tới trên người chính chủ, tuy rằng cô muốn khen ngợi loại bản năng dã thú của Hàn Tiêu, làm cho hắn không nhận ra người đến cũng vẫn là thích cùng một người, nhưng không thể tha thứ vẫn là không thể tha thứ.

“Tớ không quên. Nhưng là.” Vừa thấy được Ngôn Hi Hàn cậu liền biết, cậu vẫn là không quên hẳn được, quên không được tình cảm của mình, hận thường thường là vì đối một người có điều chờ mong, sau đó chờ mong thất bại sau sở sinh ra cảm xúc, nhưng là cậu cho tới bây giờ vốn không có hận Ngôn Hi Hàn, chính là. Khổ sở mà thôi.

Cậu không hận Ngôn Hi Hàn, cậu chính là khổ sở vì lúc trước Ngôn Hi Hàn hiểu lầm cùng không tín nhiệm mình, cho nên khi đó cậu mới cái gì cũng không có biện bạch, rồi rời đi Thất giới.

Mà ở hai năm sau gặp lại Ngôn Hi Hàn, cậu vốn cho là đã muốn quên đi tình cảm, nhưng vẫn là loại hình thức mãnh liệt mà ra, rõ ràng không thể đổi chuyện hai năm trước tiêu tan, rõ ràng cũng rất giận. Nhưng không cách nào hận, muốn chạy trốn lại nhịn không được một lần lại một lần ở lại bên cạnh hắn.

Thích một người, còn đối phương cũng thích mình, đây là nguyên nhân làm cho Bạch Miên có giấy dựa lại khó có thể né ra.

Cậu vẫn tự nói với mình không cần trầm luân xuống, có lẽ cậu còn có thể bị thương tổn, nhưng là.
. Cậu chính là sẽ nhịn không được chính mình, cho nên, cậu mới sẽ phóng nhâm Ngôn Hi Hàn một lần lại một lần đối mình làm ra hành động như vậy đi.

Vừa nghĩ tới chuyện xảy ra hai năm trước, cậu lại nhịn không được cái loại cảm giác ủy khuất xông lên đầu, làm cho cậu không chịu được rơi nước mắt.

Yêu một người yêu đến tâm đều đau đớn. Là dạng cảm xúc gì? Nhìn Bạch Miên lại nhịn không được rơi lệ, Khuê Ly Ti thở dài, giống bà chị đem Bạch Miên ôm đến ngực mình, vỗ nhẹ lưng của cậu, trấn an tâm tình của cậu, nhưng cậu vẫn là không ngừng nghẹn ngào.

“Tớ đã biết. Cậu a. . . Thật là ngốc.” Không cần nhiều ngôn ngữ giải thích gì, Khuê Ly Ti cũng rất rõ ràng tâm của Bạch Miên.

Bản năng mẫu tính làm cho cô đối với Bạch Miên phi thường thương yêu, bởi vì cô là con gái một, không có anh trai chị gái, đối với cô mà nói, Bạch Miên cùng tuổi vẫn giống em trai của cô, là em trai bảo bối của cô.

“Tớ thực mâu thuẫn, hẳn thích Bạch Miên, tớ sẽ khổ sở, nghĩ hẳn là không phải không thèm quan tâm tớ trước kia, nhưng là, nếu trong lòng hẳn lại một lòng nhớ Trục Quang, tớ sẽ nghĩ hẳn đang đem ta trở thành vật thay thế giải trí nhất thời. Ti Ti. Tớ thực phiền toái đúng không?” Dem đầu gối lên trên đùi Khuê Ly Ti, Bạch Miên nhỏ giọng nói.

“Cậu a. Cho dù là phiền toái, đối mọi người mà nói cũng là phiền toái ngọt ngào, không có người sẽ rảnh rỗi làm phiền người.” Khuê Ly Ti vuốt mái tóc mềm mại kia, cưng chiều nói.

“Ti Ti. Tớ vẫn là muốn ở bên cạnh hẳn.” Mãi cho đến giờ này khắc này, ở trước mặt Khuê Ly Ti, cậu mới có phản ứng khí thừa nhận kia, cậu kỳ thật không có ở trước mặt Ngôn Hi Hàn phản kháng Ngôn Hi Hàn tiếp cận cùng đụng chạm, cậu chính là. Không biết như thế nào cho phải.

“Tớ biết, cậu đồ đưa ngốc này. . . Đời này muốn cậu thay lòng đổi dạ chắc rất khó khăn đi? Tiện nghi cho Hàn Tiêu tiểu tử kia.” Xoa bóp hai má thịt thịt phần nộn của Bạch Miên, Khuê Ly Ti hạ quyết tâm, không làm khó dễ đại kế truy vợ của Hàn Tiêu, cô sẽ không kêu cung Ly Ti!

“Ti Ti.”

“Yên tâm, tớ sẽ không phản đối cậu cùng hẳn cùng một chỗ, chính là, tớ vẫn phải cho hẳn một chút giáo huấn, ai kêu hẳn làm cậu khóc.” Khuê Ly Ti lộ ra nụ cười vừa xinh đẹp vừa nguy hiểm, làm cho Bạch Miên ở trong lòng yên lặng vì tương lai Hàn Tiêu khả năng có bất hạnh mà bi ai hơn mấy phút.

※ ※ ※

Nhìn bảng hảo hữu online, biểu hiện của Mộ Âm vẫn hiện ra màu xám, Hàn Tiêu nhịn không được thở dài.

Cậu hôm nay. Thật không có login a. Thất vọng trên mặt Hàn Tiêu tràn đầy sắc thái u buồn, làm cho những người khác nhịn không được trợn mắt một cái, cảm thán Hàn Tiêu hãm sâu.

“Thật khó hiểu. Vì sao Hàn lại thích Kẹo Đường như vậy?” Vô Diễm khó hiểu sờ sờ cằm dưới, nhìn vẻ mặt nản lòng của Hàn Tiêu, vừa hướng Hàn Tiêu thích Mộ Âm như vậy mà cảm giác được bất khả tư nghị.

Hẳn thừa nhận bộ dáng trắng trắng mập mập lại mềm của Mộ Âm thực đáng yêu, nhưng là, Mộ Âm cùng Trục Quang bản là kém cái thiên soa địa viễn, một người là tiểu phúc thần béo đô đô, một người là mỹ thiếu niên tuyệt sắc có thể nói khuynh thành, hai loại hình hoàn toàn bất đồng, thế nhưng đều có thể làm cho Hàn Tiêu trầm mê như thế, làm cho hẳn trăm mối vẫn không có cách giải.

“Nói thực ra. Trục Quang đẹp như thế, thiện lương như vậy, Hàn còn có biện pháp thay lòng đổi dạ. Cảm giác thật khó hiểu.” Tiểu Vong Trần cũng hiểu được bất khả tư nghị, rõ ràng vài tuần trước kia, Hàn Tiêu còn nhiệt liệt liệt truy tìm tung tích Trục Quang như vậy, nhưng là vì sao vừa bắt đầu đụng gặp Mộ Âm, liền thay đổi?

Hơn nữa quỹ dị là đối tượng thay lòng của Hàn, là Mộ Âm cùng trực quang kém thiên nam địa bắc xa, cái loại cảm giác này. Nói thực ra còn rất quý dị .

Nhưng bọn hắn cũng thừa nhận, Bạch Miên giống kẹo đường mềm mại kia, là rất đáng yêu, nhưng là bọn họ cũng chưa nghĩ tới cậu sẽ là loại hình làm cho Hàn Tiêu tâm động.

“Đó là bởi vì. Mộ Âm cùng Trực Quang có chỗ tương tự đi?” Du Phong thần nhiên nói, đây là phát hiện sau mấy ngày hẩn quan sát, hẩn cảm thấy, trên người Mộ Âm có bóng dáng của Trực Quang, có lẽ , đây là nguyên nhân Hàn Tiêu lại khắc chế không được mình.

“Hử. . . ?” Lời Du Phong nói, làm cho Tiểu Vong Trần cùng Vô Diễm kinh ngạc phát ra thanh âm nghi hoặc, ngay cả Hàn Tiêu cũng ngẩng đầu hơi kinh ngạc nhìn Du Phong.

“Làm sao giống?” Vô Diễm đối với lời hẩn nói ôm độ hoài nghi cao, như thế nào cũng vô pháp đem Trực Quang cùng Mộ Âm làm liên tưởng gì.

“Cá tính cùng khí chất,” Du Phong thần nhiên nói, trừ bỏ Bàn Bối không có phản ứng quá lớn, những người khác, bao gồm Hàn Tiêu đều hơi sửng sốt, bắt đầu cố gắng tự hỏi lời của Du Phong.

Nhưng là liền giống như lời hẩn nói, càng là cố gắng nghĩ, lại càng thấy cá tính cùng khí chất của Mộ Âm và Trực Quang chất phi thường tương tự, khác biệt chỉ ở bề ngoài của bọn họ.

Chính là, phát hiện này cũng không có làm cho tâm tình Hàn Tiêu khá hơn một chút, ngược lại mảy mui chật, môi mím chặt cũng nhìn ra được trong lòng hẩn đang ở quay cuồng.

Mộ Âm Cùng Trực Quang có chút tương tự?

Hẩn không muốn thừa nhận điểm này, nhưng cũng không thể không nhận lời Du Phong nói, bỏ qua bề ngoài không nói, hai người bọn họ quả thật có trình độ tương tự nhất định, nhưng. . . Hẩn không muốn thừa nhận.

Bởi vì, hẩn có một loại cảm giác, dường như một khi thừa nhận hai người có chỗ tương tự, sẽ cùng giống như hai người bị phản bội, cho nên, hẩn không muốn thừa nhận.

Chính là. cá tính mềm mại cũng không yếu đuối của Mộ Âm, cùng khí chất thanh nhã tự nhiên này, cùng Trực Quang có chút tương tự.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Hàn Tiêu có chút trắng bệch.

Hẩn là bởi vì Mộ Âm giống Trực Quang mới có thể thích cậu sao? Vẫn là nói. Hẩn là thật sự thích Mộ Âm? Giờ này khắc này, trong lòng Hàn Tiêu một mảnh bối rối, đã muốn phân không rõ lắm tâm của mình .

“Hàn? Có khỏe không?” Bàn Bối nhàn nhạt hỏi.

“Không có việc gì.” kéo ra một nụ cười gượng ép, sắc mặt Hàn Tiêu cũng không tốt.

Mọi người thấy sắc mặt Hàn Tiêu cũng không hy vọng có người truy vấn, cũng là thức thời không có hỏi nhiều, đây là ăn ý nhiều năm qua của bọn họ, chính là, bọn họ cũng đại khái đoán được, khẳng định cùng chuyện bọn họ vừa nói có liên quan.

“Đúng rồi, Hàn, ngày hôm qua lúc cậu không ở, chúng tớ nhận một nhiệm vụ cấp C, bí được của thuật sư luyện kim , ở sa mạc Sagar săn bắt năm cái răng của Sa Trùng, 10 cái răng của Lam Hạt độc, còn có 9 cái sừng của Sa Mạc Báo Hồ, tiền thưởng là năm vạn kim tệ, cùng với một lễ vật thần bí.” Nghĩ đến bắt đầu giải nhiệm vụ, Tiểu Vong Trần liên tục không ngừng nói cho Hàn Tiêu tin tức này.

Các loại nhiệm vụ trong Tinh Ấn đại khái chia làm cấp SSS~S ba nhiệm vụ đặc cấp, cấp A~E nhiệm vụ bình thường, tổng cộng tám cấp bậc, theo cấp bậc trước mắt bọn họ, nhiệm vụ cấp C xem như vượt qua.

Nhiệm vụ cấp E thông thường khó khăn ước chừng là 1~9 cấp, xem như nhiệm vụ tân thủ đơn giản nhất, cấp D còn lại là nhiệm vụ cấp 10~29, cấp C còn lại là cấp 30~49, cấp B ước chừng là cấp 50~71, cấp A chính là nhiệm vụ cấp 71~99, về phần ngoài cấp S, có thể nghĩ, đó là phải đến cấp hơn trăm, theo giai đoạn closebeta trước mắt khẳng định bất không được loại nhiệm vụ này.

Chẳng qua.

“Các cậu làm sao nhận được nhiệm vụ cấp C?” Hàn Tiêu có chút kinh ngạc, trong Tinh Ấn dù có nhiệm vụ cấp khó khăn, nhưng là cũng không hạn định cấp bậc người tiếp nhận nhiệm vụ, chỉ cần người có biện pháp đào được nhiệm vụ là có thể, tuy rằng nhiệm vụ cấp C còn không tính quá khó khăn, nhưng là theo bọn họ trước mắt mà nói có thể tìm tới cũng không đơn giản.

“Vô Diễm không cẩn thận. Lấy được.” Liếc Vô Diễm chột dạ một cái, Tiểu Vong Trần cùng hai người khác thật sự rất khó giải thích nguyên nhân Vô Diễm nhận được nhiệm vụ.

Gọi bọn hắn như thế nào nói cho Hàn Tiêu, bọn họ nguyên bản nhận chính là nhiệm vụ cấp D, giúp thuật sư luyện kim tìm vài dược liệu thực bình thường, kết quả Vô Diễm này chỉ bồn con hổ không cẩn thận kéo mũ trùm của người ta, kết quả thấy được bên hũ dung của đối phương liền trực giác đối thuật sư luyện kim NPC mắng một câu thô tục khó nghe, vốn điều này cũng không có gì, nhưng là quỷ dị ở phía sau.

Thuật sư luyện kim vốn nên là không có phản ứng gì, nhưng tuần dung bên kia thế nhưng lâm vào biến sắc, trong mắt cũng bị lấy phần nộ, giơ tay lên hung hăng quăng vô diễm một cái tát, cũng lạnh lùng cải biến nhiệm vụ bọn họ nguyên bản đã muốn tiếp được, lập tức đem nhiệm vụ khó khăn hướng lên trên tăng lên gấp đôi.

Bởi vì thuật sư luyện kim kia vốn chính là phải làm ra thuốc chữa thương bình thường, nhưng này đối với miệng vết thương hãn kỳ thật chỉ có tác dụng rất nhỏ, bị một kích như vậy của Vô Diễm, hãn lập tức tức giận muốn lấy thuốc chữa thương tốt nhất, làm cho mặt của hãn gia tốc phục hồi như cũ, ngay cả thời gian giải nhiệm vụ không hạn chế, cũng ngành sinh sinh bị đổi thành trong vòng bảy ngày làm hạn định.

Vô Diễm đương nhiên không phải cố ý, ba người khác cũng không có trách phản ứng lúc đó của hãn, bởi vì nửa bên mặt kia của thuật sư luyện kim tuy rằng thực tuấn mỹ, nhưng bên kia lại là những khối thịt rối rắm tợn ghê tởm, phảng phất bị người dùng lợi khí hung hăng cắt, đào, xén, xoắn giống nhau, ánh mắt lại nửa lờ, trình độ khó coi có thể nghĩ, cũng làm cho người buồn bực, là ai đổi hãn làm loại chuyện này.

Ngay cả bọn họ cũng thiếu chút làm ra phản ứng phản cảm, nhưng vẫn là nhịn xuống, Vô Diễm là khoảng cách gần nên đứng mũi chịu sào, sẽ có cái loại phản ứng này đúng là bình thường.

Mà thuật sư luyện kim lạnh như băng mà phần nộ khoắc lại áo choàng sau, liền lại đi trở về trong phòng ma được vật điều trị u ám của hãn, tiếp tục công tác nguyên bản của hãn, không hề phản ứng đến bốn người bọn hãn.

Cái loại cảm giác này, giống như là ở mặc danh kỳ diệu dẫm lên nhiệm vụ ẩn tàng.

Mặc dù nói kia cũng không phải nhiệm vụ ẩn tàng cấp cao.

Hàn Tiêu cũng không có hỏi nhiều, dù sao nhận được liền nhận được, cũng không phải nhiệm vụ ngoài cấp S, bọn họ hãn là còn ứng phó, hơn nữa. Sa mạc Sagar, chính là địa điểm chuyển chức mà con chim kia nói với mình đi?

“OK, đi mua cái muốn nước liền có đi đi. . . Dù sao tôi vừa vặn cũng phải đi nơi đó tìm điểm chuyển chức.” Vỗ vỗ bụi đất trên người, lường trước đêm nay đại khái không gặp được Mộ Âm đáng yêu, Hàn Tiêu chỉ có buông tha cho ngoan ngoan đi luyện công.

“Chuyển chức không phải ở trong thành là được sao?” Tiểu Vong Trần kinh ngạc khó hiểu hỏi, nghe qua có chút ngoài ý muốn, bọn họ cũng đã chuyển chức luyện đến cấp 15, còn tưởng rằng ngày hôm qua hàn tiêu mặc dù không có theo chân bọn họ cùng nhau luyện, cũng nên là đã muốn chuyển chức .

“Vừa mới đánh xong quái vật này tôi mới lên đến cấp 10, hơn nữa chủng tộc của tôi có vẻ đặc biệt, chuyển chức trong thành tạm thời không thích hợp, trừ phi chức nghiệp chủng tộc chuyển chức nhiệm vụ thất bại tôi mới có thể đi thử chức nghiệp bình thường.” Nói một chuỗi chuyển chức rất giống ở nhiều khẩu lệnh, nhưng đầu lưỡi Hàn Tiêu không có nhú lại cũng là một cái kỳ tích.

“Chủng tộc của cậu là gì a?” Mọi người hiện tại mới nhớ tới, bọn họ không hỏi Hàn Tiêu này, bởi vì bề ngoài Hàn Tiêu cùng yêu tinh hoặc tinh linh tương tự, bọn họ cũng vẫn cho hãn là loại chủng tộc này, nhưng hãn bây giờ nói không phải. Vậy hãn rốt cuộc là chủng tộc gì?

“Cái này sao. . . . Là bí mật.” Đây là bí mật nhỏ của hắn và Mộ Ám, bởi vì chỉ có bọn họ là Long tộc, mà bí mật nhỏ giữa hai người, càng làm cho hắn có loại cảm giác đặc biệt.

Mọi người đảo cặp mắt trắng dã, Hàn Tiêu cũng chỉ có ở trước mặt bọn họ, mới có thể giả bộ làm loại hành động làm cho người ngoài nhìn sẽ té ngã, bằng không lúc đối với người ngoài, hắn vĩnh viễn đều là cái loại bộ dáng lãnh tụ đứng đắn lại trang nghiêm, cho nên trước kia ở thất giới mới có biện pháp lừa dối một đồng người đi theo hắn.

“Đi thôi! Xuất phát giải nhiệm vụ đi.”

※ ※ ※

Mọi người mua một đồng đồ dùng bổ thủy, ít nhất cũng phải mười năm ô, một ô trừ vật nhiều nhất có thể để được chín mươi chín vật phẩm đồng dạng, theo cấp bậc người chơi, ngay từ đầu cũng chỉ có năm mươi ô, cái gì bổ huyết hoàn , đại bổ đan vừa để xuống cũng chiếm đi một nửa, ai kêu đoàn bọn họ hiện tại không có tể ti đâu?

Hàn Tiêu còn chưa có nhận chức, nhưng phỏng chừng cũng cùng loại thể thuật hình chiến sĩ không kém là bao nhiêu, hàn tiêu vốn luyện nhân liền đều có vẻ thiên hướng một loại hình này, Du Phong là cung tiễn thủ, Tiểu Vong Trần là triệu hoán sư, vô diễm không cần hoài nghi là cái Lực Lượng Hình quyền chiến sĩ, mà Bàn Bối còn lại là kiếm sĩ, nói đơn giản, năm người bọn họ đều không có một người là nhân vật phụ trợ, trước kia chơi trò khác cũng có một đám người nhân vật hệ tinh thần phụ trợ, cơ hồ đều không có một người rút được close beta Tinh Ấn, chỉ có bọn họ vận may siêu cấp rút trúng, bọn họ cũng chỉ hảo ngoạn ngoạn mua một đồng thuốc bổ ở trên người.

Bất quá. . . . Vì sao bọn họ cảm giác dường như quên hỏi một người có hay không rút được. . . . Là ai đây? thời điểm xuất phát, trong đầu mọi người luôn luôn tự hỏi vấn đề này.

Lúc đi vào sa mạc Sagar, mọi người liền cảm thấy một cỗ gió nóng đánh úp lại, còn có cát vàng cuộn cuộn trước mắt, không khỏi làm người cảm thán nơi này quả nhiên là sa mạc.

“Một mảnh lớn như vậy. . . . Sa Trùng, Hạt Tử cùng Lão hổ ở đâu a?” Hoang yên mạn thảo như vậy thảo. . . Không, địa phương ngay cả cỏ cũng không có muốn đi đâu tìm quái ?

“Tôi xem xem. . . .” Tiểu Vong Trần móc ra bản đồ sa mạc Sagar vừa mua, bắt đầu tìm kiếm khu vực bọn họ muốn đánh quái.

“Ngô. . . . Gần nhất là khu Sa Trùng, đại khái từ nơi này đi qua, 10 phút lộ trình đi!” Tiểu Vong Trần so phương hướng đi, chỉ hướng là một loại phương hướng nói.

“Kia đi thôi! Đánh Sa Trùng trước đi.”

Khi bọn hắn đi vào khu Sa Trùng, phi thường buồn bực nhìn có gì cả, chỉ có mấy cây Tiên Nhân Chương từ trên cát sa mạc mọc lên, chính là không thấy được những thứ sinh vật khác.

“Sa Trùng. . . Ở đâu?” Vô Diễm nhìn sa mạc mênh mông vô bờ lại không có gì cả, mờ mịt khó hiểu hỏi.

Mọi người cũng là một trận sửng sờ, cũng không biết Sa Trùng quái kia rốt cuộc ở đâu, kia phải đánh như nào?

“Đúng rồi. . . . Sa Trùng. . . Là cái loại Sa Trùng này sao?” Bàn Bối ở bên cạnh nghĩ một lát, đột nhiên mở miệng.

“Cậu nói loại nào?” Hàn Tiêu nhíu mày hỏi lại.

Bởi vì thời đại mạo hiểm trò chơi Internet bắt đầu, đặt tên là Sa Trùng còn có nhiều loại, rất khó giới định ra Sa Trùng nhất định lớn lên trông thế nào, cho nên bọn họ cũng không biết Sa Trùng là loại nào trong tinh ấn.

“Giống như trong phim cùng tiểu thuyết, cái loại giấu ở dưới cát, lớn lên rất giống con giun, nhưng là ngay trước đầu có một vòng răng nanh rậm rạp.... . . .” Bàn Bối chậm rãi nói, bởi vì hắn không phải người nói chuyện nhanh.

Khi hắn nói xong, bọn họ đột nhiên cảm thấy mặt đường như ở khe chấn động , sau đó mơ hồ truyền đến thanh âm ùng ùng.

Loại chấn động ôn hòa này, làm cho bọn họ có dự cảm bất tường.

“Cái kia. Là cái gì thanh âm?” Tiểu Vong Trần chần chờ hỏi.

“. Cái kia. . .” Du Phong mặt không đổi sắc chỉ hướng xa xa kia đang dần dần thành bóng đen lớn cùng bụi mờ mịt.

Mọi người nhìn chăm chăm cái kia càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ ràng gì đó, làm cho biểu tình mặt bọn họ cũng nhìn không được nữa co rúm .

“Dường như. Là cái loại A Bàng nói.” Sắc mặt Vô Diễm có chút trắng bệch, cảm giác liên giống như nhìn thấy mặt thuật sư luyện kim kia trong nháy mắt đó

Sau đó ước chừng ở năm trăm mét, bọn họ rốt cục thấy rõ diện mạo quái kia, thật là loại Bàng Bối nói, nhưng chỉ xem bề ngoài cùng màu sắc, còn có loại trình độ tả thực này, thật sự so với loại Bàng Bối hình dung càng thêm ghê tởm.

“Oh my God!” Tiểu Vong Trần nhìn không được hô to.

Đồng thời, bọn họ cũng nhìn thấy đám Sa Trùng kia ước chừng bảy tám con, đồng thời đuổi theo một ngoạn gia số chết hướng nơi bọn họ chạy tới.

Không thể nào? Trong óc mọi người đồng thời hiện lên ý nghĩ này.

Mà theo người chơi độ nhanh nhẹn rõ ràng siêu cường kia dùng tốc độ khoa trương mét tiến lên hướng bọn họ, bọn họ cũng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết vừa khoa trương lại thê lương của người chơi kia.

“Cứu mạng a ”

Đối với tiếng kêu thảm thiết này, năm người bọn họ đồng thời thực không lương tâm xoay người đi bỏ chạy.

20. Chương 20

Năm người căn bản còn chưa có nói xong, nhưng động tác phi thường nhất trí , trực tiếp hướng bên cạnh tản đi, cũng không phải bọn họ không có tâm thấy việc nghĩa hăng hái làm, mà là cấp bậc Sa Trùng kia cũng không thấp, nếu không làm sao có thể là quái dùng để làm C nhiệm vụ cấp? Lấy cấp bậc bọn họ cao nhất cũng mới mười tám, cấp thấp nhất ngược lại là Hàn Tiêu dĩ vãng cấp bậc luyện được nhanh nhất, này tương đối làm suy yếu sức chiến đấu của đội ngũ bọn họ, vượt cấp đánh quái thực phiền toái.

Kia nhất định phải có một chút chiến thuật mới có thể thuận lợi đem quái giết chết mà bọn họ lại không cần tổn thất nhiều máu cùng bỏ thủy.

Đưa tay hỗ trợ quá mức tùy tiện, đến lúc đó chết nhưng là bọn họ.

Hiện tại game online vì coi trọng chân thật, đều có thiết lập cảm giác đau đớn, cho nên rất thật, cảm giác đau đớn kia mặc dù không có đau như trong hiện thực, nhưng tuyệt đối cũng rất thật làm cho người ở trong trò chơi bị giết chết đau đến làm bạn chịu không nổi.

“Cứu mạng a ~” tốc độ người chơi kia thật nhanh, từ đó trên người hắn mặc xem ra, hắn hẳn là thuộc loại chức nghiệp đạo tặc, mà tốc độ tới nói cũng quả thật phi thường phù hợp đạo tặc cần độ nhanh nhẹn cao, bằng không cũng sẽ không chạy lâu như vậy, trên người còn không có vết thương xuất hiện.

Người này là thế nào một lần đưa tới nhiều quái như vậy? Mặc dù nói Sa Trùng là bị thiết lập là quái chủ động, nhưng là hắn là cũng có thiết lập trong khoảng cách nhất định mới có thể công kích, người nọ là thế nào đem đám Sa Trùng phân tán này tụ tập cùng một chỗ a?

“Cain ngu ngốc! Ai kêu cậu chạy a? Tôi cũng đã giúp ngươi bỏ thêm một đồng phụ trợ cậu chạy cái rắm a! Cậu như vậy như thế nào thắng cấp bậc a?” nữ âm mỹ lệ chửi ầm lên từ phía trên không truyền xuống tới, mọi người mới phát hiện còn có một người khác, ngẩng đầu hướng lên trên vừa nhìn, liền gặp được một mỹ nữ mặc quần áo đỏ tươi nóng bỏng xinh đẹp giống như hỏa diễm ngồi trên người đại điểu, rõ ràng đang đối đạo tặc kia ở gào thét.

“Nhưng. . . Nhưng là này thật sự thực ghê tởm a!” Đạo tặc được xưng là Cain kia vô tội ủy khuất lại ai oán rống trở về.

“Thật là. . . Cậu có còn là nam nhân không a!” Mỹ nữ hỏa diễm rống xong, cũng nhìn thấy năm người đang chuẩn bị đối Sa Trùng công kích, trong mắt đẹp hiện lên kinh ngạc.

Cô thuận tay phóng nữ thần cầu nguyện cùng phong chi lễ tán phạm vi lớn, quang huy thơ ca tưng đi xuống, đề cao lực phòng ngự cùng tốc độ cùng với lực công kích tạm thời của năm người bọn họ.

Năm người đối mỹ nữ hỏa diễm này tuyệt không xa lạ, thấy cô , bọn họ mới nhớ tới nguyên nhân bọn họ vẫn cảm thấy quên người nào.

Có hậu thuẫn của cô, năm người rốt cục cũng yên tâm bắt đầu đối Sa Trùng triển khai công kích, ở công kích phía trước, Hàn Tiêu không quên hướng hai người ném ra mời vào tổ đoàn, người chơi mỹ nữ thực sắc khoái liên ấn xác định, đạo tặc kia hơi chút chần chờ, có thể thấy là hắn ở hướng người chơi nữ kia hồi ý kiến, nhưng sau lại vẫn là nhấn xuống xác định.

Lúc này trong đoàn xuất hiện nhiều tin tức.

người chơi Ly Ly Ti gia nhập ánh sáng vĩnh hằng.

người chơi Cain gia nhập ánh sáng vĩnh hằng.

Không có quá nhiều do dự, mọi người nháy mắt liền triển khai công kích, Hàn Tiêu còn không có chức nghiệp gì, mặc dù không có kỹ năng chức nghiệp, nhưng bởi vì thói quen hắn đều là tăng thêm ở lực lượng, tốc độ cùng thể chất, tuy rằng còn không có chuyển chức, nhưng lực công kích cũng không yếu, hơn nữa Ly Ly Ti phụ trợ ma pháp sau, lực công kích cùng tốc độ phòng ngự đều tăng nhiều, còn có người ở phía sau giúp bọn hắn bổ huyết, không cần uống nước cũng có thể yên tâm đánh quái.

Bất quá Sa Trùng quái này làm cho người ghê tởm , vẫn là cái miệng đặc dính máu không ngừng hạ nước miếng cùng chất dính màu lam lục, dính giống như tương hồ, còn tản ra một cỗ tanh hôi, nếu không cẩn thận bị phun đến các đốt ngón tay hoặc là căng chân, còn có thể chậm lại tốc độ, xem như chỗ phiền toái nhất cũng buồn nôn nhất.

Hơn nữa bị những cái răng của nó cắn phải sẽ tổn thất hơn một trăm giọt máu, kia đã là mất một phần năm lượng máu của bọn họ, làm cho Ly Ly Ti không thể không thay bọn họ phóng ma pháp bổ huyết phạm vi lớn.

Cùng bảy tám con Sa Trùng kia dây dưa hồi lâu sau, thật vất vả mới đem mấy con Sa Trùng thể tích khổng lồ kia giải quyết, cùng lúc cùng nhiều Sa Trùng như vậy đánh nhau, nhanh chóng tiêu hao thể lực của bọn họ, mặc dù có Ly Ly Ti thay bọn họ bổ huyết cùng thể lực, nhưng là cái loại cảm giác mệt mỏi này vẫn là không nhẹ, ai kêu bọn họ bây giờ còn là người chơi cấp bậc thấp, không phải là cao thủ một chiêu liền dễ dàng đánh chết quái vật.

“Mẹ nó. Đã lâu không có đánh mệt mỏi như vậy.” Vô Diễm nằm ngửa thở phì phò trên mặt đất, Tiểu Vong Trần khu sử cương thảo phía trước đến triệu hồi Lang Thú đẳng cấp thấp thay hắn kiểm tra bảo rương mà Sa Trùng tuôn ra, cùng với đạo cụ vật phẩm bọn họ cần, Du Phong vẫn áp dụng đánh xa còn lại là về mặt thoải mái kiểm này nọ, Bàn Bối dùng vài nọ thuốc bổ, mà Hàn Tiêu chỉ nhìn liếc mắt một cái sau an vị ngồi xuống thở dốc, không có tính toán muốn kiểm này nọ.

Cảm giác. Thực không còn lực nhúc nhích a! Hàn Tiêu không biết trong lòng cái loại không động đến tột cùng từ đâu mà đến, cho dù khổ cực đánh quái như vậy, hắn không còn cảm giác thành tựu, liền giống như. . . Như là bởi vì không ai chia xẻ đánh quái sau được đến bảo vật... Vui sướng, cho nên không có cái loại cảm giác thành tựu.

Rõ ràng. Tất cả mọi người ở trong này a. Nhưng là, trong lòng vẫn còn một chút ưu phiền lái đi không được.

Hay là bởi vì cậu không ở à.

Một đôi đùi đẹp thon dài sáng với model đứng ở trước mặt Hàn Tiêu, đường cong trắng nõn lại tròn trịa, thực dễ dàng khiến cho nam nhân xa tư, nhưng là Hàn Tiêu không có cảm giác gì.

“Tôi nói Hàn lão đại a, khó được thấy anh như thế nào một bộ ý chí tinh thần sa sút a?” Ly Ly Ti vừa bực mình vừa buồn cười nhìn anh đẹp trai ý chí tinh thần sa sút này, trong lòng cảm thấy bất khả tư nghị.

Người này, thật sự mê luyến Miên Miên a?

Nghe vậy, Hàn Tiêu lộ ra cười khổ.

“Đã lâu không gặp. Ly Ly ti, cô vẫn là có tinh thần như vậy.” Mỗi lần nhìn thấy Ly Ly Ti, Hàn Tiêu tiêu luôn có loại cảm giác không có biện pháp với cô, cảm thấy chính mình dường như thấp hơn cô một bậc, tại sao lại có loại cảm giác này, hắn cũng không hiểu.

Ly Ly Ti là một mỹ nữ Xinh đẹp mà không tục lệ, ngũ quan con lai thâm thúy, như trong trò chơi trước kia, dùng trường quyền hỏa hồng sắc, ăn mặc còn lại là gợi cảm diêm dúa nóng bỏng đủ để cho nam nhân khác phun máu mũi, bra kim loại kiểu bikini màu hoa hồng đỏ không biết tên, vững chắc che lấp lên bầu ngực đầy đặn, trên áo khoác còn có hoa văn màu vàng, trên cổ là vòng cổ cùng tài liệu, cũng giống nhau có khắc hoa văn màu vàng, hai tay áo có kiểu dáng màu sắc giống nhau, nửa người dưới còn lại là váy dài xẻ tà chấm đất, hơn nữa còn là xẻ tà đằng trước, chẳng qua bên trong cô còn mặc quần lót chất liệu gỗ, trên chân đi giày cao gót chất liệu gỗ đến gối, làm cho người ta vừa thấy liền khắc sâu ấn tượng.

Người bình thường thấy Ly Ly Ti sau, đều đã nghĩ đến cô là chiến sĩ nữ quân nhân hoặc là đạo tặc, cổ tình mười người có mười người đều đã hiểu lầm, không có người sẽ nghĩ tới cô mặc quần áo khiêu gợi nóng bỏng như vậy, dĩ nhiên chính là nhân vật tế ti.

Đúng vậy, tế ti, hơn nữa còn là một tế ti không thuần, chủ chức nghiệp tế ti, phó chức nghiệp khiêu vũ nương, am hiểu vũ khí là roi, vẫn luôn là như thế, mặc kệ ở trò chơi nào đều giống nhau, hơn nữa còn là lấy cuồng tế ti bạo lực mỹ học nổi tiếng, điều này cũng làm cho Ly Ly Ti có xưng hô hỏa diễm vương

Nhận thức Trục Quang, cũng là bởi vì Ly Ly Ti, hắn nhận thức Ly Ly Ti đại khái cũng có năm sáu năm, đại khái là lúc trong nước trước Thất Giới trong một trò chơi khác nhận thức Ly Ly Ti, khi đó bọn họ vẫn là cùng nhau tổ chức thành đoàn thể chơi hết tất cả các game online, là ở lúc chơi Thất giới, Ly Ly Ti đột nhiên nói muốn giới thiệu một người tiến đoàn, tất cả mọi người rất ngạc nhiên người Ly Ly Ti muốn giới thiệu là dạng gì.

Bởi vì Ly Ly Ti cho tới bây giờ cũng sẽ không giống những người khác tìm được người tốt mới liền chủ động nói muốn mời hắn hỗ trợ gia nhập, cho nên ở đối phương còn chưa tiến đoàn trước, hắn liền có một tia hiếu kỳ.

Khi hắn lần đầu tiên thấy Trục Quang, trong lòng kinh ngạc là khó tránh khỏi, hắn lần đầu tiên nhìn thấy mỹ thiếu niên chọc người triu mến như vậy, cả người lộ ra một cỗ nhu hòa hồn nhiên cả người trắng nõn cũng không trắng bệch, tóc ngắn mềm mại xoắn xoắn mà trà, phụ trợ ra một loại xinh đẹp độc đáo, giống tinh linh trong suốt, cứ như vậy không tự chủ hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Ngay từ đầu bọn họ cũng không có nhiều cơ hội tiếp xúc, là thăng đến có một lần, tới gần cuộc thi cuối kỳ của trường, đoàn người cơ hồ đều không có login, hơn nữa trong nhà có khoang thuyền cũng không phải nhiều như vậy, đại đa số người vẫn là mua Hư nghĩ đầu khối có vẻ kinh tế lợi ích thực tế, cho nên rất nhiều người bình thường đều là thức đêm chơi.

Ngày đó login sau, đoàn người login không nhiều, mặc dù nói phân đoàn có không ít người, nhưng là chủ đoàn cũng chỉ có một hai người, trục quang cùng hắn là số ít vài người kia.

Nhớ tới cậu là bạn của Ly Ly Ti, hơn nữa tựa hồ Ly Ly Ti rất thương cậu, tuy rằng không biết bọn họ là quan hệ gì, bất quá hàn tiêu khi đó đã nghĩ, dẫn cậu luyện cấp bậc một chút đi! , lại không nghĩ rằng hai

người xuất hồ ý lieu tán gẫu lên, nhưng lại biến thành bạn tốt có thể tán gẫu tâm sự, hai người càng chạy càng gần, đoàn người trong đoàn đều xem ở đáy mắt.

Khi đó hần thực thích cảm giác ở bên người Trục Quang, cảm thấy Trục Quang tươi cười vui vẻ rất đẹp rất đẹp, giống như là muốn đem hần hút đi vào, hần cũng thích nghe thanh âm cười rộ phi thường dễ nghe của Trục Quang, bất kể là trong liên minh hoặc là trong đoàn mọi người đều nói Trục Quang giống tinh linh, cũng giống thiên sứ ôn nhu, có rất ít người chán ghét cậu.

Trừ bỏ một người.

Nghĩ đến người phá hủy toàn bộ không khí trong đoàn cùng minh, sắc mặt Hàn Tiêu cũng nhịn không được nữa trầm xuống, rõ ràng đã qua hơn hai năm, hần nhưng vẫn là khó có thể tiêu tan.

Cho dù hiện tại trong lòng hần. . . . Có một người tồn tại không thua Trục Quang, nhưng là ở nhớ lại chuyện khi đó, hần vẫn là đau lòng muốn khóc.

Vì sao chính mình lại ngu xuẩn như vậy? Vì sao Trục Quang cái gì cũng không giải thích? Hần vẫn. . . Luôn luôn tại chờ cậu giải thích, kỳ thật lúc ấy nếu Trục Quang chịu nói ra lời giải thích, cho dù là lời nói dối nghe tới lại ngu xuẩn không được tự nhiên, hần cũng sẽ tin, nhưng là Trục Quang chính là mở to hai tròng mắt quật cường tràn ngập nước mắt, cái gì cũng không nói. Xoay người liền rời đi, từ nay về sau biến mất ở trước mắt hần.

Hần chưa từng nghĩ tới, Trục Quang luôn luôn yêu cười lại ôn nhu, sẽ có một mặt quật cường như thế.

Kia nước mắt khi xoay người chảy xuống, như là lửa đốt cháy trăm ngàn năm tháng không đình chỉ, luôn luôn tại trong lòng hần lắng đọng đốt cháy.

Hần. . . Tự tay mai táng phần tình yêu thứ nhất của mình, bởi vì hần tự tin cùng kiêu ngạo, làm cho hần làm ra phán đoán sai lầm.

Vì sao hần không tin tưởng đâu? Vì sao chính mình không nhiều dùng ánh mắt đi xem, đi xác định chân tướng sự tình? Tại sao phải ngu xuẩn tin tưởng. Trục Quang bởi vì thích nam nhân kia mà phản bội tình hữu nghị của bọn họ, phản bội tín nhiệm của mọi người làm ra những sự tình kia? Vì sao lại ngu ngốc đến vậy. Không phát hiện đó là lời vu khống?

Là vì. Hần đổ kị đi? Hần không có phát hiện mình là người đổ kị như vậy, cho nên mới hiểu lầm trục quang thích đối phương, đem cái tên hành động cứng rắn quẩn quít lấy Trục Quang làm như là Trục Quang bởi vì thích đối phương mà ngầm đồng ý, mà quên về mặt không được tự nhiên của Trục Quang.

Ngu xuẩn chính mình a. Cũng ở ý thức được tâm tình khi đó tên là ghen tị đổ kị đồng thời, lại phát hiện mình đã đối một người khác tâm động, mình cũng là một người nát vụn như vậy.

Không thể quên Trục Quang, lại tham luyện âm áp của Mộ Âm, đề tiện muốn có được toàn bộ.

“Uể oải như vậy là như thế nào? Trừ bỏ không tìm được Trục Quang còn có lý do gì?” Ly Ly Ti đương nhiên biết nguyên nhân hần uể oải như vậy khẳng định cùng Bạch Miên không có liên quan, bất quá.Cô sẽ không nói cho hần biết, Bạch Miên đang bình yên ngủ trên giường cô! Tuy rằng cô là rất muốn nói ra làm Hàn Tiêu hâm mộ đổ kị, nhưng là dạng như vậy rất có thể sẽ làm cho sự thật Bạch Miên là Trục Quang sáng tỏ, cô nghĩ Bạch Miên bây giờ còn chưa có chuẩn bị, cũng còn không có suy nghĩ, cô cũng không muốn thấy bộ dáng bối rối muốn khóc của Miên Miên.

“Không. Tôi không sao.” Hàn Tiêu biết Ly Ly Ti cùng Trục Quang có giao tình không tệ, hơn nữa Ly Ly Ti cũng phi thường chán ghét người hai lòng, xem như đứng ở bên Trục Quang, nếu để cho cô biết mình thế nhưng đối một người khác tâm động, nhất định sẽ không khách khí tìm mình PK.

Đợi chút. Lấy giao tình của Ly Ly Ti cùng Trục Quang. Sẽ không phải có tin tức của Trục Quang đi?

Hàn Tiêu trì độn thẳng đến hơn hai năm sau mới nghĩ đến vấn đề này, đột nhiên ngẩng đầu nhìn chăm chăm Ly Ly Ti.

“LỖ LỖ TÌ Cô. . . Giao tình cùng Trục Quang hẳn là rất tốt đi?” Hắn làm sao có thể quên điểm này, trục quang vẫn là LỖ LỖ TÌ giới thiệu cho hắn nhận thức a! Nếu muốn hỏi giao tình, LỖ LỖ TÌ nhận thức so với hắn còn lâu hẳn là có thể sẽ biết tin tức Trục Quang rơi xuống đi?

“Không sai a! giao tình chúng tôi tốt đến có thể cùng nhau tắm rửa ngủ.Dáng người Trục Quang thật đúng là phần nộn ngon miệng. Mỹ thiếu niên quả nhiên thoát nhìn thực ngon miệng a! Nha ha ha ha ha a.” Nghĩ đến vừa mới cùng đi ngâm ôn tuyền, cái loại phần nộn ngon miệng này, thật muốn làm cho người ta cắn một ngụm.

Nghe thấy lời LỖ LỖ TÌ nói, trong lòng Hàn Tiêu khó tránh khỏi hiện lên một cỗ chua nhàn nhạt, nhưng là cũng có một cỗ ánh sáng.

“Cô. . . Nhận thức Trục Quang trong hiện thực?” Hàn tiêu thực kinh ngạc, bởi vì LỖ LỖ TÌ chưa từng đề cập qua chuyện này.

“Đương nhiên rồi! Chúng tôi chính là thanh mai trúc mã, ông nội của tôi còn luôn hi vọng ta gả cho cậu ấy nha! Bất quá tôi thích anh hai cậu ấy.” LỖ LỖ TÌ không sao cả nói, mắt sắc nhìn thấy trong mắt Hàn Tiêu biểu lộ đồ kị chợt lóe rồi biến mất, làm cho cô muốn cười to.

Này. . . Như thế nào nghe qua có cảm giác thực quen tai? Hàn Tiêu nhin không được nghĩ, lại nhất thời nghĩ không ra mình ở thế nào nghe qua lời tương tự.

“Tại sao cô không nói?”

“Anh không có hỏi qua tôi.” LỖ LỖ TÌ khoanh tay, một bộ người không có hỏi ta ta làm sao nói.

“VẬY . . . Cô có biết cậu ấy bây giờ đang ở đâu sao? Cậu ấy. Hiện tại thế nào?”

“Như thế nào? Đương nhiên là ăn ngon ngủ ngon, phần nộn lại đáng yêu ! Về phần hiện tại. . . Cậu ấy hiện tại hẳn là ngủ ở trên giường tôi đi.” LỖ LỖ TÌ ác liệt nói, nhìn khiếp sợ trong mắt Hàn Tiêu, kinh ngạc cùng đồ kị, cô liền cảm thấy thống khoái.

Trêu cợt Hàn Tiêu, nhìn hắn vì Trục Quang ăn hết dấm chua phát cuồng, cô liền cảm thấy rất vui vẻ.

“Trên giường. Cô?” Đây đối với Hàn Tiêu mà nói, là một kích thích cùng đả kích không nhỏ, bởi vì trong đầu hắn, thế nhưng hiện lên hình ảnh Trục Quang xinh đẹp bị LỖ LỖ TÌ ăn xong lau sạch, lòng đồ kị cuồng thăng, nhưng. Hắn có năng lực nói cái gì?

“Nhìn xem nét mặt của anh, vừa thấy chỉ biết anh đang ở đây nghĩ một đồng chuyện tà ác, cậu ấy chính là đang ngủ mà thôi, ngủ vô cùng ngon, hơn nữa nửa năm chúng tôi mới gặp nhau một lần thôi, ngày mai tôi còn phải quay về nước Pháp, tháng sau mới có thể chính thức quay về Đài Loan học.” Hy vọng một tháng này cô sẽ không bỏ qua cái gì a.

Nghĩ đến nam nhân này sẽ ở trường học ăn vụng đậu hũ của Miên Miên, cô liền bóp cổ tay a! Sỡ sàng phải trả giá thật nhiều , làm sao có thể thái quá mức tiện nghi hắn đâu?

“Cậu ấy ở Đài Loan?” Hàn Tiêu đột nhiên hỏi, trong đầu mơ hồ hiện lên cái gì, nhưng hắn không có không đi cẩn thận suy nghĩ một chút.

Bởi vì hiện tại game online trên cơ bản vốn là sẽ chuyên phiên dịch trình tự, tự động đem lời người chơi “muốn nói” trực tiếp chuyển thành ngôn ngữ đối phương “nghe hiểu được” , đơn giản mà nói chính là sống não trực tiếp phiên dịch, cho nên trong Tinh Ấn mới có thể có người chơi đến từ các nơi, không cần lo lắng ngôn ngữ không thông không thể câu thông.

Cũng bởi vậy, hắn chưa từng nghĩ tới, Trục Quang cùng mình đứng ở trên cùng mảnh đất, hô hấp không khí giống nhau.

“Đúng a! Cậu bây giờ đang ở học đại học.” Hơn nữa cứ nhiên xui xẻo học cùng trường với anh, tuy rằng cô sớm biết đầu óc Miên Miên tốt lắm, thi đậu trường học số 1 cô cũng không ngoài ý, bất quá. Cô nhin không được liếc miết Hàn Tiêu, còn có bốn người khác.

Vài tên có cái đầu trì độn này cũng giống như vậy làm cho cô “ngoài ý muốn”.

“Cậu ấy ở đại học nào?” Ngắc ngứ vài giây, Hàn Tiêu cảm giác mình hỏi được khó khăn.

“Làm chi? Muốn tìm cậu ấy à? Mới không cần cho ạn biết, có bản lĩnh, liền chính mình tìm a!” Ly Ly Ti hừ hừ, cô mới không cần nói cho hàn tiêu, Bạch Miên bên người hần là Trục Quang a!

“Ly Ly Ti. . . .” Hàn Tiêu nguyên bản còn không hết hy vọng muốn hỏi tới, nhưng là trong nháy mắt đó, trong óc của hần lại hiện lên khuôn mặt đáng yêu tươi cười ấm áp của Mộ Âm, làm cho tâm tình nguyên bản vội vàng truy vấn của hần dần dần phục hồi xuống dưới.

Cho dù thật sự hỏi lên. Kia thì thế nào?

Hần có thể giống như trước như vậy, không giây phút nào canh giữ ở bên cạnh cậu, chỉ nhìn cậu sao? Hần hiện tại. . . Đã có một đối tượng rất muốn rất muốn hảo hảo quý trọng thủ hộ, tình cảm nói cái gì cũng không bỏ xuống được, hần ai cũng không nghĩ lại thương tổn .

“Một khi đã như vậy. Cô có thể giúp tôi nhả dần một câu được không?” Nghĩ nghĩ, hàn tiêu hạ quyết tâm nói.

“Nói cái gì?” Nhanh như vậy liền mất hi vọng ? Ly Ly Ti cao thấp nhìn Hàn Tiêu vẻ mặt bất đắc dĩ lại một mỗi, cũng biết hần trong hai năm qua vẫn chưa từ bỏ ý định tìm , chính là, không có hi vọng sở kềm theo tuyệt vọng, động lực sẽ dần dần bị tuyệt vọng ăn mòn, thẳng đến hầu như không còn mới thôi.

“Xin nói cho cậu ấy biết, thực xin lỗi, còn có. Tôi thật sự. Từng có yêu cậu ấy.” Hần không thể phủ nhận chính mình đối trục quang vẫn có cảm tình, chính là, hần cũng không bỏ xuống được Mộ Âm, muốn hần buông ra nhân nhi ấm áp kia, hần thật sự làm không được.

Nhìn Hàn Tiêu cười khổ, đáy mắt còn có giây dựa, thái độ Ly Ly Ti cũng nhịn không được nữa mềm hoá xuống dưới.

Hai năm qua, Hàn Tiêu là như thế nào cố gắng, điên cuồng tìm kiếm trục quang, kỳ thật cô đều xem ở đáy mắt, chính là, bao nhiêu không cam lòng, sao hần từng làm cho Miên Miên đáng yêu khóc nhiều như vậy, cũng làm cho cậu ấy thương tâm ra sao.

“Anh vì sao không tự mình nói cho cậu ấy biết?” Mặc dù là chính mình không chịu nói, bất quá, cô còn tưởng rằng người này nghị lực hần là sẽ quấy nhiễu đến cô nói ra mới thôi a!

“Tôi hiện tại. Có một người rất trọng yếu, tôi không hy vọng thấy cậu ấy khổ sở.” Nhớ tới nụ cười làm cho người ta cảm giác được ấm áp của Mộ Âm, trên mặt Hàn Tiêu cũng không tự giác toát ra một chút ôn nhu.

Thấy ôn nhu trên mặt Hàn Tiêu, trong lòng Ly Ly Ti có kinh ngạc, cô đương nhiên biết mặt cười kia là vì ai mà cười, bất quá cũng đổi tầm quan trọng của Mộ Âm trong lòng Hàn Tiêu cảm thấy ngoài ý muốn.

Xem ra, Hàn Tiêu đối Miên Miên cũng không đơn thuần là chơi đùa.

“Tôi đã biết. Bất quá, tôi nghĩ những lời này, anh vẫn là lưu trữ chờ tự mình nói cho cậu ấy biết tương đối khá, dù sao tôi nghĩ cậu ấy hần là. . . .” Dừng một chút, Ly Ly Ti vẫn là không có nói tiếp.

Hần là cái gì? Hàn Tiêu mặc dù biết Ly Ly Ti còn chưa nói xong, nhưng là, hần cũng không có ở hỏi tới, chỉ cần biết rằng hiện tại Trục Quang trôi qua tốt lắm, vậy. Đã đủ chưa?

“Hần. Liền cầu xin cô.” Trải qua phun ra nuốt vào, Hàn Tiêu vẫn là chỉ có nói ra những lời này.

Cho dù dứt bỏ không được, hần vẫn là phải chọn lựa, hần biết đạo lý cá cùng tay gấu không thể có cả hai, hần thừa nhận trong lòng hần vẫn có một bộ phận đối trục quang còn có sâu đậm quyến luyến, nhưng là hần lại buông không được ôn nhu ấm áp của Mộ Âm.

Hần là một nam nhân thực ích kỷ lại lòng tham.

“Tôi nói anh a. Thật đúng là một quái thai.” Ly Ly Ti thở dài, nhịn không được hạ lời bình này.

Nhưng là Hàn Tiêu đối với cái lời bình này cũng chỉ là vẽ lên một nụ cười chua xót.

Tình cảm mâu thuẫn nan giải, là một bài tập khó giải, không có người có thể nói có thể hoàn mỹ giải ra đề mục phức tạp trăm ngàn thế kỷ tới nay.

Đã khóc, cười quá, đau quá, hận quá, ăn năn, có yêu, tình yêu chính là thế giới phức tạp này, cũng bởi vì có này đó không hoàn mỹ cùng lịch lãm, tình yêu mới có thể trân quý.

Mất đi quá, mới có thể hiểu được quý trọng.

21. Chương 21

Giống như lời Khuê Ly Ti nói, hôm sau cô liền bay trở về nước Pháp, bắt quá buổi tối cô vẫn login như cũ. Nhưng là trước lúc cô rời đi, còn kể lại đoạn nói chuyện giữa cô cùng Hàn Tiêu ở trong trò chơi cho Bạch Miên nghe, làm cho tâm tình Bạch Miên chịu đựng động lớn.

Hàn thật Từng có yêu mình của quá khứ sao?

Vượt ve ảnh chụp lấy ở trong trò chơi ra, còn có nụ cười đẹp trai sang sảng kia, Bạch Miên lâm vào trong trầm tư.

Kỳ thật, cậu không phải là không biết trước kia Hàn có hảo cảm với cậu, cậu kỳ thật thực hưởng thụ loại cảm tình cùng trao đổi mang một chút mờ ám giữa hai người, chính là cậu không nghĩ tới, tín nhiệm giữa hai người càng mỏng như thế, khi đó Hàn Tiêu thể nhưng tình nguyện lựa chọn tin tưởng người kia cũng không tin tưởng cậu, khiến cho cậu phi thường thất vọng hơn nữa thương tâm khổ sở.

Gặp lại Hàn, tâm tình của cậu vẫn thực phức tạp, giãy dụa ở thân phận quá khứ cùng hiện tại, cùng chính mình cạnh tranh, ghen, cùng lúc không hy vọng Hàn quên mất phân tình cảm kia, quên yêu đôi “Trục Quang”, cùng lúc lại hi vọng hẳn có thể nhìn thẳng vào mình bây giờ.

Nghe thấy Hàn muốn vứt bỏ “Trục Quang” , tim của cậu nhin không được co rút đau đớn, rất khổ sở rất khổ sở.

Cậu biết Hàn Tiêu tại sao muốn buông tha cho, chính là, cậu vẫn là khổ sở, có loại chua xót nồng đậm, từ sâu trong đáy lòng lan tràn ra.

Giống như quá khứ bị chính mình phủ định, cho dù cậu nên cao hứng Hàn Tiêu đối với mình hiện tại chấp nhất để ý như vậy, nhưng vẫn là có loại đau khổ cùng chua xót không nói nên lời.

Là chính bản thân cậu muốn vứt bỏ a! Buông tha cho người của quá khứ, nhưng là, cậu vẫn rất muốn khóc, cái loại chua xót thất tình này, ăn mòn tâm của cậu.

Nước mắt, bất tri bất giác chảy xuống, hai tay che lại, cũng không thể che hết cảm xúc bi thương kia, nước mắt theo giữa ngón tay nhỏ, mỗi một giọt đều là chứng cứ lòng cậu đang tan nát.

Trở về không được. Thật sự quay về không được lúc ban đầu.

Cẩn chặt cánh môi nghẹn ngào không tiếng động, Bạch Miên bi thương yên lặng hồi lâu kia, cũng nhất nhất mạnh xuất hiện đi ra, phẳng phất giống như là muốn đem ủy khuất hai năm qua phát tiết đủ một lần.

※ ※ ※

Ngoài cửa, ba nam nhân lo lắng lo lắng nghiêng tai dán ván cửa, bất kể hình tượng nghe lén tình huống sau cánh cửa, từ khi hết thọ yến của lão thái gia, đưa Khuê Ly Ti lên máy bay sau, trước khi đi Khuê Ly Ti nói với Bạch Miên gì đó, sau đó Bạch Miên không còn cười nữa, mày cũng vẫn nhíu lại , vừa về tới trong nhà liền đem mình nhốt tại trong phòng.

Tình hình này cực kỳ giống tình huống hai năm trước không biết cậu phát sinh chuyện gì ở trong trò chơi, chẳng những không chạm vào game nữa, còn bắt chợt tự giam mình ở trong phòng khóc lớn, làm cho bọn họ thực lo lắng.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Sẽ không lại xảy ra chuyện gì ở trong trò chơi đi?” Bạch Giác nhíu mày thấp giọng hỏi hai người khác.

“Hắn là. Không có đi? Trước mắt người chơi chỉ có 1000 người, muốn gặp phải vốn là không dễ dàng, hơn nữa cũng không có dễ dàng như vậy liền gặp được Tiểu Bạch đi?” Kỳ thật lời này Bạch Tô nói cũng do dự, dù sao danh sách 1000 kia, là từ người chơi cộng hội game đăng ký chọn lựa ra, có thể nói hạng người gì cũng có thể có.

“Tô. Em có thể vào trong trò chơi không? Nếu không. Vẫn là ngẫu nhiên đi vào nhìn một cái, xem chuyện gì phát sinh đi!” Biết rõ không nên can thiệp Bạch Miên chơi trò chơi, nhưng là, Bạch Giác vẫn có chút lo lắng.

“Em đã biết, em sẽ đi lên xem một chút.” Bạch Tô gật gật đầu tỏ vẻ hiểu biết, hơn nữa cho dù Bạch Giác không nói, hắn cũng sẽ đi lên xem một chút.

“Nếu không phải còn xử lý công sự, anh cũng muốn tự mình đi nhìn xem có phải Miên Miên ở trên Internet đã xảy ra chuyện gì hay không.” Bạch Giác liếc nhìn cửa phòng, nhìn không được than nhẹ, công vụ bên khách sạn, vẫn còn so sánh không hơn em trai bảo bối của mình làm cho hắn lo lắng.

“Giao cho em đi. Em để cho em ấy đi lên chơi em sẽ phụ trách xử lý. Thời gian không còn sớm, anh cả anh hai các anh đi nghỉ trước đi! Sáng mai các anh còn phải đi khách sạn công tác đấy!” Nhìn đồng hồ trên tay, Bạch Tô thúc giục bọn họ đi nghỉ tạm.

“Ừ, có tình huống gì nhớ rõ nói cho bọn anh biết.” Lo lắng liên tiếp quay đầu vài lần sau, Bạch Tĩnh vẫn là chỉ có thể lại một lần nữa dặn dò Bạch Tô nhớ rõ xem trọng Bạch Miên.

“Em sẽ. Các anh yên tâm.” Bọn họ ai cũng không muốn nhìn thấy Miên Miên đáng yêu bị thương khổ sở.

Ngay cả lúc cha mẹ mất, Bạch Miên cũng không dám đối với bọn họ khóc rống, chỉ sợ làm cho bọn họ phiền não, vẫn là đứa nhỏ nhu thuận chọc người đau, ngay cả lúc khổ sở cũng chỉ là tự mình một người vụng trộm trốn đi khóc, không nghĩ quấy nhiễu bọn họ.

Bảo bối như vậy, càng làm cho bọn họ đau lòng a!

※ ※ ※

Tuy rằng khổ sở, nhưng là Bạch Miên vẫn là rất muốn trông thấy người làm cho mình đau lòng như thế, nói cậu tự làm khổ cũng tốt, ngu xuẩn cũng thế, cậu vẫn rất thích rất thích Ngôn Hi Hàn.

Nếu như là ở trước khi nhận thức Ngôn Hi Hàn, cậu cũng không biết, yêu một người, có thể đau lòng đến như thế.

Login, xuất hồ ý liệu năm người kia cũng không ở, làm cho lòng cậu có nồng hậu cảm giác mất mát.

Không, trên biểu hiện đoàn viên online còn có một người đang online, điều này làm cho cậu có chút nghi hoặc là ai, mở ra nhìn thì thấy một cái tên quen thuộc.

Còn tại kinh ngạc cô đã muốn gia nhập ở bên trong đoàn, lập tức còn có một cái tin tức quảng lại đây.

người chơi Ly Ly Ti muốn nói chuyện với ngài, có / không ?

Hơi hơi sững sờ, nhưng cậu rất nhanh liền nhấn xuống “có”.

Miên Miên, cậu bây giờ ở đâu? thanh âm ngắn gọn truyền đến.

Cậu hết nhìn đông tới nhìn tây một chút, phát hiện mình còn tại Tây Hoang sâm lâm.

“Tớ ở rừng rậm, cậu ở đâu? Tớ đi tìm cậu.” Tuy rằng Hàn Tiêu không ở làm cho trong lòng cậu có chút mất mát, nhưng cũng làm cho cậu thở dài nhẹ nhõm không hiểu.

đang ở trong Tử Cấm đô mưa lam thủy cùng mưa trang bị, tớ ở cửa thành phía Tây chờ người. Ly Ly Ti phi thường rõ ràng nói.

Thở dài sau, Mộ Âm mở ra cửa sổ kỹ năng của mình nhìn xem có kỹ năng gì có thể cho chính mình nhanh một chút trở về trong thành, ngoài ý muốn phát hiện năm kỹ năng mới trước kia không có, xem ra là kỹ năng chức nghiệp sau khi chuyển chức, ngày đó cậu không có nhìn kỹ xem chính mình có kỹ năng chức nghiệp gì liền logout, kết quả chính mình có kỹ năng mới cũng không biết.

Bất quá vừa thấy, cậu liền ngu ngơ một chút.

“Đây là. . . Kỹ năng gì a?” Mộ Âm thì thào tự nói, trên khuôn mặt trắng nõn có nghi hoặc.

Chỉ thấy trong cửa sổ kỹ năng của cậu có năm cái kỹ năng, phân biệt viết Chiêm Tinh Thuật, bách quỷ dạ hành, Thức Thần, Ngôn Linh Thuật cùng phù lệnh, hơn nữa nhìn lên có điểm giống năm loại phân loại hệ thống, mà không chỉ là năm kỹ năng đơn thuần.

Mở ra giới thiệu kỹ năng, Mộ Âm lại nhin không được sững sờ.

Giới thiệu hiện ra trước mặt cậu, làm cho cậu hoài nghi có phải anh ba gian trá thay cậu vụng trộm bỏ thêm một đồng kỹ năng đặc thù.

chiêm tinh thuật: kỹ năng đặc thù, Long Hồn âm dương sư sử dụng, sẽ theo học tập đến chiêm tinh hệ thống kỹ năng cùng cấp bậc, suy tính ra thời gian xuất hiện chính xác của hệ thống quái vật hoặc là NPC cùng với đạo cụ.

bách quỷ dạ hành: kỹ năng đặc thù, Long Hồn âm dương sư sử dụng, có thể triệu hồi bách quỷ đối với địch nhân tiến hành công kích, đại quy mô phạm vi công kích, một ngày dùng một lần.

thức thần: Hệ triệu hoán, đều do người chơi tự mình lấy được các loại thức thần mới có thể sử dụng, có thể thể mệnh lệnh thần làm việc.

Ngôn Linh Thuật: kỹ năng linh phục, có thể theo học tập đến ngôn thuật đối với địch phương tiến hành các loại khống chế cùng trói buộc vân..vân.

phù lệnh: kỹ năng phù chú, có thể học tập cũng vẽ ra các loại phù lệnh, cũng từ các loại phù bất đồng đến tiến hành các loại chuyện.

Đây là. . . kỹ năng gì? Mộ Âm đột nhiên rất khó lấy lý giải ý tưởng của anh ba Bạch Tô cùng nhóm bạn, là dạng đầu kết cấu gì mới làm cho bọn họ thiết kế ra một đồng kỹ năng kỳ quái này a?

Mơ hồ nhìn xong tác dụng của hai hạng kỹ năng đặc thù sau, Mộ Âm lập tức trước hết lướt qua hai loại kỹ năng này, mở ra kỹ năng thức thần, phát hiện hệ thống còn có bán phân phối một thức thần cầu thần cơ bản, cậu lập tức liền mở ra thức thần tới xem giới thiệu vắn tắt.

cầu thần: thức thần cơ bản của âm dương sư, có thể sử dụng để mà công kích hoặc phụ trợ, cấp bậc 25.

Công kích cùng phụ trợ a. Kia hẳn là có thể đi? Xem trong phim hoạt hình mất thứ tên là thức thần cầu thần đều sẽ bị chủ nhân của bọn họ lấy ra làm tọa kỵ.

Tuy rằng cậu biết mình cũng có thể giống Hàn Tiêu ngày đó tìm cậu, dùng hình rồng trực tiếp bay trở về trong thành, hoặc là dùng kỹ năng thuần gian di động cá nhân của cậu, cũng có thể rất nhanh đi đến cùng Lỵ Lỵ Ti hội hợp, chính là, cậu cũng không muốn lộ ra mình là người chơi chủng tộc ẩn tàng, không phải là không muốn làm cho Lỵ Lỵ Ti biết, bởi vì Lỵ Lỵ Ti đã sớm biết chuyện này, mà là cậu không muốn làm cho người chơi khác biết.

“Triệu hồi, cầu thần.” Mộ Âm hô xong, trên tinh thạch ở vòng tay trữ vật không gian trong tay cậu, nhanh chóng chạy ra một đạo hắc ảnh, đó là một con sói thật lớn màu lông phi thường đặc biệt, da lông màu thâm tử sắc mềm mại còn có vẻ tỏa sáng, làm cho người ta có loại xúc động kim lòng không đâu muốn vuốt ve, uy phong lẫm lẫm đứng ở trước mặt cậu, còn có một đôi sói đồng chí mắt giống như kim sa.

Mộ Âm nhin không được sờ sờ đầu cầu thần, hơn nữa cầu thần cũng lộ ra vẻ mặt hưởng thụ, hiển nhiên nó cũng phi thường thỏa mãn thân cận với chủ nhân đáng yêu.

“Xin mang tôi đi Tử Cẩm Đô được sao?” Biết rõ cầu thần là động vật NPC nghe lệnh mình, nhưng là Mộ Âm vẫn là khó có thể đem nó làm thành NPC, ngược lại như là bắt nó trở thành sinh mệnh chân thực có thể cùng chính mình câu thông.

Cầu thần dùng cầu chà chà Mộ Âm, sau đó hướng tới cậu nằm sắp hạ thân, ý bảo cậu ngồi lên đi.

Ngồi lên cầu thần, Mộ Âm nhẹ nhàng bắt lấy da lông tử hắc sắc mềm nhẹ phiêu dật kia, nhẹ hô một tiếng “Đi thôi!”, cầu thần liền phi chạy, tốc độ kinh người là tọa kỵ bình thường khó có thể bằng được.

Đón ngọn gió chân thật kia, trên khuôn mặt mập mạp lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Cầu thần rất nhanh liền chở cậu về tới cửa thành, mặc dù nói người chơi không nhiều lắm, nhưng là có người tốp năm tốp ba khác, cũng nhịn không được đối thức thần của Mộ Âm còn có cậu quảng lấy ánh mắt tò mò.

Nhưng là không ai dám tiến lên hỏi, bởi vì hỏa diễm nữ vương vẫn chờ ở cửa hướng tới cái tên thoát nhìn mềm mại lại dễ khi dễ kia đi đến, mọi người cũng là không dám đi quấy rầy, phải biết rằng, vừa mới có mấy người không có mắt, nhưng là bị nữ nhân giống nữ vương kia đánh phi thường thảm, ngay cả đánh trả đều không được.

“Đây là cái gì? Sủng vật tuyệt quá.” So với con Chu Tước kia của cô tốt nhiều lắm.

“Đây không phải là sủng vật, là thức thần của hệ triệu hoán, cầu thần.” Không nghĩ quá mức thấy được, Mộ Âm rất nhanh thu lại thức thần của mình.

“Xem ra nghề nghiệp của cậu thật đúng là không tồi.” Lỵ Lỵ Ti xoa bóp hai má mềm nhũn kia của Mộ Âm, đột nhiên nheo lại mắt cẩn thận nhìn cậu.

“Miên Miên, cậu. Đã khóc?” Nhìn hốc mắt sưng đỏ của Mộ Âm trước mắt, Lỵ Lỵ Ti tức liền đoán được cậu ở trong hiện thực khẳng định cũng đã khóc rồi, hơn nữa tuyệt đối không phải là khóc nhỏ một hồi, nhất định là buồn khóc thật lâu giống hai năm trước.

“Không. . . Không có a! Tôi không khóc.” Lập tức thề thốt phủ nhận, Mộ Âm lắc đầu, nhưng là này cũng lừa không được Lỵ Lỵ Ti.

“Vì sao khóc? Là vì. Tôi truyền đạt lại những lời của tên Hàn kia sao?” Lỵ Lỵ Ti không ngu ngốc, cô rất rõ ràng, có thể làm cho Mộ Âm luôn luôn kiên cường rơi lệ không ngừng, chỉ có chuyện liên quan đến Hàn Tiêu.

Nghĩ tới đoạn nói chuyện kia, Mộ Âm liền cảm thấy trong lòng chua xót không thôi, nhịn không được cúi đầu, sau đó dùng lực lắc lắc.

Rõ ràng muốn chính mình không cần nghĩ tới, nhưng là, nhớ tới trong lòng vẫn cảm thấy rất đau.

Nước mắt, cứ như vậy nhịn không được chảy xuống.

Lỵ Lỵ Ti thở dài, chính là sờ sờ đầu cậu.

Nói bọn họ thật không có duyên, lại làm cho hai người vốn đã muốn không có khả năng gặp lại gặp nhau, nói bọn họ có duyên phận, lại xem bọn họ lần lượt sai quá còn có bị thương quay chung quanh.

“Tôi nghĩ, tên kia kỳ thật có cảm giác đi!” Tuy rằng hơn hai năm qua, Lỵ Lỵ Ti cũng không có thay Hàn Tiêu nói chuyện nhiều, là muốn cho Hàn Tiêu một ít trừng phạt, nhưng là dường như bất tri bất giác, thương tâm rơi lệ nhưng đều là Mộ Âm.

Bởi vì những lời này của cô mà Mộ Âm cảm giác được nghi hoặc, hơi chút dừng lại nước mắt, sau đó một bên lấy mu bàn tay lau nước mắt đang rơi kia, buồn bực nhìn Lỵ Lỵ Ti vẻ mặt thở dài.

“Ý của tớ là, có lẽ, trong ý thức tên kia sớm đã phát hiện cậu là ai, nhưng là trên lý trí cũng không tin tưởng mỹ thiếu niên sẽ biến thành tiểu phúc thần, nhưng là lại nhịn không được bị cậu hấp dẫn, lúc hắn nói buông tha cho cậu, thoát nhìn cũng rất thống khổ, hắn kỳ thật bất kể là cậu là Trục Quang cũng không muốn buông tha cho, nhưng là Trục Quang cũng là đối với hắn tránh không gặp mặt, thời gian đã lâu rồi, hắn cũng sẽ bắt đầu cảm giác được mệt mỏi, muốn chuộc tội lại tìm không thấy cậu, muốn buông tha cho..., hắn cũng rất giãy dụa đi!”

Lời nói này làm cho tâm tình Mộ Âm một mảnh hỗn loạn, cậu không biết mình nên làm như thế nào mới tốt.

“Khi đó, tớ không có nói cho cậu biết, sau khi người rời khỏi, cả người tên Hàn kia đều phát điên, kỳ thật tớ nghĩ hẳn biết cậu là vô tội, chính là hẳn hy vọng có thể nghe được lời giải thích của cậu, cậu lại cái gì cũng không nói, liền del acc ly khai thất giới, hẳn cũng không có nghĩ đến người sẽ quật cường đến loại tình trạng này, hối hận sau mà bắt đầu điều tra rõ chân tướng, khi hẳn biết hết thấy đều là do cái tiểu quỷ kia làm. Hừ.” Nhắc tới tiểu quỷ ác độc kia, trên khuôn mặt xinh đẹp của Ly Ly Ti liền lộ ra cười lạnh.

“Khuynh Ngôn hẳn. Ra sao?” Tuy rằng rất rõ ràng tất cả chuyện đều là Khuynh Ngôn hại cậu, trong lòng Mộ Âm cũng có một cỗ thống hận, chính là, cậu cũng có thể lý giải nguyên nhân thiếu niên thiết kế hãm hại cậu.

Khi chính mình thăm mền một người nhiều năm, lại ngại từ đối phương cùng mình là đồng tính mà chậm chạp không dám thông báo, lại thấy đến đối phương tựa hồ có người trong lòng, hơn nữa cũng giống như mình cũng đều là nam tính, kia có thể nào không làm người hồng mắt cùng phần nộ? Cậu thật có thể lý giải nguyên nhân Khuynh Ngôn hãm hại cậu, nhưng là lại không thể lượng giải cách làm của hẳn.

“Thế nào a? Kết cục đương nhiên là phi thường thảm a! Nháo đến toàn bộ trò chơi đều oanh động lên, hơn nữa GM phía chính phủ còn đánh tiếng phong tỏa Hàn Tiêu, chẳng qua tên Hàn kia càng về sau phi thường rõ ràng đi theo lý khai Thất giới, đoàn người đương nhiên cũng đi theo lý khai, đoạn thời gian kia cậu đều không có login, cho nên cũng không hiểu được sự tình sau lại nháo rất lớn.” Nghĩ đến tình cảnh khi đó, Ly Ly Ti cũng chỉ có một chữ “thích” Có thể hình dung cảm giác của cô.

Điều này làm cho Mộ Âm hoảng sợ, lúc trước cậu có nghe qua Hàn Tiêu phát điên, nhưng là tại sao lại nghiêm trọng đến Hàn tiêu còn bị GM cảnh cáo hơn nữa tính phong tỏa hẳn?

“Chuyện là như thế nào? Vì sao?” Mộ Âm nhin không được truy vấn, đến tốt cùng lúc ấy chuyện gì xảy ra? Khi đó cậu bởi vì thương tâm quá độ, căn bản ngay cả diễn đàn cũng không có nhìn, thậm chí rất ít lên mạng, chỉ sợ vừa tiếp xúc Internet sẽ gọi lên cảm xúc khổ sở của cậu, cho nên hoàn toàn không biết sau lại phát sinh quá sự tình gì.

“Khi Hàn Tiêu phát hiện hết thấy đều là kia tiểu quỷ kia hãm hại người, đương trường tức giận trực tiếp đem nhân vật của tiểu quỷ kia giết đi, sau đó còn muốn toé đem tiểu quỷ kia thi hành Phục Hoạt Thuật, sau đó lại chém, lại sống lại, mãi cho đến tiểu quỷ kia từ 100 chém hồi cấp 0 còn không tính dừng tay, hoàn toàn chính là giết đồ mất, cũng bởi vì hẳn không phải ở tràng PK đánh tiểu quỷ kia, kết quả lập tức liền biến thành { hồng danh } đồ rừng rục, hẳn vẫn là xếp đệ nhất ở bảng cao thủ, chẳng qua cũng đồng dạng biến thành đệ nhất ở bảng ác nhân, cậu có thể tưởng tượng tên kia ở bảng đệ nhất cao thủ thất giới biến thành màu đỏ, đến cỡ nào oanh động toàn bộ trò chơi sao? Mà tiểu quỷ kia dường như cũng bởi vì như vậy còn tinh thần hồng mắt, nghe nói người nhà bọn họ còn tìm tới cửa muốn Hàn Tiêu phụ trách, bất quá không biết Hàn Tiêu nói gì đó làm cho bọn họ rút lui có trật tự. Sự kiện kia đến tiếp sau thật sự thực oanh động, có người còn nói cái kia là hướng quan giận dữ vì hồng nhan, nhưng là cuối cùng cũng theo Hàn Tiêu rời đi Thất giới mà dần dần bình ổn.” Ly Ly Ti thần nhiên nói, thấy trên khuôn mặt đáng yêu của Mộ Âm tràn đầy kinh ngạc cùng khiếp sợ.

“Cho nên mới nói, tên kia thật sự rất để ý cậu, tớ nghĩ khi đó là vì ghen cho nên hi vọng cậu cho hẳn một lời giải thích, cậu lại quật cường cái gì cũng không chịu nói, kết quả hiểu lầm lại càng lẫn càng lớn, sau đó cậu thương tâm, hẳn cũng giống phát điên liều mạng tìm cậu.” Không muốn lại nhìn bạn tốt từ nhỏ cùng nhau lớn lên lộ ra biểu tình thương tâm muốn chết, Ly Ly Ti cảm thấy làm cho hai người bọn họ đi đem sự tình giải quyết sạch mới tốt, dù sao như vậy thì sẽ không nói rõ hiểu lầm, quần quanh lấy vấn đề giống như trước, không biết hai người kia khi nào mới có một ngày tiêu tan hiểu lầm.

Hẳn. . . Thật sự để ý mình sao?

Mộ Âm thật hy vọng lời Ly Ly Ti nói là sự thật, nhưng là cậu lại sợ hãi đây chỉ là cách nhìn của Ly Ly Ti thôi, không phải ý tưởng của Hàn Tiêu

Cổ nhân nói gần hương tình càng e sợ, những lời này dùng ở trên thân người cũng là đồng dạng đạo lý.

Cậu càng là giống trở lại quá khứ khi đó dựa vào hàn tiêu gần như vậy, lại càng sợ hãi bị hẳn biết mình là ai, càng sợ sẽ gặp lại đôi mắt tức giận làm cho cậu như thế nào cũng không quên được.

Nói cậu nhất gan yếu đuối cũng tốt, chính là, cậu thật sự rất sợ thấy cặp mắt kia lại dùng ánh mắt phần nộ nhìn mình, kia sẽ làm cho tim cậu đau đớn không chịu nổi.

“Cậu a. Bình thường rõ ràng vốn không có nhất gan như vậy, cố tình gặp gỡ chuyện của cái tên kia sẽ lùi bước, thật không biết ngươi tại sao phải sợ như vậy.” Ly Ly Ti bắt đầu chọc đầu của cậu, cũng không biết nên nói cái gì mới có thể làm cho cậu “thanh tỉnh” lại đây.

Mộ Âm cười khở, Ly Ly Ti không có yêu giống cậu, đau qua, sẽ không biết cảm thụ của cậu, cứ việc ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, nhưng là bởi vì thấy rõ, cho nên càng thêm không muốn đau đớn bị thương.

“Thôi! Chờ bạn học tớ đến trước hết cùng đi luyện công đi! Kỳ quái. . . Tên kia như thế nào chậm như vậy a?” Vừa nói, Ly Ly Ti còn nhin không được quay đầu nhìn ngã tư đường trong thành.

“Bạn học cậu?” Lau vết nước mắt trên mặt, Mộ Âm lộ ra biểu tình tò mò.

“Đúng a! Một thiếu gia ngu ngốc vận khí tốt nhưng là hành vi thường thường sẽ chệch đường ray, hẳn luyện là đạo tặc, tên là Cain , chính là Cain trong danh sách đoàn viên kia.” Ngờ khí Ly Ly Ti phi thường bắt đầu dĩ.

Nghe thấy giọng điệu hình dung của Ly Ly Ti, cái loại bắt đầu dĩ này làm cho Mộ Âm nghe xong muốn cười.

“Người theo đuổi cậu?” Mộ Âm khó được có tâm tư đùa giỡn, lập tức đưa tới Ly Ly Ti tức giận nhìn chăm chăm, làm cho cậu lè lè lưỡi, hơi chút quên mất tâm tình chua xót.

“Cậu a! Quản chính mình trước đi!” Ly Ly Ti chọc chọc trán cậu.

Mộ Âm sờ sờ trán của mình, lộ ra tươi cười đáng yêu, nếu không phải Ly Ly Ti sớm đã quen với loại tươi cười không phòng bị lại hoa mắt, nói thực ra, nụ cười của Mộ Âm bất kể là khi cậu xinh đẹp hoặc là tiểu phúc thần béo đô đô, đều là phi thường có uy lực hoa đào.

Lấy Hàn Tiêu mà nói, chính là ví dụ một thân hãm trong đó khó có thể tự kiềm chế.

“Ly Ly Ti ” một thanh âm gào thét từ phương xa truyền đến, người chưa tới, tiếng tới trước, hai người quay đầu nhìn về phía nơi thanh âm phát ra, liền gặp được một nam tử tóc vàng mặc trang phục đạo tặc dùng tốc độ phi thường hướng bọn họ vọt tới.

Mộ Âm rất nhanh liền thấy rõ diện mạo người kia, ngũ quan tuấn đạt sạch sẽ gọn gàng, mang theo hơi thở sáng sủa, tóc màu vàng cắt kiểu bảy ba, trên trán còn đeo kính phi hành , vừa thấy chính là một đại nam hài thực sang sảng.

“Cain. Cậu tên ngu ngốc này âm ỹ muốn chết, cậu ước gì làm cho toàn bộ người chơi trong trò chơi biết tên của tớ a?” Roi hỏa hồng sắc không biết từ đâu đến gọn gàng quăng đi qua, không sai chút nào đánh vào bên cạnh cước bộ đối phương vừa dừng lại.

Bất quá đó là bởi vì hắn nhanh nhẹn cao, bằng không một roi kia nhất định là rơi trên người hắn mà không phải đất.

Thở một cái, tầm mắt Cain chuyển qua trên người Mộ Âm, ánh mắt nhin không được sáng ngời, sau đó lộ ra vẻ mặt thất vọng mỉm cười hướng Mộ Âm vươn tay.

“Xin chào, tôi là Cain.”

22. Chương 22

Ngay lúc Mộ Âm bởi vì thái độ nhiệt tình của Cain mà ngây người, Ly Ly Ti đã muốn trước thường sau ót của hắn một cái tát, đưa hắn đẩy cách Mộ Âm phạm vi ba thước.

“Ngu ngốc không tiết tháo, cậu ấy không phải đối tượng cậu có thể động, cẩn thận chờ một chút bị Hàn Tiêu cho chết ngay lập tức.” Ly Ly Ri trách cứ Cain, cảm thấy quả nhiên vẫn phải là đem Cain này ăn tươi

nuốt sống, đại dã lang khoác da dê cực ác xem trọng, bằng không người này vạn nhất đối Miên Miên đáng yêu ra tay, nhất định sẽ dẫn phát bạo động.

Thiếu chút nữa liền đã quên người kia là tay thiếu gia ngu ngốc chỉ cần nhìn xem thuận mắt sẽ nghĩ hết biện pháp ra tay a! Cho tới nay, loại hình người này thích liền phi thường rộng khắp, rộng khắp làm cho người ta ghen hòng nhìn trần trời, nhìn thái độ hân đối Mộ Âm chỉ biết hân khăng định đối Mộ Âm có hảo cảm, đã có hảo cảm, liền đại biểu hân đối với Mộ Âm là có tính nguy hiểm, một khi đã như vậy, khăng định sẽ làm cho hân và Mộ Âm giữ một khoảng cách lấy thể an toàn.

“Hàn Tiêu. . . ? Như vậy. Cậu ấy chính là. . . ?” Cain lộ ra ánh mắt kinh ngạc, chợt vẻ mặt hiểu rõ, mặt quang mang nhìn đến con mắt trong mắt biến mất, nhưng vẫn là có chút hứng thú nhìn Mộ Âm.

“Cho nên cậu nghĩ cũng không cần nghĩ, chờ một chút bị chém hồi phụ cấp tớ không để ý tới cậu đâu, Hàn Tiêu tên kia chơi game online đã muốn chơi đến một cái trình độ biến thái, cho dù cấp bậc so với cậu thấp cũng có thể đem người miếu sát rụng, tuy rằng đây là trò chơi, nhưng là khuyên cậu vẫn không cần lấy chính mình đùa giỡn.” Cũng không biết Hàn Tiêu rốt cuộc luyện nhân vật như thế nào, rõ ràng mọi người đều là cùng nhau luyện công đánh quái, hân nhưng có thể đem nhân vật trò chơi của mình luyện đến một trình độ biến thái.

“Đã biết rồi! Tớ sẽ không động đến cậu ấy.” Cain giơ tay tại hai bên, tỏ vẻ mình tuyệt đối sẽ làm nhân sĩ an toàn, bất quá ánh mắt tràn ngập hiếu kỳ vẫn là không ngừng lia tới lia lui ở trên người Mộ Âm.

Mộ Âm có loại cảm giác không được tự nhiên, từ khi cậu trở nên béo sau, trừ bỏ Hàn Tiêu, vẫn là lần đầu tiên có người đối với cậu lộ ra loại bộ dáng hưng trí bừng bừng này, làm cho cậu cảm giác phi thường là không thói quen.

“Như vậy. . . Muốn đi đâu luyện cấp đây?” Cain nhắc tay hỏi ý kiến hai người bọn họ.

“Trước mắt tạm thời không cần đi sa mạc phương bắc. Hàn Tiêu bọn họ tuy rằng còn không có login, bất quá bọn hân còn muốn ở bên kia làm nhiệm vụ. Đến Quỷ sơn phía nam đi, tớ vừa mới nhận một nhiệm vụ đi Quỷ Sơn tìm được thang có thể trị liệu thất tâm điên cho nữ nhi Lâm viên ngoại ở Tử Cẩm đô uống, nhiệm vụ tên là hảo canh trong truyền thuyết.” Lỵ Lỵ Ti cười mị mị nói, làm hai vị nam sĩ ở tràng không nói gì, sau đó đối nhìn thoáng qua.

Mộ Âm là đã sớm biết, mà Cain còn lại là mấy ngày nay bị Lỵ Lỵ Ti kéo luyện công giải nhiệm vụ mới phát hiện, Lỵ Lỵ Ti phi thường thích nhận mấy nhiệm vụ có tên hoặc nội dung kỳ quái, cô không thích nhận cái gì bình thường.

“Có manh mối sao?” Chính là năm chữ gợi ý giải nhiệm vụ, vậy cũng có chút khó khăn a!

“Có, manh mối thứ nhất là thôn nhỏ trong núi, cái khác sẽ tự mình tìm, bất quá. . . Như vậy chơi mới hay a!” Lỵ Lỵ Ti thực thích nhiệm vụ có tính khiêu chiến, bởi vì như vậy rất giống hành trình tìm bảo trong điện ảnh cùng truyện tranh và tiểu thuyết, chỉ có đánh quái chơi rơi đồ liền rất nhàm chán.

Hảo một cái “Hảo canh trong truyền thuyết” a. Còn có thể chữa bệnh a! Đây rốt cuộc là nhiệm vụ người nào thiết kế a?

Không có gì dị nghị, ba người bước lên “hành trình tìm kiếm mỹ thực” bất khả tư nghị kia.

※ ※ ※

Quỷ sơn liền giống như tên gọi của nó, phi thường u ám khủng bố, cây cối là thân cây màu nâu sẫm, lá cây tối đen như mực, ngay cả hoa cỏ, cũng đều là màu thẫm, đóa hoa màu tím thẫm, hoặc là đỏ thẫm, lá cây dày đặc chặn bầu trời, trong rừng tối đen, chỉ có thể sử dụng thiết bị chiếu sáng hoặc chiếu sáng thuật mới có thể bảo trì phạm vi ánh sáng nhất định, bằng không cho dù là thời gian ban ngày trong trò chơi, Quỷ sơn cũng đều là một mảnh tối đen giống nhau, đưa tay không thấy được năm ngón.

Đứng ở cửa vào Quỷ sơn, có thể thấy bên trong cùng bên ngoài, chỉ là một địa phương cách một đường tuyến, còn kém cái cách xa vạn dặm, núi non kéo dài không dứt giống như nhìn không thấy cuối, phía trên núi còn bao phủ mây đen mờ mịt không thấy ánh sáng, hơn nữa, không giống thương lục lâm viên phía sau

bọn họ còn có côn trùng kêu vang chim hót, cảm giác Quý sơn chính là một mảnh tử tịch, làm cho người ta biết rõ đây chỉ là cảnh tượng trong trò chơi, nhưng vẫn là có loại cảm giác mao cốt từng nhiên.

Đối với hắc ám trầm trọng ở Quý sơn, Lỵ Lỵ Ti cũng là vẻ mặt hưng phấn, điều này làm cho Mộ Ám thầm nghĩ lên Lỵ Lỵ Ti từ nhỏ đến lớn, chỉ cần nghe thấy chuyện xưa về quỷ sẽ phi thường hưng phấn, càng huyết tính lại càng có hứng thú, cho nên Mộ Ám vẫn thấy tên Lỵ Lỵ Ti trên internet thật đúng là phù hợp bản tính của cô.

Nhìn không được quay đầu nhìn cảnh tượng sắc trời sáng sủa rộng lớn, trong lòng cậu lúc này nghĩ, Hàn Tiêu là đã muốn login, mới vừa rồi Hàn Tiêu đã muốn mật ngữ với cậu, chính là, cậu còn không biết làm như thế nào đối mặt Hàn Tiêu, đành phải thoái thác nói hôm nay cậu hẹn cùng người nhà cùng nhau đi luyện các loại, cho nên mời Hàn Tiêu cùng mấy người bạn của mình đi luyện cấp là tốt rồi.

Cậu hoàn toàn hiểu rõ, Hàn Tiêu khi đó còn phát ra tiếng thở dài thất vọng.

Cậu nháy mắt mềm lòng, nhưng là cậu cũng bắt buộc chính mình không cần mềm lòng nói ra “Bằng không bây giờ tôi trở về tìm anh”, cậu muốn gặp Hàn Tiêu, nhưng cũng sợ lúc mình nhìn thấy Hàn Tiêu, sẽ nhìn không được không chế không được cảm xúc.

“Đi thôi!” Lỵ Lỵ Ti thúc giục hai đồng đội do dự, nhanh chóng đi vào bên trong Quý sơn.

Lỵ Lỵ Ti ở phía trước khoải trá ngâm nga bài hát, mặt sau hai vị nam sĩ chỉ có thể không nói gì cùng đi theo, sau đó vừa nghĩ vì sao gặp phải Lỵ Lỵ Ti, bọn họ đều chỉ có bị nắm đi.

“Cô ấy vẫn luôn là như vậy phải không?” Cain nhìn không được thấp giọng hỏi Mộ Ám bên cạnh.

Ngay từ đầu, thời điểm hắn ở trong trường học nhận thức Lỵ Lỵ Ti, còn cảm thấy Lỵ Lỵ Ti là một cô gái mỹ lệ đặc biệt mà cảm thấy tò mò cùng hứng thú, cho nên dùng rất nhiều phương pháp tiếp cận Lỵ Lỵ Ti, nhưng là khi hắn bị Lỵ Lỵ Ti bề ngoài xinh đẹp, bên trong lại là mỹ nữ ác liệt nóng nảy đối đãi vài lần về sau, liền hoàn toàn không thể phân thân, biến thành người hầu trung thực của nữ vương bộ hạ.

Hắn hiện tại ngẫu nhiên vẫn là vì hối hận chính mình lúc trước ngu xuẩn, làm chi không có việc gì đi nhận thức ma nữ này đâu?

“Đây là Lỵ Lỵ Ti a! Chẳng lẽ cậu không thích Lỵ Lỵ Ti như vậy sao?” Mộ Ám mỉm cười nhìn Cain đang nhú mày, rất nhanh rồi cùng Cain quen thuộc .

Bởi vì cậu nói chuyện qua vài lần sau, liền phát hiện mục tiêu chân chính của Cain quả nhiên vẫn là Lỵ Lỵ Ti, chỉ bởi vì Lỵ Lỵ Ti đã sớm có đối tượng yêu thích, cho nên hắn luôn dùng loại thái độ thực tùy ý đối với người có hứng thú này để che dấu.

Cain bị nhìn ra tâm tình, nhìn Mộ Ám vẻ mặt mỉm cười, nhìn không được nghĩ thở dài, xem ra thái độ của mình vẫn còn quá rõ ràng một chút, chính là cố tình người kia chính là không cảm giác tâm ý của hắn.

Ba người đều tự sử dụng phương thức chiếu sáng, đi vào phạm vi khu vực của Quý sơn trước mắt căn bản còn không có người chơi đến nơi đây.

Tiến vào phạm vi khu rừng sau Quý sơn sau, sắc trời cũng trừu theo tối hơn, vốn cho sẽ là một mảnh tịch mịch không tiếng động, nhưng là bởi vì thực im lặng, ở cẩn thận đi đến nghe sau, y hi có thể nghe thấy tiếng lá cây xào xạc, còn có thanh âm thầm thì kỳ quái, tuy rằng không lớn, có thể nói thanh âm rất nhỏ, nhưng là ở trong thế giới sâu u vô tận này, thanh âm có nhỏ đi nữa cũng có vẻ rất rõ ràng.

“Làm tốt thật, thật đúng là giống rừng rậm trong đêm khuya.” Cain nhìn không được nói.

“Đừng nói nhiều như vậy, chúng ta vẫn là chạy nhanh tìm được cái thôn nhỏ kia đi!” Lỵ Lỵ Ti cười tủm tỉm nói, thoạt nhìn biểu tình vô cùng hưng phấn, ở trong quang mang u ám cùng lay động, tiết lộ một cổ cảm giác quỷ dị xinh đẹp.

Ba người nơi nơi tìm tòi sưu tầm, xem có dấu vết người ở hay không, lấy độ tinh tế ở trò chơi này mà nói là tuyệt đối sẽ có .

“Ti Ti, bên kia có con đường.” Mộ Ám mất sắc, nhìn thấy trong một đồng cỏ đại, có chỗ đất ít cỏ đại, còn mơ hồ đã muốn không quá rõ ràng , ở trong ngày mưa đi qua mà có vết bánh xe.

“Ngay cả loại vật này đều làm ra Tổng hội cảm thấy thế giới này, không chỉ là một cái trò chơi mà thôi a.” Cain nhìn vết bunn nhin không được nói.

“Hơn nữa chỉ cần nghĩ đến trò chơi này chỉ có năm người làm ra , sẽ cảm thấy thế giới này thật đúng là kỳ diệu, thật sự là yêu chết cảnh tượng trong bản đồ này! Miên Miên, thay tớ hướng anh Tô đưa tới vô hạn kính ý đi, thời điểm lúc trước còn không có trực tiếp vượt biển tới được, chúng ta đi trước nhìn đại lục Christ sinh ra , bên kia đều không có loại địa phương này, thật làm cho người mất hứng.” Lữ Lữ Ti về mặt tiếc hận nói.

“Trò chơi còn tại giai đoạn CB, hẳn là còn có rất nhiều bản đồ còn chưa mở mà thôi, có lẽ chờ OB sau Christ đại lục còn có thể xuất hiện so với cảnh tượng ở bản đồ này còn kích thích hơn, đến lúc đó cậu sẽ vội vã trở về chơi.” Mộ Âm cười thâm cười nói, hôm kia cậu ngẫu nhiên cùng anh ba Bạch Tô nói về độ chân thật cao ở cảnh tượng trong Tinh Ấn còn giống là một thế giới chân thật khác, rộng lớn lại tinh vi, lớn như vậy lại cẩn thận như vậy, cảm giác rất bất khả tư nghị, nhưng là Bạch Tô lại nói cho cậu biết, trước mắt các đại lục cơ bản bản đồ đều mới mở ra một phần năm, phỏng chừng có thể mỗi một năm mở ra một bản đồ mới.

Bạch Tô nói cậu tính qua, nhiệm vụ chính chia đều một cái bản đồ lớn muốn thuận lợi giải xong cũng không dễ dàng, chỉ là nhiệm vụ chính muốn giải xong toàn bộ là có thể tiêu tốn một năm, đừng nói chi đến những nhiệm vụ nhỏ khác có thể kiếm tiền kiếm điểm kinh nghiệm.

Mặt khác, Bạch Tô cũng nói rõ ràng, một trò chơi sống lâu cùng cường thịnh đại khái tối đa cũng liền năm năm, trò chơi thời đại này là không ngừng sửa đổi, chẳng hạn như, năm đó thất giới lúc đi ra cũng cực kỳ oanh động nhất thời, cũng coi như một trong những trò kinh điển, nhưng là dù kinh điển thế nào, nhưng vẫn là có ngày bị chen chúc xuống ngai vàng.

“Bất quá vừa nghĩ tới OB sau còn muốn luyện lại liền cảm thấy hảo đáng tiếc.” Cain thở dài nói.

“Ít nhất chúng ta giải nhiệm vụ trước, về sau cũng tương đối hiểu a!” Lữ Lữ Ti không sao cả nói, đối với cái này xem như coi thử.

Nhưng là nói đến luyện lại, Mộ Âm liền nghĩ đến một việc, thì phải là nhân vật muốn luyện lại. Có thể muốn xóa bỏ nhân vật một lần nữa lựa chọn lại đâu? Lấy chủng tộc ẩn tàng ngẫu nhiên, muốn vứt bỏ vẫn cảm thấy thực đáng tiếc.

Quên đi, hiện tại nghĩ này có gì hữu dụng đâu? Tuy rằng kỳ CB chỉ có hai tháng, nhưng vẫn là một cái kinh nghiệm rất tốt a! Chính là nếu lặp lại. Liền nhìn không tới anh trai trong Đông Hải long cung đi? Tuy rằng đây chẳng qua là một nhân vật giả thuyết mà không phải anh cả chân chính, nhưng là cảm giác có chút tiếc nuối cùng đáng tiếc.

“Chắc, loại hào quang mỏng manh trong bóng đêm này, còn lại cảm giác cái gì cũng không có thật đúng là tệ a.” Cain lẩm nhẩm nói. “Vạn nhất có đồ vật gì đó lao tới nhất định sẽ hù đến.”

Nói vừa mới nói xong, dưới lòng bàn chân hắn liền dẫm lên cành cây khô, phát ra một tiếng “rắc” vang rộ, ở trong yên tĩnh phá lệ rõ ràng, làm Cain sững sốt một chút, vừa mới thối lui, nghi hoặc khom lưng đi xuống nhặt lên nhánh cây tạo ra tiếng vòn kia, nhất thời cảm thấy có cổ sức gió theo trên đầu hắn đảo qua, sau đó thấy vài sợi tóc mới hạ xuống.

Cain ngậy ngốc một chút, bên tai phịch một tiếng xuất hiện thanh âm dịch nhờn rơi xuống, hắn căn bản còn không có cơ hội đi nhìn xem đây là cái gì, đã bị Mộ Âm đẩy ra.

“Cẩu thần, công kích.” Mộ Âm rất nhanh gọi ra thức thần, nháy mắt cẩu thần từ trong bóng tối đột nhiên xuất hiện, hướng vật thể đánh lén công kích Cain kia bổ nhào mà cắn.

Khi ba người rút ra một cái khoảng cách khi mới phát hiện, đó là một Hung Dương ba đầu màu đen rất kỳ quái, ba đầu dữ tợn, các biểu tình hung ác bất đồng, con mắt tinh hồng cùng miệng đầy răng nanh, trên đầu còn có các sừng dương xoay cuộn, chỗ hàm răng còn tiết ra nước bọt đặc dính, ba người bọn họ thậm chí có thể ngửi được mùi thúi kia xông vào mũi.

Móng vuốt của Cẩu Thần hung hăng dừng ở trên đầu một con dê, vừa vặn cào bị thương một con mắt của đầu dê đó, làm cho đầu dê kia phát ra tiếng tru thê lương.

Địa Ngục dê đã bị công kích, giảm một trăm máu. ở trên kênh hệ thống của Mộ Âm xuất hiện đạo thanh âm này, nhưng là một giây sau, cầu thần đã bị con dê kia dùng lợi giác dùng lực đẩy bay ra, đánh lên thân cây đen thô to.

cầu thần gặp công kích, giảm hai trăm máu. thanh âm hệ thống lại xuất hiện lần nữa, làm cho Mộ Âm giật mình nhìn Địa Ngục tam đầu dê một con mắt còn chảy máu đỏ tươi, còn giận dữ trừng mắt nhìn mình.

Không xong, tìm Mộ Âm đập nhanh hơn, không hiểu sao mạnh xuất hiện một cổ sợ hãi, nhưng ở lúc con dê rất nhanh hướng chính mình nhào đầu về phía trước, cậu đột nhiên nhớ lại mình có một chủ thủ ngắn.

Cậu vội vàng lấy ra chủ thủ kia, sờ mó chuỗi chủ thủ mấy ngày trước vốn không có dùng qua, thanh chủ thủ kia vừa đến trong tay, cậu đột nhiên cảm thấy, có loại lực lượng theo trong cơ thể hiện lên.

Đó là. . . Cái gì đâu? Cảm giác thật là kỳ quái.

Cổ lực lượng này theo trong cơ thể cậu nóng lên dường như mạnh xuất hiện, sau đó truyền lại đến trên tay phải nắm chủ thủ của cậu, cậu mặc dù không có cảm giác, nhưng là Ly Ly Ti cùng Cain đều phát hiện làn da trên tay phải của cậu hơi hơi hiện lên hình dạng giống vảy gì đó, còn mơ hồ tản mát ra màu xanh sẫm sáng bóng, không phải là sáng bóng bị phản xạ, mà là quang mang theo trên người cậu phát ra.

Hai người kinh ngạc nhìn cậu, phát hiện hai mắt xanh thẫm của cậu cũng có nhiều điểm tinh quang, dường như cả người đều mơ hồ tản ra một loại quang mang màu xanh sẫm mỹ lệ đem người hút vào vực sâu.

Khi thân hình tròn vo của Mộ Âm lấy tốc độ kỳ lạ vừa nhẹ lại linh hoạt nghênh hướng đầu dê kia, con mắt đỏ đậm của đầu dê kia đón nhận đôi mắt của Mộ Âm, động tác nháy mắt ngừng tạm, nhưng là chỉ là trong nháy mắt này, hai người Ly Ly Ti cùng Cain liền nhìn thấy chủ thủ trong tay Mộ Âm hóa xuất một đạo quang mang như lưu tinh.

Nháy mắt, ba tiếng thùng thùng thùng, đầu của con ba đầu địa ngục dê kia rơi xuống đất, mà trên chuỗi chủ thủ này, cũng là một chút vết máu cũng không có lưu lại.

Hai người ở bên cạnh có chút ngu ngơ nhìn Mộ Âm đột nhiên phát uy, tựa hồ chưa phản ứng lại được chuyện vừa phát sinh.

“Ly Ly Ti. Cậu ấy. . . Phát điên có thể như vậy?” Cain dừng một chút, vẫn là đem kinh ngạc của mình nói ra.

“Ừ. Thật lâu rồi ta không thấy được cậu ấy phát điên.” Ly Ly Ti do dự nói, còn nhớ rõ phía trước nhìn đến chuyện cậu không khống chế được dường như là thật lâu phía trước.

“Cao thủ thâm tàng bất lộ. Xem ra không thể chọc lông cậu ấy, bằng không nếu mà biết thì rất thê thảm.” Thấy con dê đen đã muốn bị phân thây kia, Cain lòng còn sợ hãi nói, một màn kia vẫn là thực rung động hẳn.

Mộ Âm nói nghề nghiệp của cậu là âm dương sư, nhưng là nào có âm dương sư cơ hồ là hệ chiến sĩ cận chiến như vậy a?

Cain nhìn không được nhìn Ly Ly Ti bên người một chút, dừng một chút sau ở trong lòng thở dài.

Quên đi, dù sao đội ngũ của bọn họ đều là quái nhân giống như thân chức nghiệp, Ly Ly Ti là một chút cũng không giống tể ti là vũ nương loại hình tể ti, Mộ Âm là âm dương sư không giống như thần hệ pháp sư hệ thống, còn là âm dương sư cường lực cận chiến, mà chính hắn, còn là một đạo tặc ăn cắp xác xuất thành công chỉ có 10%, thấy thế nào đều là một đội ngũ quái dị.

Ngay tại Cain ở cảm thán, đột nhiên trước mắt xuất hiện cảnh tượng làm cho bọn họ ngu ngơ.

Chỉ thấy Mộ Âm nhưng lại vung chủ thủ, chủ thủ không dính một giọt máu, gọn gàng phân giải con dê ba đầu kia, sau đó đem lông dê cùng thịt dê sừng dê vân vân phân loại thu vào trong trữ vật không gian.

“Miên. Cậu đang làm cái gì đấy?” Ly Ly Ti khó hiểu nhìn động tác thuần thục của cậu, dường như cậu rất thường làm loại chuyện này.

“Thu thập tài liệu a! Trong trò chơi này nhiều con quái có thể thu thập đi bán, hơn nữa cũng có khả năng về sau giải nhiệm vụ sẽ dùng đến, trước hết thu thập một ít cũng tốt.” Cho một đồng này nọ vào trữ vật không gian của mình sau, hài cốt trên đất cũng dần dần biến mất .

“Động tác của cậu thoát nhìn rất quen thuộc.” Về mặt Cain hơi sợ nói, vạn nhất chính mình chọc lòng Mộ Âm, có thể cũng lọt vào vận mệnh chặt chân tay hay không a? Mặc dù nói trong trò chơi bị giết nhiều lần liền biến thành bạch quang bay trở về điểm sống lại, nhưng là cũng vẫn đau, hẳn cũng không muốn hưởng qua đau đớn khi bị phân giải là như thế nào.

“Lúc tôi ở tân thủ thôn cũng đã giết một đồng rần, cho nên là thuần thục một chút.” Nhớ tới Huyền Xà kỳ quái làm cho cậu chạy một đường, Mộ Âm liền cảm thấy thực ghê tởm, mặc dù nói da rần thịt rần này... Là thay cậu kiếm vào không ít tiền.

À? Đúng rồi. Cậu đều quên cậu giờ là kẻ có tiền, hơn nữa những số tiền kia cậu cơ hồ cũng không động đến.

“Bất quá cánh rừng rậm này tối như vậy, nếu quanh mình chúng ta sáng, cũng sẽ không ngừng đưa tới những quái vật dạ hành tính công kích đi?” Nghĩ đến tốc độ kinh người của con dê kia, Cain liền không nhin được lo lắng.

Chính là hắn lo lắng lại rước lấy hai người khác lộ ra ánh mắt kỳ quái.

”Làm. Làm gì nhìn tớ như vậy?

“Ngu ngốc, chơi loại game online RPG này không đánh quái thì người muốn thăng cấp như thế nào?” Chơi game online còn sợ đánh quái, vậy còn chơi cái gì? Trừ phi là người chơi hệ rên, chỉ cần khai thác chế tạo vật phẩm có thể thăng cấp, bằng không chức nghiệp bình thường không đánh quái liền không thăng cấp được, vậy mất đi lạc thú khi chơi.

“Ách. Đúng nha. . .” Cain trì độn nghĩ, nhin không được lộ ra nụ cười xấu hổ.

Lỵ Lỵ Ti chịu không nổi mắt trợn trắng, không hiểu nổi Cain vì sao luôn dưới loại tình huống bất khả tư nghị này luôn tự hỏi mấy câu ngớ ngẩn.

Kiểm xong này nọ sau, bọn họ lại tiếp tục men theo con đường lầy lội kia đi, có thể nói là hoàn toàn chẳng có mục tiêu ở tìm kiếm cái thôn không biết tên.

Dọc theo đường đi cũng không thiếu quái vật kỳ quái, bất quá bởi vì trong đội ngũ ba người này có âm dương sư không giống âm dương sư, cùng với nữ tế ti không giống tế ti, cho nên trên cơ bản vẫn không có vấn đề, thì ngược lại bên trong thoát nhìn mạnh nhất, trên thực tế chiến lực cực thấp Cain, thành gánh nặng đặc biệt lớn.

Sau đó liền hình thành một sinh vật liên hệ kỳ quái, Lỵ Lỵ Ti thở phì phì mắng chửi người, sau đó Cain bị chửi sẽ lộ ra vẻ mặt ủy khuất chạy tới làm cho Mộ Âm an ủi, bất quá bình thường chỉ có thể được đến vỗ đầu an ủi giống trẻ con, Mộ Âm đã bị Lỵ Lỵ Ti mang đi, còn thuận đường cho hắn một cái liếc mắt, giống như là sợ Mộ Âm sẽ bị hắn lừa gạt mất.

Hắn biết Mộ Âm mập mạp mềm mại vô cùng đáng yêu ! Bất quá hắn căn bản là đối Mộ Âm không có hứng thú a. Như vậy phòng bị hắn làm cho hắn cảm giác rất đả thương.

Ba người thật vất vả đi ra phạm vi rừng rậm, nhưng cảnh tượng kế tiếp trước mắt vẫn là tràn đầy sắc thái quỷ dị, bầu trời vẫn bị mây mù màu đen che dấu, vẫn không có một tia ánh sáng, bất quá, trước mắt xuất hiện cảnh tượng kỳ quái.

Trước mắt đột nhiên náo nhiệt lên.

Trước mắt bọn họ có một con sông lớn độ rộng so sánh Hoàng Hà, chính là trong nước sông đủ loại màu đen nhưng không phải là bùn đất. mà là các loại yêu ma quỷ quái đang đi động.

Hai bờ sông đắp một tòa cầu, cây cầu hoa lệ, cách mấy mét còn có một chiếc đèn lồng, ánh sáng trong đèn lồng không phải là màu đỏ, mà là màu xanh trắng quỷ dị, tản ra quang mang sâu kín, cạnh cầu còn có một

đôi tay từ trong nước vươn ra hướng trên cầu sờ soạng vung vẩy, cảm giác cầu kia tựa hồ tùy thời đều có thể bị mấy bàn tay quỷ dị này bao phủ hoặc sụp xuống.

Bờ sông có thật nhiều NPC nho nhỏ, đang không ngừng cầm đá cuội nho nhỏ, một viên một viên đem đá cuội này dựng thành một ngọn tháp nho nhỏ, chỉ là bọn hắn làm cũng chỉ là không công, mỗi khi bọn họ muốn đặt một viên đá cuối cùng lên, thạch tháp sẽ đột nhiên toàn bộ sụp xuống dưới.

Mà bên bờ sông kia, có ruộng hoa màu đỏ rực đầy khắp núi đồi, đỏ tươi lay động trông thật yêu dị hoa lệ.

Trước cầu có khối đá lớn ở giữa, mặt trên khắc chữ viết mơ hồ, bất quá mấy cái chữ to lại rõ ràng.

“Vong xuyên - cầu Nại Hà.”

Ở tại bờ đối cầu, còn có thể thấy hai tòa tường thành, hai bên cửa thành viết cái gì cũng không rõ ràng, bất quá ba người bọn họ nhưng thật ra có thể đoán ra thành kia tên gì.

Ba người trốn mất há hốc mồm, sau đó liếc mắt nhìn nhau, ngay sau đó Lữ Lữ Ti liền lộ ra nụ cười hưng phấn.

“Nhanh chút nhanh chút, chúng ta mau qua tới nhìn xem.” Tốc độ giống như gió thu cuốn hết lá vàng, Lữ Lữ Ti khoái hoạt chạy lên cầu, mà đồng tay từ giữa sông vươn ra kia lại cố gắng giơ cao muốn túm lấy góc áo Lữ Lữ Ti.

Chẳng qua còn không có túm đến góc áo, nhưng thật ra đám tay quỷ chân quỷ này đều bị Lữ Lữ Ti ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn giẫm vài chân, đầu lúi về trong sông.

Hai vị nam sĩ đối mắt nhìn nhau, cũng chỉ có cười khổ đuổi theo.

23. Chương 23

Đi qua bên kia cầu sẽ bị tay quỷ tiến hành công kích, bị nắm đánh tới còn có thể giảm máu, bọn họ chỉ có thể vừa đánh vừa đi, may mắn tay quỷ này chỉ có thể đuổi lên mà không thật sự bỏ lên, bất quá tay quỷ này lấy dính nước bùn màu đen, liền để cho Mộ Âm thâm cảm thấy da mặt mình cứng ngắc.

Hảo một cái Quỷ sơn, hảo một cái cầu Nại Hà, tả thực đến làm cho người ta muốn đi tìm người ở sau màn tính toán sổ sách, làm cho người thiết kế trò chơi này thật sự đi xem một chút cầu Nại Hà chân chính.

Đi qua cầu Nại Hà, trong con mắt của bọn họ đột nhiên xuất hiện sạp trà màu đỏ kỳ lạ.

Đỉnh kiệu hoa lệ, không có tấm bảng che gió tránh mưa bốn phía, chỉ có một thân cây thật lớn, chống cây dù màu đỏ cực to, tám phương ô còn buộc tơ gấm màu đỏ, theo gió phiêu dật, trên kiệu bày biện một bát nước trà, bên cạnh ấm trà, một mỹ nhân yêu kiều dựa vào, mặc cổ trang màu hồng đào thấp ngực, làn váy xẻ mở đùi ra, một đôi đùi đẹp theo dưới làn váy nhô ra, lười biếng mà kiều mỹ, ánh mắt lưu chuyển phát ra một loại媚 hoặc, chỉ tiếc gặp phải ba tên không phản ứng, có mỹ lệ mê người cũng là ngơ ngẩn.

Lữ Lữ Ti là nữ, tự nhiên không chịu媚 hoặc, Cain thâm mến Lữ Lữ Ti, Lữ Lữ Ti ăn diện tuyệt không thua mỹ nữ gợi cảm kia, làm cho hắn chỉ nhìn mỹ nhân kia liếc mắt một cái, cũng không có nhiều phản ứng xuất hiện, về phần Mộ Âm càng không cần phải nói, người có thể làm cho cậu nhìn không chuyển mắt, đại khái cũng chỉ có Hàn Tiêu.

“Ba vị khách nhân, các ngươi không thuộc nơi này a, mời quay đầu đi!” Mỹ nữ cầm tẩu thuốc, cười khanh khách hướng bọn họ thổi ra khói trắng.

Ba người bọn họ ngừng lại cước bộ, kinh ngạc nhìn NPC mỹ nữ kia.

“Vì sao. . . Chúng tôi không có tư cách đi vào sao?” Mộ Âm hoang mang hỏi cô, sau đó mỹ nữ NPC quay đầu nhìn cậu một hồi lâu, ánh mắt đột nhiên tách ra một loại quang mang tò mò, từ trên cổ kiệu đi xuống, chân thành tiêu sái đến trước mặt cậu, sau đó dùng tẩu thuốc nâng cằm Mộ Âm lên, tò mò nhìn cậu.

Lúc này bọn họ mới phát hiện, mỹ nữ này phi thường cao, thậm chí so với Mộ Âm cao hơn gần một cái đầu.

“Long tử vì tình khổ sở sao. . . . Có muốn tới uống một chén vong ưu vong tình canh không, bỏ xuống những phức tạp này?” Trong tay Mỹ nữ NPC trống rỗng xuất hiện một chén canh trong vắt trong suốt, mà cô gần từng tiếng cũng làm cho Mộ Âm chấn kinh, hoang mang nhìn cô.

Vì sao. . . . Cô ta lại biết mình vì tình khổ sở?

“Vong tình. . . vong ưu. . . .” Nếu có thể làm được vậy cũng tốt, nhưng là. . . .

“Đúng vậy a, chỉ cần uống xong chén canh này, phiền não gì cũng có thể quên mất nha!

Người. . . . Muốn hay không?” Trong bàn tay xinh đẹp bưng chén canh, nghĩ là ở dụ dỗ cậu uống hết.

Vong tình vong ưu. . . .

Mộ Âm ngẩng đầu nhìn nữ tử cười khanh khách, đầu vọt qua một ý niệm với vẫn trong đầu.

“Cô là. . . . Mạnh bà?”

“Hắn là vậy! Bọn họ xưng hô ta như vậy, tuy rằng tên của ta không phải Mạnh bà, nhưng ta cũng sớm quen tên chân chính rồi.” Mỹ nữ vẻ mặt hoài niệm nói, tuy rằng biết rõ cô bất quá là NPC, Mộ Âm lại cảm thấy cô rất chân thật.

Hai người bên cạnh khi nghe thấy mỹ nữ NPC này dĩ nhiên là Mạnh bà, cũng nhin không được trở mắt.

Mạnh bà? Mỹ nhân này là Mạnh bà? Bọn họ còn tưởng rằng ít nhất Mạnh bà sẽ là lão bà bà già nua, mà không phải đại mỹ nhân diễm lệ như thế.

Như vậy, chén canh trong tay cô chính là canh Mạnh bà đi?

Lỵ Lỵ Ti trừng mắt chén canh kia, mặc dù nói, nơi này là ở trong trò chơi, không có khả năng thật sự sẽ mất đi trí nhớ, nhưng là, chén canh kia rốt cuộc có tác dụng phụ gì hay không, ai cũng không biết được.

“Miên!” Lỵ Lỵ Ti nhin không được gọi tên thật của cậu.

Tựa hồ là biết cô lo lắng, Mộ Âm quay đầu cười cười với cô, lộ ra biểu tình muốn cô không cần quá lo lắng, sau đó quay lại nhìn mỹ nhân nghe nói là Mạnh bà kia.

“Tuy rằng tình yêu làm cho tớ đau khổ muốn chết, tớ cũng từng khổ sở đến muốn quên hẳn, nhưng là. . . . Tớ vẫn thích hẳn, thích đến cho dù hận hẳn cũng không bỏ xuống được phần cảm tình này, cho nên, tớ không nghĩ quên hẳn.” Tuy rằng rất rõ ràng người trước mắt bất quá là NPC, nhưng Mộ Âm vẫn là nhin không được đem tâm tình của mình nói ra khỏi miệng.

Đúng vậy a. . . Cậu yêu Hàn Tiêu yêu đến vô pháp tự kiềm chế, tìm hai năm vẫn là không thể buông đoạn cảm tình này, cho nên cậu không nghĩ lại trốn tránh.

Nhìn ánh mắt kiên định của cậu, Mạnh bà cười khanh khách buông chén canh kia, cao thấp đánh giá Mộ Âm, bị cô nhìn đánh giá như vậy, Mộ Âm nhất thời có loại cảm giác không được tự nhiên.

“Từ xưa thường hay cười người vì tình mà si, cũng thế, người xấu nhân duyên sẽ không hay ho bấy thế, bất quá đã múc canh, đã không thích hợp lại thả đi, liền thật giống tất cả phát sinh trong đời, không phải một cái hối hận là có thể trở lại quá khứ, cho nên sống ở lúc này, nên nắm chắc cái người vốn có, chén canh này liền cho người làm kỷ niệm đi!” Dem canh Mạnh bà nhét vào trong tay Mộ Âm, canh trong chén thoáng sóng sánh, nhưng không có giọt nào sánh ra nửa phần.

Đúng lúc này, hệ thống Mộ Âm xuất hiện nhắc nhở.

chúc mừng ngài lấy được một chén canh Mạnh bà .

Canh Mạnh bà. . . . Đây có thể làm cái gì đâu? Mộ Âm nhin không được tò mò điểm chọn mở vật phẩm giải thích, nghĩ muốn hiểu rõ đạo cụ này có thể làm cái gì.

canh Mạnh bà: Mạnh bà hầm canh, có thể quên mất phiền não cùng đi qua, một ngụm vong tình, hai ngụm vong ưu, ba ngụm vong hồn. Công năng: khiến cho quái vật có một phút quên công kích người chơi

hoặc công năng đình chỉ thủ vệ, có thể dùng đến hợp thành chế tạo đạo cụ khác, chỉ cần chén canh Mạnh bà còn tại, cũng có thể lập lại hầm nấu ra canh Mạnh bà, cần tài liệu như sau.

Hợp thành chế tạo đạo cụ khác? Hoang mang nhìn hướng Mạnh bà, lại phát hiện cô đã muốn ngồi trở lại trên cổ kiệu nhàn nhã, không nhìn nơi này liếc mắt một cái, liền thật giống chuyện vừa rồi chưa phát sinh qua, có điểm giống . . Hoàn thành một mấu chốt trọng yếu trong nhiệm vụ.

Đợi chút. . . Nhiệm vụ? Cậu đột nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn phía Ly Ly Ti.

“Ti Ti, nội dung nhiệm vụ của chúng ta nói đến cái gì?” Sẽ không phải.

“Nhiệm vụ? Nha, con gái phú hào ở Tử Kim đô mắc bệnh thất tâm điên, cần hảo canh trong truyền thuyết. Trị. . . Bệnh. Di? Sẽ không phải. . .” Ly Ly Ti nói đến một nửa lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Không thể nào? Có giải nhiệm vụ nhẹ nhàng như vậy sao?

“Không phải canh Mạnh bà, mặt trên không có viết đến đây là đồ dùng nhiệm vụ, bắt quá canh Mạnh bà có thể là một trong tài liệu, khả năng cần tài liệu khác, bởi vì canh Mạnh bà có công hiệu vong tình vong ưu, hơn nữa con gái phú hào kia là bị bệnh thất tâm điên, cho nên rất có thể.” Chỉ là muốn tìm tài liệu không biết tên sẽ không dễ dàng, cho dù canh Mạnh bà dễ dàng tới tay, cũng không đại biểu nhiệm vụ này có thể dễ dàng cởi bỏ.

※ ※ ※

Ba người tiến vào hai tòa thành phía sau cổ kiệu Mạnh bà ”Uống Tử thành” cùng”Phong Đô” hỏi thăm tin tức liên quan đến nhiệm vụ hảo canh trong truyền thuyết, nhưng là mặc kệ bọn họ hỏi như thế nào, có thể nói là hỏi khắp NPC trong tòa thành, chính là hỏi không đến nửa điểm tin tức liên quan.

Ở chạy ba vòng sau, ba người rốt cục mệt thảm, trị số thể lực số cũng xuống đến điểm thấp nhất, chỉ có thể tìm gian khách điểm gọi cơm bổ sung thể lực của bọn họ.

“Má ơi. Thật là muốn mạng người rồi, nơi này rốt cuộc có manh mối hay không a? Cơ hồ đều đi khắp cả tòa thành rồi, nhưng ngay cả cái quỷ manh mối đều không có.” Toàn bộ nửa người Cain ghé vào trên mặt bàn than thở, Mộ Âm cùng Ly Ly Ti tuy rằng ngồi ngay ngắn, nhưng nếu hiện lên cái giường, bọn họ là tuyệt đối sẽ không khách khí .

“Thực không xong, vì sao rõ ràng nhiệm vụ biểu hiện cấp B lại khó khăn như vậy a.” Ly Ly Ti thở dài, không nghĩ tới nhiệm vụ này sẽ khó khăn như vậy, ngay cả chút manh mối đều không có. . . Không, hoặc là nên, bọn họ có manh mối thứ nhất, nhưng manh mối không có xuống chút nữa chỉ tên manh mối tiếp theo, khiến cho nhiệm vụ này tương đối khó khăn .

Có khi sau, tìm kiếm vật phẩm so với giải loại nhiệm vụ đánh quái có thể chấm dứt còn muốn khó khăn hơn.

“Tìm tiếp đi! Có lẽ là chúng ta quên cái gì.” Mộ Âm mỉm cười, một bên vẫn duy trì tư thái tao nhã, một bên rất nhanh cướp đoạt cơm NPC tiểu nhị đưa lên, vậy mà vẫn có tư thái như gió thu quét lá, làm cho Cain nhìn trợn mắt há hốc mồm, mà Ly Ly Ti nhưng thật ra đã thành thói quen tốc độ ăn cơm kinh người của cậu, cho nên không lưu tâm.

Chỉ tiếc, sức ăn của Mộ Âm ở trong trò chơi không hề giống trong hiện thực lớn như vậy, chỉ có thể ăn đầy độ ăn no cùng độ thể lực sau liền đỉnh chỉ xuống, bằng không cậu nhất định còn có thể tiếp tục ăn.

Khi cậu ăn xong quay đầu hết nhìn đông tới nhìn tây , ngoài ý muốn từ khách điểm lầu hai thấy trong ngõ hẻm bên cạnh, có một “Quỷ ảnh” cả người rách rưới, chập vạt ngã vào nơi đó, điều này làm cho Mộ Âm nhìn không được dừng lại một chút.

Trong trò chơi sẽ đặt ra NPC U Linh khát cái sao? Này tựa hồ không tầm thường đi? Hơn nữa bọn họ vừa mới đều không có nhìn đến NPC kia

Hơn nữa nhìn U Linh khát cái kia đang muốn tùy ý bay đi, Mộ Âm phút chốc đứng lên, sau đó một câu cũng không nói liền vội vàng chạy ra bên ngoài, Ly Ly Ti cùng Cain nhìn choáng váng, bọn họ đem tiền trả xong liền cũng lập tức đuổi theo.

Thật vất vả đuổi theo U Linh khát cái này, nhưng về mặt U Linh khát cái vô thần mờ mịt, giống như là người ta nói ba hồn sáu phá một nửa.

Ngay từ đầu bắt kể hồi thế nào, U Linh khát cái đều không có phản ứng, nhưng ba người bọn họ chỉ biết bọn họ nhất định là tìm đúng rồi, bằng không NPC bình thường đã sớm trả lời bọn họ, U Linh khát cái này không có đáp lại, liền đại biểu bọn họ không hỏi đến danh từ mấu chốt.

“Xin hỏi. Ngài biết thiên kim tiểu thư Tử Kim đô Tử Trà sao?” Khi Mộ Âm nhắc tới tên này, tên khát cái kia động một chút, sau đó hai mắt trống rỗng vô thần dần dần có quang thái.

“Tử. Trà? Ai. . . Ai là Tử Trà. . . .” U Linh khát cái không ngừng thì thào tự nói, giống như cứ lặp lại như vậy không chừng sẽ nhớ đến tên của chủ nhân này.

Theo hần không ngừng hồi tưởng, vòng hắc ám trên người hần cũng dần dần biến mất, ba người bọn họ lúc này mới phát hiện đây không phải là vết bẩn mà là một tầng đám sương màu đen phủ trên người U Linh khát cái.

Khi đám sương tan đi sau, U Linh khát cái trước mắt cũng trở thành một nam nhân dung mạo trung đẳng, mặc áo vải sạch sẽ màu ô liu.

BINGO! Tìm được rồi! Ba người cảm động liếc mắt nhìn nhau, ở qua lại bên ba lâu như vậy sau, rốt cuộc tìm được manh mối cảm giác nói không cảm động là gạt người, hơn nữa Ly Ly Ti vẫn lải nhải nói lần sau cô không cần nhận loại nhiệm vụ này, tình nguyện nhận loại nhiệm vụ chém quái giết BOSS cũng không cần phí não như vậy.

Ở ba người ngồi trước mặt U Linh khát cái đã muốn biến hóa nghe hần êm tai nói tới đoạn chuyện xưa tình yêu giữa thiên kim đại tiểu thư cùng tiểu đầu bếp thê thảm nhưng cũng mỹ lệ, U Linh kia rốt cục móc ra sách dạy nấu ăn, sau đó lộ quang lờ lờ đối với bọn họ nói hi vọng bọn họ có thể giúp vị tiểu thư kia quên hần, làm cho cô sống thật tốt.

Ở đem sách dạy nấu ăn giao cho bọn họ sau, người nọ lại biến trở về tên khát cái, lại một lần nữa vô thần lắc lư, có đôi khi trong lòng Mộ Âm đều nhin không được nghĩ, những NPC này không biết chính bọn họ một lần lại một lần, không ngừng tái diễn chuyện tình giống nhau đâu? Tuy rằng bọn họ là NPC, nhưng có loại. cảm giác bị ai.

Chính là, không có biện pháp, đây là game online, tổng hội không hề ngừng lặp lại chuyện xưa.

Như vậy chính mình đâu? Sẽ có dạng. Tương lai cùng kết quả gì? Còn có thể giống khi đó sao?

※ ※ ※

Khi bọn hần thật vất vả đem sách dạy nấu ăn cùng tài liệu vong tình canh tìm đủ sau, liền ngựa không ngừng vó chạy về Tử Kim đô, bởi vì muốn chế tác nhượng lại vị tiểu thư kia uống vong tình canh, cần nhất vẫn là một giọt nước của vị tiểu thư kia làm như tài liệu, bởi vì trong nước mắt của cô bao hàm trí nhớ cùng tình yêu của cô.

Nhìn nữ tử mỹ lệ kia bởi vì mất đi người yêu mà điên cuồng, còn có cô giã dựa bằng hoàng bất lực không muốn quên người yêu đã chết, nhưng là. Đây là người yêu cô hi vọng, hi vọng cô có thể quên hần, sống thật tốt.

Đôi mắt kia cầu trợ thẳng tắp nhìn cậu, giống ở nói cho cậu biết, cô không nghĩ muốn quên đoạn khắc khổ khắc sâu trong lòng, giã dựa không muốn uống vong tình canh dùng canh Mạnh bà hầm chế ra kia, tâm Mộ Âm nhin không được nín chặt, cảm giác mình như là đồng lõa.

Khi chén canh kia toàn bộ rơi vào trong bụng tiểu thư Tử Trà kia sau, Mộ Âm nhìn thấy cô rơi xuống nước mắt tuyệt vọng, chậm rãi nhắm mắt lại, nhin không được tiến lên một phát bắt được cánh tay của nàng, làm cho Ly Ly Ti cùng Cain đều lộ ra biểu tình kinh ngạc, ngay cả NPC trí năng này cũng lộ ra biểu tình kinh ngạc, mà không đơn thuần chính là thái độ chế thức hóa.

“Hần muốn cô sống sót, một ngày nào đó, cô có thể nhìn thấy hần.” Biết rõ đối phương là NPC, biết rõ kỳ thật không có một ngày như thế, dù sao số mệnh NPC chính là không ngừng lặp lại trình diễn bi kịch, nhưng cậu vẫn là nhin không được.

Khi nghe thấy cậu an ủi sau, Tử Trà vẫn như cũ hàm chứa nước mắt, chậm rãi lộ ra nụ cười có chút an tâm, mắt đi ý thức.

Nhìn Tử Trà bị bệnh khí hư, Mộ Âm cũng không hiểu rơi lệ, cảm thấy như là có thể cảm nhận được Tử Trà là không cam lòng quên đi đoạn tình cảm kia, nếu đổi lại là cậu, cậu cũng không muốn uống xuống canh Mạnh bà quên người mình yêu mến.

“Miên Vì sao khóc?” Lỵ Lỵ Ti sờ sờ đầu cậu, Bạch Miên cô biết trước kia, là một người vui vẻ sáng sủa, từ một lần đả kích sau, trở nên đa sầu đa cảm lại dễ dàng rơi lệ.

“Nếu như là tở. Tở cũng không muốn quên.” Mộ Âm lấy mu bàn tay lau đi nước mắt trên mặt mình, khổ sở nói.

Biết Mộ Âm tự nhủ cái gì, Lỵ Lỵ Tư chính là thở dài, đưa cậu ôm vào ngực mình an ủi, mà Cain một bên lộ ra ánh mắt hâm mộ.

“Đi thôi! Đã muốn lấy được chứng nhận nhiệm vụ, chúng ta đi công hội linh tiên thưởng cùng phần thưởng đi!” Cain nhìn nhìn thư chứng nhận trong tay cùng hai người ôm nhau kia, giọng điệu vị chua nói.

Ba người đi ra khỏi tòa nhà xa hoa, thảo luận không biết đợi lát nữa sẽ được thưởng gì, chẳng qua vừa mới bước ra vài bước, liền truyền đến tiếng gọi ầm ĩ quen thuộc.

“Mộ Âm? Lỵ Lỵ Ti?” Thanh âm trầm hậu, mang theo một chút kinh ngạc.

Khi Mộ Âm nghe đến thanh âm này thân hình liền cứng lại, khuôn mặt mướt mà cũng nháy mắt trắng xanh, hoàn toàn không dám quay đầu lại nhìn chủ nhân thanh âm kia.

Vì sao? Vì sao hắn sẽ xuất hiện ở trong này? Hắn không phải đang ở phương Bắc giải nhiệm vụ sao?

Trong óc loạn thành một đống, cái gì cũng vô pháp tự hỏi, Mộ Âm nhất thời trong lúc đó cũng không nghĩ ra có gì có thể giải thích cậu và Lỵ Lỵ Ti đi cùng một chỗ, dù sao cậu và Lỵ Lỵ Ti hẳn là “Không biết” nhau mới đúng.

Mặc dù nói, cậu đã muốn lo lắng muốn thừa nhận hết thấy, nhưng khi giờ khắc này thật sự đến, cậu lại nhận không được khiếp đảm .

“A. Hàn Tiêu.” Lỵ Lỵ Ti cũng phát ra tiếng kêu kinh ngạc, trong lòng thầm kêu không ổn nhìn bóng lưng Mộ Âm, đầu óc chuyển vài vòng, suy nghĩ rất nhiều lý do, mà lúc này Hàn Tiêu cũng đã vội vàng đi tới trước mặt bọn họ.

“Mộ Âm, tôi tìm cậu đã lâu, đưa tin cho cậu cũng không có hồi đáp lại, tôi còn thực lo lắng cậu xảy ra chuyện gì, không nghĩ tới cậu thể nhưng đi cùng Lỵ Lỵ Ti, các người làm sao lại đi cùng?” Khi Hàn Tiêu bắt lấy bả vai Mộ Âm đưa cậu chuyển hướng chính mình, cả người chấn động.

Nhìn khuôn mặt đáng yêu tràn đầy cảm xúc phức tạp, trong đồng tử xanh thẫm tràn đầy bi thương cùng cảm giác lo lắng.

Giống như là.

Giống như là.

Một cái tên xông vào đầu óc của hắn.

Người làm cho hắn cảm giác đau lòng.

“Trục. Quang.” Cơ hồ là theo bản năng thốt ra, ngay cả Hàn Tiêu cũng tự mình kinh ngạc hai chữ hắn thốt ra, chợt cảm thấy không ổn, sợ như vậy sẽ bị Mộ Âm hiểu lầm, vừa muốn giải thích mình không phải là cố ý lại thấy cặp mắt kia tản ra sợ hãi cùng kinh ngạc.

Hắn còn không kịp biết rõ Mộ Âm tại sao lại lộ ra ánh mắt bất an cùng biểu tình như vậy, Mộ Âm đã muốn bỏ tay hắn ra, làm cho hắn ngạc nhiên nhìn Mộ Âm.

Chỉ thấy đôi mắt kia hàm chứa u ám, lộ ra ánh mắt cùng Trục Quang khi del acc . . . Có thể nói là giống nhau như đúc, làm cho trong lòng hắn lại là đau thương.

“Mộ Âm?” Hàn Tiêu hoang mang nhìn cậu, trong đầu như là có một chiếc hộp, từ từ mở ra.

Hắn Có phải quên cái gì hay không? Hàn Tiêu vươn tay muốn bắt lấy Mộ Âm, cảm thấy nếu là mình giờ này khắc này không bắt lấy người trước mắt, cậu cũng sẽ theo trước mắt mình biến mất vô tung.

“Không nên đụng tôi!” Ngay tại trong nháy mắt Hàn Tiêu chạm tới Mộ Âm, Mộ Âm đột nhiên kích động vùng mở ra tay Hàn Tiêu, lui hai ba bước sau, một câu cũng không nói, lập tức logout rời đi trò chơi.

Tuy rằng không phải del acc, nhưng là giọng điệu cùng động tác trong nháy mắt đó của Mộ Âm, ở trong đầu Hàn Tiêu đã muốn trùng lặp lại một chỗ, càng ngày càng rõ ràng.

Hắn kinh ngạc nhìn bàn tay bị Mộ Âm gạt ra của mình, trong đầu xuất hiện một ý niệm vớ vẩn. . . . Không, phải nói ý nghĩ này đã sớm tồn tại trong tim của hắn đã lâu, chính là hắn không muốn tin tưởng, không muốn đi nhìn thẳng vào, bởi vì hắn sợ một khi đâm phá màng bảo hộ bình thản này, liền sẽ khiến nụ cười trên gương mặt thật vất vả mới dựng lên lại lần nữa mất đi.

Hắn nhận không được nắm chặt bàn tay bị Mộ Âm gạt ra kia.

“Ách. Bây giờ là tình huống nào? Đã xảy ra chuyện gì?” Vô Diễm gãi gãi đầu, không rõ ràng lắm bây giờ là tình huống nào, mấy đồng bạn khác cũng là vẻ mặt nghi hoặc, chỉ có Bàn Bối thở dài, thản nhiên liếc bọn họ một cái.

“Ngu ngốc.” Hắn chỉ nói một câu như vậy, liền đưa tới những người khác chú mục.

“Bàn. . . Cậu có biết chuyện thế nào không?” Tiểu Vong Trần kinh ngạc nhìn Bàn Bối mặt không đổi sắc, có chút hoài nghi bạn tốt đã biết mà lại che giấu.

Bàn Bối không đáp lại hắn, chính là bất đắc dĩ thở dài, ngay cả Hàn Tiêu cũng nheo lại một đôi dục mâu nhìn hắn.

“. Cậu đã sớm biết?” Trong lòng Hàn Tiêu có buồn bực cùng không phải tư vị nói không nên lời, vì sao hắn biết, mình lại không biết đâu?

“Lúc trước đã phát hiện.”

“Khi nào?” Lúc trước . . . Đại biểu hắn đã biết lại không chịu nói ra.

“Vừa mới bắt đầu chơi Tinh Ấn.” Những lời này làm cho ba người khác ở tràng, bao gồm Hàn Tiêu đều trừng to mắt nhìn hắn.

Hắn. Đã sớm phát hiện Mộ Âm chính là Trục Quang?

“Vì sao cậu không nói?” Hàn Tiêu kích động túm quần áo hắn quát, nhưng Bàn Bối vẫn là vẻ mặt bình tĩnh.

“Nếu sớm một chút nói cho cậu biết, cậu nhất định sẽ lập tức đi tìm cậu ấy chứng thật, như vậy cũng chỉ sẽ dọa chạy cậu ấy, đừng quên, cậu ấy đã muốn trốn cậu bao lâu.” Bàn Bối trần thuật sự thật, mà chuyện này thực làm cho Hàn Tiêu nản lòng không thôi.

Bàn Bối nói không sai, là chính bản thân hắn tạo thành tất cả, tựa như vậy, khi mình biết Mộ Âm là ai, Mộ Âm lập tức liền sợ tới mức đào tẩu.

Cậu ấy cư nhiên. Vẫn là không muốn tha thứ cho mình.

Ảo não ngồi ở trên bậc thanh cửa Tử Phủ, Hàn Tiêu đã muốn không biết như thế nào cho phải, hắn thậm chí lo lắng sợ hãi, trở lại trong hiện thực sau, chính mình sẽ không còn được gặp lại Bạch Miên.

“Cho nên tôi nói anh là ngu ngốc, anh cũng không nhìn xa xa là tốt rồi sao? Ai kêu cậu tới đây? Cậu ấy không lập tức bị anh dọa chạy mới là lạ!” Một đôi眸子 đẹp không khách khí đá lên gáy Hàn Tiêu, Lỵ Lỵ Ti thiếu chút nữa không có bị người này kích thích tức chết, một Miên Miên còn nói người này là hội trưởng hội học sinh đại nhân bày mưu nghĩ kế ở trường bọn họ, làm sao lại không có đầu óc như vậy?

Tựa hồ lúc này mới nhớ tới quan hệ đặc biệt của Lỵ Lỵ Ti cùng Mộ Âm, hẳn không khỏi ảo não chính mình dĩ nhiên thắng đến đâu không có đem lời hai người này nói xâu chuỗi với nhau, hiện tại cẩn thận ngẫm lại, bọn họ căn bản đã sớm hướng chính mình lộ ra bí mật Mộ Âm giấu diếm.

“Lỵ Lỵ Ti Cô rõ ràng biết cậu ấy ở đâu. Vì sao cho tới bây giờ mới nói?”

Lỵ Lỵ Ti liếc mắt nhìn hẳn, hừ lạnh một tiếng.

“Nói cái gì? Nói cậu ấy bởi vì anh khóc suốt nửa năm, mỗi ngày khóc tới ngủ, nói cậu ấy bởi vì anh mà thiếu chút nữa mắc bệnh kén ăn, hay là muốn nói bởi vì anh mà làm cho cậu ấy suốt một năm cũng không chịu chạm vào máy tính, càng đừng nói lên mạng chơi trò chơi? Lão nương từ nhỏ bảo hộ cậu ấy rất tốt, lại thiếu chút nữa đem người hủy ở trong tay anh, khi đó không đem anh chém thành bạch quang đã muốn tính tiện nghi anh, còn muốn ta hảo tâm nói cho anh biết? Anh nghĩ thật đẹp, không cho anh chịu chút tra tấn tôi khó chịu không được sao?” Lỵ Lỵ Ti nghiêng rằng nghiêng lợi lại xoa tay biểu lộ hung ác không bỏ sót, không hổ danh hiệu “nữ vương” kia của cô.

Ba tên ngay từ đầu còn mờ mịt, rốt cục biết bọn họ đang nói gì, cũng vì sự thật kinh người mà ghen hòng trần trối nhìn Hàn Tiêu cùng Lỵ Lỵ Ti.

“Chờ đã. Ý của các cậu là Mộ Âm Chính là Trục Quang sao?” Vô Diễm trừng to mắt truy vấn, sau đó bị người ném cái mắt trắng.

“Trì độ.” Bànng Bối lần nữa ném tới hai chữ.

Chính là đại bom lần này, không chỉ nổ đến Vô Diễm một người, Tiểu Vong Trần cùng Du Phong đã ở trong lòng cười khở.

Bọn họ chỉ cảm thấy Mộ Âm cùng Trục Quang có nhiều chỗ có chút tương tự, lại như thế nào cũng không có nghĩ đến lại là cùng một người, dù sao bề ngoài kém thật sự quá lớn nha! Mặc cho ai đều rất khó tin tưởng Mộ Âm chính là Trục Quang.

Nói như vậy, Bànng Bối đã sớm nhìn ra được. Mới là không bình thường đi?

Kết thúc

“Miên Miên, em rốt cuộc làm sao vậy? Đi ra cùng bọn anh nói chuyện được không? Không cần đối với mình như vậy.” Thanh âm lo lắng của Bạch Tĩnh từ ngoài cửa truyền đến, nhưng hưởng ứng hẳn chỉ có một mảnh không tiếng động cùng với. Tiếng khóc lóc rất nhỏ.

Anh em ba người buồn rầu nhìn nhau, có chút lo lắng Bạch Miên lại lùi về trạng thái phong bế hai năm trước, hơn nữa. Bạch Miên rốt cuộc ở trong trò chơi lại đã xảy ra chuyện gì?

“Em ở trong trò chơi có phát hiện cái gì sao?” Bạch Giác quay đầu thấp giọng hỏi Bạch Tô, nhưng lấy được chỉ là lắc đầu đáp lại.

“Ngày hôm qua trình tự có chỗ phải tu chỉnh cho nên em còn chưa tiến vào, không nghĩ tới lập tức lại xảy ra chuyện. . Đáng giận!” Nếu không phải không biết là ai nhắm trúng bảo bối của bọn hắn thương tâm khổ sở như thế, hẳn khẳng định đem tên hại Miên Miên khóc đánh một chút.

Nhìn thoáng qua cửa phòng đóng chặt, bọn họ biết em trai bảo bối nhất thời nửa khắc tuyệt đối không có khả năng sẽ ra ngoài, ít nhất hôm nay là sẽ không bước ra cửa phòng .

Vừa lúc đó, chuông cửa vang lên, ba người nhú mày nhìn nhau, mới đi xuống lầu mở cửa.

Khi bọn hắn thấy người đứng ngoài cửa, đều sửng sốt một chút.

Đứng ngoài cửa, là một nam một nữ, nữ bọn họ đều rất quen thuộc, chính là Khuê Lỵ Ti từ nhỏ cùng nhau lớn lên, mà nam Là một thanh niên tướng mạo đoan trang ngay thẳng cao ngất, mặc áo sơ mi đen chỉnh tề cùng áo len màu trắng cổ chữ V cùng với quần dài màu đen, nói ngắn gọn là một sinh vật giống đực mà con gái nhìn sẽ thét chói tai, bất quá cùng khí chất trầm ổn kia không lớn hổ trợ , là đôi mày hắn đang chau lên, cùng đôi mắt bao hàm lo lắng.

“Ti Ti, em không phải quay về nước Pháp sao?” Bạch Tĩnh kinh ngạc nhìn em gái nhà bên này, nhớ rõ nàng vừa mới quay về nước Pháp đi, làm sao có thể xuất hiện ở nơi này?

“Em cả đêm bay về, Miên Miên còn ở nhà đi?”

“Ở trên lầu không chịu đi ra. Vì sao người này lại ở chỗ này?” Người trả lời cô là Bạch Tô, chỉ thấy hấn híp mắt lại trừng mắt nhìn thanh niên đi theo Khuê Ly Ti, nhìn khuôn mặt kia hấn cũng sẽ không quên, người này chính là xú tiểu tử lần trước ở phòng vệ sinh hôn trộm bảo bối của bọn họ.

“Để giải quyết vấn đề. Miên Miên ở gian phòng cuối hành lang lầu hai, anh nhanh đi!” Tuy rằng rất muốn cho người này thật nhiều tra tấn, nhưng là cô rất rõ ràng, càng là kéo không cho hấn gặp Bạch Miên, cũng bắt quá là càng làm cho Bạch Miên càng thương tâm khổ sở, hưởng trong ngô cụt chui.

Thương tâm chỉ cần một lần là đủ rồi, không nên lại làm cho hai người bọn họ chịu loại tra tấn tâm linh này.

Cho nên cô mới có thể ở tại thời điểm online kêu Hàn Tiêu hôm sau đến sân bay đón cô, mà cô còn lại là lập tức logout lên máy bay cao cấp nhất về Đài Loan.

“Tôi đã biết.” Gật gật đầu, Ngôn Hi Hàn mím môi lập tức hướng lầu hai Bạch gia chạy đi.

Mà ba ông anh Bạch gia còn lại là nhú mày, nhìn bóng dáng khách không mời mà đến liền hô một tiếng tiếp đón đều không có liên xâm nhập.

“Ti Ti, hấn là. ?” Anh cả Bạch gia phát ra thanh âm hoang mang.

“Người trong lòng Miên Miên, cũng là người duy nhất có thể giải nút thắt.” Đá bay giày cao gót, Khuê Ly Ti chân trần đạp lên sàn gỗ, phát ra một tiếng thõ dãi thoải mái.

“Miên Miên ở trong phòng khóc không ra khỏi cửa là vì tên kia?” Bạch Tô nheo lại mắt nhìn cầu thang, rất có tư thế chỉ cần Khuê Ly Ti nói ra chữ “đúng”, hấn sẽ xông đi lên đem hỗn đản làm em trai bảo bối khóc đánh nhừ tử.

“Phải nói. Là từ hai năm trước liền tồn tại, đến bây giờ còn không có giải quyết còn cần bọn họ chậm rãi đi giải quyết.” Thở dài, Khuê Ly Ti cũng rất lo lắng hai người kia.

Choang! Một tiếng vang thật lớn, anh hai Bạch gia Bạch Giác luôn luôn không quá biểu lộ cảm xúc gì, bốp vỗ chén thủy tinh chứa sữa trong tay.

“A Giác!”

“Anh hai!”

“Anh Giác!” Ba người đồng thời phát ra kinh hô, nhưng Bạch Giác lại giống như chưa tỉnh nhìn Khuê Ly Ti.

“Ti Ti, em nói tên kia chính là tên hại Miên Miên thương tâm hai năm qua?” Thanh âm Bạch Giác trầm thấp nguy hiểm giống như là thổi hồn khúc đến từ địa ngục.

“Ách.” Khuê Ly Ti không biết trả lời như thế nào, người yêu thầm ở trước mặt phá lệ nói không ra lời.

Đem Khuê Ly Ti không nói gì coi là cam chịu, Bạch Giác xoay người liền lên lầu tìm người tính toán sổ sách, mà biết rõ người trong lòng không lên tiếng thì thôi, Khuê Ly Ti bỗng nhiên nổi tiếng cá tính, đành phải bắt kẻ hình tượng mặc kệ lễ tiết nhào tới trước, từ phía sau ôm hông Bạch Giác ngăn cản hấn.

“Đợi một chút anh Giác anh nghe em nói xong lại tính toán sổ sách cũng không muộn.” Ô, thật là khủng khiếp, cô cũng rõ ràng nhớ rõ, trước kia còn tại Đài Loan học bài, có một lần học sinh trung học gần đó tìm Bạch Miên vẫn là học sinh tiểu học phiên toái, nhưng bị cô ngăn chặn, vẫn cùng đám đại nam sinh kia đánh một chận, tuy rằng kết quả bọn chúng bị thua, nhưng cả người cũng bị hương, chàng vạng Bạch Giác tới đón Bạch Miên cùng cô, chính là trầm mặc kiểm tra thương thế của cô, cái gì cũng không hỏi, hôm sau cô chỉ nghe thấy mấy nhóm lễ mễ ở đầu đường thảo luận có mấy học sinh trung học đêm đó bị người không biết tên đánh toàn bộ tiến nằm bệnh viện.

Từ khi đó cô liền biết, Bạch gia tính tình khùng bố nhất đúng là Bạch Giác.

Như cô mong muốn, Bạch Giác dừng bước lại, cúi đầu nhìn đôi tay mềm mại tinh tế vòng tại bên hông mình, không có động thủ ngăn, chính là cúi đầu nhìn xem khuôn mặt xinh đẹp vừa vịn để ở bên hông mình.

“Nói.” Một chữ ngắn gọn lại sáng tỏ.

Khuê Ly Ti buông hấn ra, bắt đầu kể rõ sự tình phát sinh hai năm trước ở “Thất giới”, cũng nhắc tới Bạch Miên thương tâm rồi đi trò chơi sau, Ngôn Hi Hàn xuất hiện đủ loại hành động.

Khi cô thật vất vả đem chuyện xưa thực bi thương nói xong, trong phòng khách lầu một chỉ có một mảnh lặng yên, ba anh em Bạch gia đều là căng mặt, tự hỏi khoản tình huống thuộc loại hai người kia tính như thế nào.

Theo chuyện Khuê Ly Ti kể, bọn họ biết Ngôn Hi Hàn phi thường phi thường thích em trai của bọn họ, dù sao sẽ bởi vì chuyện này phát triển đến đem nhân vật giả thuyết của đối phương chém tới cấp bậc về không, đã không phải là đơn thuần nói là bởi vì vấn đề mặt mũi linh tinh có thể làm được, chắc là phần nộ tới cực điểm, mới có thể làm ra loại hành động như vậy đi? Nhưng là hấn làm Bạch Miên thương tâm cũng là sự thực.

“Tuy rằng hấn có sai, nhưng là hai năm qua hấn vì tìm kiếm Miên Miên cũng không ngừng ở các loại game online tìm kiếm bóng dáng Miên Miên, ngay từ đầu thật sự rất hấn làm Miên Miên thương tâm, nhưng là lâu sau lại thực đồng tình hấn, hơn nữa, hai năm đi qua, Miên Miên đã sớm không phải là mỹ thiếu niên xinh đẹp kia, hấn nhưng vẫn là đối Miên Miên nhất kiến chung tình quán quít lấy cậu ấy, cho dù vẫn không có nhận ra, nhưng vẫn là đã yêu đồng dạng một người. Em nghĩ cảm tình hấn đối Miên Miên là không cần hoài nghi.”

Trong phòng khách lại lâm vào trong trầm mặc, thẳng đến một đạo thanh âm khác từ thang lầu truyền đến.

“Ly Ly Ti, có thể giúp ta lấy một con dao gọt trái cây không?”

※ ※ ※

Đi lên lầu hai, Ngôn Hi Hàn cảm giác tim mình đập nhanh đến dọa người, hấn khẩn trương ngay cả lòng bàn tay đều ở đổ mồ hôi.

Đi đến cửa gian phòng cuối cùng theo lời Khuê Ly Ti, loáng thoáng có thể nghe thấy bên trong truyền lại đến tiếng khóc mông man, tựa như từng đạo sét đánh vào trong lòng hấn, hấn thật sâu hít thở ra một hơi, sau đó gõ cửa.

“Miên Miên, là tôi.” Ngôn Hi Hàn nhẹ nhàng nói.

Sau đó, tiếng khóc trong phòng nhảy mất dừng lại.

Tiếp theo là vật thể nặng nề nào đó đánh lên ván cửa phát ra tiếng vang, có thể là Bạch Miên đã ném vật nặng nào đó.

“Anh út. Tôi không muốn nhìn thấy anh.” Trong phòng truyền đến thanh âm, còn mang theo khóc nức nở nói.

“Miên Miên, van cầu cậu cho tôi một cơ hội được không? Hiểu lầm cậ là lỗi của tôi, không có nhận ra cậu cũng là lỗi của tôi, nhưng là xin cậu không cần tàn nhẫn đối với tôi tránh mà không gặp.” Hấn đã muốn không cách nào thừa nhận đã kích khi mất đi người yêu, vừa nghĩ tới người mình yêu, ở bên cánh cửa khóc, hấn lại muốn liều lĩnh đi đến ôm bóng dáng làm lòng người thương kia.

“Tôi không cần gặp anh, đời này đều không bao giờ muốn gặp anh nữa, van cầu anh đi đi!” Một trận rống to sau, Ngôn Hi Hàn nghe thấy được nức nở nghẹn ngào mãnh liệt, trong lòng khó chịu nói không nên lời.

Đời này cũng không muốn sao? Ngôn Hi Hàn nhin không được cười khổ, ngăn ngừa vài từ lại đã kích mãnh liệt với hấn, Bạch Miên nhất định không biết mấy chữ này với hấn mà nói so với giết hấn càng đã thương người đi!

“Cậu vẫn là không muốn tha thứ tôi sao?”

Trả lời hần, trừ bỏ trầm mặc ở ngoài vẫn là chỉ có trầm mặc, cùng với. Tiếng khóc nhéo lòng người kia.

“Tôi đã biết.”

Theo câu nói nhỏ này, ngoài cửa lại yên tĩnh lại, yên lặng làm cho Bạch Miên cảm thấy Ngôn Hi Hàn hẳn là đã bỏ đi sau đó rồi đi.

Cậu chậm rãi ngồi dậy trên giường, khổ sở nhìn chằm chằm cánh cửa, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng bước chân, hướng cửa thang lầu phương hướng đi đến, thuyết minh vừa mới Ngôn Hi Hàn vẫn đứng ở cửa.

Cảm giác được Ngôn Hi Hàn lần này tựa hồ thật sự phải rời khỏi, Bạch Miên càng thêm khổ sở, tuy rằng cậu biết là chính mình bốc đồng không gặp Ngôn Hi Hàn, nhưng là.

Ngoài ý muốn, tiếng bước chân ở đi đến cửa thang lầu dừng lại, sau đó vang lên một yêu cầu Bạch Miên cảm thấy là đời này nghe qua tối hoang đường.

“Lý Ly Ti, có thể giúp tôi lấy một con dao gọt trái cây không?”

Dao gọt trái cây? Hần muốn làm cái gì? Bạch Miên ở trong phòng có loại dự cảm không tốt.

“Cậu muốn dao gọt trái cây làm cái gì?” Lên tiếng là Bạch Tô vẻ mặt hoang mang lại cảnh giới.

“Yên tâm, tôi không dùng để thương tổn cậu ấy.” Ngôn Hi Hàn mỉm cười, làm cho người ta đoán không ra hẳn muốn làm gì.

Khuê Ly Ti tuy rằng cảm thấy hoang mang, nhưng vẫn là đi phòng bếp cầm dao gọt trái cây, chẳng qua là khi cô giao dao gọt trái cây cho Ngôn Hi Hàn, lại nghĩ tới cá tính khi phát điên của người này, nguy hiểm mười phần, hẳn quả thật sẽ không thương hại Bạch Miên, nhưng hẳn.

Cô ngẩng đầu dùng ánh mắt khẩn trương nhìn Ngôn Hi Hàn.

“Hàn Tiêu, anh sẽ không phải là muốn.” Khuê Ly Ti còn không có đem nghi hoặc hỏi ra lời, Ngôn Hi Hàn đã đem dao gọt trái cây lấy đi, đi trở về trước cửa phòng Bạch Miên.

“Miên, cậu không tha thứ cho tôi đi? Tôi cũng không thể tha thứ mình thương tổn cậu khi đó, cho nên, tôi ở trong này hướng cậu bồi tội, cậu không ra, tôi liền cứa cổ tay thẳng đến cậu nguyện ý tha thứ tôi cũng đi ra mới thôi.” Thanh âm Ngôn Hi Hàn phi thường bình tĩnh ôn nhu, bình tĩnh làm cho người ta hoài nghi có phải bọn họ nghe lầm hay không.

Bốn người đứng ở cửa thang lầu cũng không dám tin tưởng trừng to mắt, không nghĩ qua Ngôn Hi Hàn sẽ có loại phương pháp điên cuồng như thế, ngay cả Bạch Miên ở trong phòng cũng kinh ngạc trừng mắt nhìn cánh cửa phòng kia, khó có thể tin chính mình nghe thấy được cái gì.

Bọn họ đều nghĩ đến Ngôn Hi Hàn là ở diễn trò, bức bách Bạch Miên đi ra, Bạch Miên cũng không ngoại lệ cho rằng như thế.

Nhưng là khi Khuê Ly Ti thấy Ngôn Hi Hàn đem mặt dao sắc bén để ở trên cổ tay trái, còn dùng sức cứa qua, vệt vàng tiến lên chế trụ Ngôn Hi Hàn, mặc dù không có cắt qua động mạch chủ của hần, nhưng cũng đã tại trên cổ tay kia lưu lại dấu vết, máu đỏ tươi trào ra, rơi xuống trên mặt ván gỗ, làm cho Khuê Ly Ti nhin không được rửa thắm một tiếng.

“Hàn Tiêu anh cái người điên này! Anh thế nhưng thật sự. anh Tô! Nhanh lấy hộp cấp cứu!” Khuê Ly Ti quay đầu lại nói, tiếp theo Bạch Tô lập tức xoay người lao xuống lầu đi lấy hộp cấp cứu.

Đúng lúc này, mọi người nghe thấy được tiếng bước chân vội vàng truyền đến, tiếp theo, nhìn cánh cửa đóng chặt mở ra, chỉ thấy vẻ mặt Bạch Miên tái nhợt tràn ngập không dám tin, ánh mắt sững sờ nhìn khuôn mặt đang tái nhợt của Ngôn Hi Hàn.

Nhưng Ngôn Hi Hàn đang cười, cười đến rất vui vẻ, phảng phất vết dao trên cổ tay bất quá là bị kim đâm đến không có đau đớn, hẳn chính là vui vẻ nhìn Bạch Miên trước mắt tràn ngập lo lắng cùng kinh hoảng.

“Anh tên ngu ngốc này.” Bạch Miên chỉ nói một câu như vậy liền không nói được gì nữa.

Nhưng Ngôn Hi Hàn bị cậu nói như vậy lại vui vẻ nở nụ cười. Bởi vì hắn đã sớm biết, Bạch Miên tuyệt đối luyện tiếc mình bị thương, tựa như lần trước bị Bạch Tô đánh một quyền giống nhau.

※ ※ ※

Trước mặt mọi người đem Ngôn Hi Hàn đưa đến bệnh viện, Ngôn Hi Hàn con bị ông bác sĩ lên án mạnh mẽ một chút, mắng hắn không thương tiếc thân thể của chính mình, còn nói người trẻ tuổi có vấn đề gì là không thể hảo hảo nói rõ ràng, thế nào lại muốn dùng dao cắt cổ tay tự sát để giải quyết.

Chính là vài người cùng đi đều im lặng không lên tiếng, bọn họ cũng không dám nói cho ông bác sĩ tính tình khá lớn này là Ngôn Hi Hàn không phải muốn tự sát, chính là muốn bức bách Bạch Miên nhốt trong phòng không ra khỏi cửa đi ra, bất quá nói xong nhất định lại càng bị chỉ trích nghiêm khắc hơn, cho nên mọi người vẫn là rõ ràng cái gì cũng không nói ra miệng.

Hơn nữa khi ông bác sĩ nhìn khuôn mặt tiểu phúc thần phần nộ đáng yêu của Bạch Miên lo lắng rơi lệ, nên cái gì cũng mắng không được, ông nhìn thế nào cũng đều cảm thấy thanh niên cắt cổ tay này sau còn tại cười, cùng với thanh niên không phải cắt cổ tay mình lại khóc đến thâm tâm, có gì đó rất kỳ quái.

Tám phần lại là tình nhân giận dữ đi! Đầu năm nay a. Thở dài, ông bác sĩ chỉ có lắc đầu rồi đi, mặt khác bốn người kia mặc dù có chút do dự, nhưng bọn hắn vẫn là biết giờ phút này hai người bọn họ cần nhất , chính là một chỗ, bởi vậy cũng theo ông bác sĩ rời đi phòng bệnh, hơn nữa thuận tay đem cửa đóng lại.

Ngôn Hi Hàn nằm ở trên giường bệnh, nhìn cổ tay trái đã muốn khâu lại của mình, lại ngẩng đầu nhìn Bạch Miên tránh ở góc xa xa phòng bệnh.

“Miên Miên, lại đây được không?” Ngôn Hi Hàn cười nhẹ, biểu tình ôn nhu không pha một tia cảm xúc khác thường, điều này làm cho trong lòng Bạch Miên có loại bất khả tư nghị.

Cậu chưa từng nghĩ tới, nam nhân ôn nhu trầm ổn lại có chứa hơi thở trong sáng kia, lại điên cuồng như thế, tại sau lưng phiến quang minh kia, đồng dạng cũng ẩn hàm hắc ám dày đặc.

Nhưng cho dù là như vậy, cậu cũng vô pháp đối Ngôn Hi Hàn cảm giác được sợ hãi, chính là ngực buồn đau , một dao kia tựa như không chỉ xẹt qua cổ tay Ngôn Hi Hàn, cũng cứa một đao ở trong lòng cậu.

Cậu nghĩ tới lời Ly Ly Ti nói, chỉ cần chuyện cùng mình có liên quan, Ngôn Hi Hàn cho dù điên cuồng cũng không kỳ quái, đừng nói chỉ là chuyện như hôm nay.

Bạch Miên mím môi, trừng mắt nhìn Ngôn Hi Hàn, không chút nào có ý di động.

“Miên Miên, lại đây đi! Bằng không.” Nói xong, tay phải của Ngôn Hi Hàn đã muốn ấn lên miệng vết thương trên cổ tay trái, thấy hành động không muốn sống kia, Bạch Miên là cái gì cũng vô pháp tự hỏi lập tức vọt tới bên giường kéo ra động tác tự làm khổ của Ngôn Hi Hàn.

“Anh điên rồi! Anh không muốn sống nữa à. A!” Lời còn chưa nói hết, Bạch Miên đã bị Ngôn Hi Hàn mở ra hai tay ôm chặt lấy, giống như là muốn nhu tiến cậu vào trong thân thể hắn.

“Thực xin lỗi, thật sự. Tôi không xin cậu hoàn toàn tha thứ ta, nhưng là, cậu không cần đối với tôi tránh mà không nhìn, cũng không nên nói đời này không bao giờ muốn gặp tôi nữa, không có chuyện gì, có thể so với mất đi cậu càng làm cho ta điên cuồng .” nhân nhi mềm mại ầm ập, cho dù không hào hoa phong nhã, lại như cũ dễ dàng là có thể lay động tim của hắn, cho dù muốn hắn vì cậu điên cuồng, cũng là một chuyện dễ dàng.

“Tôi đã. Không phải Trục Quang trước kia.” Trục Quang kia đã muốn từ lúc del acc biến mất.

“Tôi biết, nhưng là với tôi mà nói, cậu chính là cậu, mặc kệ cậu trở nên như thế nào, vẫn là Miên Miên quý giá nhất của tôi, tôi muốn vĩnh viễn bồi ở bên cạnh cậu, bảo hộ cậu, những lời tôi thích cậu, tuyệt đối không phải tùy ý nói, cho nên, xin cho tôi ở bên cạnh cậu được không?” Tuy rằng những lời này nghe vào trong tai người bên ngoài tuyệt đối là buồn nôn tới cực điểm, nhưng là nghe vào trong tai người có tình, so với cái gì cũng muốn dùng.

Ở bên trong cái ôm của Ngôn Hi Hàn, Bạch Miên ở nhớ lại tình nhân vĩnh viễn cũng vô pháp gặp mặt, còn khổ sở khi đó, thậm chí là loại kinh hoàng khi nhìn thấy Ngôn Hi Hàn thật sự cắt cổ tay, nếu Ngôn Hi Hàn mà mất mạng, cậu nhất định sẽ hối hận cả đời.

Ngôn Hi Hàn chính là. Dùng một thủ đoạn kịch liệt nhất, làm cho cậu có cơ để tha thứ hẳn.

“Anh tên ngu ngốc này. Tôi không đáng để anh làm như vậy a.” Nghẹn ngào, Bạch Miên đưa tay ôm lại Ngôn Hi Hàn, nín chặt áo trên lưng hắn.

Được đến cậu đáp lại, Ngôn Hi Hàn lộ ra biểu tình thỏa mãn vui sướng.

“Không. Đáng giá. . . Anh cảm thấy phi thường đáng giá.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-an-online>